
"Güçlü karakterleriyle ön plana çıkan ve kendi müzikleriyle dolu, muhteşem bir ilk aşk romanı ve bir aile draması."
– Kirkus Reviews
AŞKIN NOTALARI
ERIN HAHN
"Onun için, müziğin ifade ettiklerinden fazlasıydı..."
REN

AŞKIN NOTALARI
Erin Hahn

Özgün Adı: More Than Maybe
Editör: Özge Nur Küskün
Yayına Hazırlayan: Kübra Nur Ocak
Çevirmen: Özge Nur Küskün
Kapak Çizimi ve Tasarımı: Arife Şeyma Gök
Grafik Tasarımı: Şeyma Kırbaş

Basım Yılı: Ekim 2021
ISBN: 978-625-7500-02-9
Yayınevi Sertifika No: 30492

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığla Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Egem Basım Yayın
Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat 2 436
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 554 75 72
Sertifika No: 43624

www.renkitap.com

AŞKIN NOTALARI

ERIN HAHN

Çevirmen: Özge Nur Küskün

REN

Henüz on yedi yaşımdayken kalbimi çalan
ve hâlâ bana geri vermemiş olan Mike'a.
Bir şeyleri doğru yapmalıydım.

Ve bir Phil'i olsun isteyen her genç kız için.
Buyurun. Benimkini alabilirsiniz.

Kadere inanmam ben. Müziğe inanırım.

Dünyada herkes için biri vardır diyorlar. Tamamlanmanız için gerekli olan eksik parçanız varmış dünyanın bir yerinde. Kader tanrıçaları, dikkatlice organize edilmiş bir tesadüf sonucu o iki parçayı birbirine çekerlermiş ve her şey olup bitermiş. Böylece hazır olurmuşsunuz.

Saçmalık bu. Ben diğer yarımla üç sene önce tanıştım ve bildiğim kadarıyla... Kendisinin bu konuda hiçbir fikri yok.

Kaderin harekete geçmesini bekleyecek zamanım yok. Ufak bir trafik kazası, çatı katına çıkan kaçırılmış bir asansör ya da değiştirilmiş bir anahtar kilidi için bekleyemem. Son sınıfın bitimine yaklaşıyoruz ve ben artık işleri, sonu mutlu bitecek bir kazaya bırakamam.

Müziğe ihtiyacım var benim. Kaygılı sözler verin bana, yürekten çalınan gitar melodileri, tutkulu ve yaşamaktan bıkmış usanmış mazeretler verin. Klavyenin tuşlarına sertçe basılsın, kesik ve kuvvetli ritimleri duyayım, salınıp kendinden geçenleri göreyim.

Kalbimi kesip içindeki ritmi bir şarkıya aktarsam, acaba bunu duyabilir mi?

Kaderin canı cehenneme. Benim denemem lazım.

1

LUKE

Bahar yağmurlarının canı cehenneme. Deri ceketimin yakalarını kaldırıp aynı anda hem ceketimin daha uzun görünmesini hem de kendi boyumun daha kısa görünmesini sağlamaya çalışıyorum.

Londra'da büyümüş biri olarak, yağmura karşı bağışıklık kazanmış olduğumu düşünebilirsiniz. Ama yanılıyorsunuz. Mart ayında Michigan bok gibidir. Kaykayımı diğer elime geçiriyorum ve hissizleşen parmaklarımı açabilmek için yumruk yaptığım elimi cebime sokuyorum.

Aslında beni bırakması için kardeşimi aramam gerekirdi ama kütüphanede İngilizce projemiz üzerinde çalışmak için Zack'le şehir merkezine inmiştim ve hava biraz ısınmaya başladığı için kaykayımla dolaşmaya can atıyordum. Oradan ayrılıp yolumu kulüp tarafındaki kocaman tepeye doğru çevirdiğim sırada hafifçe çiseliyordu. Ama birkaç dakika içinde, deli gibi yağan yağmur damlaları dört bir yanıma düşerken bir otobüs durağına sığındım.

Telefonum titriyor. Parmaklarımın çalışmasını umarak telefonumu cebimden çıkarıyorum. Kaykayımı kalçamla otobüs durağının köşesi arasında dengeliyorum, sabit tutmak için de uçları ıslanmış Converse ayakkabılarımı kullanıyorum. Sırt çantamla çarptığım biri arkamda bir çığlık atıyor. "Eyvah," diye mırıldanıyorum. "Çok üzgünüm."

Ekranıma dokunuyorum.

CULLEN

Çıktın mı?

Kardeşimin mesajı üzerine gözlerimi deviriyorum ve kafamda ona rahatsızlık verecek bir şeyler tasarlayarak yazıyorum:

LUKE

Evet ama yağmura yakalandım.

CULLEN

Nerede?

Buğulanmış gözlük camlarımı siliyorum ve gözlerimi kısarak tabelayı okumaya çalışıyorum. Faydası olmuyor. Yanlışlıkla çarptığım üniversiteli gibi görünen kıza dönüyorum.

"Affedersiniz, buradaki çapraz yan yol nerede? Hiçbir halt göremiyorum da."

Kızın yüzünde, aksanımı duyan birçok insanınınkine benzeyen o kızgınlıktan hayranlığa dönüşen komik ifade beliriyor. Bunu anlıyor ve hemen kullanıyorum. Bundan utanmıyorum.

"Ah, Tan-rım! Sen İngiliz'sin, değil mi? Şu an Üniversite ve Huron arasındayız. Şey çok hoşuma gidiyor..."

"İngiliz'im, evet. Çok teşekkürler." Sözünü yarıda kesiyorum. Bu kaba bir davranış, biliyorum. Ama çaresiz bir ânımdayım, falan filan işte.

LUKE

Üniversite ve Huron arasındayım.

CULLEN

Gelip seni almamı ister misin?

Bir an düşünüyorum. Bir sonraki otobüsün ne zaman geleceği ya da nereye gideceği konusunda hiçbir fikrim yok. Yağmur kafamı karıştırmış.

"Dur bir dakika, bana acayip tanıdık geliyorsun. Seni tanıyor muyum?"

Yanağımın iç kısmını ısırıyorum, otobüs durağı bir anda bana küçülmüş gibi geliyor. Bankta oturan iki kişi telefon ekranlarından başlarını kaldırıp bana bakıyorlar.

"Bilmiyorum," diye kaçamak bir yanıt veriyorum. "Muhtemelen hayır."

"Belki sesin tanıdık geldi."

"Belki," diye söze başlıyorum ki kız abartılı bir şekilde soluk soluğa kalıyor. Eli, Ravenclaw atkısının kıvrımları arasında, altın bir zincirin ucuna takılı bir tür kız öğrenci birliği sembolünün asılı olduğu göğsüne gidiyor.

"Sen Luke Greenly'sin. *The Grass Is Greenly!* Aksanını hatırladığımı biliyordum ama saç şeklini de hatırladım. Seni Insta'da takip ediyorum!"

"Ah." Söyleyecek daha çok söz arıyorum ama yalnızca, "Teşekkürler," diyebiliyorum.

"Lindsay'le işler iyi gitmediği için üzgünüm," diyor.

"Bu..." Tanrım. Bu. Cullen'a Instagram hesabı istemediğimi söylememin sebebi işte *buydu*. "Teşekkürler," diye tekrar ediyorum aptal gibi.

Bir yerlerde korna çalan bir araba irkilmemize neden oluyor. Kaykayım gürültüyle yere düşüyor. Kasvetli otobüs durağından, en yakın arkadaşımın o tanıdık Jeep Wrangler'ini görüyor ve rahat bir nefes alıyorum.

Harika zamanlama.

"Üzgünüm, gitmem gerek!" diye bağırıyorum. Hemen kaykayımı kapıp kız bir şeyler daha söylemeden önce yağ-

murun içine dalıyorum. Zack'in arabasının kapısını hızla açıyor ve ardımdan kapatıyorum.

"Şükürler olsun," diyorum. Gözlüklerimi çıkarıyorum ve gözlük camlarımı kuru bir şeyle silebilmek için ceketimin fermuarını açıyorum. "Cull mı aradı seni?"

"Yok," diyor Zack, sinyalini verip trafiğe girerken. "Sen gittikten sonra çatıya çarpan yağmur damlalarının sesini duydum ve bu havada kayabilecek kadar aptal olduğunu düşündüm. Ve tabii ki..."

Zack'in telefonu titriyor ve dudaklarının kenarı kıvrılıyor. "Bahse girerim bu Cullen'dır."

"Siz birbirinizin eşisiniz."

"Rica ederim," diyor tekdüze bir ses tonuyla.

"Teşekkürler," diyorum bu kez daha içten bir şekilde. "Beni bir öğrenci birliği kızından kurtardın."

Diliyle cık cık yapıyor ve Liberty'den dönüp trafik ışıklarında duruyor. Muson yağmurları sırasında bile baştan aşağı neon kumaştan yapılmış yağmurlukları içindeki bisikletli sürüler önümüzde etrafa sular sıçratarak son hız ilerliyor. Tipik Ann Arbor şehri halleri.

"Bana, *Lindsay konusunda üzgün olduğunu* söyledi."

Bana bakarken koyu renk kaşları tam ortada birleşiyor. "Ya? Tanıyor muydun kızı?"

Kaykayımı bacaklarımın arasında düzeltiyorum. "Hayır."

Dudakları seğiriyor.

"Gül tabii sen. Ha ha."

"Sana Lindsay'in sorun olduğunu söylemiştim."

"Pek değil. Yanlış hatırlamıyorsam bana, 'Senin bir kız arkadaşa ihtiyacın var Luke,' demiştin."

"Ama sana *aynı zamanda*, 'O kız olmaz, fazla istekli o,' da demiştim."

Bir of çekiyorum. "Bu durumun onun lehine olacağını düşünmüştüm. En azından senin gözünde. Benim bir keşiş gibi yaşadığımı düşünüyor gibiydin."

"Öylesin."

"Sırf şu anda insanı bıktırıp usandıracak derecede sağlıklı, kendimi adadığım bir ilişki içinde olmamam, bakir olduğum anlamına gelmez."

Zack bir kahkaha atıyor. "Öyle değil misin yani?"

"Tamamen değil," diye sızlanıyorum.

Bir yan sokağa saparken, "Evet," diyor duygusuzca. "Gördüm."

Ellerimle yüzümü ovuşturuyorum ve elbette gözlüklerime çarptığım için onları yeniden düzeltiyorum. Eski kız arkadaşım bir hafta önce bizi işi pişirirken kameraya çekti ve en önemli sahneleri Instagram hikâyesinde paylaştı.

Sonunda karşıma çıkana kadar bundan haberim olmadı. Bir sabah yüzlerce yorum ve midemde tuhaf bir hisle uyandım. Lindsay'le, ertesi gün gözyaşları içinde kendi hesabında paylaştığı şekilde, fazlaca arkadaşça ayrıldık.

Elbette Cullen bunun, podcast yayını için komik ve reklamımızı yapabileceğimiz bir şey olduğunu düşündü.

"Kendi adıma, ben düşünmüştüm ki sen gidip..."

"Sakın," diye kesiyorum sözünü.

Zack parmaklarıyla direksiyona hafifçe vuruyor.

"Kardeşime söylemedin, değil mi?"

Bana bakıyor. "Hayır. Yemin ederim. Söylemem dedim ve söylemeyeceğim."

Tekrar koltuğuma gömülüyorum ve hâlâ boynumdan aşağı kaymakta olan soğuk yağmur damlaları nedeniyle yüzümü buruşturuyorum.

"Ama ne zamandır eriyip bitiyorsun. Kendini ona tanıttın mı sen?"

"Resmi olarak mı?" diye soruyorum. "Konuştuk. Yani. Kim olduğumu biliyor."

"Biliyor mu? Emin misin bundan? Yoksa Cullen'ın kim olduğunu biliyor da bu yüzden senin diğer ikiz kardeş olduğunu mu biliyor?"

"Vay be," diyorum. "*Vay be.* Sırf onunla tanıştığın an Cull'a deliler gibi âşık oldun ve *tam on dakika* boyunca ikiz kardeşinin en yakın arkadaşın olduğunu unuttun diye herkes böyle sanacak diye bir şey yok."

Zack omuz silkip hafifçe gülümsüyor. "Onları önünde kolayca diz çöktürebilirdin, biliyorsun. Bir geceliğine de olsa bu huysuz artist triplerinden çıkabilseydin tabii."

"Ne huysuz artist tribi?"

Zack cevap vermiyor ve şovumuzu kaydettiğimiz Loud Lizard'ın yanındaki Starbucks'ın sıkış tıkış park alanına doğru dönüyor.

Telefonunu gösteriyor. "Cull bir şeyler almamızı istedi."

"Yeşil çay latte mi?" diye soruyorum eğlenerek. "Bu kez siparişi ben vermiyorum. Senin erkek arkadaşın."

"Ama senin kardeşin. Aynı DNA'yı paylaşıyorsunuz."

"Evet ama *sizin* paylaştığınız şey de..."

Zack tek elini kaldırıyor ve emniyet kemerini çözüyor. "Bu kadarı yeterli. Ben yaparım. Ama şişmanlıyor ve kaloriler konusunda sürekli yakınıp durduğunda onu dinlemek istemiyorum."

"Bir top kek alırım," demeyi deniyorum.

"Hadi oradan."

Yağmurun altında koşan Zack'i seyrediyorum. "Aşk, erkek arkadaşın için aşırı pahalı, fazla kalorili bir içecek almak için soğukta hasta olmaktır," diyorum fısıltıyla, bir yandan da telefonumu cebimden çıkarırken.

Instagram hesabımda gezinip hemen Lindsay'i takipten çıkarak engelliyorum. Bana verdiği zararı yok edemiyorum ama ölümsüzleşmesine engel olabilirim. Ben bir keşiş değilim ama Zack ve Cullen haklılar. Kırk yılın başı bir kızla çıkıyorum. Ve nedeni de tam olarak içinde olduğum tüm bu karmaşa.

Yani, tamam. Nedenin bir kısmı bu. Gerisi çok daha karmaşık.

Fotoğraflar arasında geziniyor ve onları güçlükle algılayabiliyorum. Aradığımı bulana kadar ilerliyorum.

Bu, kimin çektiği belli olmayan bir fotoğraf. Ön planda, plastik bir bardakta bir tür içecek karışımının içinde duran vişneler var. Arka plandaysa bir müzik kutusu. Fotoğrafın altında, *Cherry, cherry, chick-a-cherry Cola-*şef öpücüğü*-BTM #pazaröğledensonrası #damntheman #müziğinperdearkasıblog* gibi hashtag'ler var.

Parmaklarım bir an cevap yazmak için tuşların üzerinde bekliyor. Günde neredeyse, en azından iki kez cevap yazıyorum. Ama Insta'da cevap yazmak demek yepyeni bir anonim hesap açmak, bu da gizlendiğimi itiraf etmek demek olur.

İşte bu yüzden onun özel hesabını değil de yalnızca blog hesabını takip ediyorum. Bu benim kazanamadığım bir ayrıcalık.

Bunun yerine Twitter'da geziniyorum ve Zack sarı saçlarını ıslanmış bir köpek yavrusu gibi sallayarak dönene kadar birkaç podcast sorusunu cevaplıyorum. Bir doksan boyunda bir oyun kurucu şeklinde bir köpek yavrusu.

"Ne tribi?" diye soruyorum, önceki konumuzu dağıtmak istemediğimden.

Sıkıntı içindeki Zack iç geçiriyor ve elindeki dumanı tüten karton bardağı orta alandaki konsola bırakıyor. Barda-

ğın üzerine siyah keçeli kalemle yazılmış Cullen'ın ismiyle altındaki yağsız/köpüksüz seçeneklerini görüyorum ve dudaklarımda bilmiş bir gülümseme beliriyor. Aramızda üç ay bile yok ama ilişki meselelerinde Zack benden on yaş büyükmüş gibi davranıyor. Sanki kardeşimle olan ilişkisi onu köpek yaşı hesabıyla yaşlandırıyormuş gibi.

"Bak," diyor, "geç kalacaksın. Önemli bir şey değil. Artistik tarafın beni hep çok etkilemiştir. Günün birinde bu tarafın sana milyonlar kazandıracak. Ama herkesin Adam Duritz'in* kim olduğunu bilmediğinin farkındasın, öyle değil mi? Ve bu kötü bir şey de değil."

"Kötü bir şey olduğunu söylemedim ki," diye karşı çıkıyorum.

Bana dik dik bakıyor.

"*Sen* onun kim olduğunu biliyorsun," diyorum aksi bir ifadeyle.

"Çünkü öğle yemeğinde birlikte oturduğumuz ilk günden beri sözlerini kafama işliyorsun. O zaman bunun acayip tuhaf bir şey olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum. Tatlı," diye açıklıyor, "ama tuhaf. Söylemek istediğim şey, belki bu yönünü kızların yanındayken biraz yumuşatabilirsin."

Onun için buna ihtiyaç duymayacağım, diye düşünüyorum ama yüksek sesle dile getirmiyorum. Zack sırıtıyor.

"Ya da," diye ekliyor sözlerine. "Adam Duritz'in kim olduğunu bilmeyen kızlarla takılmaktan vazgeç ve..." Bakışlarını anlamlı bir ifadeyle kulübe doğru çeviriyor. "Bilen kızlara çıkma teklif et."

"Adam Duritz'ten o kadar da çok bahsetmiyorum," diye söyleniyorum. "Yani, evet, herif inanılmaz yetenekli ama..."

* Rock grubu Counting Crows'un solisti. - çn.

"Umurumda değil. İn arabadan." Zack beni kapıya doğru kışkışlıyor. "Latte'yi unutma."

Karton bardağı alıyorum ve boşta kalan elim kapı kolunu bulup kapıyı açıyor. Kaykayımla da boğuşup onu yere düşürüyorum. "Bıraktığın için sağ ol." Kapüşonumu kafama geçiriyorum ve içeceği elimden düşürmemeye çalışarak çantamı sırtıma geçiriyorum.

Ben kapıyı hızla yüzüne çarpıp yağmura atılırken, "Rica ederim, Sweetums!*" diye bağırıyor arkamdan.

* Muppet Show'daki kuklalar arasında tatlı ve nazik bir dev. - çn.

2

VADA

İş arkadaşınızı öldürdüğünüzde, buna *gerçek anlamda* cinayet denir mi? Yani bunun için ek bir durum var mıdır? Çünkü Kazi'yi öldüreceğim. En son çıkan Interrupters şarkısı eşliğinde nasıl ska yapacaklarını biliyormuş gibi takılan ama aslında bilmeyen şu öğrencilerle asıl uğraşması gereken kişi, o granola beyinli hippi olmalıydı. O Whole Foods'ta ekstra vardiyalara kalınca ben de pazar akşamı buraya tıkılıp, üzerinde sürekli yapışkan bir şeyler olan beton zemindeki yapışkan şeyleri temizlemek zorunda kaldım.

"Ayy! Kahretsin! Vada, üzgünüm!"

Doğrulup omuzlarımı geriye doğru yuvarlayarak müdavimlerden biri olan çocuğa dik dik bakıyorum. Ama kan çanağına dönmüş gözlerine ve gevşek sırıtışına bakınca sızlanmanın anlamsız olduğuna karar veriyorum.

"Önemli değil. Ben yoluna çıktım." Teknik olarak yani.

Çocuk kollarını başının üzerinde, bahçelerdeki rüzgârgülleri gibi dairesel bir şekilde sallamaya ve ayaklarını tutarsız bir tempoda savurmaya başlıyor. "Hadi gel, Vada! Dans et benimle, sevgilim!"

"Şimdi olmaz, dostum!" Gülümsemeye çalışıyorum. Kahrolası Kazi. Korkunç ska dansçılarından oluşan grubun yanından geçiyorum ve pogo yapmaya çalışan birkaç çocu-

ğun yanından sıyrılarak geçtikten sonra bir içecek tepsisinin altından eğilerek barın arkasına geçiyorum. Mikrop yuvası, rengi soluk gri bez parçasıyla ekşi birayı çamaşır suyu katkılı su kovasının içine atıyorum ve küçük çalışan lavabosunda ellerimi yıkıyorum.

"Vada, çıktın sanmıştım!" Sakallı Ben, en sevdiğim barmendir. Ben, Michigan Üniversitesi'nde öğrenci ve tamamen lumberseksüel* tarzı benimsemiş biri. Mesela bir keresinde bana yüz ağdası koleksiyonunu gösterdi, çok tuhaftı. Bu akşam, Kaptan Kanca tarzı bıyığının uçlarını kesmiş ve gözlerimi başka bir tarafa çevirmekte zorlanıyorum.

Ona yanaşıp plastik bir bardağı, her zamanki maraska kirazından oluşan atıştırmalıklarımla dolduruyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum ve içecek musluğunun ucunu alıp kirazlarla dolu bardağımı limonatayla dolduruyorum. İçeceğimi incecik bir de pipetle destekliyorum ve pipeti kirazlardan birine sapladıktan sonra ağzıma atıyorum.

"Kazi?"

Başımı onaylarcasına sallıyorum.

"Bu akşam birileriyle dansa falan gitmeyecek misin sen?"

Meyvelerimin kenarından suratımı buruşturuyorum. "Marcus'la akşam yemeği."

"Ah," diyor, iki şişenin kapaklarını ustaca açıyor ve üzeri çiziklerle dolu barın üzerinden şişeleri kaydırarak bir çifte yolluyor.

"Önemli bir şey değil. Sadece geleceğim." Fakat babam *gerçekten de* bugün geldi. Üç saat önce. Ama FAFSA** formlarını konuşmak için gelmedi. İçip gürültü patırtı çıkarmak için geldi. Bilirsiniz işte, tipik pazar öğleden sonrası

* Genelde gür ama biçimli sakal, şekilli saç modelleri, oduncu gömlekler ve postallarla yarattıkları yarı salaş tarzı benimseyen erkeklere verilen isim. - çn.

** Federal öğrenci yardımı için ücretsiz başvuru anlamına gelen kısaltma. - çn.

saçmalıkları. Ona engel olma ayrıcalığını, zavallı Ben yaşadı. Harika geçti tabii, sorduğunuz için teşekkürler.

Ben, bıyığının ucunu kıvırıyor ve bir an durup oduncu gömleğini kıllı kollarından yukarı doğru yeniden katlıyor.

"Üzgünüm," diyorum. "Bu işi zor bir hale getirdim." Ben, başını iki yana sallıyor ama ben söze giriyorum. "Öyle yaptım. Sorun değil. Fazla abarttım. Marcus hayatta iki şeyi umursar," diyorum, parmaklarımla sayarak. "Bedava içki ve Phil'i rezil etmek." Omuz silkerek ellerimi indiriyorum. "Kaliforniya'da üniversiteye gitme hayallerim ve ben, onun radarında bile değiliz."

Bir şeyler söylemek istediğini biliyorum ama Ben bir vakıf fonu çocuğu. Burada yalnızca, estetik göründüğü ve bazen de patronumuz Phil, son dakikada şovu iptal eden grupların yerine onun country müzik icra eden grubunun çalmasına izin verdiği için çalışıyor.

"Bu saçma sapan bir bok Vada, üzgünüm," diyor sonunda, sonra da gidip bir içki siparişi daha alıyor. Ettiği küfür içimi ısıtıyor ve dudaklarımın kıvrıldığını hissediyorum. Tıpkı, en yakın arkadaşım Meg'in ağzından küfür kaçtığı zamanki gibi hissediyorum. İkisi de kendi inançları yüzünden küfür etmemek için çok uğraşıyorlar, bu yüzden içlerinden biri ağzından bir *siktir* kaçırıverince, bu kazanılmış bir şey gibi hissettiriyor.

Yine de serseri babam hakkında biraz daha surat asmak istiyorum, bu yüzden öyle yapıyorum. Elime yeni bir bez alıp bazı masaları siliyor ve o pazar öğleden sonrasının tembel kalabalığının gerektireceğinden biraz daha fazla bir kuvvet uyguluyorum.

Loud Lizard bir müessese. 90'lı yılların başında, Nirvana ve Smashing Pumpkins burada çalmış. Bar, dans pistinin tam orta yerinde ve ön tarafta, gruplar için küçük, hafif yük-

seltili bir sahne var. Kenarlar boyunca ve girişin üst tarafında, yarım ay biçiminde, sahneyi gören bir balkon uzanıyor. Burası VIP kısmı ama ben buraya "yaşlılar" bölmesi diyorum. Canlı müzik dinlemek isteyip ayakta durmak istemediğinizde gideceğiniz yerdir burası. Bunu aklım almıyor benim. Müzik çalarken hareket *etmediğimi* düşünemiyorum.

Her neyse, işte burası benim en mutlu olduğum yer. Yapış yapış, ekşi kokulu, gürültülü ve kaba saba bir yer. Bu tuhaf tipler benim dostlarım. Aramızda, şarkı sözlerinden ve insanın içini kıpır kıpır eden tempolardan oluşan ortak bir dil konuşuyoruz.

Bir de modası geçmiş, ska dansından.

Buzdolabına yaslanıyorum, bir bez daha çöpe gidecek durumda. Phil, barın etrafından dolanıp kanatlı kapıyı ardından kapatırken ben de ağzıma bir kiraz atıyorum. Kalın elini, yavaş yavaş dökülmekte olan saçlarının arasından geçiriyor ve kollarını geniş göğsünde kavuşturarak benim yanıma geliyor.

"Geçen sefer olay çıkardığında polisi aramalıydım."

Gözlerimi devirerek sızlanıyorum ve pipetimi bir kiraza daha batırıyorum. Bu somurtkan tavrıma karşılık olarak Phil'in dudakları, bıyıklarının altında seğiriyor. Marcus, etrafa Jim Beam ve çok bilmişlik kokuları yayar vaziyette buraya ilk geldiğinde polisi arayabilirdim ve o zamandan beri birçok seferinde kesinlikle aramış olmalıydım. Beni engelleyen hep Phil oluyor. Bunca söylenmesine karşın konu annemle onun korkunç eski eşine, yani Marcus'a, yani babama gelince fazlasıyla hassaslaşıyor. Bunun annem tarafından pek hoş görüldüğünü sanmam. İkisi bir seneden fazla süredir çıkıyorlar ama Phil, liseden beri ona âşık olduğunu iddia ediyor. Annemin *erkek arkadaşı* olduğu için onu eleştiremememin sebebi bu. Bu derece bir

Yüzbaşı Wentworth özlemi, bir arayı hak ediyor. Ayrıca, annem iyi bir sevgili adayı.

"*Hiç kimse davulcuyla takılmaz*," diyor hep. Annem de kızıl saçlı soliste düşmüş, yüksek lisansını tamamlamak üzereyken hamile kalmış ve kendini hayatının sonuna kadar, beleş viskiye ve etrafındaki herkesi kendisi gibi acınası bir hale getirmeye ayrı bir düşkünlüğü olan bir sigorta satıcısına bağlamıştı.

"Akşam yemeğini sonraya mı erteleyeceksin?"

Omuz silkiyorum. "Bunun önemi olduğunu sanmıyorum. Bana para vermiyor ki."

Phil doğruluyor. "Ama ona soracaksın." Neyse ki sahne için hazırlanan grup çalma listesini hazırlarken müzik değişiyor.

"Evet, Phil," diye cevap veriyorum umursamaz bir ifadeyle. "Ona kalbimi kırma ve hayallerimi mahvetme şansını vereceğim. Bu kadarını hak ediyor."

Phil dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözlüklerinin ardında gözleri parlıyor. Phil, Kevin Smith'in servetini kazanmak için boş kült filmler yapmamış hali. Koyu renk, gür sakalları ve lekeli gözlükleri, rengi solmuş kotuyla birlikte giydiği Red Wings forması var. Yerli halkın gözünde o da bu yer kadar saygıdeğer biri. Phil, müzik endüstrisinde "yetenek" olarak bilinen şeye sahip. Bir grubun ünlü olup olamayacağını tek dinleyişte anlayabiliyor.

Phil benim akıl hocam ve en sevdiğim insanlardan biri. Bazı çocuklar yaşlı ruhlara sahiptir. Benim içimde de orta yaşlı, aşırı kilolu, saçları kaçmaya başlamış bir ruh var.

"Kazi nerede?" diye soruyor, akıllıca konuyu değiştirerek.

Yine sızlanıyorum. "Geç kaldı. Bir saat önce, Whole maaş çekinin ona kargoyla gönderileceğini ve görev başında olması gerektiğini söylemek için aradı."

"Sen de onun yerine kalma teklifinde bulundun."

İç çekerek bardağımı çöpe atıyorum. "Kaptan Kanca'yı bu kavgacı tiplerle yalnız başına bırakamazdım."

Phil somurtuyor, ska dansı yapan tiplere sanki Vans ayakkabılarının altına yapışan şeylermiş gibi bakıyor. "Doğru düzgün beceremiyorlar bile."

Gözlerimi kısarak onun bakışlarını takip ediyorum. "Bunu yapmanın doğru bir şekli var mı?"

Gülüyor. "Sor ona bakalım," diyor yine konuyu Marcus'a getirerek. Phil, lisanını akıcı bir şekilde konuşabildiğim ve konuşmayı takip edebildiğim için şanslı. "B planın da var."

Evet. B planı. Bakın, planım şu. On altı yaşındayken bana bir iş vermesi için Phil'e yalvarmıştım. Yasal olmadığı için henüz barda çalışamıyordum. Bu yüzden Phil, ofisinde bir tür yönetici asistanı gibi takılmama izin verdi. Ben de onun müzik temalı yorum blogu Müziğin Perde Arkası'nı devraldım ve Phil ara sıra, "gazetecilik" işimi tam olarak yapabilmem için beni konserlere sokmaya başladı. On sekizime geldiğimde asıl iş başladı. Blog için hâlâ yazıyorum ama aynı zamanda barda da çalışıyorum, bu yüzden konserleri seyretmek için buradayım. Phil bana bildiği her şeyi öğretiyor ve derslerim olmadığında onunla birlikte toplantılara gitmeme izin veriyor. Lise bunun için oldukça elverişsiz bir yer ama olsun. Liseyi bitirmeme üç ay kaldı. Bu yaz Phil, Liberty Live olarak bilinen yıllık konser serimiz dâhilindeki konserlerden birinin prodüksiyon işini devralmama bile izin verecek.

Bunların hepsini, hayalimdeki meslek müzik yazarlığı olduğu için yapıyorum. Hani şu turnedeyken müzisyenlerle birlikte yolculuk eden, içeride olup bitenleri diğer gazetecilerden önce öğrenen, tüm zamanların en iyi müzisyenleri

listeleri oluşturan ve bunun gibi şeyler yapan insanlar var ya? İşte bu iş benim hayattaki tutkum. Ben dünyaya bunun için gelmişim. UCLA*'deki müzik gazeteciliği programına kabul edildim ama daha fazla şeye ihtiyacım var. Kaliforniya'daki herkes bu endüstrinin içine doğmuş. Desteğe ihtiyacım var.

Phil ve Liberty Live, ihtiyaç duyduğum bu destek. Hayatımdaki sperm donörüm bana bu parayı verseydi daha kolay olurdu tabii ama o değersiz kıçını tüm öğleden sonra boyunca taburelerimizden birine yerleştirdiği zamanlarda ona bahşiş bile verdiremiyorum ki.

Phil, gözlüklü gözleriyle dans pistini seyrediyor. Uzun bir hafta sonu geçirdik ve pazar gecesi hepimiz bitik vaziyetteyiz.

"Git sen. Ben'le birlikte işleri hallederiz. Eve gitmeden uğrarım." İkimiz de bunun, gitmeden onu uyandırmam gerektiği anlamına geldiğini biliyoruz çünkü Phil ayakta durmaktan bitkin düşmüş ve ofisinde, biraz kestirmesi için ona yalvaran eski, aşınmış bir deri kanepesi var.

Phil dirseğine doğru esniyor ve saçlarımı karıştırıyor. "Kazi yarım saat içinde burada olmazsa haberim olsun. Onu kovacağım. Bu kez ciddiyim. Bir daha da onun işlerini devralmaya kalkma."

"Sorun olmuyor bana..."

Phil'in gözleri, gözlüklerinin ardında kısılıyor. "Hı-hı. Burada sana ihtiyaç duyulduğu için ne kadar rahatladığını fark etmedim sanma. Bunu takdir ediyorum ama sonsuza dek saklanamazsın. Annen, bu günden sonra durumunun iyi olduğundan emin olmak isteyecek."

Phil ofisinin kapısını ardından kapatıyor. Tam da bu sı-

* Kaliforniya Üniversitesi, Los Angeles - çn.

rada arka taraftaki bir kapı açılıyor ve birkaç saniye sonra Cullen Greenly sallanarak içeri girip Phil'in boşaltmış olduğu yere yaslanıyor.

"Greenly."

"Carsewell," diyor.

"Bu geceki konu nedir?" Cullen ve kardeşi Luke, haftalık podcast yayınlarını kaydetmek için Phil'in kayıt kabinini kiralamışlar. Yapılacak reklamın karşılığında, *The Grass Is Greenly*. Açık söylemek gerekirse, cidden iyi bir konser. Haftanın geri kalan günlerinde kayıt kabini bomboş duruyor ve yayımlanan podcast son altı ay içinde üniversite öğrencileri arasında ciddi anlamda tutuldu, bardaki konserlerimize de daha genç bir kalabalık çekmeye başladı.

"Pistons maçında, dev ekrana yansıtılan kameraya yakalanan, yanındaki adam yerine maskotu öpen kadınla ilgili viral videoyu hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal."

"Konu o işte."

Sırıtıyorum. "Elli dakikayı o konu hakkında konuşarak mı dolduracaksınız?" Ben henüz, dinleyicilerle canlı bağlantı kurulan radyo programlarını bile anlayamamışımdır.

Cullen, orada olmayan bir kir parçasını parmağıyla kazıyor. "Genelde konuşuruz. Geri kalan kısımda da kardeşimin en son randevusunda yaşadığı felakete ve 'tiksindirici bir şekilde seksi İngiliz aksanlarımızı' kullanarak yaptığımız saçma muhabbetlere ayıracağız."

Bu utanç verici bir tabir ama doğru.

Telefonum titriyor ve Cullen'ı, muhtemelen yeni sakal yağının havasını atmak üzere dolanıp yanımıza yanaşan Ben'e bırakıp gidiyorum.

MEG

$$$$$$$$$$$$$$$$ Bu mesajı işin
bitene kadar alamayacağını biliyorum
ama baba-kız görüşmeniz için sana güzel
enerjiler yolluyorum. $$$$$$$$$$$$$$$

İçimden sızlanıyorum. Bu dünya için fazla saf sözler bunlar. Meg, Trump'a bile nezaket gösterirdi.

VADA

Enerjin sende kalsın. Görüşme iptal.

MEG

Ah, yaa, cidden mi? Bana görüşmeyi
unutmadığını söyle! Bunu bir aydan
fazla zamandır planlıyorsun sen.

VADA

Unutmak değil de daha çok,
görüşmeden üç saat önce geldi.

MEG

HAYIR! Yine mi?

VADA

Yine.

MEG

Hâlâ işte misin?

VADA

Bir süre daha. Kazi'nin zavallı organik kıçının buraya gelmesini bekliyorum.

MEG

Yarım saate senin mekânda olurum.
Bu akşam America's Funniest'ın
yeni bölümü var. Çin mi Meksika mı?

Sırıtıyorum. Meg'in en iyi özelliklerinden biri, durumları çok iyi okuyabilmesidir. O korkunç öğleden sonrayı yeniden ele almak ve kucaklanmak istemiyorum. İhtiyacım olan tek şey yemek ve AFV*.

VADA

Tako. Ekstra acı sos lütfen.

MEG

Tamamdır, bebek.

Telefonumu yeniden cebime tıkıyorum. Kapı yeniden açılıyor ve kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi oluyor. Luke Greenly içeri giriyor. Islanmış, bezgin ve en demode hayallerimden fırlamış gibi görünüyor. Kolunun altında kaykayı, elinde de karton bardak içinde bir içecek var. Luke ve Cullen tek yumurta ikizi değil. Cullen uzun boylu, dayanıklı yapılı ve koyu renk saçlı. Luke'sa geniş omuzlu, açık tenli biri ve siyah deri ceketinin altından görünen kapüşonuna rağmen an itibarıyla alnına yapışmış halde duran hafif uzun, açık sarı saçları var. Bir de kardeşinin gözlüksüz, koyu

* America's Funniest Videos programının kısaltması. Bu, komik ev kazası gibi amatör videoların yayımlandığı, sevilen bir şov programıdır. - çn.

renk gözleriyle tam bir tezat oluşturan kalın, siyah çerçeveli gözlükleri ardında açık renk, gri-mavi gözleri var. Ama yine de ikisi bir aradayken aynı görünüyorlar. Benzer şekillerde hareket ediyorlar. Ve evet, aksanları da çok tatlı.

(Bunu hayatta itiraf etmem ama podcast yayınlarını uyumadan önce dinliyorum. Luke'un sesi çok rahatlatıcı. Derin, şiirsel, tok bir ses.)

O güzel vokallerin sahibi yaklaşıyor ve ben de alev ateş yanan yanaklarımı gizlemek için eğilerek yüzümü neredeyse boşalmış bardağıma yaslıyorum. Loud Lizard benim bölgem. Ben havalı, sakin biriyim ve Luke Greenly beni biraz olsun heyecanlandırmıyor. Noel'den beri tam olarak dokuz kez konuştuk ve ben ne yazık ki onun yanındayken hâlâ gerginim. Bir de hâlâ sayıyorum. Bu da... Sinir bozucu.

"Hey-hey, Vada." Luke boğazını temizliyor.

"Bu gece seni göremeyeceğimizi düşünmüştüm. Planların yok muydu senin?" diye soruyor Cullen.

"Vardı, evet. Ama Kazi gelmedi." Kazi güvenilir bir şekilde güvenilmez bir tip olduğu için şükrediyorum. Marcus dramımdan Greenly kardeşlere söz etmeme gerek yok.

"Şaşırtıcı," diyor Cullen tuhaf jestlerle.

"Evet işte, bu yüzden ben buradayım. Yani bir süre daha."

"Pekâlâ," diyor Cullen, kolunu omzuma dolayarak. Grup performansını sonlandırırken müzik de yavaş yavaş kesiliyor. Özel bir durum olmadığı sürece pazar akşamları canlı müziğimiz genelde erkenden biter. Bu durum da Greenly kardeşlerin işine yarıyor. Bu mekânda kayıt kabini çok da ses *geçirmez* değil. "Seni eve bırakayım mı?"

Başımı iki yana sallıyorum ve onu hafifçe ittiriyorum. "Yok, babamla buluşma planım olduğu için annemin ara-

basını getirmiştim. Oradan çabucak kaçmak istemiştim de." En azından bu kısım doğru.

Luke'un dolgun dudakları hafif bir sırıtışla kıvrılıyor ve kapüşonunun kuru kısmıyla silmek için gözlüklerini çıkarıyor.

Phil'in bana bıraktığı anahtarları çıkarıyorum ve Luke'la Cullen'ı karanlık bir koridordan geçirerek çınlayan bardak ve yüklenen enstrümanların seslerinden uzağa götürüyorum. Kayıt kabininin kapısını açıyorum ve ışığı yakıyorum.

"Sizindir, çocuklar."

Cullen eğiliyor ve yanağıma bir öpücük bırakıyor. "Teşekkürler, bebek."

Greenly kardeşleri pek yakından tanımıyorum ama kesinlikle dışa dönük olan kardeş Cullen. Aynı zamanda çok ama çok gey. Erkek arkadaşı Zack'le o kadar uzun zamandır beraberler ki geçen güz döneminde açık ara farkla mezuniyet balosu kralları oldular. Belki de bu yüzden onunla bu kadar kolayca konuşabiliyorum. Ya da belki bu, sadece Cullen'ın tarzıdır. Süper gücü, insanlara kendilerini rahat ettirmektir.

Fakat Luke'u kulaklıklarım olmadan görmek ya da bizzat sesini işitmek bile benim için alışılmadık bir şey. Ona en güzel tebessümümle bakıyorum ama o yalnızca yanımdan geçerlerken utangaç bir ifadeyle başını sallıyor. İçimdeki şehvet, özlem ve buna benzer aliterasyonlu duygularla, fark ettirmeden iç geçiriyorum. Sosyal olan taraf *benken*, durumun kötü olduğu anlaşılıyor. İkisinin, kabine sığınıp mikrofonların başına geçmelerini bekliyorum, ardından hafif bir tıkırtıyla kapıyı ardımdan kapatıyorum.

Yerime döndüğümde bir bardağı daha kirazla dolduruyorum ve insanları seyretmek üzere yerime yerleşiyorum. Köşede, bankamatik kartlarıyla çalıştırılabilen, müzik ku-

tularının modern versiyonundan bir tane var ve biri açıkça kötü bir ayrılıktan çıkmış olmalıydı ki Demi Lovato'nun "Sorry Not Sorry" şarkısı ikinci kez çalmaya başlıyordu. Bu işi yapanı bulmak üzere kulübe şöyle bir göz gezdiriyorum. Bütün paramı önündeki bir, iki, üç pipet üzerine Cover Girl Matte #5 rujunun izini çıkarmış olan siyah saçlı güzellik üzerine koyabilirim. "Yürü be kızım," diye mırıldanıyorum hafifçe. Demi inanılmaz saygın bir ayrılık divasıdır. Diğerleri için bakınız: Sam Smith ve Ray LaMontagne.

Kapı açılıyor ve buz gibi bir rüzgârla birlikte solgun, rasta saçlı ihtişamıyla Kazi içeri giriyor. Saatime bakıyorum. Ahh, geç kalmış. Ya da daha geç kalmış. Phil buna pek sevinmeyecek.

Bezgin bir şekilde kaşlarımı çatarak anahtarları Kazi'ye veriyorum. "Phil'i uyandırman gerek," diyorum. Kazi yüzünü buruşturuyor ve ben de gülümsememi saklama zahmetine girmiyorum. "Aynı zamanda seni yarım saat önce bekliyordu."

Barın arkasından ceketimi alıp anahtarlarımı da kontrol ettikten sonra Ben'e el sallıyorum ve karanlık geceye çıkıyorum. Soluğum ağzımdan buharlar halinde çıkıyor. Bir bip sesiyle arabanın kapısını açıyorum ve bindikten sonra hemen kilitliyorum, klimayı ve koltukların ısıtmasını sonuna kadar açıyorum ve gürültülü bir kulüpte geçirilmiş bir öğleden sonrasının bıraktığı çınlama hissinin dağılmasına izin veriyorum.

Ama sessizlik hoşuma gitmiyor. İstediğim şey bara geri dönüp bir taburenin üstüne tüneyerek ayrılık şarkıları dinlemek, Cullen'la laklak edip Phil'in vaazlarına izin vermek. Ben'e içkileri doldururken yardım etmek, Kazi'ye pis bakışlar atmak, Luke'un kulüpten ayrılacağı ânı bekleyip ondan son bir utangaç gülümseme alıp alamayacağımı görmek

istiyorum. Burada kalmak istiyorum. İncinmiş duygularımla –daha da kötüsü, annemin incinmiş duygularıyla– yüzleşmem gereken anı silmek istiyorum çünkü bunca zaman sonra bile Marcus tek bir sarhoş ithamıyla iki kalbi kırabiliyor.

Bir an sonra soluğumu yavaş yavaş bırakıyorum ve istemeden de olsa emniyet kemerimi kucağımdan geçirip takıyorum, ardından eve gitmek üzere park ettiğim yerden geri geri çıkıyorum. Gerçek evime gidiyorum, evim gibi hissettiğim yere değil.

3

LUKE

"Hikâyemizden çıkarılacak ders, sevgili dinleyiciler, postacınızın yeğeniyle çıkmamanız gerektiği."

Sandalyemde mümkün olabildiğince sessiz bir şekilde öne doğru eğilerek, "Yeğeni erkek olursa, onunla da çıkmayın," diye ekliyorum kendi mikrofonumdan.

Cullen koyu saçlı başını sallıyor. "Teşekkürler, Luke."

"Pişmanlıklarım var," diye itiraf ediyorum. "Ve şimdi paketlerimi her kim alıyorsa, umarım benim yerime, *Teen Wolf*'un 3. sezonunun 1. ve 2. bölümlerinin tadını çıkarıyordur." Lindsay'le aramda çok şey geçti, podcast yayınımızda itiraf edeceğimden çok daha fazlası. Cullen'a Instagram skandalından bahsetme izni vermedim ama kendi olayıma dair *bazı* şakalar yapma iznini kendime verdim ve Lindsay'in teyzesinin posta görevlimiz olduğundan ve son aldığım Best Buy ürünlerinin tesadüf eseri "kaybolmuş" olduğundan bahsederek bu olaya yükleniyorum.

"Sen de o bölümleri, medeniyetin geri kalanı gibi internetten seyredebilirsin," diye bir öneride bulunuyor kardeşim.

"Sorun pek bu değil ama."

"Değil." Cullen gülümsüyor ve bembeyaz dişleri ortaya çıkıyor.

"Sorun senin, hükümet görevlilerine akrabalarıyla aranı yapmalarına izin vermemen gerektiği."

"Fazla iyi biriyim ben." Yüzümü buruşturuyorum.

"Fazla iyisin," diye katılıyor Cullen sözlerime. Kimse onu göremese de çılgınca jest ve mimikler yapıyor.

"Neyse, devam ediyorum," diyorum, fazla usturuplu giden yayınımızda Cullen kazara fazla şeyi açığa çıkarmadan önce vites değiştiriyorum. "Zamanımız dolmak üzere ve yayınımızı Ypsilanti'den dinleyen sadık dinleyicimiz Lola, 'Evlen, Öldür ya da Öp' isimli listesini göndermiş bize. Yaraya tuz basarcasına da Stiles, Derek ve Scott'ı öneriyor, hem de... *Sıkı durun*... MTV'nin *Teen Wolf* dizisinden. Komik, Greenly."

"Ben akıllıca olduğunu düşündüm."

Gözlerimi deviriyorum. "Elbette öyle düşünürsün. Neden buna sen başlamıyorsun? Benim üzerinde biraz düşünmem gerek."

Cullen sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Pekâlâ. Tamam, çok fazla iyi seçenek var burada. Derek konusunda ne hissettiğimi biliyorsun..."

"Sır değil bu." Üç seneden uzun bir süredir Zack'le birlikte olsa da yayınımızı zaten sürekli, Cullen'ın hayran olduğu birçok ünlüyle dolduruyoruz.

"Ama üzerinde biraz düşünme vakti buldum ve sanırım Stiles'la öpüşür, Derek'le evlenir ve Scott'ı öldürürdüm."

"Vay canına, Gerçek Alfa'ya hiç saygı yok! Bence Scott öpülür, Stiles'la evlenilir, Derek öldürülür."

Cullen sanki onda ölümcül bir yara açmışım gibi abartılı bir şekilde, elini göğsüne koyarak iç geçiriyor. "Neden öldürüyorsun kocamı?"

"Kıskançlık?" diyorum. "Kirli sakal bırakamadığım için nasıl eziklik duyduğumu biliyorsun."

"Buna saygı duyarım."

"Evet, bu akşamlık bu kadar. Bu haftadan kurtulmanız

için sizleri Twenty One Pilots'la baş başa bırakıyorum. Bize katıldığınız için teşekkürler, ben Luke ve..."

"Ben Cullen."

"*The Grass Is Greenly* sona eriyor." Yayını kapatıp son ses "Heavy Dirty Soul" açıyorum ve kulaklıklarımı çıkarıp parmaklarımla saçlarımı düzeltiyorum.

Cullen, Mac ekranında bazı yerlere dokunuyor. "Ve biter. Pek önemli şeylerin olmadığı bir haftaya göre fena değildi."

"Ne kadar olmuş?"

"Aşağı yukarı elli dakika. Çevrimiçi hali için, reklamları da sayarsak epeyce malzeme çıkar."

Eski, gıcırdayan sandalyemi geriye doğru ittirerek ayağa kalkıyorum, gerinerek ellerimi tavana kadar uzatıyorum ve boynumu bir sağa bir sola kütürdetiyorum.

Cullen hafif bir tıkırtıyla Mac'ini kapatıyor ve sırt çantasına koyuyor. "Benimle geliyor musun yoksa?.."

"Yok. Yağmur durmuşsa taze hava hoşuma gider." Cull her zaman bana, kaykayımın kalçama yapışık olduğunu söyleyerek takılır ama bu sefer takılmıyor. Peki bana attığı bakış? Bu, Zack'le kavga ettikleri zaman ona attığım bakışın aynısı. "Önemli bir şey değil," diye ısrar ediyorum, o başlamadan.

"Lindsay'den hoşlanmadığını sanıyordum."

"Hoşlanmıyordum. Çok değil yani." Yalan söylemiyorum. Nadiren birlikte dışarı çıkardık. Cullen tek kaşını kaldırıyor.

"Ama?"

Kaykayımı kalçama hafifçe vurarak onu bekliyorum. Tanrıya şükür Zack sadık biri. İhtiyaç duyacağım son şey, kardeşimin bu işe karışması olurdu. "Ama, hiçbir şey. Evde görüşürüz."

Cullen telefonuna bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Kahretsin. Zack'in saat sekizde geleceğini unutmuşum."

Gülümseyerek başımı iki yana sallıyorum ve ona takılıyorum. "Lütfen. Seni görmeye gelmediğini biliyorsun."

Zack ve Cullen, lise ikinci sınıftan beri beraberler ama onun asıl sevdiği kişinin babamız Charlie olduğunu hepimiz biliyoruz. Ya da daha doğrusu, babamın hikâyeleri. Zack tarihe bayılıyor ve babam, 80'lerin sonunda ve 90'ların başında epeyce tutulmuş olan Bad Apples isminde bir punk rock grubunun solistiydi. Zack bu hayatta, babamın "taşrada turneye çıkarak eski dostum Morrissey'le biraları yuvarladığım" şeklinde açıkladığı parlak günlerini 1001. anlatışını dinleyebilecek kadar onu umursayan tek insan.

Ürperiyorum.

Cullen'ın yüzündeki ifadeden, onun da benim gibi düşündüğünü anlıyorum.

"En iyisi gideyim de işe koyulmadan onu durdurayım."

***

Eve uzun yoldan gidiyorum. Hava soğuk ama ben Loud Lizard'dan batı yakasındaki samimi mahallemize doğru kayarken yollar ve kaldırımlar çoğunlukla kuru. Zack'in Jeep'i çoktan garaj yoluna girmiş ve bütün ışıkları da yanık vaziyette. Kapıyı açıp aldatıcı bir şekilde sessiz olan eve giriyorum ve kaykayımı dolaplardan birine dayıyorum. Sıcaklık değişimi yüzünden gözlüklerim anında buğulanıyor ve onlarla sonra ilgilenmek üzere kafamın tepesine doğru kaydırıyorum. Lens de alabilirim ama bana sanki, kayarken lensler donup göz yuvarlarıma yapışırlarmış gibi geliyor. Lasik lazer göz ameliyatını denedim. Bir süre işe yaradı ama bir sene önce, süper iyileşebilen, aşırı bozuk gözlerim yü-

zünden tekrar gözlük takmaya başladım. Ben geriye doğru iyileşme konusunda tıbbi bir mucizeyim.

Eşyalarımın geri kalanını da çıkarıp kışa özgü çeşitli öteberiyle birlikte kapının yanına yığdıktan sonra, annemin akşam yemeğinden sonra etrafı temizlediği mutfağa yöneliyorum. Fırına doğru ilerliyorum ve üzerinden bir dilim pizza alıp adaya dayanarak yiyorum.

"Podcast nasıl geçti?"

Lokmamı yutup omuz silkiyorum. "Güzel. Cullen'ın sihrini kullanması gerekiyor tabii ama elimizde yeterli malzeme vardır."

Annem gülümseyerek tezgâhı ovuyor. Mavi-siyah saçlarını bir tokayla geriye doğru toplamış ama tokadan kurtulan birkaç tutam gözlerinin önüne düşüyor. Annem onları kulağının arkasına atarak bana dönüyor. "Cull bana *Teen Wolf* öp, evlen, öldür olayınızı anlattı. Ben de ona katılıyorum. Sonuna kadar Derek. Enfes bir çocuk o."

"İğrenç. Senden en az yirmi yaş küçüktür."

Annem incinmiş numarası yaparak iç geçiriyor ve elindeki bezle bana vuruyor. "Geri al lafını! Benden en fazla on beş yaş küçüktür. Öyle bir sakalı var!"

"İşte Cullen'ın zevkini kimden aldığını görüyoruz şimdi."

Annem ince tel çerçeveli gözlüklerinin ardından göz kırparak ovma işlemine devam ediyor. "Eh, babandan almadığı kesin yoksa Zachary'nin hiç şansı olmazdı."

Kardeşim evin, hashtag *gururu* ve neşesidir. Bu umurumda değil tabii. Bok gibi biri de olabilirdi. Gerçi bazen okulda falan öyle olabiliyor. Ama eski bir İngiliz punk rock şarkıcısı, hippi bir babanız ve liberal çalışmalar profesörü bir anneniz olduğunda... Şöyle söyleyebiliriz ki biz bu ailede gökkuşağı giysilerimizi serbestçe giyiniyoruz ve Zack'in, çocuklarının en yakın arkadaşından, en yakın arkadaş

ve erkek arkadaşa dönüşmesi de herkes tarafından sıcak bir şekilde karşılandı.

Greenly malikânesinde karmaşık bir ağ örülmüştür ve bütün teller Zack'e bağlanır. Ailemizde yalnızca kedimiz ondan etkilenmemiştir ve bunun nedeni de insanlara yalnızca prensip olarak tahammül etmesidir.

İki elime de birer dilim daha pizza alıyorum ve bodruma inen merdivenlere yöneliyorum. "Herkes aşağıda mı?"

"Evet."

Bodruma inen merdivenlerin başında duraksıyorum. Cullen ve Zack'le takılmaktan hoşlanmıyor değilim... Gayet iyiler ama... *Birlikteyken* biraz fazla olabiliyorlar. Zack genelde benim gibi daha sakin ve müzik, internet ve BBC Sherlock Holmes hayranlığı konusunda biraz takıntılıdır. Ama Cullen ve Zack birbirlerine aşk sözleri söylemeye ve kolektif bekâretlerini kaybetmeye başladıklarından beri işlerin değişmediğini söylesem yalan olur.

Resmen, benden tamamen ayrıldıkları bir duruma geçiş yaptılar. Onlar için çok seviniyorum ama aynı zamanda tamamen unutulmuş gibi hissediyorum.

Yani şu dünyada benim hakkımda, mümkün olan her şeyi bilebilecek iki insan birbirine âşık ve herhangi bir anda, ikisinin beni çekiştirmediklerinden emin olamıyorum. İlişkilerime burnunu sokacak kardeş sayım birken iki oldu.

Hâlâ tereddüt içinde merdivenlerin başında beklerken babam, sarartılmış saçlarıyla duvarın yanından dönerek karşıma çıkıyor. Babam ellisine yaklaşıyor ama tıpkı Paul Rudd gibi, onun da yaşını asla anlayamıyorsunuz. Dürüst olmak gerekirse, o da bunu anlayamıyor. Hâlâ kulaklarına, havaalanlarındaki cihazları öttürecek kadar çok metal takıyor ve doğrusu benim de tercihimi deri ceketler yönünde kullanmamın sebebi babam. Doğru ışıklar altında, babamı

neredeyse gözünüzde, sahnede ataerkilliğe saydırırken canlandırabilirsiniz. Aynı kolaylıkla onu, tek parça bir tahtayı oyup bir kahve sehpası yaparken de gözünüzün önüne getirebilirsiniz. Erken emeklilik yıllarında babam çok yönlü bir adam oldu.

"Ay! Aşağı mı geliyordun?"

"Yine CNN'de *Seksenler*'i mi seyrediyorsun?" diye soruyorum. Çünkü, elbette onu seyrediyor.

"Tamam, tamam. Biramı tezgâhın üzerinde unutmuşum. Adam ol da biramı bana atıver."

Annem, adanın üzerindeki kapağı açılmamış bira şişesini işaret ediyor. Şişeyi almak için elimdeki pizza dilimlerini bırakıyorum ve babamın gözünün içine bakarak, şişeyi ona atmadan önce bir kez şiddetle çalkalıyorum.

"Nankör adam, baş belası," diye şikâyet ediyor, şişeyi havada ustalıkla yakalarken.

"En iyisinden öğrendim bu işleri!" Kapıyı ardımdan kapatıyorum ve kıs kıs gülen anneme dönüyorum.

"Ah, bunu sana ödetecek."

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum bitkinlikle. Ailem bazen çok fazla oluyor.

Yatak odama çıkıp kapımı kapatıyorum, ardından kendimi yatağıma bırakıyorum ve pizzamdan bir dilim alırken dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Saatin ona yaklaştığını fark ediyorum. Yeterince beklemişim. En azından bir saattir yayında olmalı, bu durumda tam anlamıyla sabırsız bir aptal gibi görünmeyeceğim. Muhtemelen.

Müziğin Perde Arkası

Vada Carsewell

Bu kolay hayatı ben seçmedim; kolay hayat beni seçti. Şey, tamam, belki de öyle olmamıştır. Ben, Michigan'ın bilinmez bir yerinde yaşayan beyaz bir kızım. Ama cuma akşamı, LBJayz resmen esip geçti ve olayları her neyse, ben sevdim. Hep de seveceğim. Solist Carlos "El Burro" Dominguez'de resmen bir star ışığı var ve vokalleri kırıp geçiriyor. "Fat Chopper" parçalarında baş döndürücü ritim var ve şarkı bir şekilde, hem en güzel şekilde siktiri çekiyor hem de hepimizin ihtiyaç duyduğu o şehvet dolu uyanışı veriyor bize.

Mantıklı şeyler söylüyor muyum? Bunu bilmiyorum bile, dostum. Ben sadelik yanlısı biriyimdir, doğduğum günden beri D vitaminli süt ve Pink Floyd tüketirim ama bir dönüşümün geldiğini hissediyorum...

Gözlerim yazdığı kelimeleri adeta içiyor ve ağzım kulaklarıma varıyor. O inanılmaz biri. İki senedir Vada'nın *Müziğin Perde Arkası* başlıklı blog yazılarını adeta tapınırcasına okuyorum ve yazdıkları tıpkı onun gibi. İğneleyici, gerçek ve harikulade. Bana kalırsa birçok insan onun henüz on sekizinde olduğunu anlamıyor. Blogunun, müzik endüstrisindeki en iyi yorumcular tarafından referans gösterildiğini gördüm. Elbette kimse ona ya da Phil'e hakkını vermek istemiyor; ne de olsa onlar taşrada, ufak bir üniversite şehrinde-

ki salaş bir bar işletiyorlar. Ama kesinlikle onlarda özel *bir şeyler* var. Ben sürekli, heyecanlı bir hayranı gibi yazısını Twitter'da paylaşıyorum ama o muhtemelen bunu yapanın Cullen olduğunu düşünüyor. Ona nasıl büyük bir hayranı olduğumu söyleyemeyecek kadar içine kapanık biriyim. En azından insanlar arasına çıktığım zaman.

L8RSK8R'in yorumu:

Eh, süt vücut için faydalıdır... Hayır.

Pink Floyd ha? Sanırım babam bir keresinde onlarla çaldı... Tanrım.

Hayal edebildiğin en güzel sevişme şekli nedir?
Sen zavallısın, Greenly.

Harika bir yorum. Beni ikna ettin!

Dizüstü bilgisayarımı kapatarak sızlanıyorum ve saatime bakıyorum. Aşağı inebilirim. Büyük ihtimalle Zack hâlâ buradadır. Bunu yapmak yerine, odanın köşesinde duran klavyeme doğru gidiyorum ve dikkatle kulaklıklarımı takıyorum. Bunu çaldığımı kimsenin bilmesine gerek yok.

Ya da iki senedir çaldığımı. Veya üç. Aşağı yukarı.

2017'deki Büyük Greenly Müsabakası'ndan beri, herkesin bildiği üzere, çalmıyorum. Şarkı söylemiyorum. Söz yazmıyorum. Klavyemin tuşlarıyla oynamıyorum. Sekiz yaşındayken annemle babamın bana almış olduğu o güzel Steinway sessiz bir şekilde, üzeri zamanın cömert tabakalarıyla kaplı vaziyette ön taraftaki odada duruyor. Onu görmemek için yolumu uzatıp yemek salonundan geçeceğim. Üzerini tozlarla kaplı halde görmek ruhumu acıtıyor.

Ailemin çatısı altında ve eski bir müzik prodüktörü olan babamın gözünün önünde yaşadığım müddetçe böyle olması gerekiyor. Odamdaki çakma Casio klavyemi çalıp kilitli bir kapı ardında fısıltıyla şarkı söyleyebilirim ancak.

Birkaç kez kapımın kilidini, çamaşırlarımı getiren ve beni şüpheyle inceleyen anneme açtım ama onun da porno izlediğimi düşündüğünden eminim.

Gerçeği bilmesi daha kötü olurdu.

Eğer yeniden çalmaya başladığımı sezerlerse bu, ders almam, YouTube kanallarına üye olmam ve babamın bir "arkadaşıyla" buluşmak için Londra'ya uçmam gerektiği anlamına gelir. Lasik ameliyatı olmam gerektiği anlamına da gelir. Yeniden. Sonra bir de kişisel eğitmenle spor dersleri, diyetler ve pahalı saç kesimleri anlamına gelir. Annemden aylar boyunca ayrı kalmam gerekir çünkü onun işi seyahat etmesine uygun değil. Üniversiteden tamamen vazgeçmek anlamına gelir.

Başkalarının şarkılarını söylemem anlamına gelir.

Çünkü kendi şarkılarını yazabilirsin deseler de aslında bunu istemezler. Şirketlerce kabul edilen, radyoların hoşuna gidecek pop müzik şarkılarını söylemeni isterler ve ancak sizi tamamen sömürdüklerinde ve onlar için yük olmaya başladığınızda, kazandığınız paranın onda birine, bağımsız bir plak şirketiyle çalışmanız ve kendi sözlerinizi yazmanız için sizi serbest bırakırlar.

Paranın önemi olduğundan değil tabii. Sorun her şey. Buna ihtiyacım yok. Ben şarkı yazmayı seviyorum. Kendi yazdığım şarkıları söylemeyi seviyorum. Ama aynı zamanda kendim olmayı da seviyorum. Sadece ben. "Eski punk rock ikonu Charlie Greenly'nin oğlu" değil. "Performans sanatçısı Luke Greenly" değil.

Sadece Luke.

Olay şu ki duramıyorum.

Bilincimin derinliklerinde dans edip duran hafif bir melodiyi çalıyorum. O melodi bir süredir orada. Yavaş yavaş kendini bilincimin üst tabakasına doğru yükseltiyor. Ama henüz bunun bilincimi ele geçirmesine izin vermeye hazır değilim. Bunun beni, gitmemem gereken bir yere taşıyacağından şüphe ediyorum.

Yine de, yakında.

Belki.

4

VADA

Lise, hayatta en sevdiğim şey sayılmaz. Daha ziyade lise, Hayatımın Geri Kalanına Başlamadan Önce Yapmam Gerekenler listemdeki ilk madde ve bunu yapmak tam dört uzun yılı gerektiriyor. Son üç maddenin önceliği değişiyor. Rehberlik öğretmenimi, birincisi; bu dersten gelecek krediye ihtiyaç duymadığım, ikincisi; zorla almış olduğum C notunun tüm ortalamamı düşürdüğü konusunda ikna ettikten sonra İspanyolca dersini bırakabildim. Español yerine dans ve beden hareketi dersini seçtim.

Biliyorum, biliyorum, grunge müzik meraklısı bar çalışanı kızın dans etmesi garip geliyor. Ama müziği zihinlerinde, kalplerinde ya da öyle bir yerlerinde hisseden insanları bilir misiniz? Bir enstrüman çalarlar, şarkı söylerler ya da yazarlar. Eh, ben de müziği her zaman kanımda hissetmişimdir. Müzik beni *harekete geçirir*. Küçük bir kızken bale ve lirik dans eğitimi almıştım ama artık büyüdüm ve o pembe taytlarla siyah mayoları giymiyorum. Birilerinin seçtiği şarkılar eşliğinde dans etmek hoşuma gitmedi ve saatlerce tekrar edilmesi gereken bar egzersizlerinin katı kurallarını da hiçbir zaman sevmedim. Benim melodiyi *hissetmem* gerekiyordu. Ayak parmaklarım kıpırdamaya, karın kaslarım ben farkına varamadan kasılıp gevşemeye başlardı. Öğretmenimizin, müzik eşliğinde kendi yorumumuzla dans etmemiz için bizi serbest bırakacağı ânı sabırsızlıkla beklerdim.

Bir süredir bu dersi gözlemliyordum. Ders programıma asla uymuyordu ama aynı zamanda berbat bir ders olmasından da korkuyordum. Ya da daha kötüsü, başarısız olmaktan. Çünkü dans etmeyi sevsem de bende başbalerin kumaşı da yok. Ama son sınıfın son sömestirinde insana bir özgürlük hissi geliyor. Kendimle ilgili farkındalıklarımın hepsine *siktiri* çekebilirim. Komik görünüyorsam bu kimin umurunda? Önümüzdeki sonbaharda bu insanları tanımayacağım bile. Şimdi bile onları pek tanımıyorum.

Bu şehirde üç ayrı lise var ve her bir okul da devasa büyüklükte. Yalnızca benimkinde binlerce öğrenci var ve okul binası, neredeyse bir futbol sahası büyüklüğündeki bir alanın etrafına inşa edilmiş. Lise ikiden sonra, sınıf arkadaşlarımın birçoğunu görememeye başladım. Derslerimiz binanın karşılıklı kanatlarında yapılmaya başlandı, arabalarımızı farklı alanlara park etmeye başladık ve ben sporcu olmadığım için hiçbir takıma girmedim.

Böyle anlatınca, aslında olduğumdan daha yalnızmışım gibi geliyor kulağa. Ama ben kendimi bir yabancılar denizinde kaybetmeyi, bir arkadaşla teke tek olmaya tercih ederim. Teke tek olmak belli bir dereceye kadar, benim başarabileceğimden pek emin olmadığım bir bağlılık duygusu gerektiriyor. Kabuğumu kırmak, Meg'in tam bir senesini aldı. Elbette şimdi de benden kurtulamıyor.

Ocak ayından beri Madam Marcel'in beden hareketi derslerine katılıyorum ve çoğu zaman resmen göklerde uçuyor oluyorum. Ama eğer dersin ikinci yarısında beni improvize hareket, yani İH kısmına ulaştıracaksa, ilk yarıdaki sekizli ölçülerle yapılan hareketleri sineye çekebiliyorum.

"İH kısmına geçmeden önce," diyor belli belirsiz burnundan soluyarak, kızarmış yanaklarıyla. "Sizinle sene sonu bahar gösterisi hakkında konuşmak istiyorum." Yıllar

boyunca dans etmiş olmanın ona kazandırdığı bir zarafetle bize işaret ediyor ve hepimiz sessizce, onun iki yana açtığı ayaklarının etrafında yere oturuyoruz. Bacaklarımı esnetiyorum, ayağımın iç kavisinden uzanarak ellerimde ayak parmaklarımı kavrıyorum ve gövdemi dizime doğru bastırıyorum. Gösteriyi ilk defa duyuyor değiliz.

"Size daha çok vakit varmış gibi geldiğini biliyorum ama sizi temin ederim ki," diyor bizi bakışlarıyla olduğumuz yere sabitleyerek, "Bu, sahne sanatları bölümünün bu sene en çok dikkat çeken etkinliği olacak. Etkinlikte, *senelerdir* bu gece için çalışan koro ve grupların performansları da olacak. Bu nedenle, liseden sonra profesyonel bir dans kariyeri düşünmeseniz bile sizden özenli davranmanızı ve bu işi ciddiye almanızı rica ediyorum."

Diğer bacağıma geçiyorum. Ben bir dans kariyeri düşünmesem de bu işi ciddiye alıyorum. Haftalardır müzik düşünüyorum. O mükemmel şarkıya ihtiyacım var.

"Müzik dersini alan son sınıf öğrencilerine, dansçıları gözlemleyerek beden hareketlerinden ilhamla beste yapma görevi verildi. Bu sene onlardan, bu işi bir adım ileri götürmelerini rica ettim. Hareket sınıfı ve müzik yazan öğrenciler olarak iş birliği yapacağız. Sizler, onların yaratım süreçleri esnasında ilham perileri olacaksınız. Bu nedenle müzik öğrencileri bugün sizleri gözlemlemek üzere dersimize katılacaklar. İlham almaları halinde kendilerine bir dans partneri seçme şansı tanınacak. Birlikte, her ikinize de hitap eden bir parça ortaya çıkaracaksınız."

Yüzümü buruşturduğumu saklama zahmetine girmeden doğruluyorum.

"Muhtemel bir eşleşme gerçekleşmese bile sorun olmayacak. Yaratım süreci zorlanmamalıdır. Biri tarafından seçilmezseniz ya da seçilmiş olmanız halinde dahi kendinizi

o iş birliği içinde göremiyorsanız, yalnızca kafanızdakini söyleyin ve tek başınıza, kendi performans parçanızla katılım sağlayın. Ama hepinizin kendi konfor alanınızın ötesine uzanıp iş birliğini denemenizi umuyoruz."

Hayır, teşekkürler. Ben o alanın içinde kalmaktan memnuniyet duyarım. Zaten hiç kimse benimle çalışmak istemeyecektir ama istese bile, benim birlikte çalışmak isteyebileceğim bir senaryo hayal edemiyorum. Ben müziğim konusunda fazla ayrıntıcıyımdır. Omuzlarım rahatlıkla çökerek ait oldukları yeri buluyorlar. Böyle "teklif usulü bir görevlendirme" konusunda fazla heyecanlanmaya gerek yok.

"Piyano kompozisyon direktörümüz Bay Leonard, yarım saat içinde sınıfıyla birlikte dersimizi ziyaret edecek ve bu gösteriyi en iyisi haline getirebilecek miyiz göreceğiz!"

Peh.

Doğaçlama kısmına geçmek için sabırsızlanarak kollarımı başımın üzerine uzatıp esnetiyorum. Madam Marcel el çırparak bizden ayağa kalkmamızı istiyor ve biz de aynalı, geniş salonun köşesine doğru gidiyoruz. "Bazı yer hareketleriyle başlamak istiyorum. Müzik sizi nereye götürürse, sevgili arkadaşlar."

Ellerimi iki yanımda sallayıp boynumu öne arkaya sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Pek de hoş karşılamadığım bu birlikte çalışma haberine karşın günün en sevdiğim kısmı bu. İkinci dönem, ileri seviye biyoloji dersindeki habersiz kısa sınavda gösterdiğim düşük performansın ardından bu ânı sabırsızlıkla bekliyordum. Bahar gösterisi için burada değilim ben. Her gün yapılan provalar için buradayım. Omuzlarımı yuvarlayarak sırtımdaki gerilimi attığımı, o enerjinin yere düştüğünü, sonra tahta döşemeli zeminin üzerinde kayarak o lanet olası kapıdan çıkıp gittiğini hissediyorum.

Arkamda bir hava akımı ve hareketlenen birilerinin alçak tonda mırıldanmalarını hissediyorum. Bunların besteci çocuklar olduklarından eminim ama gözlerimi açmayı reddediyorum. Bırakayım da şaşıran *onlar* olsun. Burası benim alanım ve üstünlük bana ait.

Salon birden sessizleşiyor ve onların aynaların karşısında, yüzleri bize dönük vaziyette, bağdaş kurarak oturduklarını hayal edebiliyorum. Ellerim durmadan kıpırdanıyor, hepimizin bu ders için giydiğimiz dar, kolsuz üst ve yoga taytını çekiştiriyorum. Bu derste bol şeyler giymek yasak. Madam, bedenlerimizin nasıl eğilip büküldüğünü tam olarak görmek ve gerekli yerlerde düzeltmeler yapmak istiyor.

Gözlerim artık açılma isteğiyle kasılmayı bırakmış durumda. Fakat Madam'ın şarkı listesinin ilk piyano notaları duyulmaya başlanıyor ve benim de insanlara zarar vermemek için önümü görebilmem gerekiyor. Gözlerimi açıyorum ama oturarak bizi izleyen gözlemcilere bakmayı reddediyorum. Madam'ın her zaman tercih ettiği, çene kalkık, omuzlar düşük dans duruşu bu parça için uygun. Gergin görünmek yerine tecrübeli ve ağırbaşlı görünmeye çalışıyorum.

Jet grubunun "Look What You've Done" parçası çalıyor. Bu, ağır ilerleyen bir parça. Şarkı, alçaktan duyulan asker trompetine benzer bir davul ritmiyle ilerliyor ve arka planda sürekli devam eden piyanoyla ilerliyor. Kendimi çoktan ritmin içinde kaybettiğim için vokallerin güçlükle farkına varabiliyorum.

Sıra bana geliyor ve şarkının son kısmının o havalı yükselişinin damarlarımda kanımla hareket etmesine ve parmak uçlarıma pompalanmasına izin veriyorum. İleri doğru uzanmış ayak parmaklarımı tereddüt içinde yerde sürüklüyorum, bu sırada kollarım ve bacaklarım dört bir köşeye doğru uzanıyor ve bedenimi salon boyunca döndürerek ilerliyorum.

Duvara yaklaşırken tek bacağımı gösterişli bir biçimde uzatarak kendimi birden durduruyorum.

Sonraki geçişte, en sevdiğim gruplardan biri çalmaya başlıyor ve bu seferki şarkıda sözleri duymazdan gelmem imkânsız. Sleeping At Last grubundan "Earth" çalıyor ve bizler yine bedenlerimizle baş başa bırakılıyoruz.

"Yere, dansçılar!" diye sesleniyor Madam. "Serbest hareket."

İhtiyaç duyduğum tek yönerge bu oluyor. Salonun arka taraflarında, aynaların kimsenin orada ne yapıldığını çözemeyeceği kadar kalabalık olduğu ve pencerelerden güneş ışınlarının içeri doluştuğu, gölgeler içindeki köşemi buluyorum. Gölgem beni karşılıyor ve gözlerim de o noktaya çevriliyor.

Merhaba, eski dostum.

O anda tüm dünyayı unutuyorum ve bildiğim tek şey, uzattığım el ve ayaklarım üzerinde zikzaklar yaparak uzanan güneş ışınları oluyor.

Parmaklarım yıldız tozuna bulanıyor, karanlıkla aydınlığın birbiriyle öpüştüğü noktayı adeta süzüp görünür kılıyorlar ve topuklarım üzerinde dönüyorum. Sonra dizlerim ayak parmaklarım üzerinde eğilmiş vaziyette, ikinci *plié* pozisyonuna geliyorum. Uyluklarım zemine o kadar yaklaşıyor ki avuç içlerim zemine dayanıyor. Şarkının temposunun yükseldiği kısımda ellerimi çılgınca sallamaya başlıyorum. Yana doğru bir hamle yapıyorum, parmaklarım bir kez daha güneş ışığını kavrıyor ve melankolimi üzerimden atıp dönerken gölgem de bana yetişmeye çalışıyor.

Babam ve aşağılayıcı hareketleri beni burada bulamaz. Geleceğe, üniversiteye, B planıma, anneme, Phil'e ve... Her şeye dair kaygılarım kayboluyor.

Hazırım, her şeyi aşmış durumdayım, dokunulmazım ve zarafetten yoksun bir biçimde zarifim.

Burada kimse bana zarar veremez.

Hızla dönüp, gerinip, yerde sürünüp sonunda yine küçücük köşeme dönüyorum. Düşüncelerim dağılıyor ve çözülüyor. En sevdiğim kısım burası; müzikten başka bir şey olmadığım kısım.

Şarkı sona eriyor ve ruhumda bir düğme kapanıyor. Sonunda gözlerimi kamaştıran halojen lambaların farkına vardığımda, güneş ışınlarımın gri bulutlar tarafından yutulmuş olduklarını görüyorum. Sınıf arkadaşlarım eşyalarını topluyorlar ve müzik öğrencileri de gerçekten sınıfa gelmişlerse bile artık gitmişler.

Kendi eşyalarımdan oluşan küçük yığını buluyorum ve kızların soyunma odasına açılan kapıya doğru gidiyorum.

"Bayan Carsewell!"

Kapının yanında durup Madam'a bakmak üzere dönüyorum. Elindeki çizgili defter sayfasını havada sallıyor. Yutkunuyorum. Kimse tarafından seçilmeyeceğimi düşünmüştüm. Defter sayfasını elime bırakırken kâğıtta kimin yazdığına bakmak için kendimi hazırlıyorum.

Simsiyah bir mürekkeple, kalın çizgiler ve büyük harflerle kendi ismimi, peşinden de bir başka ismi okuyorum. Yutkunuyorum.

Luke Greenly.

Luke burada mıydı? Benim Luke'um? Yani, *benim* Luke'um değil elbette. Ama tanıdığım Luke? Beni gördü mü? Ah, Tanrım, beni *gördü*. Yüce Tanrım, taytımla yerlerde kayarken beni gördü ve beni mi seçti yani? Benimle bir şarkı mı yazmak istiyor yani?

Dizlerim gevşiyor ama kendimi tutuyorum. Tek ayağımı geriye atıyorum ve kâğıdı daha sıkı bir şekilde tutuyorum.

Madam cevabımı bekliyor. Hayır demeye çok yakındım ama...

Luke Greenly'yi beklemiyordum. Onun müzik sınıfında olduğunu bile bilmiyordum. Bu, işleri değiştirmemeli. Onu çok iyi tanımıyorum. Ben müziğim konusunda hâlâ fazlasıyla titizim ve yalnızca kendi terapim için buradayım. Evet dememeliyim. Planıma sadık kalmalıyım.

Henüz tam olarak düşünemeden ağzımdan bir "Evet!" cevabı çıkıveriyor. "Evet. Onunla çalışırım."

Madam'ın yüzü aydınlanıyor. "Muhteşem! Bay Leonard'a söyleyeyim. Bu öğrenciyi tanıyor musun yoksa senin için iletişim bilgilerini almamı ister misin?"

"Hayır! Yani..." Başımı iki yana sallıyor, ağzımdan çıkan sözcüklerle beynimin uyum içinde olması için uğraşıyorum. "Yani, evet. Onu tanıyorum. Ben hallederim. Teşekkürler."

5

LUKE

O müzik sınıfına asla kaydolmamalıydım.

6

VADA

Dans, günün son dersi. Bu yüzden paydos zilini duymama ve kızlar softbol takımının gelmeye başlamasına rağmen soyunma odasında oyalanıyorum. Fırçayı saçlarımın arasında yavaşça gezdirerek düğüm olmuş tüm tutamları, bunlarla birlikte de Luke'un teklifine dair düşüncelerimi iyice açıyorum. Dudak koruyucumu tazeliyorum ve meyve kokulu spreyimden sıkıyorum. İşe gitmeme bir saat daha var ama bomboş eve uğramamın da bir anlamı yok. Sırt çantamın içindekileri yerleştirdikten ve şişme montumun fermuarını kapattıktan sonra girişin yanındaki otomata birkaç bozukluk atıyorum. En sevdiğim mor renkli enerji içeceği gürültüyle aşağı düştüğünde onu yakalayarak kapağını açıyorum ve tek seferde içeceğin yarısını içiyorum.

Binadan çıkarken biraz daha kendime geliyorum ama dışarıda, yanından asla ayırmadığı kaykayı bacağına dayanmış halde duvara yaslanan Luke'u –*yeni partnerim Luke'u*– görünce yine gevşeyiveriyorum. Kulaklıkları kulağının içinde ve başı, isimsiz bir şarkı eşliğinde sallanıyor.

Kendime engel olamıyorum. Tam varlığımı fark ettiği sırada ben de kulaklığına doğru uzanıyorum. Hiç kimsenin onu seyretmediği bir anda dinlediği şarkıya dayanarak bir insan hakkında çok fazla şey söyleyebilirsiniz.

Twenty One Pilots'ın ağır tempolu ve acıklı şarkısı "Car Radio" çalıyor. Hah.

"Hah," diyorum yüksek sesle. Çünkü devamlı böyle zekice şeyler yaparım ben.

"Tyler Joseph harika bir söz yazarı," demekle yetiniyor. O da benim kadar zeki.

Şarkı yükselişe geçiyor ve Tyler'ın vokalleri üst üste kederini haykırırken kulaklığın minicik hoparlöründen yükselen elektronik altyapıyı işitiyorum. Bu, ilginç bir şekilde insanın kendinden bir şeyler bulabileceği bir şarkı. Biri, arabasının radyosu çalındığı için üzülüyor çünkü artık arabasında yalnız kaldığı zamanlarda sürekli kendi kafasının içindeki iblislerle yüzleşmek zorunda kalacak.

Luke sessiz, eliyle kalçasına dayanmış vaziyetteki kaykayına hafifçe vuruyor. Ağzı açıp kapanıyor ama bir şey söylemiyor.

"Bazen radyoların ve kulaklıkların, duygusal anlamda insanın sağlığının çöküşünü temsil edip etmediğini merak ederim," diyorum çünkü kendimi tuhaf ve Luke'la yalnız kaldığım için çok gergin hissediyorum. "Yani, ben bir şeylerle yüzleşmek istemediğimde ki bu genelde her zaman yaşanıyor," diyorum ve kulaklıkları kabloyla birleştiren minik ek yerini işaret ediyorum, "Ben de bunları takıyorum. Müziğin sesini o kadar açıyorum ki düşüncelerimi duyamıyorum."

Luke başını onaylarcasına sallıyor, dalgalı sarı saç bukleleri siyah gözlük çerçevelerinin üzerine düşüyor. Bukleleri kulağının arkasına sokuyor ama yine gözlerinin önüne dökülüyorlar. "Ah."

Sessizliği doldurmak için sözcüklerim birbiri ardına ağzımdan dökülüyor. "Tabii bazen şarkıyı duyana kadar gerçekte ne hissettiğimi bilemiyorum. Şu Flora Cash şarkısı-

nı dinledin mi? 'You're Somebody Else'? Yani, şarkı benim hakkımda değil tabii. Benimle tanışmadılar bile. Ama sanki benden bahsediyorlarmış gibi *hissediyorum*. Öyle olmasa bile benden bahsettiklerini düşünebiliyorum ve farkına bile varmadan enerji içeceğimi içip ağlıyorum ve..." Elimdeki şişeyi sallıyorum. "Öz saygımı sorgularken buluyorum kendimi."

Luke gözlerini kırpıştırıyor. Bu sözlere döktüğüm tecrübemin onu şaşkına çevirdiğinden şüphem yok. Fakat biraz sonra kendine geliyor ve boğazını temizliyor.

"Şarkıyı ben de dinledim. Birini ancak yaş aldıkları zaman olabilecekleri halde görmekle alakalı o dizeden söz ediyorsun, değil mi?"

"Hım?" Şimdi de ben donakalıyorum.

Luke başını iki yana sallıyor, uzun parmakları kaykayına hafifçe vuruyor. "En azından... beni etkileyen... şey... o kısım."

Neden bahsettiğini sonunda anlıyorum ve büzülmüş midem biraz olsun gevşiyor. "Evet. Bu tıpkı umut edebileceğin her şey gibi..." Neredeyse *aşk konusunda* umut edebileceğin, diyecektim ama son anda kendimi tuttum. Zaten hiç erkek arkadaşı olmayan bir kız olarak *bu* konuda bir şey bilmiyor değilim.

Luke uzun parmaklarıyla gözlüklerini yukarı ittiriyor, boşta kalan elini de cebine sokuyor ve o an elimde hâlâ kulaklığının tekini tuttuğumu, şarkının ritminin tiz ve hafif bir sesle aramızda çalmakta olduğunu fark ediyorum.

Kulaklığı uzatıyorum, Luke da bunu alıp dikkatle katlayarak cebine sokuyor.

"Bunlar annemin," diye açıklayarak konuyu değiştiriyor, *Tanrı'ya şükür*. "Kablosuz kulaklıklarımı Dördüncü Cadde üzerinde bir yerde kaybettim."

"Kaykayla gezmenin risklerinden biri de bu sanırım."

Kalçasına dayamış olduğu kaykayına bakıyor. Kaykayı, giderek artan bir uyumsuzluk içinde gökkuşağı çıkartmalarıyla kaplanmış vaziyette. En üstte, poposundan çıkan gökkuşakları parıldayan dev bir tekboynuzlu at var. Luke'un yanakları kızarıyor ve kaykayı gürültüyle yere bırakıp boğazını temizliyor.

"Ah, Cullen işte. Onun espri anlayışı bu. Şaka da değil bu tabii. Yani, ben tam bir destekçiyim... orası açıkça ortada. Sadece... Yani, tekboynuzlular biraz... şey... abartılı. Bir gece ben uyurken Cullen gizlice odama girmiş ve kaykayımın üzerini gökkuşağı çıkartmalarıyla kaplamış."

"Elbette."

"Sorun değil. Yani, tekboynuzlu kıçına bayılmıyorum ve şimdi de senin gözlerindeki ifadeden anladığım kadarıyla bu biraz utanç verici ama..."

"Ben çok sevdim."

Luke irkiliyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diyorum, kendinin bu denli farkında olmayan bu çocuk beni büyülüyor. Boğazımı temizleyerek birazdan işe gitmem gerektiğini hatırlıyorum. "Demek birlikte çalışmak istiyorsun?"

"Evet." Luke gözlük çerçevelerinin gerisinden bakıyor. Yanakları hâlâ yer yer kırmızı ve onu gerip germediğimi merak ediyorum. Muhtemelen soğuktandır. "Senin için de uygun mu?"

Şimdi uygun. "Ah, elbette," diyorum, takmıyormuş gibi görünmeye çalışarak.

Yüz hatları gözle görülür bir biçimde gevşiyor ve bu büyüleyici bir şey. "Harika."

"Bu işe nasıl başlayacağımı cidden bilmiyorum," diye söze giriyorum. "Daha önce hiç kimseyle birlikte çalışmamıştım ve pek dans edebildiğim de söylenemez."

"Bence harika dans ediyordun," diyor Luke ve binanın köşesinden esen buz gibi rüzgâra karşın yüzümün alev ateş yandığını hissediyorum.

"Teşekkürler."

Bir an utanıyor ve bu kez saçmalayan *o* oluyor. "Yani bunu kulağa ürkütücü gelecek şekilde söylemedim. Ben sadece... Yani sen müziği gerçekten hissediyor gibiydin, ben de sözlerimi bu şekilde yazıyorum, bu yüzden uyumlu bir şekilde eşleşebileceğimizi düşündüm. Ama tek çalışmak istersen seni anlarım. Muhtemelen çoktan kendine bir şarkı seçmişsindir bile. Sen müzikal anlamda epeyce şey bilen birisin, bense hâlâ öğreniyorum ama denemek istiyorum." Cümlesini bitirirken rahatlamış gibi görünüyor, hatta kendi kendini tebrik edercesine, olumlu anlamda başını hafifçe sallıyor. İkimiz de sakin falan değiliz.

"Eğer sen de istersen bir deneme yapabiliriz. Ne zaman buluşmak istersin?"

Luke'un yüzü rahatlama ifadesiyle ışıldıyor ve özlem dolu bir iç geçirecekken kendimi tutuyorum. "Pazar günü, sen işe gitmeden önce olur mu?" diye bir öneride bulunuyor. "Kütüphanede buluşabiliriz. Ya da alışveriş merkezinde. Birlikte müzik dinleyebileceğimiz bir yerde."

"Kulüp nasıl olur? Anahtarlar bende. Phil erkenden gelmeme aldırmaz. Böylece çalışabileceğimiz sessiz bir yerimiz olur."

"Saat kaçta?"

"Bir buçuk?"

"Harika."

"İşten söz etmişken," diyorum, gitmem gerektiği için hem üzgün *hem de* minnettar hissederek. "Gitmem gerekiyor. Ama görüşürüz o zaman?"

Luke'un yüzü ışıldıyor ve gözlüklerini hafifçe düzeltince ben de o gri-mavi gözlerini net bir şekilde görme lütfuna erişebiliyorum. "Görüşürüz o zaman."

***

Luke'la Loud Lizard'da ayarladığımız görüşme, bir randevu falan değil. Yalnız olacağız falan üstelik. Ama insana tuhaf hissettiriyor. İkimizden birinin evinde buluşmamız durumunda olacağı kadar tuhaf değil tabii ama yine de on beş dakika önceden oraya gidip temizlik falan yapma gereği duyuyorum. Bu da saçma bir şey tabii çünkü kulüp, Phil'in mekânın karakterini ifade ettiğini söylediği biçimde, onlarca yılın kiri pasıyla kaplı halde.

İçeri ışık girmesi için, binanın arka tarafına bakan güneşlikleri açıyorum ve gerçek ışıkları, hiç kimse ışıl ışıl aydınlanan bir bar istemediği için nadiren kullandığımız ışıkları yakıyorum. Flörtünü halojen lambaları altında görmek isteyen, der Phil, onu Walmart'a götürsün. Biz burada öyle şeyler yapmıyoruz. Biz karanlık köşelerde iş yapıyoruz.

En arsız ses tonumla ona, karanlık köşelerde neler olduğunu sorduğumdaysa saçlarımı karıştırıyor ve bunu gidip anneme sormamı söylüyor bana.

Telefonuma bakıyorum. On iki dakika. Hemen barın ardına atlıyorum ve bulaşık makinesinden bir çift bardak çıkararak onları lastik bir altlığın üzerine koyuyorum. Buzdolabını arayıp tarıyorum ve hâlâ kendi pembe maraska sularının içinde marine olmaya devam eden, geçen geceden kalma kirazların içinde durduğu streç filmle kaplı bir tabak çıkarıyorum ve tabağın içinden koca bir avuç dolusu alıyorum. Kirazları bardağımın içine atıyorum ve üzerini limonatayla doldurarak içine dekoratif, minik bir kılıç bırakıyorum.

On dakika.

Keşke Luke'un ne sevdiğini bilsem. Onun için hazırlayabilirdim. Belki onun hakkında bildiklerime dayanarak tahminde bulunabilirim, gerçi bilindiği üzere bildiklerim de çok fazla sayılmaz. Punk rock şarkıcısı bir babası var, müzik sınıfında ve eşcinsel bir ikiz kardeşi var. Böyle düşününce de onunla alakalı ufak tefek bir sürü şey biliyormuşum ama esasen onun hakkında bir şey bilmiyormuşum gibi geliyor.

"Car Radio" şarkısını biliyorsun ama, diye düşünüyorum, *bir de Flora Cash'i.* Bu bile tek başına bana çok şey söylüyor. Bir bardağı buzla dolduruyorum ve içine bir limon dilimi attıktan sonra köşedeki modernize edilmiş müzik kutusuna doğru gidiyorum. Makinenin fişini takıyorum ve özel bir şarkıyı arayarak ekranda geziniyorum. Ön kapı açılıp minik bir soğuk hava kütlesini içeri gönderirken ben de Oasis'in "Wonderwall" şarkısını açıyorum. Eski bir şarkı ama bence sağlam bir İngiliz, bu jesti hemen anlar.

Luke beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Yüzü aydınlanıyor ve hafifçe başını sallıyor. Boğazını temizliyor. "İki tür İngiliz vardır: Noel takımı ve yanılanlar takımı*."

Kızarıyorum. "Küçükken Liam'a âşıktım."

Luke açık renk kaşlarını kaldırıyor.

"Bu benim suçum değil ki! Annem büyük bir hayrandı. Noel ve tek kaşı aleyhine konuşarak düşüncelerimi zehirledi."

Luke başını iki yana sallıyor ve kapıdan içeri tekrar girmeyi aklından geçirmiş gibi yapıyor. Dudaklarımın arasından hafif bir kıkırtı kaçıyor. Bu beni rahatsız ediyor. Belki on senedir kıkırdamamıştım. Barın üzerinde suyu koyduğum yere oturuyor, bir defter ve kalem çıkarıyor.

* Ünlü İngiliz rock grubu Oasis, kurucuları Liam ve Noel Gallagher kardeşlerin şiddetli geçimsizlikleriyle bilinir. Nitekim grup bu nedenle 2009 senesinde dağılma kararı almıştır. – çn.

"Vay canına, gerçekten de karşımda mı yazacaksın?"

"Kesinlikle hayır. Bunu daha önce hiç kimseyle yapmamıştım. Aslına bakarsan, bundan Cullen'a bahsetmezsen harika olur. Ailem hâlâ şarkı yazdığımı tam olarak bilmiyor da."

Bu cümle beni bir an duraklatıyor. Onun yanına oturup kirazlarla dolu bardağımı kendime doğru çekiyorum.

"Hâlâ mı?"

Luke kendini defteriyle oyalıyor, yazılmamış bir tane bulana dek sayfaları çeviriyor. "Evet. Bu... Biraz karmaşık. Babamın, onun izinden gitmem kadar çok istediği bir şey yoktur ve benim de hayatta en az istediğim şey budur."

"Punk sevmiyor musun?"

Suratını buruşturuyor. "Pek sayılmaz. Biraz seviyorum. Babam muhteşemdi. Ben sadece, tüm dünyanın yargılayacağı bir şeyler ortaya koymak isteyecek biri değilim."

"Sadelik yanlısı biri misin?"

"Onun gibi bir şey." Yüzünü ekşitiyor. "Böyle söyleyince kulağa burnu havada biriymişim gibi geliyor. Aslında öyle değil. Yani sanki zamanında üzerinde çok sıkı çalıştığın bir şey aniden ucuzlaşıveriyor. Sözlerinden ziyade sen yargılanıyorsun. Mesela sen Liam Gallagher'a âşıktın. Âşık olduğun şey şarkıları mıydı, vokalleri miydi yoksa..."

"Kesinlikle çok tatlı olduğunu düşünüyordum."

"Peki," diyor rahatsız bir şekilde. "Bak, ahmağın biri gibi konuşuyor olabilirim. Bunu biliyorum. Eskiden şarkı söylerdim. Aile partilerinde ve bunun gibi şeylerde yani. Babam arka bahçede beni piyanonun başına geçirirdi ve bu onun gurur kaynağı gibi bir şeydi. O, müzik piyasasında bir sürü sözleşme yapmış biri ve bu şirketlerin hepsi benimle de anlaşma yapıp beni kamera karşısına çıkarmaya hazırdı. Sonra bana birileriyle temas halinde olmam gerektiğini

söylemeye, kot pantolonumun biraz daha pahalı bir marka olup olamayacağını, spor salonu üyeliği almayı düşünüp düşünmediğimi, sivilcelerim için beni bir dermatoloğa gösterip göstermediklerini sormaya başladılar ve başkaları tarafından yazılmış pop şarkıları dayattılar bana. Ben de tüm bunlara dayanamadım."

"Seni bir yıldız yapmak istemişler."

Luke süklüm püklüm bir ifadeyle başını sallıyor.

Bunun üzerinde biraz düşünüyorum. Bu durumun ona nasıl hissettirmiş olabileceğini, piyanonu yalnızca kendin için kurcalamanın ve ortaya çıkardığın bir şeyin mahvedildiğini görmenin nasıl bir his olduğunu düşünüyorum.

"Ama sen bir yıldız olmak istemiyorsun," diye açıklık kazandırıyorum konuya.

Yüzündeki hafif gülümseme biraz ümitsiz. "Pek de değil."

Hah. Kesinlikle duymayı beklediğim şey bu değildi. Greenlylerle tanışan herkes, Luke'un Cullen'dan daha sessiz bir tip olduğunu açıkça anlardı ama ben bunun her zaman göreceli olduğunu düşünmüştüm. "Nedenini sorabilir miyim? Sahne korkusu mu? Çok mu utangaçsın?"

Luke bir sayfanın kenarına dalgın dalgın şekiller çiziyor. "Pek öyle sayılmaz. Müzik yapmaktan korktuğum ya da insanlardan hoşlanmadığım söylenemez. Ben sadece şarkı yazmak istiyorum. İyi bir şarkıcı sayılırım ama asıl şarkı yazmayı seviyorum. Geri kalanına ihtiyacım yok."

"Haklısın," diyorum, muzip bir sırıtışla. "Cidden kulağa ahmak biriymişsin gibi geliyor."

Luke yine yüzünü ekşitiyor. "Aynen öyle."

Ama ben gülümsemeye devam ediyorum ve bakışlarıyla buluşup onu hiç kınamadığımı anlamasını istiyorum. Luke uzunca bir süre defteriyle uğraştıktan sonra, muhtemelen beden dilinde berbat olduğumu fark ediyorum. Cüretkâr bir

ifade takınarak boğazımı temizliyorum. "Seni anlıyorum gerçi. İnsan yalnızca yüreğinin arzu ettiği şeyi istiyor falan filan."

Luke omuz silkerek, pipet kullanma zahmetine girmeden limonlu suyundan bir yudum alıyor.

Bir deneme daha yapıyorum. "Eskiden klasik şekilde dans ederdim," diyorum. "Ve çok da kötü değildim. On iki yaşlarındayken, Detroit'teki prestijli bir akademinin mülakatlarına çağırıldım. Ama gitmedim."

Parmağımı bardağımın kenarında gezdirerek sıvının buharı üzerinde minik çizgiler bırakıyorum. "Babam çılgına döndü. Sanırım burs almamı falan bekliyordu. Ama..." Tek omzumu kaldırıyorum. "Ben istemedim. Başka birinin koreografisine göre dans etmek, onların imgelemine göre hareket etmek bana göre değildi."

Gözleriyle buluşmak üzere bakışlarımı kaldırdığımda Luke gülümsüyor. Gülümsediğinizi bile fark etmediğiniz türden bir gülümseme bu. Benim dudaklarımın da onunkilerle uyum sağlamak üzere gerildiğini hissediyorum ve içim sıcacık olurken bakışlarımı başka tarafa çeviriyorum.

"Öyleyse, bugüne gelelim, Bay Sadelik Yanlısı. Gösteri için söz yazmak istediğinden emin misin? Bunun senin performansına dayalı bir şey olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Teknik olarak," diye açıklıyor, "Bu aslında senin performansına dayalı bir şey. Ve evet. Gösterinin bu dönem olacağını biliyordum ama bir şeyler öğrenme isteğim, kuruntularımı yendi." Sonra da neşeyle gözleri parlayarak devam ediyor. "Ayrıca, ailedeki hiç kimse müzik sınıfında olduğumu bilmiyor."

"Benim de," diye itiraf ediyorum. "Bu işleri çözüyor."

Beyazımsı sarı kaşları, gözlüklerinin ardında çatılıyor. "Tekrar dans etmeye başladığını kimse bilmiyor mu?"

Şimdi zor durumda kalma sırası bende. "Hayır. Kimse umuda kapılsın istemiyorum. Bu sadece benim için yaratıcılığımı sergileyebileceğim bir alan. Şey gibi yani, iyileştirici bir etkisi var. Her durumda, benim böyle bir alana ihtiyaç duyuyor olmam, anneme kendini suçlu ve üzgün hissettirecektir. Böyle olsun istemem."

"Baba meselesi mi?"

Boğazımı temizleyerek minik kılıcımı bir kiraza saplıyorum ve gözlerine bakmıyorum. "Muhtemelen."

Luke dudaklarını birbirine kenetliyor. "Muhtemelen" yanıtımın aslında "kesinlikle" demek olduğunu anlıyor. Dışarıda çarparak kapanan bir araba kapısı sesi duyuyorum ve telefonuma bakıyorum. "Kahretsin, saat iki olmuş bile."

Luke şaşırmış görünüyor ama sandalyesinden kımıldamıyor. Neredeyse bomboş olan defterini kapatıyor ve hiçbir şey üretememiş olduğumuz için ondan özür diliyorum.

Luke başını iki yana sallıyor. "Önemli değil. İhtiyacımız olan şey tam da buydu. Eğer birlikte çalışacaksak, birbirimiz için nelerin önemli olduğunu bilmemiz gerekir."

"Babayla alakalı sorunlar mı?" diye soruyorum, konuyu önemsemiyormuş gibi yaparak.

Luke'un dudakları hafif bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ve diğer şeyler. Görünüşe göre ikimizin de sırları var ve senin sırlarını paylaşmak benim için onurdur, Vada."

Bu gerçekten de çok tatlı bir cümle ve birden bunu ne kadar rahat bir şekilde söylemiş olduğuna şaşırırken buluyorum kendimi. "Benim için de öyle, Greenly. Bunu bir daha yapalım mı?"

"Benim daha iyi bir fikrim var," diyor Luke, kurnaz bir ifadeyle. "Seyirci katılımı gerektiren şu acayip tuhaf sergiler hakkında ne düşünüyorsun?"

Unutun az önceki sözlerimi. Bu işin tuhaflık katsayısı gi-

derek katlanıyor. "Yani şu birden ortaya çıkan insan kalabalıklarından mı bahsediyorsun?"

Luke'un yüzünde yine kıpkırmızı yanaklar ve gözlerle süslenmiş, hafif bir meydan okumayı da barındıran bir ifade beliriyor. İlk anlarda yaşadığı tereddütten arınmış olduğu açıkça belli. Arka kapı açılıyor ve elinde, dışarıdaki dondurucudan almış olduğu bir kasa meyve olan Kazi, soğuk havayla birlikte içeri giriyor. Ayağa kalkmıyorum.

"Onun gibi ama daha az alengirli. Sessiz disko diye bir şey duydun mu hiç?"

"Mobil konser denen şeyi duymuştum. Detroit'te, her sene bir tane mobil konser düzenleyen bir park var. Kulaklık falan takıyorsun, değil mi?"

Luke başını olumlu anlamda sallıyor. "Kimse bizi seyretmeyecek çünkü hepsi kendi dünyalarında olacaklar."

"Bir grup yabancıyla mı dans etmemi istiyorsun benden? Sessiz bir partide hem de? Topluluk önünde?"

Luke parmaklarıyla bara hafifçe vurarak sırıtıyor. "Gibi. Park için hava çok soğuk. Salı akşamı Filmore'da böyle bir konser var ama deneysel bir şey. Herkese kapıda kulaklık verilecek ve DJ de sen olacaksın. Ama bu olayın etkisi olağanüstü. Londra'dayken böyle bir konsere gitmiştim. Görüp görebileceğin en mahrem ortam. Ve evet, dans etmek gerekecek ama hiç kimse seni seyretmeyecek zaten. Yani, ben seyredebilirim tabii. Biraz. Ama sen de beni seyredebilirsin. Her şey adil olmalı."

Bu, acayip havalı bir şey de olabilir, acayip alakasız ve tuhaf da. Luke bu düşüncemi yüz ifademden anlamış olmalı ki çark ediyor.

"Evet. Tamam. Bu aptalcaydı ve şimdi benim acayip tuhaf biri olduğumu düşünüyorsundur. Yani aslında öyleyim..."

Sözünü yarıda kesiyorum. "Bekle biraz. Evet," diye itiraf

ediyorum, "Bu sıra dışı bir fikir. Ama ben, daha önce böyle bir şey denememiş olduğum için de biraz utandım. Yani, onca bağırıp çağırmama karşın deneysel bir konsere tahammül edemeyeceksem kimim ki ben?"

"Gerçekten mi?"

"Sanırım?" Kendimi düzeltiyorum. "Hayır, öyle olduğunu biliyorum. Evet. Geliyorum say. Fikrimi değiştirmeden önce," diye tamamlıyorum sözlerimi gergin bir kahkahayla.

Luke'un yüzü tamamen aydınlanıyor. "Harika. Cullen'ın arabasını kapıp seni saat beşte alabilir miyim diye bir bakacağım. Konser saat altıda başlıyor ve belki sonrasında da bir şeyler yeriz. Hafta içi saat on birde evde olma zorunluluğum var da."

"Benim de," diyorum. "Sen alamazsan ben annemden arabasını isteyebilirim."

Luke başını iki yana sallıyor. "Olmaz. O iş bende." Kiminle birlikte oturduğumu kesinlikle fark etmiş olan Phil de dâhil olmak üzere, öğleden sonra vardiyası için daha çok insan gelmeye başlayınca Luke eşyalarını toplamaya başlıyor. Bu da iyi oluyor çünkü Kazi yine bütün misket limonlarını süslü şekillerde kesmeden önce olaya müdahil olmam gerekiyor. Hiç kimsenin böyle havalı işlere ayıracak vakti yok burada.

Telefon numaramı bir peçete üzerine karalıyorum. "İşte," diyorum, peçeteyi ona vererek. "Kendi numaranı da bana yazarsın. Böylece ayarlamalarımızı yapabiliriz."

Luke peçeteyi alıyor ve dikkatle katlayarak kot pantolonunun cebine sokuyor. "Harika." Sırt çantasını her iki omzuna birden geçiriyor ve kapıdaki kaykayını alıyor. "Konuşuruz, Vada."

"Güle güle, Luke."

Luke ön kapıdan çıkarken üzerime çevrilmiş gözleri hissediyorum ve bardaklarımızı temizleyerek kendimi oyalıyorum.

"Ne?" diyorum bir dakika sonra.

"Bir şey yok," diyor Phil sakince. "Hiçbir şey yok."

***

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Meg'e gidiyorum. Annem, Phil için yemek pişiriyordu ve bana özellikle başka plan yapmamı söylememiş olmalarına karşın, annem son zamanlarda Whole 30 diyet programına başlamıştı. Phil; aşkı ve anneme olan hayranlığı uğruna peynirsiz, tahılsız, şekersiz yemeklere tahammül edebilir ama ben kesinlikle edemem.

"Vada, Megan bize UCLA'e kabul edildiğini söyledi? Ne kadar azimlisin. Bahse girerim Mary şimdiden, ülkenin karşı yakasına taşınacağın için gözyaşı dökmeye başlamıştır," diyor Bayan Hennessey. Alfredo makarnamı yutuyorum. Herkes anneme Mary der ama ben Hennesseylere *Bay ve Bayan Hennessey*'den başka şekilde hitap edemem. Onlar, Bay ve Bayan denecek tarzda bir aileler.

"Öyle bir şey yapıyorsa bile ben duymuyorum," diye cevap veriyorum, ses tonumun hafif çıkmasına özen göstererek. "Üzüleceğine eminim –her zaman ikimizdik hayatta– ama annem benim adıma gerçekten heyecanlanıyor." Bu, herkese verdiğim klasik yanıt ve bu konuda oldukça iyiyim artık. Konu üniversite seçimim olunca her türlü yorum gelebiliyor. Marcus, bedava olmayan her şeye karşı. Büyükanne Connie burun kıvırıp yüksek sesle neden kariyer yapmaya

ihtiyaç duyduğumu sorguluyor ve diğer insanların çoğu da benim kasten annemin yüreğini dağlamaya çalıştığımı düşünüyor.

Tercihime karşı çıkmayan tek kişi, belki biraz üzgün ama son derece destekleyici ve hevesli olan annem. Sanırım hiçbir yere gitmediği ve benim yaklaşmakta olan başarımdan çok emin olduğu için Phil'in de bu durumda yardımı dokunuyor. Ama aynı zamanda, benim annem muhteşem biridir. Cidden en iyisidir.

"Anne, sana söylemiştim. Kaliforniya, Vada'nın kanında var. Oraya gidince milletin dünyasını değiştirecek." Meg'in bakışları benimkilerle buluşuyor ve ikimiz, bir komplo kurarcasına birbirimize sırıtıyoruz.

O da bu planın içinde. Meg benden bir yaş küçük ama evden öğrenim gördüğü için o, tatilde mezun oldu. Ailesine henüz söylemedi ama batıya giderken bana katılmak niyetinde. Bir sene eğitim arası vermek istiyor.

Meg... Yani Meg tam anlamıyla ara verecek türden biri. Ufak tefek, enerjik bir kız. Saçları rengârenk, tırnakları simli cilalı ve aksesuar olarak peri kanatları takıyor. Pazar okulunda ders veriyor, gençler dua grubunda şarkı söylüyor ve küçükler kategorisinde eski artistik buz pateni şampiyonlarından.

Ve her nasılsa, kendine en yakın arkadaş olarak beni seçti. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yok. O Hello Kitty, bense Huysuz Kedi gibiyim.

"Yine de biz anne tavuklar, civcivlerimizin yuvaya yakın olmalarını isteriz."

Meg ağzına bir kaşık dolusu daha yemek tıkıyor ve ben de üzerine fazladan tereyağı sürülmüş sarımsaklı ekmekten

koca bir parça koparak onun gibi yapıyorum. Zavallı Phil. Belki eve giderken ona da gizlice biraz götürebilirim.

"Bu doğru," diyorum sonunda. Zaman içinde Meg'in annesinin fikirlerine karşı gelmemenin en iyisi olacağını öğrendim. Meg'i çok genç yaşta dünyaya getirmiş ve kızını yetiştirmek hayatının amacı haline gelmiş resmen. Bu takdire değer bir şey ve annesi müthiş bir iş çıkarmış; Meg'in çok tatlı bir kız olduğu açıkça ortada. Ama arada, Meg büyüdükçe durumun aleyhine dönüp dönmediğini merak ediyorum. Yani, Meg evden ayrıldığında annesi ne yapacak?

Elbette annesi, Meg'in evden taşınmak istediğini *bilmiyor*, sorun bu. Bunun yerine annesi, korkularını bana ve *benim* anneme yansıtıyor ve Meg de oturup seyrediyor. Bu durumun da en yakın arkadaşımı fena halde korkuttuğuna dair bahse girerim.

Onun yerinde olsaydım ben de peri kanatlarımın ardına saklanırdım.

"Bitti mi?" diye soruyor Meg ve nereye gittiğimizden emin olmasam da ayağa kalkıyorum. Meg annesine dönüyor. "Vada'yla koşmamız gerekiyor." Kanatlarını çırparak annesiyle babasını yanaklarından öpüyor ve tabletinde bir şeyler okumaya dalmış olan babası şaşkınlıkla başını kaldırıyor. Yemeğin bitmiş olmasına mı şaşırdı? Bizi orada gördüğüne mi şaşırdı? Kim bilir? Meg'le on dört senelik arkadaşlığım süresince babasının konuştuğunu ancak birkaç kez işitmişimdir.

"Yemek için teşekkürler, Bay ve Bayan Hennessey!" diyorum, Meg beni kolumdan çekerken. Montlarımızı giyip kapıdan çıkıyoruz.

Onu arabama bindiriyorum ve kaloriferi açarak ısınma-

sı için ona şans veriyorum. Yüzümde eğlenceli bir ifadeyle ona dönüyorum.

"Ne tarafa koşuyormuşuz?"

Meg gözlerini deviriyor ve batan güneş göz kapaklarındaki simleri parlatarak onu Tolkien romanlarından çıkma bir karaktere benzetiyor.

"Evden çıkmam gerekti. Üzgünüm."

Koltuğuma gömülüyorum. "Henüz onlara söylemedin mi?"

"Söyleyemem!" diye sızlanıyor. "Bunu kişisel bir hakaret olarak algılayacak! Ben ondan kaçmak istemiyorum, sadece dünyayı görmek istiyorum!"

"Görmen gerekir tabii," diyerek hak veriyorum ona. Ebeveynlerinden bahsederken *tekil* konuştuğunu ilk kez fark etmiyorum.

"Ama o, çok fazla şey görüp günahlarla dolu bir hayatı benimsemeye karar vermemden çok korkuyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıyor ve gülmemeye çalışıyorum. Pek de komik bir şey değil bu ama kar gibi lekesiz, ince askılı bluzlardan giymeyecek ve henüz on sekiz yaş sınırı olan tek bir film bile seyretmemiş Meg, günahkâr olmaya en uzak insan.

"Kes ya," diyor, dudakları seğirerek.

"Eninde sonunda ona söylemen gerekecek. Öylece evden ayrılamazsın." Biraz gezinebileceğimizi düşünerek garaj yolundan çıkıyorum.

Meg kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Söyleyeceğim zaten. Ama henüz değil. Sinema?"

"Olmaz. Yarın dışarı çıkacağım için erkenden evde olmam lazım." Off. Bunu demek istememiştim.

"Ne varmış yarın? Bir vardiyaya daha mı kalacaksın?"

Radyoyla biraz uğraşarak lafı çeviriyorum. *New wave* bir şeyler açıyorum. "Ah, hayır. Şehre ineceğim. Bir konser için. Konser gibi bir şey yani. Luke Greenly'yle?" Son cümlemi bir soruymuş gibi bitiriyorum ve Meg dolu dolu bir dakika boyunca sessiz kalıyor. Işıklarda durunca gizlice ona bakıyorum.

"Luke Greenly mi?" diye soruyor.

"E-evet. Neden öyle söyledin?"

"Neden öyle söyledin?"

"Ben bir şey söylemedim!" diye üsteliyorum.

"Ben de söylemedim."

Gözlerimi deviriyorum. Yeşil ışık yanınca harekete geçiyorum.

"Bir randevu mu bu?" diye soruyor.

"Hayır!" Resmen bağırıyorum. "Şu proje için."

"Luke Greenly."

"Evet. Ne?"

Meg omuz silkiyor. "Tamam. Söyleyeceğim. Luke Greenly? *Bildiğimiz* Luke Greenly mi? Birinci sınıftan beri fena halde abayı yakmış durumda olduğun Luke Greenly mi?"

"Ne? Neden söz ediyorsun sen? Öyle bir şey yok!" Yüzüm yanıyor ve atkımı gevşeterek ona fırlatıyorum, sonra da ısıtmalı koltukları çalıştıran düğmeyi kapatıyorum.

"Ya, demek onun o tatlı, içli sesi eşliğinde uykuya dalmıyorsun?"

Vay canına, resmen bunu ona söylediğime pişmanım. "İnsanı rahatlatan bir yayın o ama."

"Tamam, tabii," diyor anlayışla. Atkımı boynuna dolayıp

aynada yansımasına bakıyor. "Gidip biraz Starbucks alalım. Eli boş dönmek istemiyorum."

"Annenden sonsuza dek kaçamazsın," diyorum. Şehirdeki en uzak Starbucks'a doğru yönelerek biraz daha birlikte takılmak için zaman kazanıyorum.

"Sen de Luke'a karşı olan hislerinden kaçamazsın. Ama takılmaya başlamanıza sevindim. Yalnızca ödev için olsa bile," diyor Meg, fazlasıyla bilmiş bir ses tonuyla. "Gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmenin zamanı geldi."

Bir şey söylemiyorum. Bunu kabul etmeye hazır olmasam da Meg haklı.

7

LUKE

Saate yüzüncü kez baktıktan sonra *–şimdi yalnızca on beş dakika erkenciyim–* nihayet arabanın motorunu kapatıyorum ve içgüdüsel olarak telefonumu kontrol ettikten sonra onu da konsolun orta yerine bırakıp terlemiş ellerimi pantolonuma siliyorum. *Bu yalnızca bir ödev projesi. Sakin ol, Luke.* Vada'nın garaj yoluna doğru yürüyorum ve kapıyı tıklattıktan sonra ellerimi ceplerime sokuyorum. Vada'nın daha yaşlı bir versiyonu kapıyı açıyor. Genç ama sanki odaklanmakta zorlanan bir lensle bakıyormuşçasına daha yumuşak görünümlü, dalgalı koyu renk saçları gülümseyen yüzünden geride yarım şekilde toplanmış olan bir kadın duruyor karşımda.

"Hoş geldin, Luke! Gir içeri!" Kapıyı ardına kadar açıyor ve Vada da arkasında görünüyor.

"Hey, erken geldin."

"Evet," diyorum. "Annemin kuralı bu. Erkenden git ve her zaman kendini anne babalara tanıt." Vada'nın annesine dönüyorum. "Ben Luke Greenly. Tanıştığıma memnun oldum, Bayan... Şey... Kahretsin. Aman ya. Carsewell?" Sonunda cümlemi bitiriyorum.

"Güzel başlamıştın," diye bir taş atıyor Vada bana, gözleri neşeyle dans ediyor.

"Çok tatlısın," diyor annesi ve yüzüm resmen alev ateş yanıyor. "Bana Mary de. Herkes öyle der. Ama aramızda kalsın, Carsewell'i kullanıyorum. Bu çok daha kolay."

"Peki. Elbette."

"Tanıştığıma memnun oldum, Luke. Hakkında çok şey duydum."

"Öyle mi?" diye soruyorum şaşırarak.

"Elbette. Vada hep..."

"Anne," diye araya giriyor Vada. "Gitmemiz lazım. Trafik."

"Başka zaman," diyor Mary göz kırparak. "Dikkatli sür, Luke."

"Elbette," diyorum. "On birden önce evde oluruz."

"Olursunuz tabii," diyor tatlı bir ifadeyle.

Vada askıdan uzun bir atkı alıyor ve boynuna dolayarak küçük bir çantayı çapraz bir şekilde taktıktan sonra uçarı bir sırıtma ifadesiyle bakıyor bana.

"Hazır mısın?"

"Kesinlikle." Serin, nemli havaya doğru ilerliyoruz. İlkbahar günleri uzadıkça hava giderek daha geç kararmaya başlıyor ve güneş her şeyi turuncu bir ışıkla boyuyor.

Yolcu tarafına geçiyorum ve kapıyı açık tutuyorum. Vada dudaklarını birbirine kenetliyor ama bir şey söylemiyor. Arabaya biniyoruz ve telefonumu ona veriyorum. "Şey, DJ'lik yapabilirsin ama seçeceğin şarkılar benim çalma listemden olmalı."

"Yaaa," diye takılıyor bana. "Güvenmiyor musun bana sen?"

Titrediklerini görmesin diye ellerimle direksiyonu daha da sıkıca kavrıyorum ve sıradan, ağır ağır nefes alarak, düşünmeden konuşuyormuş gibi (yani umarım), "Daha ziyade benim telefonum Bluetooth'a bağlı olduğu için. Korkarım ki sana sunabileceğim her şey telefonumda olanlar içinden," diyorum.

Vada hemen telefonda arayışa geçiyor ve sokaklardan geçip onun mahallesinden çıkarken hoparlörlerimden işiti-

lebilen tek ses, şarkı ararken çıkan tıklama sesleri oluyor. Sonunda Barns Courtney şarkılarını seçiyor ve penceresini birkaç milimetre aralıyor.

"Çok mu sıcak?"

"Değil aslında," diyor, yüzüme bakmak üzere başını çevirerek. "Ben sadece baharın kokusuna bayılıyorum. Buna ne dersin bilmiyorum... Çözülme kokusu mu? Ne kadar temiz... ve nemli bir koku."

"Erime?"

"Hayır. O çok vıcık vıcık hissettiriyor. Çözülmeyi daha çok seviyorum ben."

Her bir parmağımı tek tek direksiyondan kaldırıyorum ve onları esneterek rahatlatmaya çalışıyorum. "Nazik davranmak için kesinlikle sana gülmüyorum –içimden gülüyorum tabii– çünkü bunlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Koluma hafif bir yumruk vurarak müziğin sesini açıyor. Gülümsememi gizliyorum. İletişim. Evet.

Ondan sonra fazla konuşmuyoruz ama bu rahatsızlık verici bir sessizlik olmuyor. Şarkı seçebilmek Vada'yı memnun ediyor ve kavrayışımı biraz gevşetmiş olmama rağmen, şehir merkezine olan kırk beş dakikalık yolculuğumuz boyunca her iki elim de direksiyonda, önerilen hız limitinin tam olarak üç kilometre üzerinde, en sağ şeritte ilerliyorum. O kadar odaklanmış durumdayım ki onun turunç koktuğunu ve bu kokunun ağzımı sulandırdığını zar zor fark edebiliyorum. Ya da akşam güneşinin saçlarını alev rengine boyadığını.

"Yolun bu tarafından gitmek tuhaf geliyor mu sana?" diye soruyor Vada öylesine. Bir Max Frost şarkısı seçiyor ve şarkının baslarıyla biraz oynadıktan sonra konuşmamızı bastırmayacak bir seviyeye getiriyor sesi. Konu yolculuk şarkıları olduğunda bu kız inanılmaz titiz. Her bir şarkıyı

tam olarak duyamasak bile her birinin gerektiğince çalındığından emin oluyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Şey, pek değil. Yani en azından Cull ve benim için değil. Biz araba kullanmayı Amerika'da öğrendik. Londra'da daha çok toplu taşıma kullandık."

"Ama annenizle babanız?"

Düşünüyorum. "Belki babama tuhaf geliyordur. Annemin çifte vatandaşlığı var. O tam yarı yarıya, Kaliforniya'da doğmuş, İngiltere'de büyümüş. Büyükannemle büyükbabam da öğretim görevlileri, bu yüzden annem hayatının büyük kısmını Birleşik Devletler ve İngiltere arasında gidip gelerek geçirmiş. Ama babam burada uzun süre sudan çıkmış balık gibiydi. Hâlâ soğuk bira içemiyor; bunun, onun o hassas İngiliz diş etlerini acıttığını söylüyor."

Vada gülüyor. "Çok komik. Phil, donmuş olmayan her şeyin bozuk olduğunu düşünür."

"Öyleyse bu pek de bar hayatına uygun bir şey değilmiş."

"Sanırım değil. Çok fazla bara gittin mi sen?"

Direksiyonu sabit tutmaya dikkat ederek omzumu kaldırıyorum. "Çocukken, evet. Çok küçükken babam ufak çaplı bazı turnelere çıkarırdı bizi. Sonra, plak şirketi büyüdükçe bizi çok küçük konser alanlarına götürmeye başladı. Özellikle annemin seyahatte olduğu zamanlarda."

"Ben her zaman seyahat etmek istemişimdir," diyor Vada hayallere dalarak. "Yani, Amerika dışına çıkmak mesela. İlk maaş çekimi aldığımda pasaportumu çıkarttım ama şimdiye dek gittiğim en uzak yer, sınırın az yukarısındaki Windsor oldu."

"Ben Kanada'ya hiç gitmedim," diyorum.

Vada gülümsüyor. "Detroit'e çok benziyor. Ama tünelin diğer tarafında para çok daha güzel."

"Bir ara bakarım. Peki, annen –yani Mary– ne iş yapıyor?"

Vada, lovelytheband grubundan bir parça daha seçiyor. Bu akşam alternatif bir şeyler dinlemek istediği açıkça belli. "Okul müdürü."

"Gerçekten mi?"

"Evet. İlkokul müdürü."

"Anlıyorum. Muhtemelen herkesçe seviliyordur."

Vada'nın gülümsemesi tüm yüzüne yayılıyor. "Öyle. Ona uğrayan eski öğrencileri nedeniyle sürekli eve geç gelir. Bu hem can sıkıcı hem de harika bir şey. Annem bayılıyor. Ona başka yönetici kadrolarında işler de teklif edildi ama çocukları asla bırakmaz. Aslına bakarsan okulunda üçüncü sınıflar için öğretmenlik pozisyonu boşalıyor ve sanırım ben olmasaydım annem pozisyonunu düşürmeyi göze alıp yine sınıf öğretmenliği yapmak isterdi."

"Annenin sınıf öğretmeni olmasını istemiyor musun?"

Vada başıyla onaylıyor. "Her şeyden çok isterim. Ama paraya ihtiyacımız var. Ya da benim var en azından. Üniversite için."

"Ya. Şey, babanla buluşma sebebin de bu muydu?"

"Evet. Onun sigortacılıkta sağlam bir işi var. Ama ben geçen sonbaharda on sekizime bastım ve babam da nafaka ödemekten kurtulmayı dört gözle bekliyordu. Annemin benim için ayırdığı bir banka hesabı var. Eğitim onun için çok önemli tabii ve eğer eyalet içinde bir okula gitseydim sorun olmazdı ama müzik endüstrisi batı yakasında dönüyor, bu yüzden benim olmak istediğim yer de orası. Ve Kaliforniya da çok pahalı."

"Baban yardım etmiyor mu peki?" diye soruyorum. Bunların bir kısmını, Vada'nın Cullen'la konuşmalarında ağzından kaçırdığı şeylerden tahmin etmiştim ama her şeyi

bilmek çok daha güzel. Vada'yı nelerin hoşnutsuz ettiğini görmek daha iyi.

"Marcus, müzik endüstrisinde çalışmam fikrinden nefret ediyor ve bana daha çok para vermesi gerektiğini düşünmüyor."

"Ama o hâlâ senin baban," diyorum. Babamın on sekizime geldiğinde benimle ilişiğini kestiğini hayal edemiyorum.

"Sadece işine geldiğinde," diyor Vada. "Bu durumda, üvey kardeşlerimi kastederek, 'Benim iki çocuğum var,' der ve ben de öylece kalakalırım. Ah, işte bizim çıkışımız şurası."

Sinyalimi veriyorum. "Bu... Çok daha boktan bir durummuş, Vada."

"Evet. Pek güzel sayılmaz." Vada oldukça bıkkın görünüyor ve sonra, "Çok dikkatlisin, Luke Greenly," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" Önümüzdeki tır frene basıyor ve ben de yavaşlayıp birkaç yüz metre geride kalıyorum.

"Bu yüzden mi kaykayı tercih ediyorsun? Yollardan korkuyor musun?"

"Ne?" diye soruyorum, dikkatim dağılıyor. "Ben yollardan korkmuyorum. Kaykayımı seviyorum. Bana düşünmek için zaman veriyor ve Cullen'dan uzak, sessizce vakit geçirmemi sağlıyor."

"Büyükannemden daha dikkatli kullanıyorsun arabayı," diyor düşünceli bir şekilde.

"Büyükanneler bana bayılır, bunu bilmelisin."

"Bundan şüphem yok. Çıkıştan sağa döneceğiz. Konser alanı bu yolun az aşağısında, bu yüzden bir park alanı bulmamız gerekiyor."

Kahkaha atmamak için kendi kendimle mücadele veriyorum. "Biliyorum. *Seni* davet eden benim, farkındasın değil mi?"

"Hatırlıyorum. Sadece biraz heyecanlandım."

"Bunu pek anlayamadım," diyorum.

"Bu, ya acayip tuhaf bir şey olacak ya da şimdiye dek yaptığım en havalı şey."

"Bence ikisi de olacak." Tesadüfen onun oturduğu tarafa bakıyorum ve resmen parladığını görüyorum. Çok güzel. Boğazımı temizliyorum. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Acayip tuhaf bir şey olsa da bundan nefret etsen de denemek istediğin için teşekkür ederim. Ben hep bu olayı bir kez daha deneyimlemek istemiştim ve senin kadar maceraperest birini daha hayal edemezdim."

Vada'nın yüzü kızarıyor ve yüzünü saçları arasına saklıyor. "Nefret etmem herhalde. Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Bıkkın görünümlü bir çocuğun küçük bir bölmenin dışında beklediği paralı bir otoparka giriyoruz. "Gecelik on dolar," diyor.

Ona bir yirmilik veriyorum ve arabayı bir yere çekip motoru kapattıktan sonra paranın üstünü bekliyorum.

"Hayatının en tuhaf, en havalı gecesi için hazır mısın?"

Vada bana, beklenti hissiyle titreşen, bir megawatt'lık bir gülümseme çakıyor. "Kesinlikle. Görelim bakalım şu tuhaf işi."

***

Yirmi dakika sonra, dört bir yanı ellerinde dev kulaklıklarıyla sohbet eden yüzlerce insanla çevrili beton bir alanda oyalanıyoruz. Tepedeki ışıklar hafifçe karardığında ve dev, kırmızı sahne ışıkları yakıldığında bizim de kulaklıklarımızı ekrana bağlamamız gerekiyor. Elimizde, içinde seçebileceğimiz sonsuz sayıda şarkı olan küçük ekranlar var.

"Kendimi hava trafik kontrol personeli gibi hissediyorum," diyor Vada, kulaklıkları test ederken.

"Hava trafik kontrol personeline benziyorsun ama sen daha güzelsin," diyorum düşünmeden çünkü aptalın biriyim.

Vada gözlerini kırpıştırıyor ve kulaklığın tek tarafını kulağından ayırıyor. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Hiçbir şey."

Kulaklığın bir tarafını öylece asılı bırakıyor ve ekranı arka cebine sokarak bu ortamda inanılmaz doğal görünüyor. Ona da böyle söylüyorum ve Vada'nın dudaklarının bir köşesi hafifçe kıvrılıyor.

"Loş ışık, yüksek sesli müzik, çılgın kalabalık, beton zemin. Bu benim konfor alanımdır."

Benim dudaklarımın da onunkiler gibi kıvrıldığını hissediyorum. "Benim de."

Işıklar kararıyor. Kulaklıklarımı takıp kabloyu bağlıyorum ve seçeneklere giriyorum. Bunda, insanı acayip özgürleştiren bir şey var. Yani, kimse kulaklıklarımda hangi şarkının çaldığını bilmiyor. Bu, kalabalık bir odada yapayalnız olma hissi. Bir an durup etrafıma bakıyorum. Yanıp sönen ışıklar eşliğinde pek bir şey anlayamıyorum ve sonra sis makineleri çalışmaya başlıyor. Kollarımdaki minik tüyler dimdik oluyor ve içimde bir şeyler beklenti hissiyle alev alev yanıyor.

Bulana dek ne aradığımı bilmiyorum. Burada, bu yerde, onunla olmanın baş döndürücü hissine uyan bir şey buluyorum. Birileri bana bakıyor olsaydı hayatta bu şarkıyı seçmezdim ama burada hiç kimse beni yargılayamaz.

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve sabit duramıyorum; şarkının temposu çok güçlü. Önce ayak uçlarımda yükseliyorum, sonra hareket etmeye karar veriyorum

ve zıplamaya başlıyorum. Zıplıyorum, zıplıyorum. Ellerim iki yanımda, başımı sallıyorum, saçlarım uçuşuyor ve ben zıplıyorum. Bu inanılmaz bir şey. Şarkının sözlerine kulak vermiyorum bile. Sadece zıplıyorum, sıçrıyorum ve sallanıyorum. Omuzlarım düşüyor, nefesim kesik kesik çıkıyor, nabzım resmen uçuyor ve bu harika hissettiriyor. Daha önce kendimi hiç bu kadar kaptırmamıştım ve etrafımı umursamıyorum. Ancak üç şarkı sonra gözlerimi açıyorum ve yalnız olmadığımı fark ediyorum. Yabancıların belli belirsiz bir şekilde tenimi sıyırıp geçtiklerini biliyordum –hissediyordum– ama benden özür dilediler mi yoksa benden özür beklediler mi işitemedim. Burada toplum kurallarına yer yok.

Şarkı değişirken onu da yanımda görüyorum.

Ve büyük bir yanlış yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Kaçmak yerine kulaklarımdaki şarkı birden kendi filmimin müziği oluyor. Karşımdaki muhteşem genç kız etrafında dönüp beni de kendine çekerken ve bunu her nasılsa esrarengiz bir şekilde ağır çekimde yaparken şarkıdaki solist de bir kızdan onu bırakmasını, ona acıyıp özgür kılmasını istiyor, yalvarıyor. Sis makineleri hareketlerini bulanıklaştırıyor ama sonunda gözlerini açtığında bakışları benimkileri delip geçiyor ve aptal gibi, olduğum yerde donakalıyorum.

Vada gülümsüyor ve elimden tutup beni kendine doğru çekiyor. Kolumun altından geçip hafifçe dönüyor ve diğer elim onun belini bulup dönmesine yardım ediyor, sonra kollarımızı aramızda açıp birbirimizden uzaklaşıyoruz. Vada beni bırakmıyor, bunun yerine kıvrılarak bedenime yapışıyor. Kulaklarımdaki müzik yavaşlıyor ve ben de ona uymak için yavaşlıyorum. Vada bana karşı koymuyor. Kolları boynumu buluyor ve birlikte sallanıyoruz. Vada gözlerini kapatıyor ve kirpikleri, yanaklarıyla burun kemerinin üzerine yayılmış minicik, muhteşem çil takımyıldızının üzerinde titreşiyor.

İşte.

Hepsi bu kadar.

Artık bundan geri dönüş yok. Bilim de gösterdi, bir kez çillerden oluşan takımyıldızları fark etmeye başladınız mı işiniz bitti demektir. Onun o çıplak omzunu öpmek ya da "Anna Begins" şarkısının sözlerini bağıra çağıra söylemek gibi çılgınca bir şey yapmadan önce bu işe bir son vermem gerek. (Bu arada bahsettiğim şarkı, Adam Duritz'in on yıllar boyunca yaptığı işler arasında en iyisidir.)

Şarkı değişiyor ve çok şükür bu seferki sert gitarları ve şiddetlenen bir ritmi olan bir şarkı. Gelişigüzel bir şekilde ondan ayrılıyorum ve *Yüce Tanrım, sana ismimi haykırarak söyletmek istiyorum* yerine *Ah, hey, müzik beni nereye götürürse oraya gitmeliyim*, dercesine kulaklıklarımı işaret ediyorum.

Zack şimdi düşüncelerimi okuyabilseydi, bir keşişle uzaktan yakından alakam olmadığını anlardı.

Vada başını onaylarcasına sallıyor ve kendi başına, insana acı veren ağır bir tempoda salınmaya başlıyor ve gelecek nesillerim adına gözlerimi sıkıca kapatıyorum çünkü onun hareketlerinden ya da ikimizin dansından daha aleni bir biçimde kışkırtıcı bir şey olamayacağını çok iyi biliyorum. Midemi altüst eden şey, üç yıllık özlemim. Ona, kokusunu duyabilecek ve yumuşacık tenini hissedebilecek kadar yaklaşmam halinde böyle olacağımı biliyordum.

Kendime gelmem gerek. Bu bir okul projesi. Gözlerimi kapatıyorum, müziğin sesini daha da açıyorum ve tüm düşüncelerimden uzaklaşıp özgüvenle hareket ettiğim o alana kaymaya başladığımı hissedene dek sonraki birkaç şarkıda kendimi kaybediyorum. Başım, boynum üzerinde bir yandan diğerine gidip geliyor ve ellerim hareketi taklit ederek yukarı kalkıyor. Dönüp gözlerimi açıyorum ve yeni olan her

şeyi inceliyorum. Gözlüklerimden gördüğüm manzara sarsıcı. Göz kapaklarımın ardındaki o kalıplar halindeki, renkli şekiller yerine son derece net ve odaklı şeyler görüyorum.

Gruplar halinde insanlar çember olmuş, tıpkı bir düğünde görebileceğiniz şekilde, spot ışıkları altındaki yerlerini alıyorlar. Gözleri kapalı, bedenleri müziği hisseden birçok insan tek başına dans ediyor. Çiftler öpüşüyor. Buna şaşmamalı. Diğer her şeyi geri planda bırakan müzik, insana görünmezmiş hissini veriyor. Bu sahte bir mahremiyet hissi ama bu durumu anlıyorum ve bundan faydalanan insanlara bir türlü kızamıyorum.

Yavaşça, Vada'yı en son bıraktığım yere doğru dönerek ilerliyorum. Bu kez hazırlıklıyım. Onu buraya, tuhaf ve deneysel bir şey yapmak için getirdim ama aynı zamanda onu inceliyorum. Ondan ilham almaya çalışıyorum. Dinlediğim şarkı sona eriyor ve kabloyu çekerek müziğimi susturuyorum ama sesi engelleyen kulaklıkları kulağımda bırakıyorum, böylece bedenlerin çıkardığı hışırtılar ve öpücük sesleri birbirine karışmıyor. Onu izliyorum ve kendi zihnimi dinliyorum.

Bu hep yapabildiğim bir şey olmuştur; şarkı yazmak. Yaratmak. On yaşıma basana ve Cullen'ın yapamadığını fark edene dek herkesin bunu yapabildiğini düşünüyordum. Cullen'la her şeyi aynı şekilde yapabildiğimizi zannederdim. Ta ki öyle olmadığını fark edene dek. Ta ki ben kafamda şarkılar yazabildiğimi ve Cullen'ın da kızları çekici bulmadığını fark edene dek.

Görünüşe göre insanların birbiriyle DNA'larının yüzde 50'sini paylaşmasının da pek bir önemi yok.

Vada beni görüyor ve ona başımı sallıyorum. Beni anlıyormuş gibi görünüyor ve o da kendi şarkıları arasında gezinip hoşlandığı bir taneyi buluyor ve bana arkasını dönüyor.

Bu, sandığınız gibi röntgencilik falan değil, yemin ederim. O durumları geçtim ben. Bunu, çıplak bir modelle çalışan bir ressam gibi beynimde kategorilere ayırabiliyorum.

Tanrım, onu çıplak halde düşünme.

Hafif bir ritimle başlıyor. Ben çoğunlukla piyanoyla çalışırım ama tıpkı bir rap şarkıcısı ya da söz sanatçısı gibi, çarpacak bir şeye ihtiyaç duyarım. (Neden bilmiyorum, öyle işte.) Çok geçmeden kendimi, onunla birlikte hareket ederken buluyorum. Ona dokunmuyorum. Yakınında bile değilim. Gözlerim çoktan kapanmaya başladı ve mırıldanıyorum ama hiç kimse beni duyamıyor. Onu neyin harekete geçirdiğini hayal edebiliyorum ve bunu yazmak istiyorum. Onu harekete geçiren ben olmak istiyorum. Aklımda sözler var ama kendimi koruma güdüm devreye giriyor ve yalnızca melodiyi ortaya çıkarma enerjisini buluyorum kendimde.

Bir gün sözler de gelecek. Umarım onlar için hazır olurum.

8

VADA

Burası evim gibi. Pekâlâ, tamam, cidden dürüst olmam gerekirse (dürüst olabilirim çünkü kimse beni göremiyor ve duyamıyor, bu yüzden de burası tıpkı sihirli bir portaldaymışım gibi hissettiriyor) asıl, Luke Greenly beni o upuzun, solgun, tuhaf bir biçimde kaslı kollarının arasına aldığında kendimi evimde gibi hissediyorum.

Fakat gecenin geri kalanı da yeterince yakın geçiyor. Bize verilen ekranda, özellikle doğaçlama çalan gruplara yer veren bir istasyon buldum ve burada, annemin boşanmanın hemen ardından yaşadığımız o ufacık stüdyo dairede, kirli banyomuzu temizlerken Dispatch çaldığı günlerden beri işitmediğim şarkılar var. Phil bundan hoşlanırdı. Guster'a bayılıyor. Bana bir keresinde rasta yaptırmaya çalıştığını ama sonunda, balmumu kokusuna daha fazla dayanamayınca kafasını tamamen tıraş ettirdiğini söylemişti.

Cennet, işte burası tam olarak bu.

Luke dans ederken beni seyrediyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve bu harika hissettiriyor. O ciddi görünümlü siyah çerçevelerinin ardında gözleri, daha önce görmediğim bir ifadeyle parlıyor ve bu, bana kendimi aptalca bir şekilde güçlü ve seksi hissettiriyor. Aynı zamanda bu ifade içimde, tuvalette onu derinden hissetme ya da ona bu izni verme isteğini de uyandırıyor ama kendi kendime özellikle bu düşünceye çoktan, kesin bir biçimde hayır demiştim. Bu bir proje. Okul projesi.

Ama aklım başımdan gidiyor. Dudakları neden bu kadar mükemmel? Omuzları neden bu kadar geniş? Gözlükler neden bu kadar hoşuma gidiyor? Bu Clark Kent olayı gibi bir şey değil, öyle değil mi? Böyle inek tiplere karşı bir fetişim mi var? Bunu bilmiyorum bile. Tek bildiğim, bahar gösterisi ve Madam bilmem-ne umurumda bile olmaksızın, şu an yapmak istediğim tek şeyin onu öpmek olduğu.

Ben kendimi hazır hissetmeden –çünkü kendimi bir daha hazır hissedebileceğimi sanmıyorum– ışıklar açılıyor ve müzik kesiliyor, böylece gece sona eriyor.

"Aç mısın?" diye soruyor Luke, kulaklıkları vermek üzere ağır ağır çıkışa doğru ilerlerken.

"Açlıktan ölmek üzereyim," diyorum, gerçekten de öyle olduğumu fark ederek.

Luke sırıtıyor. "Biraz yürümeye varsan bu yakınlarda, gezegen üzerindeki en harika tostu yapan restoran var."

Birlikte tekrar soğuğa çıkıyoruz ama benim kanım hâlâ Luke'un bakışlarıyla kaynarken kendimi rahatsız hissetmiyorum. Atkımı boynumda gevşekçe bırakıyorum ve rüzgâr uçlarını uçurup Luke'un parmaklarına doluyor, beni kıskandıran bir şekilde onları tam da göğsünün üzerinde dans ettiriyor.

Sakin olun hormonlarım.

Birkaç dakika içinde, servisi hâlâ iş elbiselerinin üzerine önlük takan garson kadınların yaptığı, güzelce aydınlatılmış klasik bir restorana giriyoruz.

"Burası iyi mi?"

Yağ kokusunu ciğerlerime çekiyorum ve başımla onaylıyorum. "Mükemmel."

Oturuyoruz ve Luke bir yetişkin gibi, kahve almak için masada ters duran kupayı kaldırıyor. Dudağımı ısırıyorum, kendimi hem uçarı hem de yetişkin gibi hissediyorum.

Menüyü inceliyorum ama şu tostları her nasılsa ondan alacağımı biliyorum çünkü Luke bahsettiği andan beri tüm tat tomurcuklarımın istediği tek şey o. Bir de, "Oreo'lu milkshake alabilir miyim, lütfen?" diye ekliyorum, garson içecek siparişlerimizi almaya geldiğinde.

"Çok büyüktür ama," diyor kadın, kuşkuyla beni tepeden tırnağa incelerken.

"Harika," diyorum.

İçeceklerimiz geldiğinde yiyecek siparişimizi de veriyoruz ve dondurma dudaklarıma değince hafifçe inliyorum. "Çok güzel be."

Luke, buharı tüten sade kahve fincanının üzerinden gülümsüyor.

"Peki," diye söze giriyorum. "Hoşuna gitti mi bakalım? Yaratıcı hormonlarının falan hareketlenmeye başladığını hissediyor musun? Yoksa sadece tuhaf mı hissediyorsun?"

Luke başını iki yana sallıyor. "Sıfır tuhaflık. Aslına bakarsan tam tersini hissediyorum. Tamamen ilham verici. Peki, senin için nasıldı? Ben seni, şey, seyretmek durumundaydım. Kabaca mı buldun bunu? Yoksa tuhaf mı? Teşhirci mi? Özür dilemem gerekir mi senden?"

Pipetimi içeceğimin içine batırarak gülüyorum. "Şey, hayır. Öyle bir şey yapmana gerek yok. Güzeldi. Çoğunlukla kendimi müziğin akışında kaybedip bakışları görmezden gelebildim. Biraz tuhaftı tabii çünkü salak gibi dans ettiğimi hissediyorum..." Hafifçe kızararak omuz silkiyorum. "Ama beni sen seçtin, o yüzden bu senin problemin."

Luke dişlerini göstererek gülüyor. "Öyle. Ayrıca salak gibi dans etmiyorsun. Bu çok... yani... Hiç de salak gibi değil."

"Güzel."

"Tahammül edemediğin bir müzik türü var mı? Tamamen uzak durmam gereken bir şey?"

Yavaşça başımı iki yana sallıyorum. "Yani, aslında pek yok. Farklı şeyler dinlerim ben. Özel bir Stevie Nicks hayranı değilsen tabii."

Luke yüzünü buruşturuyor. "Hayır, değilim. Yüzyıl boyunca sigara içmiş büyükannem gibi çıkıyor sesi."

"Aferin, Luke," diyorum ağzım kremayla doluyken. "Sanırım seninle harika anlaşacağız."

"Başka bir şey yok mu?" diye cevap veriyor hemen.

"Bu konuda gerçekten endişelisin, ha? Cidden ya." Omuz silkerek kremanın geri kalanını da içeceğime karıştırıyorum. "Daha önce böyle bir şey yapmamıştım ve muhtemelen de bir daha yapmam. Benim de birlikte çalışma konusunda herhangi bir deneyimim yok, bu yüzden kalbinin sesini falan dinle, idare ederiz."

"Kalbimin sesini mi dinleyeyim? Her şeyi berbat etmemden ve sonunda Bee Gees şarkılarına çok benzeyen bir şey eşliğinde dans etmek zorunda kalmaktan biraz olsun korkmuyor musun?"

İçeceğimi ters yutuyorum ve sonraki otuz saniyeyi öksürerek geçiriyorum. Sonunda gözlerim yaşarıyor ve burnumu, bardağın buğusundan lime lime olmuş peçeteyle silmek zorunda kalıyorum. *Ne de rahat davranıyorsun böyle, Vada.* "Tamam, pekâlâ," diye kabul ediyorum nefes almaya başladıktan sonra. "Diskodan uzak durmayı tercih ederim." Parmaklarımla masanın üzerine görünmez işaretler koymaya başlıyorum. "Aynı zamanda bakınız: 90'lar hip-hop, stadyum hit'leri ve ska."

Luke sandalyesine çöküyor, teatral bir şekilde gözlükleri ardından yüzünü buruşturuyor ama ne yazık ki tüm bunlar

onu daha az yakışıklı göstermeye yetmiyor. "Ah, hayır, işte o noktada sınırı çizmem gerek. Ska olmaz mı dedin? Ska olmaz mı?" Luke sesini yükseltiyor, ben de kıkırdayarak onu susturuyorum. Bu sürekli kıkırdama dürtüsü de nereden geliyor böyle?

"Üzgünüm. Dayanamıyorum. Trompet yüzünden."

"Trompeti sevmiyor musun?"

"Kararında severim tabii. Ama ska müzik söz konusu olunca her şey yağlı ve kirliymiş gibi geliyor bana."

Luke tek taşını kaldırıyor. "Devam et bakalım."

"Yani bu... Sanki bir günlük, soğumuş pizza dilimi ve gazı kaçmış kola gibi bir şey."

"İlginç. Tüm müzik türlerinde böyle sözcük çağrışımları yapıyor musun?"

Sırıtıyorum. "Dürüst olmam gerekirse, hiçbir fikrim yok. Dene bakalım."

"Opera."

"Mavi kadife ve buz saçakları. Sıcak çikolata. Dantel giysi kolu. File."

"Tamam, çok kolaydı bu. 70'lerin şarkıcıları ve şarkı yazarları."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Çırpılmış yumurta, makosenler ve espresso."

"İki binlerin çığlık vokalleri."

"Siyah meyan kökü, köle pantolonu, keçeli kalem ucu kokusu ve kırık cam."

Luke arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bluegrass*."

"Tozlu kot pantolon, havuçlu kek, çilekli Kool-Aid ve gün ışığı sarısı."

* Özellikle ABD'nin güney eyaletlerinde icra edilen, geleneksel bir country müzik türü. - çn.

"Seksenler hip-hop."

Bir an beynim duruyor. "Altın zincir..." Luke sırıtıyor ve parmağımı kaldırıyorum. "Sessiz ol, köylü." Gözlerimi kapatıyorum, zihnimi iyice zorluyorum ve boynumla yarım daireler çiziyorum. "Altın zincir, Dr. Pepper, mini etek, Adidas."

"Hadi be sen de," diyor gülerek. "Bütün hepsinin doğru çıkması nasıl mümkün olabilir?"

Ellerimi omuzlarımın iki yanında, "ben böyleyim işte" dercesine açıyorum ve tepemde topuz yapmış olmama rağmen saçımı savururmuş gibi yapıyorum.

Garson kadın yemeklerimizle tam zamanında dönüyor ve dikkatimi, Luke'un parıldayan gözlerinin içimde yarattığı etkiden başka bir şeye yöneltmemi sağlıyor.

"Pekâlâ, bir tane daha," diyor, çizburgerinden bir ısırık alıp yuttuktan sonra. "Tost hangi müzik türü?"

"Hah," diyorum. "Altmışlar kumsal partileri, tabii ki."

"Sence kumsalda tost mu yiyorlardı?"

Başımı iki yana sallıyorum ve ağzımda eriyen leziz, tereyağlı Teksas kızarmış ekmeğiyle Amerikan peynirini yutuyorum. "Elbette hayır. Böyle bir mantığı yok bunun. Kullanılan gerçek şeyin olayla ilgisi yok. Esas olay aldığın duygu, Greenly. Yani estetik tarafı falan. Atla deve değil. Sadece içgüdülerin. Sen de dene bakalım."

"Tamam. Söyle bir tane."

Dudaklarımın bir tebessümle gerildiğini hissediyorum. "Punk rock."

Luke sızlanıyor. "Bunu ben kendim istedim, değil mi?" Kahvesinden bir yudum alıyor, ellerini peçetesine siliyor ve doğruluyor. "Punk rock benim için," diye açıklıyor ve devam etmesini istercesine elimi ona doğru sallıyorum. "Be-

nim için koyu renk güneşlik, talaş, yıpranmış eşofman altı, sıcak bira ve soğuk beton demek."

Gözlerimi kısıp başımı yana eğiyorum. "Bu baban mıydı yoksa punk rock mı?" Hemen özür dilemek için harekete geçiyorum ama beni şaşırtıyor.

"Her ikisi de. Doğal olarak. Korkarım ki biri olmadan diğeri de olmaz bana göre."

"Gayet makul."

"Testi geçtim mi?"

"Üstün bir başarıyla hem de," diyorum tedirgin hissederek. Luke'un bu kadar çok şeyi ortaya koyabileceğini düşünmemiştim. Belki bunu yapmak istemedi ama yaptı.

"Elbette," diyor burgerini eline alarak, "Eğer kardeşimden söz ediyor olsaydık, onun en çok sevdiği tür olan glam rock derdik ve şunları sıralardık: gökkuşağı, parıltı, nachos ve Zack."

"Bu fazla kolay olurdu," diye katılıyorum ona. "Zack önce senin arkadaşın mıydı yoksa Cullen'ın?.."

"Ruh eşi miydi?" diyor.

Yanaklarımın alev ateş yandığını hissediyorum ama nedenini bilmiyorum. "Tabii."

"Önce benim arkadaşımdı. Ama iki ay falan arayla."

"Bu nasıl oluyor peki?"

"En yakın arkadaşımı ikizimle paylaşmak mı?"

Başımı onaylarcasına sallıyorum.

Derin bir iç çekiyor. "Genel olarak üzerinde durmaya değer bir konu olarak görmüyorum bunu. Zack her şeyi bölümlere ayırmada iyidir. Benimle birlikteyken, benim en yakın arkadaşımdır. Cullen'la birlikteyken, benim en yakın arkadaşımdır. Aynı zamanda kardeşime de âşık. Tanrı'ya şükür ki bu karşılıklı bir şey yoksa bu durum benim için çok rahatsızlık verici olurdu."

"Bu konuda hiç kaygılanıyor musun?"

"Ayrılmaları konusunda mı?" Luke omuz silkiyor. "Pek değil. Onların birlikte olamayacakları bir dünya düşünemiyorum açıkçası."

"Yani bu senin için hiç tuhaf olmadı mı?"

"Ah, kesinlikle bazen tuhaf olabiliyor... Mesela, şey, bilirsin..." Hafifçe öksürüyor. "Bir şeyleri tamamına erdirdiklerinde."

Gülüyorum. "'Seks yapmak' yerine 'tamamına erdirmek' gibi şeyler söyleyene kadar İngiliz olduğunu unutuyorum."

"Evet. Neyse işte. O zaman tuhaflaşıyorlar. Yani böyle olmak istemiyorlar tabii ama hem en yakın arkadaş *hem de* ikiz kardeş olduğum için ikisi de olayları bana anlatmak istiyorlar."

"İkisi birlikte mi?" diyorum bir an soluksuz kalarak.

"Hayır! Tanrım, hayır. Aynı anda değil. Bunu yaptıklarının farkında olduklarını sanmıyorum, asıl mesele de bu. Sırlarını bana açıyorlar ve her ikisi de bunu yaptığını inkâr ederek yaşamına devam ediyor."

"Belki de başka birini bulmaları gerekiyordur."

Luke bir kızarmış patatesi ketçaba batırarak, "Muhtemelen," diye katılıyor sözlerime. "Sanırım seneye üniversiteye gittiğimde öyle yapacaklar."

"Sen kime açıyorsun sırlarını?"

Luke yüzünü buruşturuyor ve gözlükleri burnunun kemerinde hafifçe yukarı kayıyor. Gözlüklerini parmak eklemiyle düzeltiyor. "Evet. Sorun da bu işte. Zack. Yani çok fazla sırrım da yok zaten." Kulaklarının tepeleri pembeleşiyor ve boğazını temizliyor. "Ama olsa bile bunu aile dışından birine söylemem gerekiyor çünkü bu genelde onlarla ilgili bir şey oluyor ve bu kişi de Zack oluyor tabii. Onun da 'her zaman doğruyu söyle' gibi bir prensibi olduğu için Cull'dan sır saklamaktan hoşlanmıyor."

"Hadi ya!"

"Öyle."

"Yani..."

"Yani sanırım aykırı olan benim ve belki de benim yeni arkadaşlar edinmem lazımdır ama on sekiz yaşındayım ve evden ayrılacağım, hem dürüst olmam gerekirse..." Kafasını kaşıyor, saçlarını karıştırıyor ve kulağının arkasına atıyor. "Ben biraz içe dönük biriyimdir. Tanrım," diyor tavana bakarak. "Zavallı gibi konuşuyorum, öyle değil mi? Gereksiz bir adamım."

"Tamamen öyle sayılmaz," diyorum. "Yani, içe dönük biriysen bile, yüzlerce yabancının önünde dans etmiş, çok işlevli birisin. Hem ben seni anlıyorum. Kalabalıkta yalnız, hatırlasana?"

"Evet! Tam olarak öyle," diye üsteliyor heyecanla. "İnsanlardan uzak durmama gerek yok ama onlarla konuşmama da gerek yok."

"Ama benimle gayet güzel konuşuyorsun," diyorum.

"Eh, sen farklısın."

"Nasıl?" Burnumu sokmaktan vazgeçmeliyim ama elimde değil. Normalde böyle meraklı biri değilimdir. Bu işi Meg'e bırakırım.

"Sen... Vada'sın," diyor sadece.

"Doğru."

"Bilmiyorum." Luke gülüyor ve bu ses, montuma iyice sokulmak istememe neden oluyor. İnsanı tavlayan, gür bir ses bu. "Senin yanındayken kendimi hiç farklıymışım gibi hissetmiyorum. Belki de saçlarındandır. Kızılları sevme eğilimdeyimdir."

Tanrım, kızıl saçlara sahip olduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Garson kadın araya girip hesabımızı bırakmak için tam

da o ânı seçiyor. Telefonuma bakıyorum ve biraz üzülüyorum. Vakit geç oluyor. "Eve gitmeliyiz artık."

"Evet. Bunu ben ödeyeyim."

Luke, ona uzattığım banknotları görmezden gelerek parayı ödüyor, ben de paraları cebime tıkıştırıp vakti gelince ona bir şeyler ısmarlayacağıma söz veriyorum. Eve dönerken sessiziz. Bu da bana iyi hissettiriyor.

Telefonunu bana veriyor, çalma listesi koleksiyonundan bir şeyler seçip çalıyorum ve her bir şarkıyla yanımdaki sıcacık bedeninin aşırı derecede farkına vardığım gerçeğinin, teskin edici sesinin solukları arasında mırıldanırcasına çıkışının ya da uzun parmaklarının direksiyona hafifçe vuruşunun üzerinde fazlaca düşünmemeye çalışıyorum.

Ya da onu nasıl öpmek istediğim üzerinde düşünmemeye çalışıyorum. Hâlâ. Kulüpten ayrılıp restoranın o göz kamaştıran halojen ışıkları altında otururken bile. Ötekinin büyüsü kaybolup gittiğinde bile, gerçekliğin o soğuk ışığı altında ilgiyle titremeye devam ediyorum.

Eve varmamız gereken zamandan dakikalar öncesinde, garaj yoluna girerken yay gibi gerginim. Gizlice perdelerin arasından bakan annemin gölgesini görebiliyorum ve onun bizi seyrettiğini biliyorum, bu yüzden kollarım herhangi bir fikre kapılıp kendilerini Luke'un her bir zerresine dolamadan önce kapı koluna uzanıyorum.

"Bu akşam benimle geldiğin için teşekkür ederim, Vada," diyor bana.

Bir an koltuğumda arkama yaslanıp ona bakıyorum. "Çok eğlendim. Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

"Her zaman," diyor, ardından başını sallıyor. "Şey, yani, ne zaman istersen."

Gergin bir şekilde gülüyorum ve hemen arabadan inerek evimin kapısına doğru koşuyorum. Kapıya ulaşınca arkama

dönüp ona el sallıyorum. Luke da bana el sallıyor ve dudakları kıpırdıyor ama loş ışıkta ne söylediğini anlayamıyorum. Sonra geri geri çıkarak evine doğru yol alıyor.

Birden içim çekilmiş gibi hissediyorum ve ertesi gün okul olduğunu unutmadığım için anneme iyi geceler öpücüğü verip merdivenlerden çıkarak odama gidiyorum. Yüksek sesli müziğin ardından odam bana çok sessiz geliyor, kulaklarım neredeyse hassaslaşmış gibi hissediyorum. Yumuşacık halıya batan ayaklarım, hemen altında gıcırdayan eski tahtalar beni daha da yatıştırıyor. Sıcacık pijamalarımı giyiyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve makyajımı temizliyorum. Yatağıma kıvrılıyorum ve telefonumu alıyorum. Fikrimi değiştirmeden önce bir mesaj yazıyorum. Muhtemelen bu çok fazla ama çok fazla şey hissediyorum ve aman ya, her neyse, diye düşünüyorum. Bu sadece bir şarkı.

Elbette hiçbir şey "sadece bir şarkı" değildir ve onun içinde hiçbir şeyin "sadece bir şarkı" olmadığını hissediyorum ama her neyse işte. Artık çok geç.

VADA

YouTube: Led Zeppelin "Thank You"

Ertesi sabah uyandığımda, Luke'un tek satırlık cevabını buluyorum ekranımda.

LUKE

"There would still be you and me."*

Orada mısın, Tanrım? Benim, Vurgun.

---

* Led Zeppelin'in, "Thank You" şarkısından, "Yine sen ve ben olacağız" anlamına gelen cümle. Şarkının ismiyse, "Teşekkürler" anlamına gelmektedir. - çn.

9

LUKE

Sessiz dans partisinin ertesi sabahını atlatmak bana çok ağır geliyor. Aslında bu kadar kötü olmazdı ama ev, babamın yaprak üfleme makinelerini andıran horultusuyla inledikten çok sonra bile ben yatağımda öylece yatıp Vada'nın mesajını düşündüm. Şarkıyı dinleme gereği duymadan tanıdım ama en son ne zaman dinlediğimi söyleyemem. Zeppelin evimizde düzenli olarak dinlenen bir grup değildir ama babam bize, efsanelere saygı duymayı öğretmiştir.

Yine de hafızam, şarkıya gereken değeri göstermemiş. Şarkıyı bana gönderen Vada değil de başka biri olsaydı, bunu sırf ismi için yaptığını düşünürdüm. İsim yeterince açık. Birlikte geçirdiğimiz akşam için minnettardı. Ama bu Vada ve kabul etmeliyim ki onunla ilk *gerçek* sohbetimizi yakın zaman önce gerçekleştirdik ama ben onun blog yazılarını senelerdir okuyorum ve bana ne gönderdiğinin tam olarak farkında olduğunu biliyorum.

Kesin olarak bilmediğim şey, bunu nasıl karşılamam gerektiği. Aslında bunu nasıl karşılamayı *istediğimi* ve nasıl karşılamam *gerektiğini* biliyorum ve uzun, çok uzun bir zamandır uyanık vaziyette yatağımda yatıp sabah olduğunda hangisinin galip geleceğine karar vermeye çalışıyorum.

Sürprizi bozabilecek bir uyarı: Hiçbiri. Ya da ikisi de.

Mahvoldum ben.

Ama aynı zamanda biraz da mutlu muyum sanki?

Öğle yemeği vaktine yetiştiğim sırada, sabahki dersleri tamamen kaçırmıştım. Oradaydım, notlarımı alıyordum ama olaylar aynen şu şekilde gelişiyordu:

Amerikan Edebiyatı Hocası: *Kızıl Damga** adlı eserdeki kızıl renginin sembolizmi hakkındaki düşüncelerin nelerdir?

Ben: Belki de Hester Prynne de kızıldı. Tıpkı Vada gibi.

Trigonometri Hocası: Bu ikinci dereceden denklemde B değerini hesapla bakalım.

Ben: Neden siz benim için bu ilişki denklemini çözmüyorsunuz?

Beden Eğitimi Hocası: Yakan top oynamak için eşofmanlarınızı giyin bakalım!

Ben: Beden eğitiminden nefret ediyorum.

Tamam, en sonuncusu sayılmaz ama fikri anladınız siz. Hiçbir şeyin faydası olmadı. Yemekhane sırasında tepsimi tezgâh üzerinde kaydırıyorum, dikkatim dağılmış bir halde tavuklu bir sandviç seçerek küçük bir kâse içine fazladan sandviç turşuları koyuyorum ve iki mayonez paketi daha alıyorum.

"Hey, yabancı."

Yutkunuyorum. "Hey, Lindsay. Nasılsın?"

Harika kokulu şampuanıyla o upuzun, açık renk saçlarının omzu üzerinde ışıldadığını görmekten çok hissediyorum. Lindsay hakkında söyleyebileceğim şeylerden biri, her zaman güzel koktuğu. Ama her zaman harika kokmayan bir kız görmedim henüz, bu yüzden bu onun lehine bir durum sayılmaz.

Lindsay kızarmış patateslerinin üzerine koca bir kepçe

* Amerikalı yazar Nathaniel Hawthorne'un; Amerikan edebiyatının en etkileyici yapıtlarından biri sayılan, 17. yüzyıl Boston'ında âşığıyla yaşadıkları yüzünden toplum tarafından ötekileştirilmiş evli bir kadın olan Hester Prynne'in trajedisini anlatan romanı. – çn.

dolusu yalancı peynir sosu boca ederken, "Fena sayılmam. Geçen akşam yoktun," diyor sohbet tonunda.

Su içmek için boş bir bardak alıp sırada biraz daha ilerliyorum. "Ne vardı geçen akşam?"

"Basketbol maçı?" diyor. "Zack harikaydı. Eyalet şampiyonasına gidileceği hakkında söylentiler var."

"Ah," diyorum içten içe utanıp sıkılarak. Kahretsin. Maçı tamamen unutmuşum. Zack'in bütün maçlarına, hatta çoğuna gitmem ama en azından onun spor dünyasında neler olup bittiğini bilmekle hep gururlanmışımdır. "Bazı planlarım vardı."

Kasada bekletiliyoruz ve duruşumu değiştirerek açık ama tepsime odaklanmış bir halde duruyorum. Lindsay ustaca bir manevra yaparak benimle yüz yüze geliyor ve kafeteryanın geri kalanını görmemi engelliyor.

"Çok kötü olmuş. Gelecek sefere artık. Her neyse, ben mezuniyet balosu için planlarını merak etmiştim."

Boğazımı temizliyorum. "Mezuniyet balosu mu? O mayıs ayında değil miydi?"

Lindsay omuz silkiyor. "Sekiz hafta kaldı. Birçok insan şimdiden eşini seçti, biliyorsun. Ben de belki birlikte gidebiliriz diye düşünmüştüm."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi defetmeye çalışıyorum ama bunu becerebildiğimi sanmıyorum. Neredeyse sandviçimi mahvederek omzumla gözlüklerimi düzeltiyorum ve sırada ilerliyorum. "Senden ayrılmamış biriyle gitmeyi tercih etmez miydin?"

Lindsay'in yüzü düşüyor. "Yani, elbette," diyor, sesinde duygusuz bir ifade var. Her nasılsa şimdi yan yanayız. "Ama biz hâlâ arkadaşız." Bunu, doğru olduğuna inanmak istiyormuş gibi söylüyor ama ben ilk başta bile arkadaş olduğumuza inanmıyorum. Elbette önceleri aynı gruplarda takıldık

ama birbirimizi pek tanımıyorduk. Belki de beni daha iyi tanımış olsaydı, sosyal medyada öpüşürken çekilmiş fotoğraflarımızı paylaşmazdı.

Ya da belki ben onu daha iyi tanımış olsaydım, işler daha en başında bu kadar ileri gitmezdi.

Açık konuşmak gerekirse, ona "arkadaş kalacağımızı" söylemiştim. Bir seferinde işte. Ondan ayrıldığım zaman. (Sınırlar koyma konusunda tam bir felaketim.)

Sonunda kasaya varıyoruz ve taranması için öğrenci kimliğimi uzatıyorum. Lindsay de aynını yapınca yanından ayrılıyorum ama ben bardağıma su doldururken Lindsay hemen peşimden geliyor.

"Evet, haklısın," diyorum cevaben. "Ama ben mezuniyet balosuna gideceğimden bile emin değilim ve zaten eminim seninle baloya gitmek isteyecek bir sürü çocuk vardır."

"Kardeşin mezuniyet balosu kralı seçildi," diyor. "Elbette gidiyorsun."

Salonda Zack'i arayarak gözlerimi kısıyorum ve bu cümlenin anlamını çözmeye çalışıyorum. "Ben o törene de gitmedim ki. Pek bana göre işler değil bunlar. Daha çok ona göre."

"Yani hâlâ kararsız olduğunu söylüyorsun. Tamam. Ama gitmeye karar verirsen?"

Lindsay evet yanıtından başka bir şey duymakla ilgilenmiyor. Onunla uzun süre birlikte olmadım ama bu karakter özelliği başından beri açıkça ortadaydı. Ancak ayrılığımız hâlâ taze sayılır ve herhalde zaman içinde kendine daha iyi bir seçenek bulabilir.

"Eğer gitmeye karar verirsem, ki vermem, bunu ilk öğrenen kişi sen olursun."

Lindsay'in yüzü gülüyor, yanakları kızarıyor. "Harika. Bu sene turkuaz bir elbise giymeyi planlıyorum, aklında olsun."

Ağzım hayretle açılıyor, bu elimde değil. Ah, onun yüzsüzlüğünün onda biri bende olsaydı. Söyleyecek bir şey bulamadan masasına, ben salonun başka bir köşesinde olan Zack ve birkaç takım arkadaşının yanına giderken bana el sallayan arkadaşlarına doğru gidiyor.

Tepsimi masanın üzerine koyuyorum ve Zack gür kaşlarıyla gözlerini, muhtemelen üçüncüsünü yediği fıstık ezmeli, reçelli sandviçinden bana doğru kaldırıyor.

"Sanırım az evvel bir balo teklifi aldım. Daha doğrusu balo kavalyesi *olma* teklifi aldım?"

Zack düşünceli bir şekilde lokmasını çiğniyor. "Sana baloya birlikte gitme teklifinde mi bulundu?"

Sandviçimin paketini ve bir mayonezi açıyorum. "Daha çok onunla gider miyim diye bir teklifte bulundu bana ve baloya gitmeyeceğimi söylediğimde, fikrimi değiştirdiğimde onunla gidebileceğim önerisinde bulundu."

Zack omuz silkiyor. "Kabul ettin mi?"

"Açıkça değil ama zaten söylediklerimin mahkemede aleyhime delil olarak kullanılabileceğinden emin değilim."

"Kaypak bir kız."

"Öyle," diye hak veriyorum Zack'e. "Ama sorun değil. Baloya gitmek gibi bir niyetim yok."

"Farklı biriyle de mi?" diye soruyor, her bir sözcüğe vurgu yaparak.

Ona dik dik bakıyorum, ardından tavuk köftemi turşularla kaplayıp ekmeklerin arasına iyice yerleştirerek bir ısırık alıyorum.

"Ben sadece sonradan pişman olabilirsin diyorum."

"Olmam."

"Ama hani şu..."

Tek bir bakışımla sözünü yarıda kesiyorum.

"Dün gece nasıl geçti?" diye soruyor, gözleri parlayarak.

"N'oluyor lan? Birden niye gözlerin parlamaya başladı? Sanki Dumbledore'un ağzından konuşuyormuş gibisin."

"Kabasın."

İç geçiriyorum. "Güzeldi," diyorum alçak sesle. Masadaki diğer çocuklara bir bakış atıyorum ama onlar stratejiler falan oluşturmakla meşgul görünüyorlar. Zack'in eşcinsel olması diğer birçok şehirde sorun olurdu ve Zack de kendi payına düşen acıları yaşadı ama takımdan yana asla bir sıkıntısı olmadı. Ben bu çocuklarla uyumlu olmayabilirim ama o uyumlu. Görünüşe göre bu çocuklar, Zack'in boş zamanlarını kiminle geçirdiğiyle ilgilenmekten çok kazanmakla ilgileniyorlar. Bunun nedeni kısmen Ann Arbor şehri. Kısmen de Zack ve Cullen. İnsan onlara destek çıkmadan edemiyor.

"Sadece güzel miydi?"

"Emin değilim." Eğer Zack'e anlatamayacaksam kimse anlatabilirim ki? Ve bunu birine anlatmam gerekiyor. Vada'yla restoranda yaptığımız sohbet hâlâ zihnimde tazeyken telefonumu cebimden çıkarıyorum. Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra Vada'nın gönderdiği mesajı açıp telefonu Zack'e veriyorum.

Zack bir süre sonra telefonu bana geri veriyor. "Tamam, yüzündeki ifadeden bunun anlamının daha büyük olduğunu seziyorum ama Zeppelin hakkında bir şey bilmiyorum."

İniltimi bastırarak sandalyeme çöküyorum. "Her neyse, zil de çalmak üzere zaten."

Zack iç geçiriyor, gözlerini aşırı abartılı bir şekilde deviriyor ve telefonunu çıkararak son derece keskin bir ses tonuyla, "Siri, Led Zeppelin'in 'Thank You' şarkısının sözleri nedir?" diye soruyor.

Siri yeteneğini konuştururken Zack de fısıltıyla, "Ben de

dramı seven kardeş Cullen sanıyordum," diyor. Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor ve başparmağı seyrek bir biçimde yazılmış sözler arasında ilerliyor. Gözleri giderek irileşirken onu seyrediyorum.

Zack şaşkın bir halde bana bakıyor ve kendimi o an daha iyi hissediyorum.

"Ne demek oluyor bu?" diye soruyor.

"Teşekkürler?"

"Tamam, yeniden soracağım. Heyecanlı mısın?"

"Fazla değilim," diye yalan söylüyorum.

Zack sırıtıyor.

"Ne demek oluyor bu?" Bu kez ben ona aynı soruyu yöneltiyorum.

Tam zil çalarken Zack başını iki yana sallıyor. Çöplerimizi topluyoruz ve çöp kutusuna doğru ilerleyerek elimizdekileri atıyoruz. "Bilmiyorum. Sen ve Carsewell, sadece birer ölümlü olmaktan uzak, başka bir seviyedesiniz. Ama bir şey var..."

"Evet?" diye soruyorum, çift kanatlı kapılardan çıkarken.

"Lindsay'e şu mezuniyet balosu işi konusunda daha açık konuşmalıydın. Başka planların olacak gibi görünüyor."

***

Şarkının anlamını umursamadığıma karar vermem çarşamba gününün sonunu buldu. Ya da elbette umursuyordum ama Vada'dan bu konuya açıklık getirmesini isteyecek kadar cesaretim yoktu, bu yüzden işin peşini bırakmam gerektiğini düşündüm.

Bunun yerine, ikimizin bir oyun oynayabileceğimize karar verdim. Kesinlikle onun zihninin içine girmek istiyordum ve aklıma gelen en iyi yöntem ona mesaj yazmaktı.

Mesaj yazarken cesur olmak kolay.

LUKE

En kötü ev dekorasyonu programı?

VADA

Farazi bir soru mu bu?

LUKE

Hayır. Güncel olaylar.

VADA

RÜYA GİBİ EVLER.

LUKE

Aaaaah. Nesini sevmiyorsun? Boşanmış tuhaf tipleri mi yoksa solaryum yanıklarını mı?

VADA

Her şeyi acı veriyor. Fazla abartılı dramlar falan resmen kusturuyor beni. İnsanlar sürekli maddi durumlarını/vakitlerini/yaratıcı bütçelerini kaybetmekten falan utanıp sıkılıyorlar.

VADA

Ayrıca, sonunda bütün evler birbirine benziyor. Bir sürü banyo ve her yeri kahverengi döşenmiş odalar. Bir de şerit desenli yastıklar.Bir de çimlere ihtiyaç duyan korkunç arka bahçeler.

LUKE

Vay canına. Kendini sakın tutma.

VADA

Neden soruyorsun?

LUKE

Babam Eski Evler programını acayip seviyor. Üç gündür bodrumdaki koltuğundan kalkmadı. Annem sürekli yemeklerini önüne götürüyor.

LUKE

Notlar alıyor, Vada. Büyük bir tadilat planlıyor olmasından korkuyorum.

VADA

haha Kafamda bir sürü soru var.
Babanın eli işe yatkın mıdır?
Eski bir evde mi yaşıyorsunuz?

LUKE

Sayılır. Babamın eli gitara daha yatkındır ama ufak bir projeyi güzelce halledebilir. Ve evet, Burns yakınlarında yaşıyoruz. Kocaman, gıcırdayan, eski bir ev; her an çökecek gibi duran bir garaj ve ufak bir çimenlik alan.

VADA

İnsanın başını belaya sokacak
kadarı var diyorsun.

LUKE

İmdat.

VADA

Babanın bir hobiye ihtiyacı var.

LUKE

Bir işe ihtiyacı var.

VADA

Bir punk rock müzisyeni emekli
olduğunda ne yapar ki?

LUKE

Ona Trader Joe's marketler zincirinde
çalışmasını önerdim

VADA

EN MUTLU İNSANLAR ONLAR.

LUKE

Biliyorum.

LUKE

Ama teklifimi reddetti. Babam sıkılıyor ama biraz da huysuz. Müşterilere karşı çok sabırlı davranabileceğini sanmıyorum

VADA

Davranamayabilir.

LUKE

Sürekli bir kulüp satın alacağını söyleyerek bizi tehdit ediyor ama seneler oldu ve Ann Arbor'da insanların maç yayını seyredebileceği yeterince bar var.

VADA

Kesinlikle. Phil her vardiyada en az iki kez "kahrolası Buffalo Wild Wings planı" hakkında söylenip duruyor.

LUKE

Bunu bilmek istiyor muyum sanki?

VADA

Bilmek istemezsin. Bu "partiyarki ve hükümet fonunun sebep olduğu tüzel bir yangın" ya da onun gibi bir şey işte.

LUKE

Bu... Gerçek bir şey gibi gelmiyor kulağa. Ama neyse, Cull'ın bana ihtiyacı varmış. Gitmem lazım.

LUKE

YouTube: "Wish You Were Here"* Pink Floyd

VADA

:) Ben de.

* "Burada Olmanı İsterdim." – çn.

10

VADA

Koşmayı pek sevmem ama saatlerce yürüyebilirim. Bana kilometrelerce uzanan sessiz bir yol ve en son çıkmış Welshly Arms albümünü verin, saatlerce durmam. Özellikle de hava sıcaklığı dondurucu olduğunda, hele ki babamdan telefon geldiğinde.

Bu adam suçluluk psikolojisi ve narsistliğiyle bir maraton koşucusunu bile motive edebilir. Ama bunu bilmenin bir faydası olmuyor. Onun numarasını görünce neden açıyorum ki telefonu? Asla iyi bir haber vermez. Asla, "Hey evlat, sadece nasılsın diye aradım," demez.

İsmi ekranda belirdiğinde kütüphanede Meg'le oturuyordum. Onun, arayanın babam olduğunu yüzümden anladığını anladım.

"Belki de yiyemediğiniz şu yemek hakkında konuşacaktır," dedi Meg. Onu daha sonra aramaya söz vererek eşyalarımı topladım ve kütüphaneciler çalan telefonumun sesine sinirlenmeye başlamadan önce dışarı çıktım.

Bunun yerine bana, araya bol miktarda, "küçük çocuk sahibi olmanın hayal edebileceğinden çok daha zor olduğu, bunu asla anlayamayacağım hakkında yüz gerçek" serpiştirilmiş, "özledim seni, hiç gelmiyorsun" lafları sıralıyor. Bir zamanlar küçük olmuş benim gibi bir kızı olduğu gerçeğini boş veriyor. Oysa ben de ona aittim.

Annem onun, beni öyle göremediğini söylüyor. Ben onun

kızı değilim. Ben onun bazen ebeveyni, bazen bebek bakıcısı, bazen de vicdanı oluyorum. Ama *asla* onun çocuğu ve onun sorumluluğu olmuyorum.

Onu sesli mesaja düşürmeliydim. (Ama bu da bambaşka bir mesele tabii çünkü bu durumda onu *geri aramam* gerekir.)

Bilet istiyormuş. Çocuklar, karısı Jane'i fena halde yormuş. Bu yüzden onu dışarı çıkarmak istiyormuş ve bir ara işten kaçamak yapıp çocuklara bakabileceğimi düşünmüş.

Pislik. Peki, ne yapmam gerekiyor benim? Onu hiç sallamayıp, "Üzgünüm baba ama madem okul ücretimi karşılayacak paran yok, o zaman benim de sana verecek bedava biletim yok," mu demeliyim?

Bunun yerine ona, *bilmiyorum* dedim. Okul paramı biriktirebilmek için daha sık vardiyaya kalmam gerekiyordu ki bu doğruydu. Ve babam, "Ha. Harika! Sorumluluk sahibi bir kızsın sen. Eline bilet geçerse haber ver bana!" diyene kadar onu pek sallamadım.

Böylece onun bana tek kuruş vermeyeceğini *anlıyorum* çünkü babam beni Phil'in kulübünde *daha çok* çalışmam için pek sık cesaretlendirmez.

Sorun değil. Bu sadece benim hayatımdaki en büyük arzu. Bu yerden, ondan ve pek de başarılı geçmemiş çocukluğumdan kurtulmamın tek yolu. Keşke hayatımdan çekilip gitse. Eğer babam olmayacaksa çekilip gidebilir. Bu karmakarışık, duygusal hız treniyle oynamayı kesebilir. Neden o hiçbir şeyin hesabını vermek zorunda değil de ben her şeyin hesabını vermek zorundayım? Ben onun kızı değilsem neden o benim babam oluyor? Sürekli güneye, daha sıcak iklimlere gitmekten bahsediyor ama bunu asla yapmıyor. Benim yüzümden yapamadığını söylüyor ama gayet iyi bildiğimiz üzere bir, bu hiçbir zaman benimle ilgili olmadı.

İki, asıl kastettiği bebek bakıcılığı yapamayacağım kadar uzakta olmam.

Bana sorarsanız bu tam bir saçmalık.

AJR'ın "Sober Up" parçasını açıyorum ve kulaklıkları dikkatlice beremin altına geçiriyorum. Ayaklarım kaldırımı şiddeti giderek artan darbelerle dövüyor ama ben uzun uzun ve derin soluklar alıyorum. Soluklarımı burnumdan alıyor; büzdüğüm dudaklarımın arasından, ağzımdan veriyorum.

Rüzgâr hızlanıyor, kızarmış yüzümü ve nemli yanaklarımı serinletiyor. Ona vaktimin tek bir saniyesini daha vermemeye kararlı bir şekilde, gözyaşlarımı ellerimle siliyorum.

Beş yıllık planımı kafamın içinde bir mantra gibi tekrarlıyorum. Phil için çalış. *Müziğin Perde Arkası*'nı devral. UCLA'in prestijli müzik gazeteciliği programına kabul edil. Tamam, tamam, bu da tamam.

Sonraki en önemli adım.

Senelerdir yapım aşamasında. Ann Arbor her yaz yerel halkın büyük ilgi gösterdiği, öğle yemeği saatlerinde gerçekleştirilen haftalık, ücretsiz bir konser serisine ev sahipliği yapıyor. Yetenek önsezileri konusunda Phil bir tür psişik büyücü gibidir. Ben de senelerdir radyo, müzik ve müzik türleri hakkında saatlerce konuşarak onun gözetiminde bu alanda çalışıyorum ve kulüpte daha çok sorumluluk almak için hazırım.

Bu kadar işte.

Sporcular, müsabakaya dayanabilmek için saatlerce idman yaparlar. Bilim insanları günlerini kitaplarına gömülmüş halde geçirir, seçtikleri alana dair tüm bilgileri emerler. Ben de kendi durumumda aynısını yaptım. Müzik benim saplantım, bana can veren kanım gibi. Damarlarımda dolaşıyor, tenime renk veriyor. Doğal eğilimim rock müzik ama müziği kariyerim haline getirmek istiyorsam bu yeterli olmaz.

En iyileri, pek de iyi olmayanları, bir zamanlar iyi olma potansiyeli olanları ve gelecekte iyi olacakları dinliyorum. Sözleri ezberliyorum, podcast yayınlarını dinliyorum, biyografilerini okuyorum ve Vikipedi sayfalarını düzeltiyorum.

Okul için bir şeyler yapmadığım her an Loud Lizard'da tüm bunları öğreniyorum. Bu herhangi bir stajdan çok daha iyi. Yeraltındaki gerçek hayat bu ve kelimenin tam anlamıyla kirli. Babam bana okul için gerekli parayı verse de vermese de önemli değil. Onların istedikleri tecrübe.

Hayır, işin baba kısmı yalnızca benim için. Phil ona bir şans vermemi söylüyor ve ben de bunun için uğraşıyorum. Bu tıpkı aynı anda, onun işleri batırmayacağını ummakla büyük ihtimalle batıracağını bilmenin dansı gibi ve öyle bir şey olduğunda canım fena halde yanacak.

Ama bilmek zorundayım. Bunu öğrenmeden buradan gidemem. Aslında bu çok aptalca çünkü içinden bu moral konuşmasını sürekli yapması gereken kişi o ama yapmıyor işte.

Annemin kilisesinin affetme konulu bir programı vardı ve ben de bu konuşmaları takip etmeye çalıştım. Onun hatırı için. Öteki yanağını çevir falan. Ama ben öteki yanağımı o kadar çevirdim ki artık kendi etrafımda dönmeye başladım. Yanlış bir şey yapmadığını düşünen birini nasıl affedersiniz ki?

***

Ertesi gün okuldan sonra planımın ikinci kısmı, yani Liberty Live'da tek başıma hareket etmemle sonuçlanacak olan kısım üzerinde çalışmaya başlıyorum. En sevdiğimiz Etiyopya restoranında yemek yerken annemin başını şişirdim, meseleleri yeniden ısıtarak onun önüne sundum ve sonunda, her şeyin Phil'e bağlı olduğuna karar verdik (ama

onun erkek arkadaşı değil patron, aynı zamanda benim patronum olan Phil'e).

Saat öğleden sonra tam dörtte, Phil'in ofisinin kapısını tıklatıyorum.

"Vada," diyor, lekeli çift odaklı gözlükleri üzerinden bana bakarak. "Kapıyı çalmana gerek yok. İki dakika önce park alanından bana mesaj atmıştın zaten."

Masasının karşısındaki sandalyeyi çekiyorum. Yırtılmış sahte derinin arasından hardal sarısı dolgu malzemesi fışkırıyor ve metal de o kadar paslanmış ki sanki seneler önce birileri bunları bir ofis sandalyesi plaj yarışında kullanmış gibi, hareket ettirince sandalyenin tekerlekleri gıcırdıyor. Phil'i tanıdığım için, muhtemelen de kullanılmışlardır. Sandalyenin ucuna ilişiyorum ve annemin gömleğini düzeltiyorum. Annem, bunun bana profesyonel bir görünüm verdiğini söyledi. Bana kalırsa bu gömlekle, bir deterjan reklamındaki canından bezmiş garsonlar gibi görünüyorum ama her neyse. Phil gözlüklerini çıkarıyor, beni incelerken kaşları hafifçe seğiriyor.

"Sana hangi konuda yardımcı olabilirim, Vada?"

Ellerim bana tuhaf geliyor. Yani, kollarım ne alaka şimdi? Ne yapıyorum ki onlarla? Kollarımı kucağımda birleştiriyorum. Ortada hiçbir geçerli sebep yokken telefonuma bakmak istiyorum.

Phil'in yüzündeki ifade net bir şekilde, felç geçirdiğimi düşündüğünü belli ediyor.

Boğazımı temizliyorum. "Durum şöyle," diyorum. "İki senedir Loud Lizard'da çalışıyorum."

Phil devam etmem için beni başıyla onaylıyor.

"Eh, artık bana daha geniş yetki vermelisin. Yönetici olarak. Yani, yönetmek için, bilirsin."

Phil arkasına yaslanıyor, ellerini hak ederek sahip oldu-

ğu göbeğinin üzerine koyuyor. Bugün üzerinde, en sevdiği benzin istasyonu gömleği var. Üzerinde *Phil's 550* yazan ve cep kısmında da Bud Light ve Marlboro çıkartmaları olan gömlek bu. "Devam et."

Nefesimi veriyorum. "Pekâlâ, bir süredir düşünüyordum. Geçen sene tüm konserlerde ben vardım ama sen de her zaman buradasın. Bu harika bir şey aslında çünkü senden çok şey öğrendim. Orası açıkça ortada. Yani, her şeyi öğrendim. Ama ya bir gece izin yapmak istersen?"

Phil başını yana doğru eğerek sakalını kaşıyor. "Dinliyorum."

"Yani, ben yalnız olmam." Parmaklarımla saymaya başlıyorum. "Ortalama bir akşamda burada en az iki barmen, iki güvenlik görevlisi (biri kapıda duruyor) ve bir de hostes oluyor. Cumartesileri çalışan günlük servis elemanlarını saymıyorum bile." Phil kaşlarını kaldırıyor ve aceleyle devam ediyorum. "Cumartesi akşamlarını idare etmeyi aklımdan bile geçirmiyorum ama mesela pazar gününe ne dersin?"

"Pazar mı?"

"Şey, evet. Ya da herhangi bir gün. Ben böyle bir şeye açığım. Elbette okulda olduğum zamanlar hariç."

"Peki, neden sana, ağzı süt kokan on sekiz yaşındaki bir çocuğa yönetici kadrosu verecekmişim? *Benim* mekânımın tüm yükü senin omuzlarında mı olacak yani? Bir barın ve konser alanının işletmesinin günlük hesaplarını sen mi tutacaksın?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Neden olmasın?"

Phil göbeğini hoplata hoplata gülüyor ve ellerini masasına dayıyor. "Çok şükür, bir an endişe ettim burada. Şuna bak. Nereden buldun o gömleği?"

"Annemden," diye mırıldanıyorum.

"Doğru," diyor Phil, gözleri tavana çevriliyor. "Bir yer-

den tanıdık geldiğini biliyordum." Annemin söylediğine göre lisede kendisi biraz daha inek bir tipmiş, Phil de aşırı havalı metalci bir gençmiş. O zamandan beri pek değişmediler.

"Yani..."

"Tamam, işi alabilirsin," diyor ters bir ifadeyle. "Ben de bir gece izin yapmayı düşünüyordum zaten. Ya da en azından erken çıkmayı. Pazar günü iyi bir *deneme* günü olur."

"Tamam." İhtiyatlı tonu beni hayal kırıklığına uğratmıyor. *Hiç* uğratmıyor. Fırsatlarımı kendim kazanmak zorundayım.

"Daha fazlasını yapamayacağın anlamına gelmiyor bu," diyor, ifademle ne demek istediğimi anladığından şüphe duymadığım Phil. "*Ama Mary*," diyor annemin ismini vurgulayarak, "Haftanın başka bir günü seni orada tutarsam beni öldürür. Hâlâ önünde mezun olman gereken bir okul var, evlat."

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor. "Teşekkürler."

"Bu hakkı sen kendin kazandın."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Hatta pazar günleri benim yerime geçecek bir barmen bulma konusunda bile sana yardım edeceğim."

Phil gülüyor. "Vada. Yavaş ol, kızım. Ben sana güveniyorum. Bunun, şey, bir maaş zammı demek olduğunu da biliyorsundur."

Dudaklarımı sıkıca kenetliyorum. "Ben de bunu merak ediyordum ama her türlü olur benim için. Ben deneyim sahibi olmak istiyorum."

Phil'in yüzünde katı bir ifade beliriyor. "Ne dedim sana ben?"

"Asla bedavaya çalışma. Ama öyle yapmıyorum ki! Deneyim paha biçilmez..."

"Asla. Bedavaya. Çalışma," diyor, her bir heceyi vurgulamak için elinin iki parmağıyla masaya vurarak. "Kendi vaktine sen değer vermezsen, hiç kimse vermez. Ben seni o tuhaf çalışan beynin ve hevesin için işe alıyorum. Burada kazançlı çıkan benim. Şimdi, benden zam iste."

Phil arkasına yaslanıyor ve midemde tuhaf bir kazıntıyla birlikte kendimi aptal gibi hissediyorum. "Zam alabilir miyim?"

"Hayır."

"Ne? Ama demin dedin ki..."

"Tekrar iste."

Burnumdan soluyarak gözlerimi deviriyorum. "Bay Josephs, benim vaktim değerlidir ve lanet olası yeteneğimin farkındayım. İki senedir bu kulüpte çalışıyorum. Bulunduğum yere hakkımla geldim. Saat başı beş dolarlık bir zam istiyorum."

Phil'in kaşları anında kalkıyor ve neredeyse bocalıyorum. Ama hiç tereddüt etmiyorum.

"İki dolar zam yaparım."

"Dört buçuk."

"Üç ve bu benim son teklifim. Para basmıyorum ben. *Kahrolası Buffalo Wild Wings*," diye söyleniyor, sonra da tombul elini uzatıyor. "Seni ekibimizde görmek zevktir." Uzattığı eli sıkıyorum.

"Çok teşekkür ederim!"

"Rica ederim. Şimdi hemen çık ofisimden ve o gömleği değiştir. Seni öyle gördükçe deterjan satın almak istiyorum."

***

Yalan söyledim. Ben'in ve o seksi kaba sakalının çekici olduğunu düşünmüyorum. Tam da şu an, vizelerine

çalışmak için dil döküp pazar akşamı için vardiyasından kaytarmak isterken... Oduncu gömleğini aşırı abartıyorlar, Ben'i de.

"Buna inanamıyorum. İlk akşamımdı," diye mırıldanıyorum ellerimin içine doğru.

"Bak, Vada. Üzgünüm. Phil'in burada olmayacağını unutmuşum ama senin ona ihtiyacın yok zaten. Ya da bana. Burayı uykunda bile işletebilirsin sen."

Ben'e dik dik bakıyor, kıvrık sakalını gözlerimle lanetliyorum.

"Peki, ben burayı işletirken içecekleri kim dolduracak, Ben?"

"Kazi?" diye bir öneride bulunuyor. "Çok üzgünüm, Vada. Kendimi pislik gibi hissediyorum. Ama pazar akşamı kalamam."

Kendimi bin yaşında hissederek ellerimle şakaklarımı ovuyorum. "Kazi saat dokuza kadar burada olamaz, eğer gelirse tabii. O saate kadar ana grup sahnede bile olmaz. Hem ben tek başıma kapatamam burayı, Ben. Anneme söz verdim!"

"Yalnız değilsin ki. Güvenlik görevlileri var. Hem biliyorsun, kız arkadaşı Tess de her zaman ona yapışıkmış gibi buraya gelir."

Ben'e öfkeyle bakıyorum. "Yine, *eğer* Kazi gelirse."

"Phil'i ara?" diyor, hemen sonra aceleyle lafı değiştirip, "Phil'i arayacağım," diyor.

"*Kahretsin*. Bekle," diyorum, elimi kaldırıp hızlıca düşünerek. Bunu yapabilirim. Yapabilir miyim? Barı idare etmek için iki ele ihtiyacım var. Pazar günleri genelde sakin olur ama çok sevilen yerli grup Salvador Retriever sahnede olacak. İnsanlara iki dolarlık fıçı biralardan verirsem, kok-

teyllere çok talep olmaz. Böylece barda iki ama gerçekte bir görevli olur, diğeri de hazırda bekler. Güvenlik görevlileri kalabalığı kontrol altında tutabilir ve birini de kapıda görevlendiririm. Her şey yolunda. Panik yapma. "Phil'i arama. Hasta annesiyle birlikte Ohio'da olacak o."

Bunu yapamam. Başım dönüyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Sıcacık gözyaşları göz pınarlarıma kadar ulaşıyor. *Ağlama, ağlama, ağlama.*

"Ben kalabilirim."

Arkama dönüyorum ve Luke'u kaykayıyla birlikte karşımda dikilirken görüyorum.

"Üzgünüm. Kulak misafiri oldum... Şey, Cull az önce çıktı ve ben de kayıt kabininde işimizin bittiğini söylemek için gelmiştim... Ama ben kalabilirim. Şey... Teknik olarak burada çalışmıyorum tabii ama sen insanlara içki verirken ben de bir şeylere göz kulak olabilirim. Talimatlara uyma konusunda iyiyimdir."

Bunu yarım saniye kadar düşünüyorum. Yani, başka bir şansım da yok. Pazar akşamı saat sekiz olmuş. "Daha önce hiç kokteyl hazırladın mı?"

Luke sırıtıyor. "Barlarda büyüdüm, unuttun mu?" Doğru. Ünlü punk müzisyeni. Greenly kardeşler ana rahmindeyken kokteyl hazırlamaya başlamışlardır.

"On sekiz yaşında mısın?" Yirmi bir yaş üstü bir etkinliğimiz olmadığı müddetçe Loud Lizard teknik olarak "her yaşa uygun" bir mekân ve öyle olsa bile, Michigan'da alkollü içki servisi yapabilmek için on sekiz yaşında olmak yeterli. İnanın bana, iki senedir yasalardaki boşluklar üzerine kafa yoruyorum. Yine de on sekiz yaşından küçük birini barın ardına geçiremem.

"Geçen ay on sekiz oldum."

"Ah, Tanrı'ya şükür," diyorum. İçgüdüsel olarak ona sa-

rılıyorum, ardından beceriksizce kendimi geri çekiyorum. "İşe alındın."

Luke'un gözleri iri iri açılıyor ve hemen cümlemi düzeltiyorum. "Yani, bu akşamlık. Şey, bu işi gerçekten istemiyorsan tabii. Ne olursa olsun sana borçluyum."

"İstersem sana haber veririm. Ama bu gece seninim. Ya da her neyse işte. Senin için buradayım," diyor içtenlikle. Gözlüklerini düzeltiyor ve hemen sonra kaykayı büyük bir takırtıyla yere düşüyor. "Kahretsin."

"Al," diyorum. "Eşyalarını Phil'in ofisine koyup kapıyı kilitleyebilirsin."

"Yani ben gidebilir miyim?" diye soruyor Ben. Onun orada olduğunu cidden unutmuşum.

"Başka şansın olmadığını sanıyordum?" diyorum ona iğneleyici bir tonda.

"Yok zaten."

El sallayarak onu gönderiyorum ve anahtarlarımı çıkarıyorum. "Biz dönene kadar burada kal, tamam mı?" Phil'in kapısını açarken fısıltıyla, "Sonra da siktirip gidebilirsin," diyorum.

Luke gülüyor.

"Özür dilerim," diyorum. "İlk defa kulübü yalnız başıma kapatacağım. Bugün için Phil'e resmen yalvarmak zorunda kaldım ve şehir dışına çıkmasına rağmen fazladan iş yükünün baskısına dayanabileceğim konusunda ona söz verdim. Şimdi de çalışanlarım eksik."

"Sorun değil. Cidden. Anneme mesaj atar, ona haber veririm."

"Sonrasında seni arabayla eve bırakabilirim," diye bir teklifte bulunuyorum ona.

"Harika olur."

"Şaka yapmıyorum, Luke," diyorum, gerçekten gülümseyerek. "Sana borçluyum. Burada benim hayatımı kurtarıyorsun."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Şimdi, konser için kapılar ne zaman açılıyor?"

Saatime bakıyorum. "Beş dakikamız var." Annemin öğrettiği şekilde derin, arındırıcı bir nefes alıyorum. Burnumdan alıp ağzımdan veriyorum. "Beş dakika. Bunu yapabilirim, bunu yapabilirim, bunu yapabilirim."

"Vada," diyor Luke. İsmimi söylediğinde bunu Vey-de yerine Vey-da şeklinde telaffuz ettiğini fark ediyorum. Bu hoşuma gidiyor.

"Hımm?" diyorum yeniden nefesimi vererek.

"Bunu yapabiliriz. Araba satıcısı olan büyükbabamın da söylediği gibi: Söz senettir. Burası canlı müzik yapılan bir bar, Saint Andrew's Hall değil. Bu yüzden sakin ol ve eğer adamların soyunma odalarına su şişeleri koymayı unutmazsak daha da havamız olur."

"Su şişeleri mi?" diye soruyorum panikleyerek.

"Su şişeleriniz var mı?"

"Elbette."

"Harika. Mini bir buzdolabındaki birkaç su şişesinin ne kadar büyülü bir şey olabileceğini hayal bile edemezsin. Limonun var mı?"

"Barın arkasında," diyorum şaşırarak.

Bir kez başını sallıyor, sarı saçları kulakları etrafında zıplıyor. Saçının tek tarafını geriye atıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Mükemmel. Suya birkaç limon at, böylece hazırlanmış olmakla kalmazsın, aynı zamanda kahrolası birinci sınıf biri gibi görünürsün."

Gülerek onun peşinden gidiyorum.

"Ne?" diye soruyor, Phil'in ofis kapısını ardımdan kapatıp kilitlediğimde.

"Daha önce hiç *kahrolası* dediğini duyduğumu sanmıyorum. Tuhaf geldi. Yani sanki *kahrolası* demeyecek kadar havalı biriymişsin gibi geliyordu bana."

"Ya, kahrolası saçmalıkta bir şey bu söylediğin." Bana yakınıyor ve sanki mekân onunmuş gibi barın arkasına sıçrıyor. Luke birkaç şişe su alıp bir bardağı limon dilimleriyle dolduruyor, ben de giderken Ben'e el sallıyorum. Luke bir an durup düşünüyor. "Grubun tarzı ne?"

Başımı hafifçe yana eğiyorum. "Yeni tarz alternatif. Elektronik diyebiliriz."

Jägermeister şişesini ve birkaç minik bardağı alıyor ve hepsini bir tepsi üzerinde sıralıyor. "Soyunma odası?"

"Yani, daha çok sahne arkası gibi orası. Phil'in ofisini geçince birkaç tane oda var. Ben grupları en arkadakine yolluyorum."

"Bu işi ben hallederim. Sen kapıları açtırmak için ne gerekiyorsa onu yap, ben de sonrasında alt grupla ilgilenildiğinden emin olayım."

Saf minnet duygusuyla ağlamak istiyorum. Luke'un bu elinden her iş gelen versiyonu hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Beceriksiz Luke tatlıydı, Güvenli Luke... Seksiydi? Süper seksi hem de. Ancak bunları düşünmek yerine hızla, önünde çoktan bir sıra oluşmuş olan kapılara koşuyorum ve kapıları kalabalığa açmadan önce güvenlik görevlileri Dave ve Mike'ı yerlerine yerleştiriyorum.

Bir süre sonra Kazi, rastalı saçlarını hoplata hoplata içeri giriyor.

"Bardasın," diyorum. "İki dolarlık fıçı biralardan veriyorsun. Kasanın altında bir işaret olacak."

Kazi eliyle bir selam veriyor ve tatlılıkla sırıtarak barın

arkasına atlıyor. Kazi'yi çok sevmiyor olabilirim ama en azından talimatları iyi alıyor ve bu akşam da işe geldi. Aynı şeyi Sakallı Ben ve şey, sakalı için söyleyemem.

Luke geri dönüyor ve yanımda dikilerek dolmaya başlayan kulübü seyrediyor. Alt grup sahne hazırlıklarını yapıyor ve şimdilik her şey iyi gidiyor. Barın ardında, Kazi'nin yanına geçiyorum ve Luke'u da yanıma çekiyorum.

"Kulüp hâlâ fazla kalabalık değilken sana arka tarafı göstereyim mi?"

Luke bir şişe kapıyor ve döndürerek havaya atıyor.

Gözlerim iri iri açılıyor. "Ya da göstermesem mi?"

"Şişeyi yakalayabildiğime şaşırdım. Salakça bir hareketti bu. Havalı görünmeye çalışıyordum ama yere düşürebilirdim de. Özür dilerim," diye mırıldanıyor mahcup bir şekilde.

Bu üzgün ifadesi karşısında gülmemeye çalışarak dudağımı ısırıyorum. Sanırım Beceriksiz Luke da çok seksi. "Eh, düşürmediğin iyi olmuş. Ama bu akşam ucuz fıçı biralara yükleniyoruz. Olur da bira içmeyecek kadar havalı birileri çıkarsa, onları Kazi'ye ya da bana yönlendirebilirsin. Hiç kasanın başında durdun mu?" diye soruyorum ona.

"Hayır, üzgünüm," diyor ve öyle pişman geliyor ki sesi kulağa, yine gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Hiç sorun değil. Kazi," diyorum pasaklı hippiye, "Luke siparişleri yazsa..."

"Nakitleri alsa nasıl olur? Matematiğin iyi midir?" diye soruyor.

Luke çekimser bir ifadeyle omuz silkiyor ve Kazi, "Hızlı hesap yapabilir misin? Yapabilirsen para üstü işini de başarırsın," diyor. Kazi birkaç banknot çıkarıyor. "Diyelim ki 5,25 $ tuttu ama sana bir onluk verdiler? Öncelikle, her zaman sana verdikleri paraya sahip çık ve onu tam şuraya koy." Kazi parayı kasanın üzerine koyuyor. "Bu sayede hiç-

bir salak sana, 'Ay ben ellilik vermiştim ya,' falan diyemez." Sonra kasayı açıyor ve bir dolarlıkları sayıyor. "Altı, yedi, sekiz, dokuz yirmi beş," diyor ve sonra çeyrekliklere geçerek onları da ustalıkla kasadan çıkarıyor. "Elli, yetmiş beş, on dolar. İşte." Elindeymiş gibi tuttuğu onluğu gösteriyor. "Onlara para üstünü ver, sonra da paranı kasaya koy."

"Böylece hiçbir salak, ellilik verdiğini söyleyemez."

Kazi'nin yüzü gülüyor. "Aynen öyle. İngiliz için bir puan."

"Güzel," diyorum, sonra da ellerindeki banknotları gösteren üniversite öğrencilerine bakması için Kazi'ye işaret ediyorum. "Bu akşam çok yoğun olmayız ama eğer bar kalabalıklaşırsa konser başlar başlamaz hemen buraya koşar, mola esnasında size yardım ederim."

11

LUKE

İki saat sonra benim ayaklarıma kara sular inmiş vaziyette ve Vada nasıl hâlâ ayakta durabiliyor, anlamıyorum. Barın arkasında kamburumuz çıkmış halde duruyoruz ve o bir bardak dolusu kiraz yiyor, başı da müzik eşliğinde inip kalkıyor.

Grup hiç de fena değil. Çoğunlukla kendi şarkılarını çalıyorlar ama aralara, klavyecilerini ön plana çıkaran birkaç Something Corporate yorumu da serpiştirdiler. Gerçekten hoşuma gitti. Bu yorumları, fazlaca 2000'lerin başına gitmeksizin müziklerine belli bir emo tarzı kazandırdı. Bir de Billy Joel'in "Vienna" parçasının bir remiksini yorumladılar ki bu yorumu babam duysa gözyaşlarını birasının içine akıtarak ağlardı. Bu haliyle parçaya eşlik etmekten kendimi zar zor alabiliyorum.

Gözlerim kapalı.

Düzeltiyorum. Kendimi tutamıyorum.

Vada'nın başı yorgun bir şekilde omzuma düşüyor ve "Güzel bir sesin var, Luke," diyor bana.

Bu sözler üzerine utanıp çocukluk dönemimin tüm dramasını su yüzüne çıkarmaya ve Vada'nın bana bu kadar yaklaşmış olmasını düşünmeye fırsat bulamadan, "Bir şarkının cidden olağanüstü olduğunu nasıl anlarsın, biliyor musun?" diye soruyor. "Bu işin sırrı gözlerdedir. Eğer sözleri, gözlerin açık halde hissedemiyorsan –içinde tutamayacağın kadar

büyük şeyler hissediyorsan-- o zaman şarkının iyi olduğunu anlarsın. *Gerçekten* iyi olduğunu."

"Hiç böyle düşünmemiştim. Yorumlarını bu şekilde mi yazıyorsun sen?"

"Ah, hayır," diyor. "Ben yazarken çoook profesyonel ve planlıyımdır."

"Ya. Özür dilerim, ben öyle demek..."

"Tek gözümü kapattıran bir şarkı, yorumu hak eder," diye araya giriyor, sırıtıp tek parmağını kaldırarak. "İki tanesi kapanırsa sonsuza kadar onun kölesi olurum."

Gülüyorum. "Fena halde bilimsel bir şeymiş bu."

"Yanlış mıyım ama?" diye soruyor, kahverengi gözleri sahnenin yanıp sönen ışıklarıyla parıldıyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Değilsin. Çok doğru."

"Şey, sana bu soruyu hiç sorduğumu sanmıyorum... Bir enstrüman çalıyorsundur herhalde?"

"Küçüklükten beri piyano çalıyorum. Ama müzik alanında kariyer yapmamaya karar verdikten sonra ders almayı da bıraktım. Babam buna pek sevinmedi tabii."

"Ahhhh," diyor, kötü kötü sırıtarak. "Bahse girerim kalbini kırmışsındır."

"Tahmin edersin," diyorum umursamaz bir ifadeyle. "Bu yüzden, podcast olayından nefret ediyor."

"Gerçekten mi?"

Babamın kaba saba Cockney aksanını taklit ediyorum. "Yeteneeni kullanmıyacaksan sırf babanı sinir etmek içün podcast işine başlama."

Vada'nın gözleri iri iri açılıyor. "Ama Cullen'la birlikte yapıyorsun bu işi!"

"Doğru ama Cullen'ın hiç müzik kulağı yoktur. İnan bana, eğer yapabilseydi..."

"Ah, inanıyorum," diyor Vada, gülerken gözlerinin kenarı kırışıyor.

"Bu yüzden de..." Tek elimi uzatıyorum, sonra da yan tarafa düşmesine izin veriyorum. "Artık sürekli, 'İki oğlumu da eşit şekilde seviyorum ama Cullen'ı biraz daha fazla seviyorum,' gibi şeyler söyleyen babamı hep hayal kırıklığına uğratacağım."

Vada iç geçiriyor. "*Yok canım, öyle de demiyordur.*"

"Diyor!" diye üsteliyorum. "Çoğunlukla şaka yapıyor. Yani sanırım. Eğer annem, sarışın torunlar konusunda şansının ben olduğum konusunda ısrar etmeseydi bitmiştim. Erbezlerim beni kurtardı."

"Erbezlerim beni kurtardı," diye tekrar ediyor neşeyle. "Bir tişörte yazılmalı bu söz."

"Bende öyle bir tişört var," diyorum ifadesiz bir şekilde. "Etsy'den aldım."

"Yok canım!"

"Yok zaten."

"Biliyorsun, Cullen da günün birinde sarışın bir taşıyıcı anne bulabilir. Erbezlerin düşündüğün kadar değerli değil."

"Pekâlâ," diyorum biraz düşünerek. "Bu... Doğru. Lanet olsun, Carsewell."

"Üzgünüm."

"Ne şirretsin."

Gözleri kocaman açılıyor ve kıkırdıyor. Genelde pek de komik biri değilimdir. Birinin sizi komik *yapabilmesi* mümkün müdür?

Grup son şarkıyı da tamamlıyor ve üç şarkı daha çalmak için tekrar sahneye çıkmadan önce Vada son bir şarkı için bağırıyor.

Teknik olarak konserden sonra kimseyi kovmuyoruz

ama saat on biri geçtiğinde Vada Kazi'den, insanları kapılara yönlendirmek için ışıkları açmasını istiyor. Kazi'nin kız arkadaşı Tess, onu arabayla eve bırakmak üzere geliyor ve Vada'yla ben barı düzeltip sabaha her şeyin hazır olması için bulaşık makinesini çalıştırırken o da masaların silinmesine ve yerdeki çöplerin temizlenmesine yardım ediyor. Sonra grup geldi ve Vada ödemelerini yapıp geldikleri için teşekkür etti, ben de sahne arkasını temizlemeye gittim. Sular ve Jägermeister kesinlikle makbule geçmiş.

Birkaç genç olarak pek de fena bir iş çıkarmış sayılmayız.

Her şeyi makul bir şekilde bırakıyoruz. Vada ertesi gün Phil'in, yerleri silmeleri ve banyoları temizlemeleri için açılıştan önce bir temizlik ekibiyle geleceğini söylüyor. Bahşişleri üçümüz arasında bölüştürüyor ve diğer her şey, Phil'in ofisindeki kasaya kilitliyor.

Kazi ve Tess çıkıyorlar, ardından güvenlik görevlilerinden biri daha çıkıyor ve bizi diğeriyle bırakıyor. Diğeri konuşmuyor, gece boyunca da konuşmadı ama biz dışarı çıkarken Vada, "İyi geceler, Mike! Desteğin için teşekkürler," diyor. Ve el sallıyor. Biz çıkana kadar arabasında bekliyor ve bu yüzden, arabası soğuktan donsa da Vada oyalanmıyor.

"Üzgünüm, Mike'ın evde onu bekleyen ufaklıkları var. Onu normalden geçe bırakmaktan hoşlanmıyorum. Phil kapattığında, Mike konserin sonlarına doğru buradan ayrılır. Bu gece benim için kaldı. Yani, şey, bizim için."

"Merak etme," diyorum. "Kaykaydan daha sıcak sonuçta."

Vada parmaklarına sıcak hava üfleyerek konsola uzanıyor. "Sanırım annem araba sürerken kullandığı eldivenlerin bir çiftini burada tutuyor..." Bir çift plastik deriden, incecik eldiven çıkarıyor ve ellerine geçirerek trafik ışığında durunca parmaklarını esnetiyor. "Dürüst olmam gerekirse, daha iyi olmadı bu."

Çantama uzanıyorum. "Al bakalım, bunları dene." Ona, yünlü astarları olan örgü eldivenleri uzatıyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor. "Bunlar giydiğim en sıcak eldivenler."

"Biliyorum. Annem buldu onları. Biraz... renkliler... Ama umurumda değil."

Vada ellerini birbirine sürterek yün eldivenleri yüzüne yaklaştırıyor. "Resmen olağanüstü. Teşekkürler. Benim de bunlardan almam lazım."

"Ben batı yakasındayım," diyorum.

"Hım?"

"Batı yakasında yaşıyorum diyorum, Huron'da."

"Ah! Tanrım. Üzgünüm. Ben... Yani öylece eve gidiyordum. Otomatik pilota almışım."

Samimi bir sessizlik içinde oturuyoruz. Bitkin vaziyetteyim ve ayaklarım uzun süre ayakta durmaktan sızlıyor. Kendimi, annesinin arabasının ısıtmalı koltuğuna gömülüp orada sonsuza dek uyuyakalacakmışım gibi hissediyorum.

"İş konusunda ciddiydim. Yani, Phil'le konuşmam lazım tabii ama barda duracak yeni birini işe alma konusunda görüşmüştük. Ayrıca Kazi son zamanlarda Whole Paycheck'te daha da çok çalışmaya başladı."

Gülüyorum. "Whole Paycheck mi?"

"Ah, neresi olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum." Başımı yana çeviriyorum ve Vada'nın profilini inceliyorum. Kestane rengi saçları karanlıkta siyah gibi görünüyor. "Phil beni isterse, işi kabul ederim."

"Gerçekten mi? Bu olağanüstü olur. Bu akşam harika iş çıkardın. Ben boğulmak üzereydim ama sen cidden o limonlu sularla günü kurtardın."

Omuz silkiyorum ama halimden memnunum. "Char-

lie'yle geçen bir ömrün beni, herhangi faydalı bir alanda bir kariyere hazırlayabileceği kimin aklına gelirdi ki?"

"Gerçekten," diyerek hak veriyor bana.

Onu garaj yoluma doğru yönlendiriyorum ve harekete duyarlı lamba yanıyor. "Tekrar tekrar teşekkürler, Luke. Sen benim kahramanımsın. Ah!" Eldivenleri çıkarmaya yeltenıyor.

"Kalsın sende. Bu gecelik," diyorum. "Bir dahaki görüşmemizde senden alırım."

"Teşekkürler."

"İyi geceler, Vada."

"Sana da Luke."

İçeri girmemi bekliyor ve ona elimle gitmesini işaret ederek kapıyı ardımdan kilitliyorum. Sessizce yukarı, odama çıkıyorum ve dişlerimi bile fırçalamadan yatağıma atıyorum kendimi. Telefonumun ekranı, gelen mesajla aydınlanıyor ve aceleyle elime almaya çalışırken telefonu neredeyse yere düşürüyorum.

VADA

Eve geldim. Tekrar teşekkürler!

LUKE

Benim için zevkti.

VADA

YouTube: Awolnation "Handyman"*

* Handyman sözcüğü İngilizcede, "elinden her iş gelen adam" anlamına gelmektedir. - çn.

***

"Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun? Çocukken radyoaktif bir örümcek tarafından falan mı ısırıldın?"

İnleyerek soluğumu veriyorum, barı göğsümün orta yerinden yukarı kaldırıyorum ve alttan Zack'in burnuna bakıyorum. Barı kavrayışımı düzeltiyorum ve Zack, ben başımla onay verene kadar barı tutuyor, sonra beş kez daha tekrar etmem için bana doğru indiriyor. Son bir kez soluk vererek barı bir takırtıyla yerine oturtuyorum ve yavaşça doğrularak oturuyorum. Ellerimi basketbol şortuma siliyorum. Zack bana sporcu havlularından birini veriyor ve sanki alt tabakadan, görgüsüz biriymişim gibi bir bakış atıyor. Okulumuz olmadığı zamanlarda, babasının günlük giriş hakkını kullanarak Zack'le spor salonuna gideriz. Salondaki ekipmanlar, bizim okulun bodrumundakilerden çok daha iyi ve bir de burada jakuzi var.

Yüzümü havluyla siliyorum. "Cull'ın gözleri sağlıklı, dişleri de muntazam. Benim diş tellerim, lenslerim ve bir de ağırlık çubuğum var."

"Güzel dişleri var, değil mi?"

"Sıra sende," diyorum.

Zack bençe oturuyor, ben de hareketinde ona destek olmak için başında dikiliyorum. Harekete güçlü bir şekilde başlıyor ve aynadan duruşunu izliyorum. Sırtını kamburlaştırıyor. Bir şeyler ispat etmek için daha büyük bir ağırlık kaldırıyor. Bir sonraki tekrarında yukarı kaldırdığı anda barı ondan alıyorum.

"Hey!"

"Asıl sana hey." Barın her iki tarafından iki buçuk kilogramlık ağırlıkları alıyorum.

Zack gözlerini kısıyor ama benimle tartışmıyor. Bu kez

sırtı düz. Aynada gözüm tanıdık birine ilişiyor ve küfrediyorum.

"Kim?" diye soruyor Zack nefes nefese.

"Karly Lawton, saat altı yönünde."

"Podcast hayranı kız mı?"

Başımı onaylarcasına sallıyorum. Karly'yle geçen ay, Loud Lizard için organize ettiğimiz StarBust konserinde tanıştım ve o zamandan beri iki ayrı yerde daha karşıma çıktı. "Kazara" tabii.

Zack hafif bir kıkırtıyla başını sallıyor. "İlgi odağı olmayı sevmeyen birine göre epeyce ilgi çekiyorsun."

"Belki senin için geliyordur."

Zack, dizlerine dek uzanan gökkuşağı çizgili çoraplarına bakıyor.

"Hey, Luke! Sen olduğunu anlamıştım!" Karly ışıl ışıl parlıyor ve çok tatlı ama bugün ona tahammül edemem.

"Heeeeey, Karly."

"Nedir bu, sanki bu ay üçüncü kez karşılaşıyoruz! Şansa bak! Burada mı çalışıyorsun sen?"

"Ah, sık sık değil, hayır."

Karly gülümsüyor. "Eh, öyleyse bu kader."

Zack doğrulup elini uzatıyor. "Daha çok hizmet veren hoca günü. Ben Zack, Luke'un en iyi..."

"Sevgilim. O benim... Erkek arkadaşım." Cümlemi bitiriyorum ve bana ateş basıyor. Zack beni öldürecek. Sonra da Cullen beni öldürecek. Ve sonsuza kadar benimle dalga geçecekler. "Bu Karly. Kendisi, şey, sadık bir dinleyicimdir."

"Cullen'ın Zack'le beraber olduğunu sanıyordum," diyor Karly. Çünkü o gerçekten de sadık bir dinleyici ve kardeşim, iki sene boyunca bütün muhabbetlerimizde Zack'ten söz etmiştir.

"Öyle zaten," diyorum yüzümü buruşturarak. "Üzgünüm, neden öyle söyledim bilmiyorum. Zack benim en iyi arkadaşım. Senin de muazzam bir hafızan varmış."

Zack tek kaşını kaldırarak dudaklarını aralıyor ama Karly araya giriyor. "Ah, Tanrım, eşcinselmişsin gibi mi davranmaya çalışıyordun?"

"Şey..."

Karly'nin yüzü kıpkırmızı oluyor. "Vay canına. Bu... Çok küçük düşürücü bir şey. Ben sadece sana selam vermiştim, Luke. Kendini bu kadar bir şey sanma." Karly tek topuğu üzerinde dönüyor ve birkaç kızın tuhaf bir şekilde bize bakmakta olduğu, salonun arka tarafındaki köşeye doğru hızla gidiyor. Ben de Zack'e dönüyorum.

"Eee, sıra bende mi?"

Beni bençin üzerine itiyor, ağırlıkları değiştirip birkaç tane daha ekliyor. "Çok hazin bir durumdu bu, Greenly."

"Resmen soluğum kesildi."

"Onu nazikçe reddedebilirdin."

"Ettim. Yani ettim gibi." Uçlarına ağırlıklar takılmış barı kaldırarak homurdanıyorum.

Zack tek kaşını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. Kahretsin, bu seferki ağır geliyor.

"Hayır. Etmedin."

Beş tekrarın ardından barı yerine koyuyorum, kollarımı indirerek kanın tekrar parmaklarıma hücum etmesine izin veriyorum.

"Sence kendisinin utandığını mı söylemeye çalıştı yoksa benim utanmam gerektiğini mi?"

"Kesinlikle ikisini de."

"Özür dilerim. Seni kullanmak istememiştim."

Zack yine tek kaşını kaldırıyor.

"Tamam, kesinlikle seni kullanmak istemiştim. Seni kasten kullandığım için üzgünüm."

"Bu daha iyi," diyor Zack. "Ama geri teptiğine göre sorun yok. Bana Iris'in kaplumbağa keklerinden borçlusun."

Yüzümü ekşitiyorum. Gerçi annem zaten her hafta Zack için kek yapıyor, bu yüzden çok önemli bir mesele değil bu. "Hemen aklına geldi bu. Sanki sana borçlu olmamı falan bekliyordun. Basketbol?" diye soruyorum. Antrenman alanından bir an evvel ayrılmam gerekiyor.

"Basketbol," diyor, teklifimi kabul ederek.

***

Zack basketbol sahasında beni adamakıllı benzettikten sonra Chipotle'a gidiyoruz ve siparişlerimizin gelmesini bekleyerken ben de telefonuma bakıyorum. Cullen bu sabah en son yayınımızın linkini atmış ve yine, her zamanki ilk üç kişiden yorum almışız: Phil, Zack ve Vada.

Phil Josephs @PHILtoCHILL
Bahse değer tek Teen Wolf, Michael J. Fox versiyonudur. Sizi tanıdığım için utanç içindeyim.

09.07

Zack Granger @ZackAttack
Ben Derek'ten çok daha seksiyim. Asla yarışmam.

10.11

Vada Carsewell @Vader18
Evet ama kim başka birinin @bestbuy siparişini saklar ki? Davandan vazgeçme, Luke!

10.15

Bunun üzerine kıs kıs gülüyorum ve cevap yazmak için ekrana dokunuyorum.

Luke Greenly @TheLukeGreenly
onaylar TEŞEKKÜRLER. Kutsala saygısızlık bu. Nedir bu yaşadığımız şey, The Purge mü?

12.31

Başımı kaldırıp baktığımda, Zack'in yemeklerimizi aldığını görüyorum. "Neden sırıtıyorsun?"

Bekleme zahmetine girmeden yemeğime yumuluyorum. "Vada."

Zack, burritosunun yarısını ağzına sokmuş halde duralıyor, ben de ağzımdakini yutuyorum. "Yani yayın hakkında attığı bir tweet demek istedim. Teen Wolf'u internetten izleyemeyeceğim ve kaybolan postamı unutmamam gerektiği konusunda bana katılıyor."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, bu aptalca bir şey."

"Değil. Kahrolası prensibim bu benim."

"Senden başka hiç kimsenin umursamadığı bir prensip!"

"Vada hariç. İkimiz umursuyoruz. Neredeyse bir devrim yapacağız."

Zack sırıtıyor. "Siz ikiniz, Birleşik Devletler Posta Servi-

si'ne karşı iki kişilik devriminizle uğraşırken birileri senin DVD'lerini seyrediyor ve sen de çoktan bütün bölümleri beş kez seyrettin zaten."

Onu duymazdan geliyorum ve içeceğimi doldurmak için ayağa kalkıyorum.

Geri geldiğimde telefonumun ekranı, bir başka bildirimin ışığıyla aydınlanıyor. "Yok artık!" diyorum, mesaja baktıktan sonra. "Vada yorumunda Best Buy'ı etiketlemiş ve şimdi DM'den bana ne olduğunu soruyorlar!"

Onlara mesaj yazarken yemeğimi unutuyorum.

"Bu inanılmaz," diyorum, çatalımı alarak. Biraz sonra onu yeniden masaya bırakıyorum. "Ona söylemem gerek."

Ona aceleyle bir mesaj yazıyorum.

LUKE

Sana borçluyum! Best Buy'ı etiketlediğin için teşekkürler! TW siparişimi gönderiyorlar!

Telefonumu masaya bırakıp yine elime alıyorum.

LUKE

TeenWolf gif

Durup kendi kendime gülümsüyorum.

LUKE

YouTube: Duran Duran "Hungry Like the Wolf"

* "Kurt Gibi Aç" - çn.

"Tamam," diyorum, sonunda telefonumu elimden bırakarak. "Artık yiyebilirim."

Zack gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, burritosu çoktan yok olmuş.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Başını iki yana sallıyor.

"İyi." Telefonumun ekranı Vada'nın yanıtıyla aydınlanıyor ve yine yemeğim aklımdan çıkıyor.

12

VADA

Sonraki perşembe günü Red Robin'de oturmuş, babamı bekliyorum. Saate bakmak için telefonuma göz atıyorum ve Luke'un mesajı beliriyor karşımda. Bu gece barı Kazi'yle idare ediyor ve beni de gülmekten öldürüyor. Belli ki Kazi, Whole Foods'taki vardiyası yüzünden yine erken çıkmak zorunda ve iki saattir Luke'la, Kazi'nin orada ne yaptığı hakkında varsayımlarda bulunuyoruz. Etrafıma bir kez daha baktıktan sonra şöyle yazıyorum:

VADA

Whole Foods'tan aradılar Kazi
ve soya mumlarında açıkları varmış.

Gri noktalar beliriyor, daha sonra...

LUKE

Glüten Sindirimini Kolaylaştırıcılar kısmında
bir deney aygıtı aranıyor Kazi ve biz senin
aradığımız adam olduğunu düşünüyoruz!

Kahkaha atıyorum. Luke orada bunu bilecek kadar uzu

süre çalışmadı ama Kazi gerçekten de ayda en az bir kere, glüten etkileşimi nedeniyle işten erken ayrılır. Ama gerçekten de Çölyak tam anlamıyla baş belası bir durum. Annem bir keresinde glütensiz beslenme kararı aldı ve bir hafta boyunca Meglerin evinde yemek zorunda kaldım.

VADA

Cumartesi günleri saat 1 ve 4 arası,
organik otların bulunduğu bahçelerimizin
ayıklanması gerekiyor.Ödemeyi kurutulmuş
nar ayraçları şeklinde yapıyoruz.

LUKE

Ama yalnızca %100 yerli üretim
pamuktan yapılmış kumaş giymek
zorundasın, aksi halde otomatikman
işten atılırsın.

VADA

Ama Whole Paycheck hatırı için
o muhteşem rastalarını kesme.
Senin kafatasın bizim estetiğimizdir.

LUKE

İşinde terfi edebilirsin. Eğer işi
batırmazsan seni şarap peynir tadımı
kısmına terfi ettirebiliriz. Ama sadece
pazarda.

VADA

Her gün market alışverişi yapmaktan
başka işi olmayan zengin yaşlılara
vale hizmeti sunuyoruz. Bu ilgini
çeker mi? Bir saç filesine ihtiyacın olacak.

LUKE

YouTube: Rusted Root "Send Me
On My Way"*

VADA

KAHROLASI GREENLY,
SENİ ŞARKI SÖZÜ GANGSTERİ SENİ.

YouTube uygulamamı açıyorum ve mükemmel bir şarkı arıyorum. Rusted Root. Kahretsin. Bu çocuk gerçekten iyi. Ama ben daha iyiyim. Sırıtarak Gönder butonuna basıyorum.

VADA

YouTube: Grateful Dead "Touch of Grey"

"Üzgünüm, geciktik." Afallamış bir hâlde başımı kaldırıyorum. Babam sessizce yanıma yanaşmış ve yalnız da değil. Yanında üvey annem Jane'i ve henüz bir yaşına bile basmamış olan ikizler, Haven ve Margo'yu da getirmiş.

Çok sinirleniyorum ama bunu belli edemiyorum çünkü

* Türkçe meali "Paslı Kök" olan Rusted Root grubunun "Yoluma Gönder Beni" anlamına gelen bir şarkısı. - çn.

adamın, tatlı ailesinin ardına saklanan bir pislik olması onların suçu değil.

Babam bana doğru gelip sarılmak üzere eğiliyor, ben de babamın sırtına pat pat vurduktan sonra Jane'e sarılmak için doğruluyorum. Margo tombul ellerini bana doğru kaldırıyor ve onu kucağıma alarak tekrar masaya oturuyorum. Kardeşlerimi seviyorum. Küçükken tek çocuk olmaktan nefret ederdim. Her zaman geniş bir ailede olmak istemişimdir. Margo, önümüzde duran çatal bıçakları gürültüyle masaya vuruyor. Elindekileri kolaylıkla ondan alıyorum ve yumuşacık yanağına bir öpücük konduruyorum. Margo saçıma uzanıp oynamaya başlıyor ve çoğu anlamsız olan kelimeler söylüyor. Kızıl saçlarım, ikizler için hep bir eğlence kaynağı olmuştur.

Jane bir buzlu çay sipariş ediyor, Haven'ı bir kolundan ötekine geçiriyor ve nazikçe bana gülümsüyor. "Hayat nasıl gidiyor, Vada?" Jane çok tatlı bir kadın. Yumuşak mizaçlı, sabırlı, güzel ve sarışın. Hatta doğum günümü bile hatırlıyor ki bu inanılmaz bir şey. Birçok insan üvey annesinden nefret eder. Ben üvey anneme karşılık babamı verebilirdim.

"İyi," diye cevap veriyorum ona, Margo'nun anlamsız konuşmaları arasında. "İyi... İşte."

Haven kıpırdanmaya başladığında yine pozisyonunu değiştiriyor ve garson kadın siparişimizi vermek için hazır olup olmadığımızı soruyor. Her zaman aynı şeyi sipariş ediyoruz zaten, bu yüzden garson kadın çabucak yanımızdan ayrılıyor ve Jane bir deneme daha yapıyor.

"Kulüp işleri nasıl gidiyor?"

"Harika," diyorum. "Phil pazar akşamları kapanışı benim yapmama izin veriyor."

"Bu harika!"

"Zam da alıyor musun bari?" diye araya giriyor babam.

"Evet. Ufak bir zam alıyorum," diye kaçamak bir yanıt veriyorum. Phil muhtemelen bana fazladan ödeme yapıyor olsa da. Marcus'a bunu söylemeye gerek yok. Sonuçta o ya Phil'in gösteriş yaptığını düşünür ya da bunu, yemeği benim ödemem ve "sorumluluk" almayı öğrenmem için bir mazeret olarak kullanır.

"Güzel."

Margo yine çatal bıçağa dalıyor, ben de ustalıkla kaşık haricinde önündeki her şeyi alıyorum. Ama kaşığı hemen kapıyor ve masaya vurmaya başlıyor. Her neyse. Bence de öyle, ufaklık.

Yemeklerimiz geliyor ve Margo'yu bir bebek sandalyesine oturtup yemeğini önünde dilimliyorum ki Jane, Haven'ı beslerken yemeğini yiyebilsin. Babam yardımcı olmak için yerinden kıpırdamıyor. Dürüst olmam gerekirse Jane'in babamla nasıl yaşayabildiğini anlamıyorum.

"Üniversite araştırmaları nasıl gidiyor?" diye soruyor Jane lokmaları arasında, samimiyetle bana odaklanarak. "Hâlâ UCLA'le mi ilgileniyorsun?"

Gözlerim babama kayıyor. Elbette ona söylemedi. "Evet. Oradaki müzik gazeteciliği bölümüne kabul edildim ki bu da inanılmaz bir fırsat. Şimdi de kendime fon arıyorum."

"Keşke ben de Kaliforniya'da üniversiteye gidebilseydim,' diye söyleniyor babam hamburgerini yerken. "Bu güzel bir şey olmalı."

"Öyle, yani, benim yapmak istediğim iş için ülkedeki en iyi okul orada."

"*Rolling Stone* dergisi için yazmak istiyorsun, değil mi?" diye soruyor Jane gülümseyerek.

"Ya da ona benzer bir dergide. Evet."

"Bu harika, Vada. Ne kadar azimlisin," diyor. "Özellikle de yaşına göre."

"Teşekkürler..."

"Burs falan bulabildin mi?"

Bakışlarım aniden babama çevriliyor. "Birkaç çeşit bursa başvuruyorum, evet. Bir de FAFSA formu dolduruyorum." Sertçe yutkunuyorum. Önümdeki yemeği unutmuşum. "Senin de bir tane doldurman gerekecek, *baba*."

Babamın gözleri kısılıyor, lokmasını çiğnemeyi bırakıyor. "Öyle mi?"

"Şey, evet. Senin de annemin de doldurmanız gerekecek. Yapacakları maddi yardımda o formları temel alacaklar."

"Dinle, Vada, benim iki çocuğum var ve..."

"*Üç*," diye hatırlatıyorum ona. "Üç çocuğun var."

Peçetesini masanın üzerine bırakıyor. "Doğru. Ama fazladan kenarda duran param yok. Üzgünüm ama bebekler..."

"Bakımları pahalı. Biliyorum. Ama üniversite de öyle, baba."

Jane ayağa kalkıp yerinde kıvranan Margo'yu ve bebek çantasını alıyor. "Gidip bezini değiştireceğim. Marcus, Haven'ı burada bırakıyorum."

Marcus ona eliyle gitmesi için işaret yapıyor. "Vada. Üzgünüm ama ben, annenle tüm bunları ayarladığınızı düşünmüştüm. Ben son derece nettim. Üzerime düşen ödemeyi yaptım ben."

"Peki ya nafaka? Onu..." Çaresiz hissederek derin bir nefes alıyorum. "Onu ben okurken de bir süre göndermeye devam edemez misin? Yani yemek ve diğer giderlerim için?"

Babam başını olumsuz anlamda sallıyor. "O iş önceden konuşulmuştu. Sen on sekiz olur olmaz nafaka ödemem gerekmeyecekti. Bir golf kulübüne üye oldum. Aidatları yüksek."

"Golf kulübü," diye yineledim sersem gibi.

"İş icabı. Profesyonel anlamda çevre edinmek için iyi bir yer. Belki daha yakınlardaki bir yerleri düşünmelisin. Bu bölgedeki üniversiteleri hatta. Kaliforniya pahalıdır."

"Yapamam! Ben bunu... Yapamam. Phil, müzik konusunda ciddi olduğumu söylüyor ve..."

"Ha, tamam, eğer *Phil* öyle söylüyorsa..." Babamın ses tonundan alaycılık damlıyor. "O üniversite diploması, eski dostum Phil'in ne işine yarıyor? Plak anlaşmalarında komisyonculuk mu yapıyor? Prodüktörlük mü yapıyor? Bana sorarsan o çöplüğe benzer kulübü ayakta tutuyor olması bile bir mucize."

Birden görüşüm bulanıklaşıyor ve o kadar sinirleniyorum ki düşünemiyorum. Beni sanki şımarıklık ediyormuşum gibi gösteriyor ve bu... *Tam da ona göre* bir davranış. Yemeğimi önümden itiyorum. "Gitmem gerek."

"Yemeğini yemedin daha, hem Jane de tuvalette."

"Unutmuşum. Çalışmam lazım." Yalan söylüyorum. "Ve sen de geç geldin."

Tam Jane, Margo'yla dönerken hızla masadan kalkıyorum.

Margo'yu öpüyorum ve Jane'e de sarıldıktan sonra Haven'ın uykulu yüzüne yumuşacık bir buse konduruyorum. Çantamın kayışını omuzlarımdan önüme doğru çekerek cüzdanıma uzanıyorum ve masanın üzerine bir onluk atıyorum. "Bahşiş için," diyorum. "Görüşürüz, *Marcus*."

Kazara onların çıktığını görmeden önce arabaya binip park alanından çıkıyorum. Ama fazla uzağa gitmiyorum. Bunun yerine alışveriş merkezinin park alanına giriyorum ve hafif ticari araçlardan oluşan selin içinde saklanıyorum.

Kafamda, babamın neden üniversiteye gitmem için bana yardım etmesi gerektiğini, bencil ama hedeflerime odaklı biri olmadığımı açıklayacak milyon tane sebep var ama

kahretsin işte, bunun hiçbir önemi yok çünkü babam beni dinlemeyecek. Bir histeri krizinin boğazımın arkasından beni ele geçirdiğini hissediyorum. Ya üniversiteye gidecek parayı bulamazsam, ya iki yıllık bir okula gitmem gerekirse? Bu olabilecek en kötü şey değil. İnsanlar bunu her zaman yapıyor.

Ama beni rahatsız eden şey okul meselesi bile değil. *Buradan gidememe* durumum. Aynı şehirde, onunla yaşayacağım ve hayatım boyunca ikinci hatta üçüncü derece öneme sahip biri olarak yaşayacağım gerçeği.

Bunu yapamam. Yalnızca öyle biri olamam. Çok çalıştım ben. Burada çekip gitmem gerek.

Telefonum titriyor ve gözlerimi silip telefonu çıkarınca ekranda sıradan bir e-posta bildirimi ve Luke'un daha önce göndermiş olduğu yanıtı görüyorum.

LUKE

Değerli biri değilim ben! Grateful Dead.

Ciddi misin?

Kendi durumuma karşın gülümsüyorum. Bu aptal mesajın bana hissettirdikleri ne kadar da aptalca.

VADA

Üzgünüm, babamla yemekteydim de.

LUKE

Birkaç hafta önceden kalan şu yemek mi?

VADA

Evet. Hafızan iyiymiş!

LUKE

Phil bahsetmiş olabilir bana.

VADA

Tabii yaaa. Annemden beterdir o.

LUKE

Ben de sana bu konuyu sormak
istiyordum aslında...

VADA

Evet. Seneler boyu duyulan
özlem + "Netflix and chill"*

VADA

Phil'e bunun gerçekte ne anlama
geldiğini söyleme. Onlar bunun, Netflix
seyredip kanepede uyuyakalmak
anlamına geldiğini düşünüyorlar. Ne dedi
peki sana? Erkek arkadaş olan Phil'in
sevimli bir tatsızlığı vardır da.

LUKE

Pek bir şey söylemedi aslında. Sadece
pek âşık görünüyordu?

* Genelde seks yapmak anlamında kullanılan bir internet tabiri. Tam çevirisiyle anlamı, "Netflix seyret ve rahatla" olmakla beraber, argo kullanımını bilmeyenler tarafından rahatlıkla bu şekilde yorumlanabilir. - çn.

Koltuğuma daha da gömülerek kendi kendime güldüm.

VADA

Âşık mı? İnsan tam olarak nasıl âşık gibi görünüyormuş peki?

LUKE

...

LUKE

...

LUKE

Abayı yakmış?

VADA

Ne.

LUKE

BİLMİYORUM, TAMAM MI?

LUKE

Yüzünde o ifade belirdi işte. Şey gibi...

LUKE

Yani, annene karşı güçlü hisler beslediği açık. Sonra da bana, şey, babanla yemeğe gideceğini söyledi.

VADA

Evet. Pek de harika geçmedi.

LUKE

Konuşmak ister misin?

VADA

Pek istemem aslında ama...

VADA

Belki bu olur. YouTube: Snow Patrol "Life on Earth"

LUKE

brb*

Onun şarkıyı dinlemesini beklerken Snapchat'ime bakıyorum ama dikkatim dağınık ve savunmasız hissediyorum.

LUKE

. . .

LUKE

Üzgünüm. O şarkıyı ya kulaklıktan
dinleyecektim ya da hiç dinlemeyecektim.

* İnternet dilinde kullanılan ve açılımı "be right back" yani "hemen dönerim" olan kısaltma. - çn.

VADA

Doğru. İnsan bu şarkıyı boğazında hissetmeli.

LUKE

Evet. Üzgünüm, Vada. Tam bir pislikmiş.

Gülüyorum. Bu kısa ve öz tabir düşüncelerimle mükemmel bir biçimde uyuşuyor.

VADA

Teşekkürler. Öyledir. Her neyse, eve gitmem gerek.

LUKE

Bekle.

LUKE

Bu da yolculuk için.
YouTube: Mt. Joy "Silver Lining"

Evimin garaj yoluna girerken hâlâ gülümsüyorum.

***

Meg, babamla olan durumumu annelerimizin konuşmalarından öğrenmiş olmalı çünkü eve dönüş yolunda ondan, Ben&Jerry's dondurma ve birkaç tane filmle bana geldiğini bildiren bir mesaj alıyorum.

Kapı zili çalıyor, ben de merdivenlerden aşağı hızla iniyorum. Meg, sürekli taktığı peri kanatlarını ve pembe kaynak saçlarını sallıyor. Gerçekten de bu haliyle, alay etmek için söylemiyorum, John Green karakterlerinin sürekli tüm ülkede takip ettikleri rüya peri kızlarına benziyor.

Meg, anneme sarılıyor. "Mary Teyze! Harika görünüyorsunuz. Son zamanlarda daha mı çok su içiyorsunuz? Cildiniz muhteşem. Tıpkı bebek poposu gibi. Ciddiyim."

Annem gülümsüyor ve saçlarını tek omzuna atıyor. "Birilerinin fark etmesine sevindim," diyor. "Daha çok su içiyorum, evet. Günde üç buçuk litre."

"Resmen ışıldıyorsunuz." Gerçekten de öyle. O zamana kadar kendi dramım içinde tükendiğimden dikkat etmemişim ama annem gerçekten, gerçekten güzel görünüyor. Cildi taptaze ve mutlu. Hah. Belki de "Netflix and chill" ne demek, *gerçekten* biliyordur.

"Ve Vada!" Meg kollarını bana dolayarak sıkıca sarıyor beni. "Dondurma ve bir şeyler daha aldım. Çocukluk eden sperm donörleri saldırıya geçtiğinde, biz de asi bir şeylerle misilleme yaparız." Elindeki geçici dövme paketini kaldırıyor ve beni merdivenlerden yukarı doğru yönlendiriyor.

Odama giriyoruz ve beni yatağıma atarak karşımda bağdaş kuruyor.

"Neler oldu bakalım?" diye başlıyor söze.

Yorganımın üstüne uzanıyorum ve gözlerimi tavana dikiyorum. "Bilmiyorum. Bencillik mi ediyorum ben? Yani çok fazla şey isteyip kendimi borçlarla yükleneceğim bir erişkinliğe doğru mu sürüklüyorum?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

Endişeyle gözlerimi kapatıyorum. "Evet. Her zaman."

"Hayır." Bu sözü vurguluyor. "Bu yüzden sus. Geçen

sene senin Ulusal Onur Topluluğu törenine geleceğim ama babanın iş yerinden doğru düzgün tanımadığı bir arkadaşını getirip son bileti de aldığı, benim de yağmurda eve yürümek zorunda kaldığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Babanın dans resitaline geç geldiği, performansını kaçırdığı ve bunun farkına bile varmadığı zamanı hatırlıyor musun?"

Gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum. "Evet."

"Benim gençlik grubumdan bir çocukla Dirty Harries konserine gittiğin ve babanın esrarlı sigara kokusuyla gelip çocuğa güvenli seks hakkında nutuk çektiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Tanrım, evet. Bu altı ay önce falan olmuştu. Peter hâlâ benimle konuşmuyor."

"O adam haklı değil ve sen de bencil falan değilsin, Vada. Yüksekleri hedeflemende sorun yok. *Sen okula kabul edildin.* Bu harika bir şey. Para sana gelecektir. Ya da gelmese bile kredi çekersin, sonra *Rolling Stone*'da yazmaya başlayınca geri ödersin."

"Pekâlâ. Haklısın."

"Güzel. İkna olmadığını anlayabiliyorum ama bunun nedeni, Marcus'un on sekiz sene boyunca çektiği o tuhaf, var olmayan babalık nutukları." Meg elini kaldırıyor, plastik bilezikleri zayıf bileklerinde takırdıyor ve sonra onları sallayarak odadaki negatif havayı falan uzaklaştırıyor. "Five Below'da, dövmelerde iki al bir öde vardı." Çantasına uzanıyor. "Seni seviyorum ama Hello Kitty'li olanları ben istiyorum."

Ümitsizce başımı sallıyorum. "Elbette."

"Ama sen de Pokémon'luları alabilirsin."

"Sadece dondurma alsam nasıl olur? Bu gece kendimi pek asi hissetmiyorum da."

Meg'in bir an hevesi kaçıyor ama çabucak düzeltiyor kendini. "Tamam. Ama konuşmaya başlamak zorundasın." Bana bir dondurma kutusu ve kaşık uzatıyor.

Paketi açıyorum ve kaşığımı dondurmaya saplıyorum. Dondurma biraz erimiş olduğu için seviniyorum. "Hangi konuda? Sana yemek gibi olmayan yemeği anlattım zaten."

"*Babandan* söz etmiyorum ben," diyor şeytanca bir ifadeyle. Cherry Garcia'sından bir kaşık alıyor ve kalın bir çikolata parçasını ısırıyor. "*Luke Greenly*'den söz ediyorum."

"Ne, neden?"

Telefonumu alıyor. "Çünkü kazara telefonunun üzerine oturdum ve çocuk sana çılgınca mesajlar gönderiyor."

Telefonumu elinden çekip alıyorum ve bu beni öldürse de bir kez bile bakmadan kaldırıyorum. Kaşığımı alıyorum. "Bir işe yara ve şu filmi aç, olur mu?"

Meg arkasını döndüğünde, elimde olmadan gülümsüyorum.

13

LUKE

Teknik olarak, okuldan sonra bir işe ihtiyacım yok. Annemle babam yeterince para kazanıyor ve bize her zaman, eğitimin en önce geldiğini söylemişlerdir. Para harcama konusunda endişelenmemizi istemezler. Altıncı sınıftan beri, onur listesinde bulunduğumuz ve ev işlerimizi tamamladığımız müddetçe hep haftalık harçlık aldık.

Onca yer arasında, kendi isteğimle bir barda yarı zamanlı bir işe girmiş olmamı görünüşe göre annemle babam hiç anlayamıyor. Normalde, on sekiz yaşındaki oğullarının fazladan sorumluluk almış olması karşısında onu öven şeyler söylemelerini beklersiniz. Ama bunu yapmak yerine, yüzlerinde birbiriyle uyumlu şaşkınlık ifadeleri beliriyor.

"Bu sadece yarı zamanlı bir iş, baba."

"Kalabalık alanlarda insanlarla etkileşim halinde olmaktan nefret ettiğini sanıyordum."

"Nefret etmiyorum. Sadece çok sevmiyorum. Bu benim için iyi bir alıştırma olur. Kişisel gelişimim açısından."

"Kişisel gelişim mi?" diye tekrar ediyor annem.

İkizimin gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyorum. "Tanrı aşkına çocuklar, bırakın şu işi. Neden her şey psikolojik patolojiye dayanmak zorunda ki? Neden bir barda çalışmak istemesin?"

"Neden sahnede on mislini kazanabilecekken salaş bir

barda çalışıp didinesin, anlayamıyorum." Adam sanki kendini tutamıyor.

"Buna cevap bile vermeyeceğim, baba."

Annem omuz silkiyor ama babam, kafası karışmış gibi görünüyor. Gerçek şu ki ben de gerçekte Loud Lizard'da çalışmayı neden bu kadar çok istediğimi bilmiyorum. Vada'nın Ben'e sinirlendiğini duymadan önce böyle bir şey istemiyordum. Paraya ihtiyacım yok. Çok fazla boş vaktim de yok. Ama bunu kişisel gelişimim için istediğimi söylediğimde yalan konuşmuyordum. Utangaçlığım bazen beni neredeyse felç ediyor ama orada olduğumda iyi hissediyorum. Bu tıpkı, kapüşonlu bir eşofmanı üst üste üç gün giymek gibi. Eşofman rahattır, önceki gecenin yemeği kokar ve size, bir yerlere uyum sağladığınız zamanları hatırlatır.

Bu her ne demekse işte.

Sonunda babam ev yapımı lazanya dilimini alıyor ve ısırıyor, sonra da beyazlamış keçi sakalına sürülen mozzarella peynirini dudaklarından siliyor. Sandalyemde gevşiyorum ve rahatlamış bir şekilde çatalımı elime alıyorum. Uzun ve kapsamlı bir sorguyla karşılaşacağımı hesaba katmamıştım. Geç saatlerde eve gelmeme itiraz edip etmeyeceklerini merak ediyordum ama on sekiz yaşındayım artık. Teknik olarak bana hayır diyemezler. (Pekâlâ, diyebilirler. Onların çatısı altında yaşıyorum. Ama demezler.)

Vada'ya mesaj atmak ve ona çalışabileceğimi söylemek için sabırsızlanan parmaklarım kaşınıyor. *Daha çok. Daha çok çalışabileceğimi yani.* Doğrusunu söylemek gerekirse, zaten vardiyaya yazıldım bile.

Aramızda kalsın, orada çalışmak istememin bir nedeni de Vada Carsewell olabilir. Yani (sadece) ona karşı seneledir hissettiğim, kökleşmiş hislerim olduğu için falan değil, havalı bir kız olduğu için. İlginç bir kız. Gerçekçi biri ve şimdiye kadar vakit geçirdiğim kimseye benzemiyor. Onu

okulda ne kadar az gördüğümü fark etmemiştim. Yollarımız nadiren kesişir ve bu şimdi bana yanlış geliyor. Neredeyse sürekli mesajlaşıyoruz ama en sevdiği gömleğin hangisi olduğunu söyleyemem size.

Bu, birine gerçekten *ilgilenir gibi* ilgi duyduğunuzda kesinlikle bileceğiniz bir şeydir, değil mi?

Böyle düşününce onun bir mektup arkadaşından farkı kalmıyor.

Elbette ona öylece, en sevdiği gömleğin hangisi olduğunu sorabilirim. Böylece cevabı bilirdim.

"Kaykayınla gitmeyi düşünmüyorsan, yarın Cullen'ın seni arabayla işe bırakması gerekecek," diye bölüyor annem düşüncelerimi.

Dışarı bakıyorum ama hava karanlık olduğu için bu anlamsız bir eylem oluyor. "Senin için sorun olur mu?" diye soruyorum kardeşime.

"Hayır. Zack'e giderken seni de bırakabilirim. Ama eve gelebilir misin?"

"Sanırım."

"Kim getirecek?" diye soruyor babam.

"Muhtemelen Vada," diyor Cullen. "Değil mi?"

Lazanyamdan çabucak bir ısırık daha alarak başımla onaylıyorum.

"Vada bir kuş mu?"

"Bir kız," diyorum lokmamı yuttuktan sonra.

"Bir kadın," diye düzeltiyor annem otomatik olarak.

"Öyle," diye katılıyorum ona.

"Güzel mi?" diye soruyor babam.

"Kızıl saçlı," diye cevap veriyor kardeşim.

"Gerçekten mi?" Annem birden canlanıyor ve kırmızı şarabından bir yudum alıyor.

Cevap verme zahmetine girmiyorum.

"Kızıl saçlılara karşı hep bir zaafın olmuştur," diyor annem, bir yarışma programı sunucusu gibi sinsi bir ifadeyle.

"Yok öyle bir şey!"

"Ginny Weasley."

"Bonnie Wright harikadır."

"*Pitch Perfect*'teki şu fıstık," diyor babam.

"Öncelikle, o bir *kadın* ve kendimi savunmam gerekirse o duş sahnesi, on iki yaşındaki halim için ufuk açıcıydı."

"Tamam, Mandi Simonson." Cullen'ın gözlerinde muzaffer bir parıltı beliriyor ve gülüyorum.

"Her neyse. O benim ilk öptüğüm kızdı. Ayrıca içimde, onu sen öpmek zorunda kalmayasın diye o işi senin ayarladığına dair bir his var."

"Sanki bu bir sırdı da. Ayrıca sen o kıza fena halde yanıktın."

"Birinci sınıfta Bonnie Wright'a fena halde yanıktım. Mandi de adil bir adaydı."

"Adil bir aday mı? Kimsin sen? Veliaht prens mi?"

"Kızıllardan hoşlanıyorum demek ki! İnsanı deli edersiniz siz. Bunun hiçbir anlamı yok. Vada yarın akşam çalışıyor mu onu bile bilmiyorum."

"Bire on bahse girerim ki yarın çalışıyordur ve seni eve bırakacaktır, bire yirmi bahse girerim ki tam şu anda masanın altında ona mesaj yazıyorsun."

"Hah! Telefonum masada bile değil. Görgü kuralları, küçük kardeşim."

"İki buçuk dakikayla, bunun sebebi de telefonunu odanda unutmuş olman."

"Çocuklar," diye araya giriyor annem şaka yollu. "Yeter. Tek bir kadeh şarapla böyle tartışmalara tahammül edemediğimi biliyorsunuz."

Babam, annemin kadehini yeniden dolduruyor.

"İki taneyle de bütün tutukluğumu atarım, Bay Greenly."

"Plan da bu zaten, aşkım." Babam açıkça bir mankafa gibi davranıyor ve Cullen masadan kalkıyor.

"Her neyse, benim ödevlerim var."

Ben de gitmeden önce bir dilim daha alıyorum. "Benim de."

Kardeşim tam merdivenlerin yarısına gelmişken, "Unutmayın, penis fotoğrafları sonsuza dek olacak!" diye bağırıyor.

Annemin şarabından aldığı yudum boğazına kaçıyor. "Şaka yapıyor."

Tabağımla bardağımı alıp, "O bilir böyle şeyleri," diye söyleniyorum.

"Lukas Aaron Greenly."

"Şaka yapıyorum, anne."

***

Ertesi akşam, Ben adında, haşin görünümlü bir Michigan Üniversitesi öğrencisiyle barın arkasındayım. Burada çalıştığım ilk gece, vardiyasından kaçtığını duyduğum çocuk bu. Onunla daha önce hiç konuşmamıştım ama oldukça havalı biri. Sık sık gömleğinin kollarını kıvırıyor. Bir de sürekli, arka cebinde taşıdığı sakal bakım yağı mıdır nedir, onu sürüyor.

Bu da biraz tuhaf geliyor bana ama hepimizin gariplikleri vardır. Ben de tırnak yiyorum ve objektif olarak bakıldığında bu, bitkisel yağlarla sakalları pürüzsüzleştirmekten çok daha iğrenç bir alışkanlık.

Görünüşe göre arkadaşları olan iki üniversiteli kızla kırıştıran Ben'i seyrediyorum. Biri ondan, diğerine göre daha çok etkilenmiş gibi görünüyor, barın üzerinden Ben'in ko-

luna dokunuyor ve sanki onu tatmak –ve muhtemelen sakal yağının tadını almak– istermiş gibi dudaklarını yalıyor. Diğer arkadaşı da telefonunda oyalanmaya, düşük alkollü birasından arada yudumlar almaya devam ediyor ve sıkılmış gibi görünüyor.

"Kami ve Liz," diyor yanımdaki bir ses. Kutu tipli soğutucuya yaslanmış duran Vada'yı görünce irkiliyorum.

"Hangisi hangisi peki?"

"Kami, onu gözleriyle yiyen; Liz de elektronik müziği ve vücut boyasını tercih eden, yatakhane arkadaşı."

Düşünüyorum. "Bu pek Ben'lik bir bileşim değil."

Vada sırıtıyor, dişleri neon ışıkta parlıyor. "Hem de hiç değil. Kami ona karşılık verecek diye düşünüyorum ama ne zaman bilemiyorum. Her vardiyasında buradalar."

"Ben onunla ilgilenmiyor mu? Güzel bir kıza benziyor."

Vada başını hafifçe iki yana sallıyor. "Hiçbir şey anladığını sanmıyorum."

İri iri açılmış gözlerle ona bakıyorum. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim. Kıza yardımcı olmaya bile çalıştım ama adam tam anlamıyla umutsuz vaka."

"Sakalını yüz kere düzeltmiştir. Mutlaka ilgileniyordur kızla."

Vada başını sallıyor, kestane rengi bir tutam saçı kulağının arkasına atarak narin kulak kepçesine dizilmiş birkaç hızmayı ortaya çıkarıyor. Biri içki almak için eliyle işaret ediyor ve bakışlarımı Vada'dan ayırıyorum.

"İki cin tonik."

İçkileri ayarlıyorum ve barda adama doğru kaydırıp ödemesini alıyorum.

"Ona söylemeye çalıştın mı?" diye soruyorum.

"Hah. Ama kendimizi en kötü eleştiren yine biziz, de-

ğil mi? Ben buraya ilk başladığında, müşterilerimizden biri onu fena sıkıştırıyordu. Sakalına bayılmıştı. Vardiyasının bitimine kadar bekliyor, sonra arabasının içindeyken onunla konuşmaya çalışıyordu. Sonradan anlaşıldığına göre kızın bir erkek arkadaşı varmış ve çocuk, o şekilli kollara rağmen daha çok barış yanlısı biri olan Ben'le kavga etmek için buraya geldi. Phil'in polis falan çağırması gerekti. Ben çok talihsiz olduğunu düşündü. İki haftalık deneyiminin gerektirdiğinden daha büyük sıkıntı yaşadı."

"Ama hâlâ burada?"

Vada başını onaylarcasına sallıyor. "Phil hiç kimseyi kovmaz. Hiç kovmaz yani. Bana öyle geliyor ki Phil küçükken beceriksiz biriymiş, bu yüzden insanlara mümkün olduğunca nezaket göstermek hoşuna gidiyor. Yakışıklı olmak Ben'in elinde değil ki."

"Sence yakışıklı mı?" Umurumda olduğundan değil. Yani, değil. Çoğunlukla. Neden ben de sakal uzatamıyorum?!

"Yani." Vada gözlerini kısıyor ve objektif olmaya çalışıyormuş gibi başını yana eğiyor. "Gibi. Sakal seviyorsan tabii, ki ben sevmiyorum." *Çok şükür.* "Havlu peçete paketleme işindeymiş gibi görünüyor. Ya da şu Hallmark filmlerinden birindeki ana karakterler gibi. Hani nişanlısı öldükten sonra kendini evine kapatan bir dağ adamı vardır. Sonra cesur bir ilkokul öğretmeni arabasıyla kar fırtınasında kaybolur ve adamın kulübesinde mahsur kalır. Adam ona çok büyük gelen kuru giysiler verir, ateşin karşısında sıcak çikolata içerler ve adamın duygusuz hallerine, kadının da aptalca masumiyetine karşın birbirlerine âşık olurlar. Üç gün sonra kadının çokbilmiş görümcesi devasa bir kar temizleme aracında gelir ve yanında papazı da getirir çünkü yetmiş sene önce aynı kulübede birbirlerine âşık olan büyükanne

ve büyükbabasının ona gösterdiğinden emin olduğu bir rüya görmüştür."

Ağzım açık kalıyor.

Vada'nın yüzü kızarıyor, saçları kulaklarının üzerine düşüyor. "Ya da işte bilirsin. Onun gibi bir şey."

"Sen az evvel Ben hakkında bir Hallmark filmi senaryosu mu yazdın?"

Etraf loş ama sanırım utançla yüzünü ekşitiyor ve onun böyle telaşlandığını görmek bir şekilde çok hoş.

"O filmlerin apaçık bir formülü var," diyor, sesinde defansif bir tonla.

"Yapma ya? O filmlerden kaçını seyrettin?"

"Dinle, cinayet programlarına pek tahammülüm yoktur benim. Her neyse, hem yanılıyor muyum?"

Ben'e dikkatle bakıyorum. Mezun olarak eski deneyimlerini yeniden yaşayan daha yaşlı bir çift için pirinç kupalara kokteyl dolduruyor. Çiftin durumundan bunu anlayabiliyorum.

"Tamam. Yanılmıyorsun. Muhtemelen televizyon dizileri için senaryo yazabilecekken bu fırsatı elinden kaçırıyorsun ama yanılmıyorsun."

"Hallmark benimle ne yapacağını bilemezdi."

Onun profilini şöyle bir inceliyorum: Hızmalar, arkadan düğümlediği aşırı bol Pixies tişörtü, mavi tükenmez kalemle elinin arkasına yazdığı *siktiiiiiir* sözcüğü. "Yok, muhtemelen bilemezdi." Sırıtarak soğutucudan uzaklaşıyorum ve önümdeki raftan bir kokteyl çalkalama kabı alıyorum. "Bir fikrim var."

İki tane pembe içki hazırlıyorum ve Ben bir başka müşteriye yardımcı olmak üzere döndüğünde bunları hanımlara götürüyorum.

"Müessesenin ikramı. Bu Kami, bu da Liz için."

"Teşekkürler!" diyor Kami, hemen içkiden bir yudum alarak. "Nedir bunun ismi?"

"Ben buna *fırtına kurbanı* diyorum, diğerine de *kanat adamı*. Ya da duruma göre, kadını. Bunu biraz sıvı cesaret takviyesi olarak gör ve şu oduncu kılıklı tipe çıkma teklif et. Utangaçtır ama gece boyunca süslenip püsleniyordu."

Sözlerimi anlar anlamaz Kami'nin gözleri irileşiyor ve içkiyi bir dikişte içip gözlerini Ben'e dikiyor. "Hemen hallediyorum."

Vada'nın yanına geri dönüyorum ve Kami elini uzatırken Ben'in sakallarının ardından yüzünün alev ateş yanışını seyrediyoruz. Kıza hiç tereddüt etmeden telefonunu veriyor, kız da vıcık vıcık bir gülümsemeyle numarasını yazdıktan sonra taburesinden aşağı atlayıp kasılarak yürüyüp gidiyor. Ben, onun gidişini izledikten sonra telefonuna uzanıp bizden bir dakikalığına izin istiyor.

Vada, dudakları hafifçe seğirerek onu bir el işaretiyle gönderiyor, tam o sırada Kami'nin arkadaşı Liz tekrar içeri giriyor. Cüzdanından bir yirmilik çıkarıyor ve önüme uzatıyor.

"Bu senin için. Teşekkür ederim. Sonunda! Artık onlar arzuyla kıvranırken ben her pazar günü burada oturmak zorunda kalmam belki."

Parayı, yüzümde aptalca bir sırıtışla kabul ediyorum. "Yardım edebildiğime sevindim."

Liz bardan çıkıyor ve tekrar soğutucunun önündeki yerime çekilmeden önce parayı cebime koyuyorum. Vada başını iki yana sallıyor. "Sürprizlerle dolusun, Luke Greenly."

"Hey, sen hayal ettin. Ben sadece ilerlettim."

"Güzel bir takım oluyoruz," diyor Vada, omzumu dürterek.

Sırıtmamak için yanağımın iç kısmını ısırıyorum. "Daha sık takım olmalıyız. Mesela cuma akşamı. Randevuya çı-

karak. Öpüşürüz belki," gibi rahat bir şeyler söylemek istiyorum. Ama sonra rahat biri olmadığımı hatırlıyorum. Ya her şeyi yanlış anlıyorsam? Ya Vada *takım* olmayı yalnızca süper-platonik bir takım metaforu olarak söylemişse? O zaman kendimi tam bir aptal gibi hissederim. Bu yüzden bunun yerine, "Sanırım öyleyiz," diyorum.

"Bu arada, duyduğuma göre bu hafta yine gösteri için bizim sınıfa gelip bizi dans ederken gözlemleyebilirmişsiniz." Vada kaşlarını çatarak burnunu kırıştırıyor ve böylece çilleri de kırışıyor.

"Öyle. Ama eğer istemezsen ben gelmem. Gelmem gerekmiyor. Yeterince malzemem var."

"Malzeme mi?" diye soruyor düşünmeden. Çilleri tekrar burnunun üzerine yayılıyor.

"Ne demek istediğimi anladın işte."

Vada başını onaylarcasına sallıyor. "Beni seyretmeni istemediğimden değil tabii ama dans dersi benim için kutsal bir yer gibi. Sorunlarımı kafamda hallettiğim yer."

"Anlıyorum."

"Emin misin?" diye soruyor yine.

"Kesinlikle."

"Senden hoşlanıyorum, Luke."

Dilimi ısırıp belki bin tane olası cevabı kafamdan kovduktan sonra sıradan bir, "Ben de senden, Vada," cevabında karar kılıyorum.

14

VADA

LUKE

YouTube: Nirvana "Heart-Shaped Box"

VADA

Of. Kavga edeceğiz.

LUKE

Ne? Neden? Beni sansürleyemezsin.

VADA

Kurt Cobain? Cidden mi? Nerede yaratıcılık?

LUKE

Ha, yani yirmi beş senelik bir şarkı göndermek "yaratıcılık eksikliği" mi oluyor?

VADA

Nirvana çok feci be adamım.
(David Grohl bir istisna, ELBETTE.)

LUKE

Cobain feciydi. Nirvana iyidir.

VADA

YouTube: Pearl Jam "Better Man"

LUKE

Pearl Jam de Nirvana kadar eski
ve o da bir grunge grubu, Vada.

VADA

Yine de Eddie Vedder hâlâ hayatta.

LUKE

Ah. Demek senin sorunun bu.

VADA

Belki de.

LUKE

İlginç.

VADA

Sanki odanın karşısından beni psikolojik olarak analiz ediyormuşsun gibi hissediyorum, Greenly.

LUKE

O halde, kıpırdamadan otur, Tanrı aşkına. Hareket edince beyin dalgası okuyucumun ayarını bozuyorsun.

VADA

Komik.

LUKE

Gitmem lazım. İlk yarıda Michigan'ın önde olması, her an "at şunu be" nidalarının havada uçuşması demek.

VADA

YouTube: Bastille "World Gone Mad"

LUKE

. . .

LUKE

. . .

LUKE

Güzeldi bu.

İşimin en zevkli taraflarından biri, Phil'in "Hey Vada, şehre (Not) Warren diye bir grup gelecekmiş, gidip nasıllar-

mış bir bak bakalım," deyip beni bedavaya o konsere göndermesidir.

Ben de gidip hemen, sanki ne düşündüğüm insanların umurundaymış gibi o grup hakkında bir yazı yazarım.

Ama *Müziğin Perde Arkası* blog istatistiklerine göre, birkaç bin kişinin umurundaymışım. İnsanın aklını başından alan bir şey bu.

Bu akşam Luke'u da benimle gönderiyor. Bu konuda çok ama çok heyecanlı olduğum açıkça ortada. Luke'la çalışarak ve mesajlaşarak, bir şekilde onun tuhaf biri olduğuna karar vermeyi ummuştum. Böyle şeyler olur, bilirsiniz ya? Yani, sırf seksi bir aksanı ve kırmızı yanakları olduğu için bir çocuğa kendi halinizde, uzaktan abayı yakmış olabilirsiniz ama sonra onu tanırsınız ve The Smiths'in kim olduğunu bilmediğini ya da Amy Shark'ı hayatında duymadığını fark edersiniz. Sonra da büyülenmiş gibi, çalıştığınız barın arka tarafındaki hangardan misket limonu kasalarını taşırken nasıl da bir Noel sabahı gibi ışıl ışıl göründüğünü umursamamaya başlarsınız.

Ama Luke, The Smiths'in kim olduğunu biliyor. Hatta bana geçen gece "Please, Please, Please, Let Me Get What I Want" şarkılarının linkini göndererek oracıkta kendimden geçmeme ve Meg'i ürkütmeme, sonrasında ateşim var mı diye beni sürekli kontrol edip durmasına neden oldu.

Ayrıca Luke çok da sevimli. Saçma bir biçimde düşünceli, zeki ve sürekli sessizce bir şeyler mırıldanıyor. Eh, bir de şu Noel yanakları tarafı var... Derken ben bitiyorum tabii.

(Ona Amy Shark'ı sormadım. Muhtemelen hayran kulübünün başkanıdır, bu durumda cidden ona evlenme teklif etmek zorunda kalırım ve ikimiz de böyle bir saçmalık için çok genciz.) (Bir de üniversite olayı var.)

İşte, şimdi de buradayız. O kadar yakınız ki dirseklerimiz

birbirine değiyor. Bedeninin sıcaklığını her nasılsa eşofman üstümün kollarından hissedebiliyorum ve üzerinden yumuşatıcı kokusu yayılıyor.

Gruba hakkını vermek gerek, çok iyiler. O kadar iyiler ki iş arkadaşımın nefis kokusunun zar zor farkına varabiliyorum. Tam da grubun bir iki şarkı çalmak üzere geri geldiği, konserin biter gibi olduğu o tuhaf kısma geliyoruz ve o an boş boş, tüm bu numarayı en başında kimin akıl ettiğini merak ediyorum. Yani grup, "Bitirdik, çocuklar. Hadi iyi geceler!" diyor ve üç buçuk dakika sonra, "Şaka yaptık, iki orijinal şarkı ve aşırı uzun bir yeniden yorum daha çalmayı düşünüyoruz size çocuklar, bu yüzden tüm ışıkları yeniden yakmadığımız için şükredin," deyiveriyor.

"Bu yeniden sahneye çıkma işini ilk yapan grup kimdi acaba?" diye soruyor Luke, kalabalığın uğultusu içinde sesini hafifçe yükselterek. "Hepimiz bunu bekliyoruz yani."

Yüce İsa aşkına.

Luke bana bakıyor. Gözleri, sahneden yansıyan loş mavi ışıkta neredeyse ışıldıyor. "Yani, ne yapıyorlar arkada? Dört kez yüze kadar falan mı sayıyorlar?"

"Mikrodalgada dondurulmuş börek mi pişiriyorlar?" diyorum.

"Ayakkabılarını çifte düğüm atarak yeniden mi bağlıyorlar?"

"Instagram akışlarına bakıyorlar."

"Belki de senin yorum bloguna bakıyorlardır," diyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Onu bildiklerinden bile şüpheliyim," diyorum.

Luke yüzüme yalandan bir mikrofon tutuyor. "Bayan Carsewell, bu geceki konser kaç tane göz kapattıran şarkı garanti ediyor bize?"

Elini ısırmak için büyük bir istek duyuyorum içimde. Ya

tadına bakmak ya da onu yüzümden uzaklaştırmak için, anlayamıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, en az üç tane. Mükemmeldiler."

Luke başıyla onaylıyor, elini geri çekip cebine sokuyor. "Gerçekten iyiydiler. Ayrıca tarih göstermiştir ki en iyisi henüz gelmedi," diyor ve sahne ışıkları yeniden yanıyor, seyirciler beğenilerini bağırarak dile getiriyorlar.

Vokalist elektrogitarının tellerine vururken geri vokalleri yapan eleman sahnenin ortasına geliyor. Kadın inanılmaz bir şekilde Meg Myers'ın bağımsız bir plak şirketinden çıkmış hali gibi ve neredeyse grubun ana vokalist olarak onu seçmiş olmasını istiyorum.

Eğer bu popvari elektronik şarkıdan anlaşılabilirse kadın, vokallerin üstesinden gayet güzel geliyor. Şehvetli bir şekilde ayaklı mikrofonun çevresini sarıyor ve gitaristin onu seyredişine bakıyorum.

"Acaba yatıyorlar mı?" Luke'un soluğunu kulağımda hissedince irkiliyorum. "Özür dilerim!" diyor.

Gözlerim iri iri açılıyor. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum!"

O andan sonra dikkatim tamamen dağılıyor. İki eleman birbiriyle yatmıyor olsa bile etrafa aralarındaki elektriği yayıyorlar. Cinsel çekicilik bir grubu, müzikal başarıdan gösteri alanındaki başarıya yükseltebilir.

Aynı zamanda bir grubu, Thanos'la karşı karşıya gelen Spider-Man'den bile daha hızlı parçalara ayırabilir.

Son şarkılarında bir düet yapıyorlar. Bu şarkı esnasında kendi adımı, nerede olduğumu ya da hangi günde olduğumuzu unutuyorum. Şarkının sözleri yumuşacık ve insanın canını acıtacak kadar etkili. Keşke bu sözleri ben yazmış olsaydım. Hayatımda âşık bile olmadım ama bu duyguyu

şarkıda ve elemanların seslerinde hissediyorum. *Âşık olmak feci bir şey.* Kalbim sakinleşiyor, soluğum akciğerlerimde duruveriyor. O kadar kıpırtısız kalıyorum ki yeniden canlandığımda kemiklerimin gıcırdadığını hissediyorum. *Bu*, dünyadaki en şahane his. Işıklar açılıyor ve bağırmaktan boğazım yanıyor, alkışlamaktan ellerim kaşınmaya başlıyor. Luke bana dönüp başparmağıyla yanağımdaki bir gözyaşı damlasını siliyor.

"Beş tane göz kapattıran şarkı oldu," diyor. "Rahat rahat."

"Vay canına," diyorum. "Ne oldu az önce?"

"Sanırım tarihin yazıldığına şahit olduk."

Birbirimize öylece bakıyoruz, salon adeta etrafımızda alev alıyor ama yerimizden kıpırdamıyoruz. Hareket etmeye korkuyorum. Sonunda gözlerimi kapatıp zihnimde bir fotoğraf çekiyorum. Bu ânı sonsuza dek yaşamak istiyorum ve belki Luke da buradayken o ânı daha çok severim.

15

LUKE

Vada'yla o grubu seyrettikten sonraki gece, nihayet ev bana kalıyor. Annemle babam en son çıkan Marvel filmini izlemeye gittiler ve Cullen da yemekte. Her şey harika. Bir ev dolusu kontrol edilemez dışa dönük insan arasında ben yüksek işlevli bir içe dönüğüm.

Klavyemi dolabımdan çıkarmıştım ve şimdi de standın üzerinde duruyor. Düğmesini açtıktan sonra, sanki beni bekliyormuş gibi dokununca ışığı yanıyor. Hafifçe birkaç tuşa basıyorum, onları okşuyorum ve kendimi o an aptal gibi hissediyorum. *Bu sadece ucuz bir klavye. Kendine gel, Luke.*

Perdelerimi iki yana çekerek garaj yolunun boş olduğundan emin oluyorum, ardından yerime dönerek tuşların başına oturuyorum. İçimden çıkmak için can atan bir melodi çalıyorum. Bir kez. İki kez. Onu biraz değiştiriyorum ve hafifçe mırıldanıyorum. Sonra gözlerimi kapatıp kendimi bırakıyorum.

Bu şarkı bir süredir kafamın içinde ama o derse, ardından da sessiz diskoya kadar, Vada'nın dans edişini, etrafa yayılan, yanıp sönen ışıkların önünde aydınlanan bedenini görene kadar aklımda değildi. O zaman her şey yerine oturdu.

O resmi kafamdan söküp atamıyorum.

(Sanırım göz kapaklarımda o sahneyle ölüp gideceğim.)

Stüdyodaki o ilk gün içimde bir şeyler canlandı ve o

günden beri büyüyüp gelişiyor. Okul koridorunda Vada'yla her karşılaşmamda. Birlikte çalıştığımız her vardiyada, anlamsız şakalarıma güldüğünde. Bana gönderdiği her şarkıda onun, herkesin görebildiğinden pek de emin olmadığım minik parçaları açığa çıktığında.

Sözler dudaklarımdan dökülmeye, her bir dizeyle midem daha da kenetlenmeye başlayana dek onun bana ne kadar tesir ettiğinin farkına varamamışım. Bu pek de iyi bir şey değil. İşte bu yüzden onun blogunu okumakla, güvenli bir mesafeden birbirimize yolladığımız dostane tebessümlerle yetiniyordum. İçimdeki bu şey her neyse... *Çok* fazla.

Müziğin olayı bu işte; insanı delirten mutlak gerçek. İyi şarkıları bu kadar güçlü yapan bu. O gerçek ne kadar acı vericiyse o kadar iyi. Ben ruhumu bu şekilde açığa vurmaya henüz hazır değilim. *Bu* şarkının gösteride yer almayacağından emin olabilirsiniz. Hüsran içinde, bir dizenin üstünü çiziyorum. İhtiyacım olan daha sıradan, daha genel...

"Kimin hakkında o söylediğin şarkı?"

İrkilerek klavyenin tuşlarına hep birden basıyorum ve taburemin arkasında sendeliyorum.

"Of be, *Cullen*, kapıyı hiç çalmaz mısın sen?"

Cullen bir kahkaha koyuveriyor ve yatağımın üzerinde bir kez zıplıyor. "Çaldım. Sen kendini resmen kaybetmiştin, ben de içeri girdim."

"Ne zamandır oturuyorsun orada?"

Omuz silkiyor. "Yeterince uzun süredir."

Hava iyice kararmış. Saatime bakıyorum. Dokuz buçuk. İki saattir çalıyorum.

"Eee, kimin hakkında şarkı söylüyordun?"

Boynumu ovuşturarak nasıl alev ateş yandığını hissediyorum. "Hiç kimse. Sadece bir şarkıydı."

"Senin yazdığın."

"Evet, öyle. Uzun zaman olmuştu. Hâlâ şarkı yazıp yazamadığımı görmek istedim."

"Mükemmeldi, Luke. Neden bıraktın bu işi?"

Ona kuşkulu bir ifadeyle dik dik bakıyorum. "Nedenini biliyorsun."

Cullen bu düşünceyi, bir sivrisineği kovalar gibi kovalıyor. "Podcast olayından önceydi o. Her hafta seni bir sürü insan dinliyor."

"Canlı değil ama."

"Herkes kalabalık karşısında biraz utangaçtır. Buna alışırsın."

"Ben mahremimi seviyorum, teşekkür ederim. Ben sizin gibi değilim."

Cullen'ın yüzündeki ifade bulanıyor. "Ne demek oluyor bu?"

Gözlerim etrafta geziniyor, onun beni anlayabilmesi için bir yol arıyorum. "Sen, babam, annem... Siz hepiniz kalabalıklara hükmetme konusunda harikasınız. İnsanların ilgisi için yaşıyorsunuz. Ben böyle bir şey istemiyorum. Podcast yayınında, sadece senle konuşuyormuşuz gibi yapabiliyorum. Diğer insanları görmüyorum. Onlar benim için gerçek değiller. Ben kalabalıklar için şarkı söylemek istemiyorum. İnsanların, kim için şarkı söylediğimi tahmin etmeye çalışmasını ya da sözleri eleştirmesini falan istemiyorum. Bu onlar için değil ki."

"Ama birisi için," diye üsteliyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

"Saçmalık. Peki. Potansiyeline ya da her neyse ona uygun yaşamaktan çok korkuyorsun. Klasik Luke. Ama o şarkı her kim hakkındaysa, bunu ondan esirgiyorsun."

Sertçe nefesimi veriyorum ve çalışma masamın sandal-

yesine bırakıyorum kendimi. "Birisi hakkında olduğunu nereden biliyorsun ki? Şarkı hiç kimse hakkında olamaz mı?"

Cullen, başka bir şey söylemek istemiş ama sonra bunu yeniden düşünmüş gibi duraksıyor, bunun yerine, "Çünkü bunlar hayali duygular değildi. Derin bir şeyler vardı o şarkıda ve gerçekten çok iyiydi, Luke. Ve *o kız her kimse*..." diyor son sözcükleri vurgulayarak, "Birinin *ona* karşı bu duyguları hissettiğini bilmeyi hak ediyor."

***

"Luke! Seni bu akşam görmeyi beklemiyordum." Phil barın arkasına geçip tezgâhta yaslandığım yere doğru geliyor. Başımı, hoparlörlerden yükselen müziğin hafif uğultusu eşliğinde sallıyorum. Vakit henüz erken ama maç gecesi ekibi çok geçmeden gelmiş olur. March Madness* sezonu başladı sonuçta.

"Ben, yerine bakıp bakamayacağımı sordu. Randevusu vardı da."

Phil'in kırlaşmış sakallarla kaplı yanağı, tel çerçeve gözlüklerinin altında seğiriyor. "Ah, evet. Bunun sorumlusu senmişsin diye duydum."

Omzumu kaldırıyorum. "Belki de. Daha çok çalışmak istiyordum."

"Eh, çalışıyorsun işte." Phil bir bardak çıkarıyor, içine ağzına dek buz koyuyor ve boşlukları soğuk çayla doldurıyor. "Nasıl, sevebildin mi işi bakalım?"

"Çok sevdim," diyorum içtenlikle. "Ev gibi hissettiriyor burası."

Phil, sanki barını ormanın içindeki ahşap bir kulübeyle kıyaslamışım gibi başını sallıyor.

"Demek istediğim," diyorum bu kez, "Rahatım burada."

* ABD'de her bahar sezonu oynanan erkekler kolej basketbol turnuvası. - çn.

"Dünyada iki tür insan vardır," diyor Phil, çayından bir yudum alarak. "Müzik dinleyenler ve müziğin içinde yaşayanlar. Müzik dinleyenler barıma gelirler, bir tane ya da beş tane içki yuvarlayıp arkadaşlarıyla giderler. Müziğin içinde yaşayanlarsa asla gitmezler."

"Eh, ben sadece saat ona kadar buradayım," diye takılıyorum ona.

"Ben muhtemelen o vakte kadar seni dışarı atmış olurum. Yarın okul var." Phil içkisini tezgâhın altındaki depo rafının üzerine bırakıyor ve çamaşır suyu kovasından bir bez çıkararak barın üzerini siliyor. Bunu benim yapmam gerekirdi ama Phil, itiraz etmeme fırsat bırakmadan elini sallıyor. "Ama benim söylemeye çalıştığım şey bu değildi. Buradan çıktığında, okulu bitirdiğinde, üniversite ya da başka bir şey için ülkenin bir köşesine gitsen de müziği içinde taşırsın. Bu senin kanında var. Anlayabiliyorum."

Başımı sallayarak onu onaylıyorum çünkü haklı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama haklı işte.

"Söyle bakalım bana. Charlie Greenly'nin oğlunun yolu nasıl oldu da buralara düştü? Babanın denizaşırı ülkelerde prodüktörlükten bir servet kazandığını sanıyordum."

"Yani," diyorum. Üzerlerindeki etiketler dışa baksın diye içki şişelerini çeviriyorum. "Öyleydi ama... Eski ilgisini kaybetti? Bilmiyorum. Anneme Michigan Üniversitesi'nde bir pozisyon teklif edildi, onlar da annemin hayallerini gerçekleştirmesine fırsat tanımaya karar verdiler. Birbirlerine inanılmaz bir şekilde âşıklar. Bir an bile düşünmeden, plak şirketinin kendisine ait olan kısmını sattı ve buraya taşındı."

"İkizlerini de yanında getirdi," diye tamamlıyor sözlerimi benim yerime.

"Eh, bizi geride bırakamazlardı. Gerçi bizim için sorun olmadı. Zaten küçükken sürekli bir yerden bir yere gidiyorduk."

"Babanın izinden gitmek istiyor musun?"

"Pek sayılmaz, hayır."

"Punk sevmiyor musun?"

"Daha çok performans olayını sevmiyorum."

Phil, barın arka kısmındaki bir fotoğrafı işaret ediyor. "Ben de öyle. Davul setimin arkasına saklanırdım ama grubun geri kalanı daha bir dallanıp budaklandığında, ben barın arkasını daha çok sevdiğime karar verdim."

"Enstrüman çaldığını bilmiyordum."

"Şarkı da söylerdim, ister inan ister inanma. Babanın Bad Apples'ının yanında biz daha çok Alkaline Trio gibi bir gruptuk ama bir garaj grubuna göre gayet başarılıydık."

Fotoğrafa bakıyorum; çok daha genç, daha zayıf ve saçlı bir Phil'in, ön kısmında *Loud Lizard* yazan parlak bir davul setinin ardındaki hâlini inceliyorum. "Resmen orijinal Phil Collins'mişsin sen, vokalist ve baterist," diyorum.

"Eh, Phil Collins, orijinal Phil Collins'tir ama ben de fena değildim."

"Grubun geri kalanı nerede şimdi?"

"Biri sigorta komisyoncusu, biri lise öğretmeni, biri de cenaze levazımatçısı."

"Ciddi olamazsın."

Phil sırıtıyor. "Çok ciddiyim."

"Müzik işinde kalan tek eleman sen misin? Bu insanın moralini bozan bir şey."

"Olaya nasıl baktığına göre değişir. Objektif olarak baktığında, adamlar para kazanıyor. Yani, öğretmen olan kazanmıyor ama bu da onun suçu değil."

"Müzik işi kaypak bir iş," diyorum düşünmeden.

Phil gülüyor. "Kesinlikle. Gerçi Charlie'nin işini iyi gördü. Buna seviniyorum. Sana burada çaldığını söylemiş miy-

di? Sene '92 falan olmalı. Bad Apples, azgın delikanlılardan oluşan iyi bir gruptu." Babamı "azgın" olarak hayal edince bile yüzümü buruşturuyorum ve Phil bir anda sevinçle bağırıyor. "Ona benziyorsun, biliyor musun?"

"Evet."

"Kardeşin çok benzemiyor," diyor. "Annene benziyor olmalı."

"Kimseye benzemez o."

"O da şarkı söyleyebiliyor mu?"

"Benim söyleyebildiğimi nereden biliyorsun?" diye soruyorum çünkü asıl sormak istediği şey bu.

"Kendi kendine mırıldanıyorsun." Parmağıyla hafifçe kulağına vuruyor. "Bu Tanrı lütfudur."

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır ama çok isterdi. Söyleyebilse çok daha iyi olurdu. Bu yetenek bende boşa harcanıyor."

"Kim demiş bunu?"

"Bil bakalım." Huysuzca konuşmuşum gibi geliyor kulağa ve daha fazla şey söylemeden önce dilimi tutuyorum.

Phil iç geçiriyor, gözleri hâlâ sakin olan barı tarıyor. Bulaşık makinesinin yanına gidip hazırlık yapmak için makineyi boşaltmaya başlıyorum ama Phil'in bakışlarıyla buluşmamaya da dikkat ediyorum.

"Müzik, şarkı söylemekten daha anlamlı, biliyorsun."

"Şarkı yazmayı seviyorum," diyorum.

Phil bulaşıklarda bana yardım ediyor, hâlâ buharlı olan bulaşıkları alıp temiz bir bezle siliyor.

"Enstrüman çalıyor musun?"

"Piyano."

"İyi misin peki?"

Omuz silkiyorum.

"Bu evet demek oluyor. Sahne korkusu mu bu yoksa sahne arkasında olmakla alakalı genel bir istek mi?"

"İkincisi."

"İyi o zaman. Charlie hoşlanmıyor mu bu durumdan peki?"

"Nefret ediyor."

Phil kollarına yaslanarak öne doğru eğiliyor. "Elbette nefret eder. Kalabalıkların ilgisi için yaşayan biri için bunu anlamak zordur ve Charlie Greenly kesinlikle zamanında kalabalıkları nasıl heyecanlandıracağını iyi bilirdi. Hiç gördün mü onu?" diye soruyor birden.

"Babamın eski konser kayıtlarını mı? Aslına bakarsan senelerdir görmedim. Ama onu mutfakta gördüm, bu yüzden hayal edebilirim."

Phil başını iki yana sallıyor. "Hayır. Aynı şey değil, seni temin ederim. Sahnede kahrolası bir maytap gibiydi baban. Elbette bir kimyasal etkisinde olduğunu düşündüm ama ağır maddelerden uzak durduğunu söylerdi."

Kızarıyorum. "Eroinin insanın şeyini kötü etkilediğini söyler."

Phil bir kahkaha atıyor. "Bir yerlerde eski bir konser kaydı olacaktı. Onu bir arayayım. Seyretmeye değer bir şey."

Kalabalık içeri girmeye başlıyor ve barı Phil'le birlikte götürüyoruz. İnsanlarla iletişim kurarken onu izliyorum. Müsait durumda olmama rağmen birçok insan Phil'le göz göze gelmek için bekliyor. Efsane o. Buraya, bira ve Big Ten basketbol turnuvası için olduğu kadar onun için de geliyorlar.

Bunun nedenini de görebiliyorum. O da tıpkı barı gibi rahat biri. Huzur verici. Çok samimi. Bu şimdiye dek gördüğüm en huzur/huzursuzluk verici şey.

Elindeki babamın eski konser kaydının nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Dürüst olmam gerekirse hiç hayal bile edemiyorum. Biz doğmadan çok önce babam punk rock müzisyeni olmayı bırakmıştı. Benim tanıdığım Charlie Greenly emniyet kemerini takar, şarap tadımlarına gider ve Mario Kart oynar. Grubunun yaptığı müziği dinledim ve gerçekten güzel olduğunu düşündüm. Çok güzel. Katıksız, cüretkâr ve samimi.

Ondan, sarı saçlarımdan fazlasını aldım. Göğsüme baskı yapan onca ağırlığın altında soluksuz kalmışım gibi hissediyorum. Müzik yapmak istemediğimden değil. İstiyorum. Sadece canlı müzik yapamam. Müziğim benim için çok kişisel. Cullen'ın geçen gün şarkı yazarken beni rahatsız etmesi bana resmen bir şiddet eylemi gibi geldi.

Hayır. Bunu yapamazdım. Kendi sözlerimden oluşan bir şarkıyı seyirciler karşısında çalmak mı? Bundan daha çok nefret edeceğim bir şey düşünemem.

16

VADA

Phil'in beni erkenden işten eve gönderdiği cumartesi akşamı hava, mevsim normallerinin üzerinde bir sıcaklıkta. Zaten vardiyada değilim ve sanırım Luke'u yanına gönderdiğim için bana fazladan bir iyilik yapmak istedi. Luke o kadar gayretli ki hepimizi utandırıyor. İlk çalışmaya başladıklarında Luke ona sürekli "Bay Josephs" deyip duruyordu ve bu bizi çok güldürüyordu. Ben araya girmeden önce, Phil onu bir buçuk saat boyunca güzelce haşladı.

"Git." Phil bana bakarak bağırıyor. "Başını belaya sok. Gençliğini yaşa."

Ellerimi temiz bir beze siliyorum. "Gerçekten mi?" diye soruyorum, oysa önlüğümün bağcıklarını çözmeye başlamışım bile.

"Gerçekten. Ama sakın tutuklanma. Mary bunun için kesinlikle beni suçlar."

Bağışların toplandığı kavanoza uzanıyorum ve barın arka tarafında içindekileri boşaltıyorum, kendi payımı sayıyorum ve paramı arka cebime koyduktan sonra telefonuma uzanıp Meg'e bir mesaj yazıyorum.

VADA

Erken çıktım. Neredesin?

MEG

Hemen köşeyi dönünce, buradayım. Michigan Sineması'nda Fly Fishing belgeselindeyim. *gözdevirenemoji*

Öff. Meg'in sosyal hayatı benimkinden bile kötü.

VADA

Kaçabilir misin?

MEG

Beş dakikaya oradayım.

"İyi geceler, Phil!"

"Annene mesaj at!" diye sesleniyor bana, ben de karşılık olarak başımın üzerinden ona el sallıyorum ve arka kapıyı iterek açıyorum. Bu esnada neredeyse kapıyı Luke'un suratına vuruyorum.

"Ay! Pardon!"

Luke şaşkınlıkla gülüyor. "Benim hatam. Önüme bakmıyordum."

Üzerinde kot bir ceket var ve kot, gri-mavi gözlerine acayip şeyler yapıyor, gözlüklerinin ardından bile belirgin hale gelmelerine neden oluyor. "Çalışıyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Yoo, maaş çekimi alıyordum. Bir de dün geceden kalan bahşişleri. Kendi payımı almayı unutmuşum ve Phil onu Kazi'den kurtardı."

"Ah," diyorum, kalçamı kapıya dayayarak. "Evet, ona dikkat etmen gerek. Rastaları arasında ne sırlar gizli." Döndüğümde, Cullen ve Zack'in, Luke'un arkasında durdukla-

rını görüyorum. "Siz de mi iş için geldiniz. Bu aralar eleman bulma konusunda şansım açık."

Cullen başını iki yana sallıyor. "Ağır iş yapmam ben. Mikroplar beni tedirgin ediyor."

Zack gözlerini deviriyor ve elini uzatıyor. "Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum. Zack Granger."

Zack'in kocaman elini sıkıyorum ve başımı kaldırarak ona bakıyorum. "Gerçekte çok daha iriymişsin." Zack'in klasik bir yakışıklılığı var. Uzun boylu, yanık tenli, çıkık bir âdemelması ve yapılı bir vücudu var. Bir de evet, cidden uzun. Zack sanki çekerek uzatılmış gibi duruyor ve bizden üç yaş falan büyük görünüyor.

"Çok söylüyorlar bunu."

"Bu bir iltifat. İyi duruyor sende."

"Gerçekten öyle, değil mi? Tek bir santim bile boşa gitmemiş," diyor Cullen, erkek arkadaşını tepeden tırnağa süzerek. Bu alaka üzerine Zack'in gözleri parlıyor. Çok tatlı bir manzara. Zack'in eşcinsel olduğunu ne zaman açıkladığını bilmiyorum. Yani sanki bir gün öylece geldi, okul çıkışı koridorda Cullen'ın elini tutup onu öptü ve bu herkese çok normal geldi. Durumunun tanım gerektiren bir yanı yoktu. O Cullen'a aitti, Cullen da ona.

"Her neyse," diyor Luke, boğazını temizleyerek. "Çıkıyor musunuz? Bitti mi? İşiniz yani? Vardiyanız sona erdi mi?"

Cullen bir şeyler mırıldanıyor ve Luke kıpkırmızı kesilip onu iterek hafifçe ilerletiyor.

Kendi yüzüm de alev ateş yanmasına karşın bu falso üzerine yorum yapmamaya karar veriyorum. "Evet. Phil erken çıkmama izin verdi. Ben de tam şeyle buluşacaktım..."

"Benimle! Benimle buluşacaktı!" diyor Meg bezgin bir sesle. Hafifçe koşarak gelirken ceketini çıkarıyor. "Tanrım, dışarısı çok sıcak."

"Ya, *tam* sinek balıkçılığı zamanı," diyorum üstünkörü bir ifadeyle. Meg homurdanarak gülüyor, ben de diğerlerine dönüyorum. "Bu Meg. Meg, bunlar da Zack, Cullen ve Luke. Luke Greenly," diyorum en son ve Meg'in gözlerinin parladığını görünce hemen yanağımın iç kısmını ısırıyorum. "Luke ve Cullen Greenly yani. İkiz kardeşler." Tanrım, Vada, *sus* artık.

Meg anında, gökkuşağı tonlarındaki peri kanatlarını ilgiyle incelemekte olan Luke'a elini uzatıyor. "Seninle tanışmak büyük zevk."

"Ben Luke," diyor Luke.

"Ben de Cullen," diye giriyor kardeşi araya. "Kanatlarına bayıldım."

Meg reverans yapıyor. "Teşekkürler. Bunların insana biraz tuhaflık kattığını düşünüyorum, ya sen?"

"Kesinlikle," diyor Zack ciddi bir ifadeyle. "Herkes taşıyamaz böyle kanatları."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak, en yakın arkadaşımı inceleyen Luke'u seyrediyorum. Bu benim için işlerin gidişatı açısından çok önemli bir durum. Meg benim için çok önemli ve ikimiz, aynı pakette sunulan ürünler gibiyiz. Yani, Luke'la ciddi bir şey *olduğundan* değil. Ama her ihtimale karşı. Böyle şeyleri önceden bilmek en iyisi.

"Lorde dinler misin?" diye soruyor Luke bir an sonra.

Meg, megavatlık gülümsemesini sergiliyor. "Tabii ya, dinlerim."

Luke gözlerini kısarak bakıyor ona. "Aklıma 'Green Light' şarkılarının video klibini getiriyorsun. Seyrettin mi o klibi?"

"Ah, Tanrım, evet!" diye katılıyorum ona heyecanla. "Tanrım, Meg. Cidden öyle. Lorde sokakta, elbisesi ve spor ayakkabılarıyla tek başına dans ediyor ve o da çok tatlı, çok tuhaf görünüyor. Tam anlamıyla sensin o."

İnsanları kulübe almak için kenara çekilirken Meg klibi telefonunda açmış bile. Birkaç saniye sonra Zack'in kolunun altına fırıl fırıl dönerek şarkıya eşlik etmeye başlıyor. Devasa bir basketbol yıldızı olmasına karşın Zack ciddi anlamda zarif hareket ediyor.

Luke'a bir bakış atıyorum ve dudaklarımın köşesinden hafifçe fısıldıyorum. "Tüm bunları peri kanatlarından mı çıkardın yani?"

Gözleri parlıyor. "Bu bana verilmiş bir lütuf. Senin müzik tarzları hakkında sahip olduğun zevk gibi bir şey yani. Bana, gece yarısı bulvarın orta yerinde dans eden Lorde'ymiş gibi geliyor."

"İnanılmaz," diyorum. Beni görünce aklına hangi şarkının geldiğini sormak istiyorum ona ama bu düşünceyi kafamdan çabucak atıyorum.

Luke'un dolgun dudakları, sanki zihnimi okuyabilirmiş gibi ufak bir gülümseyişle kıvrılıyor ve başını iki yana sallıyor. "Senin üzerinde hâlâ çalışıyorum. Bazı insanlar kendilerini hemen belli ediyorlar. Meg ve Cullen gibi. Cull açık ve net bir şekilde Panic! at the Disco mesela..."

Elimi kaldırıyorum. "Dur biraz! Ben de düşüneyim." Zack ve Meg'le birlikte olan Cullen'ı seyrediyorum. Üçü de dans ediyor, balonun peri kızıysa Meg. Güçlü kuvvetli ve sıcakkanlı Zack, olabildiğince istikrarlı. Ama ya Cullen? Muhteşem renkleriyle fark ediliyor. Dinlediğim tüm Panic! at the Disco şarkılarını düşünüyorum. Aklıma birçoğu geliyor ama... "'Dancing's Not a Crime,'"* diyorum.

Luke, sarı bukleleri altında kaşlarını kaldırıyor. "Emin misin?"

"Yüzde yüz."

İkiz kardeşine bakarak başını onaylarcasına sallıyor. "Sanki şarkı onun için yazılmış. Zack bile aynı fikirde."

* "Dans Etmek Suç Değil." – çn.

"Hayatının mottosu bile olabilir bu."

"Onu mezuniyet balosunun şarkısı yapmak için uğraştığından eminim."

"Bunu biri yapabilecekse..."

Luke bana hak veriyor. "Süper gücünün bir zerresini bile hayır işlerine verse, küresel ısınmayı önleyebilirdi."

Lorde'nin şarkısı bitiyor ve bara giren insanların bakışlarına maruz kalmaya başlıyoruz. "Siz üçünüz, nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor Meg, telefonunu arka cebine sokarak.

Cullen, caddenin karşı tarafını işaret ediyor. "Kâinat üzerindeki en güzel yere. Pinball Pete'e."

"Atari salonuna mı?" diye soruyorum. "Hiç gitmedim oraya."

Zack gözlerini kırpıştırıyor. "Caddenin karşısında çalışıyorsun ama."

"Ama hep arka taraftan girip çıkıyorum. Orası pek radarımda olmuyor."

"Eh, bugün şanslı günün," diyor Cullen, kolumu yakalayarak. "O renkli kapıların ardında, üzerinde ismin yazan ruh hali yüzüklerinden var."

***

"Cullen. *Bütün* fişlerimizi ruh hali yüzüğü* için birleştirmemiz lazım. Kaçınılmaz bir şekilde parmağımı yeşile boyayacak bir şey için yedi yüz fiş falan gerekiyor. Gerçek bilim bile değil bu."

"Sus," diyor Cullen, oynanan onlarca oyunun çınlayan sesleri arasından.

Burası tıpkı, ateşli bir hastalık esnasında gördüğünüz rü-

* Genelde eğlence merkezi ve lunapark gibi yerlerde satılan ve kişinin içinde bulunduğu ruh haline göre renk değiştirdiği varsayılan yüzük. - çn.

yalara benziyor. Yanıp sönen elektronik flaşlar, yarış oyunlarının bulunduğu sıradan gelen yüksek sesli müzik ve insanlara daha çok fırsat tüküren bozukluk makineleri.

Aynı zamanda çok eğlenceli bir yer. Bu zindan gibi atari salonuna ilk indiğimiz anda düşündüğümden çok daha eğlenceli bir yer hem de. Hayatım boyunca harika oynayacağımı düşünmüş olsam da hepimizin pinball oyununda berbat olduğumuz ortaya çıktı. Ama en çok eğlendiğimiz yerleri bulduk. Zack, Skee-Ball oyununda resmen Luke'un canına okuyor, Meg de hareketli raflarla oynanan oyunun başından ayrılmıyor. Bir yığın çeyrekliği var ve oyunda birinci olmaya kararlı.

"Kaç tane kaldı?" diye soruyorum Cullen'a, arka cebinden sarkan fiş zulasını işaret ederek.

"Bir sürü var," diyor. "Ve gizli silahımla hazır geldim."

"Neymiş o?"

"Kalpleri kazanan gülümsemem."

Sızlanarak gözlerimi deviriyorum. "Yandık. Ben Dubble Bubble için biraz para bozduracağım."

"Dur!" diyor, önüme atılıp elleriyle ellerimi kavrayarak. "Pes edemeyiz! Daha çok fiş veren belli makineler var. Meg çeyrekliklerle oynuyor. Köşeyi dönmek zorunda. Zack de bir Skee-Ball dâhisidir. Ellere bak," diyor muzip gülümsemesiyle bana doğru eğilip. "Sihirli eller."

Ellerimi ellerinden kurtarıp gülümseyerek omzuna vuruyorum ve geriye kalan dört çeyrekliğimi harcayacak bir şey bulmak için çevreme bakıyorum. "Şunlar Dance Dance Revolution* mı?" Cullen, Zack'in sihirli olan başka yerleri hakkında bir şey söylemeden, doğruca boş makinelere gidiyorum.

* Atari salonlarında bulunan, ekrandaki yönergelerle, tabandaki ışıklı oklar üzerinde belli adımlar atarak doğru yerlere basmak suretiyle oyuncuyu dans ettiren bir video oyunu. – çn.

Çömelerek makinenin ihtiyaç duyduğu bozukluğa bakıyorum. Bir dolar. Mükemmel.

"Dans?" diye bir teklifte bulunuyor Luke, geriye kalan son dolarını uzatarak. Zack'e kaybetmekten bıkmış olmalı.

"'99 Luftballons'?"*

"Tamamdır," diyor.

"Bunu daha önce yapmış mıydın?"

Dudakları tuhaf bir hal alıyor. "Belki. Korkuyor musun?"

Dikleşiyorum. "Asla. Kazanırsam bütün fişlerini alırım. Üzerinde ismim yazan bir ruh hali yüzüğü var."

Elimi sıkıyor. "Cenazen kalkacak."

Converse ayakkabılarımın bağcıklarını daha sıkı bağlamak için eğiliyorum, uzun kollu tişörtümü çıkarıp tutması için Zack'e veriyorum. Luke da kollarını esnetiyormuş gibi yapıyor ve bunu yaparken, onun da kot ceketini çıkarmış olduğunu ve üzerinde bembeyaz bir tişörtle kaldığını fark ediyorum. Göğsünü sıkıca saran, dar kesim bir tişört bu.

Bu hiç de âdil değil.

Silkinip kendime geliyorum, avuçlarıma tükürerek ayak tabanlarımı ovuyorum.

"Iyy, Vada." Meg kıs kıs gülüyor. Onu duymazdan geliyorum. Bu ciddi bir mesele.

Başla tuşuna basıyoruz ve okların üzerine geliyoruz. İlk başta oyun yavaş ilerliyor. Bir adım ileri, bir adım geri. Birleş, ayrıl. Luke her bir adımda benimle ve elimde olmadan şarkıya eşlik ediyorum. Bu şarkıya bayılıyorum.

Yaklaşık bir dakika sonra şarkı hızlanmaya başlıyor ama ben de bunun için oraya çıktım zaten. Luke'a bakmıyorum ama onun da yanımda tempoya uygun şekilde dans ettiğini hissediyorum. Ritmin içine giriyorum ve havaya giriyorum.

* Alman şarkıcı Nena'nın, seksenli yıllarda ünlü olan hareketli şarkısı. – çn.

Fazlaca kendini beğenmiş davranarak ellerimi tutacaklardan çekiyorum. Arkamızdan gelen sesleri işitiyorum ama kafalarımızın etrafında bangır bangır çalan ritimden başka bir şeye yoğunlaşma iznini vermiyorum kendime. Baldırlarım yanıyor ve yüzüm sıcacık. Üst dudağımdaki ter damlalarını siliyorum ama o kadar gülüyorum ki yanaklarım acıyor. Şimdiye dek hayatımda en çok eğlendiğim an bu olmalı.

"Yoruldun mu bakalım, Carsewell?" diye soruyor Luke, hiç de yorgun çıkmayan sesiyle.

Ona karşılık vermiyorum. Bu eski makinenin üstünde dans etmeye devam ediyorum. Adım at, dokun. Adım at, dokun. Kendin zıpla, birlikte zıpla. Çapraz zıpla. Şarkının giderek yavaşlamaya başladığı açıkça belli çünkü oradan müthiş bir hıza ulaşıyor ve bunun üzerine yutkunuyorum. Bunu yapabilirim. Ellerimi tekrar tutacaklara koyuyorum ama tutacaklar da beni geri itiyor. Kahretsin.

Ritmi kaçırıyorum ve hatalarım nedeniyle ekranım yanıp sönüyor. Ritmi yakalamaya çalışıyorum ama bunu yapamıyorum. Tam yeniden toparlayacakken şarkı sona eriyor ve Luke galip geliyor. Ama buna sinirlenemiyorum. Saçları alnına dökülen ve terden yamyassı olan, tişörtü karın kaslarına yapışmış Luke feci şekilde hoş görünüyor.

Hayır. Biraz olsun kızamadım.

Fişlerimi ona veriyorum. "Doğruya doğru," diyorum, başımı sahte bir hareketle eğerek. "Bunları hak etmiyorum."

Fişlerimi cebine tıkıyor. "Önemli değil. Londra'da yedinci sınıftayken DDR şampiyonluğum olduğunu nereden bilecektin?"

"Yok artık!" diyorum, bir kahkahayla nefessiz kalarak.

"Öyle. Bununla fazla gururlanmıyorum ama. Birincilik için Cullen'ı yenmiştim."

"Öyle mi?" diyorum, durumu onaylatmak için.

Cullen rahat bir tavırla omuz silkiyor. "Ayaklarım ağırdır benim."

Meg'in peşinden, bozukluklarıyla oynadığı oyunun başına gidiyorum. "Düşünüyorum da," diyorum. "Bir seferde bir taneden fazla atsan ne olur acaba?"

Kalan son üç bozukluğunu çıkarıyor. "Denemeye değer." Bozukluklar birer birer pat diye iniyor ve bozukluklardan oluşan bir yığın tüm rafa yayılıyor, kazandığımızı belli eden zil çalıyor.

"Vay canına be!" diye bağırıyor Meg. Makineden dökülmeye devam eden fişleri alıyor ve hepsini yumruğunun etrafına doluyor.

Meg bir süre sonra fişlerini, onları paraya çevirecek makineye sokarken, "Of be," diyorum yüzümde bir sırıtışla. "Sende bu kumar alışkanlığını başlattığım için annenle baban beni asla affetmeyecek."

"Doğru," diyor mutlulukla, kanatları sallanıyor. "Bu günah yuvasından artık geri dönüşüm olamaz." Makineden makbuzunu alıyor ve bir çığlık atarak toplam tutarı okuyor. "Tam anlamıyla yoldan çıkmışım ben."

Meg'le birlikte ürünlerin sergilendiği tezgâha gidiyorum ve sevgili arkadaşım, beş yüz fişinin tümüyle plastik bir korsan kılıcı almaya karar veriyor. Bütün o bozukluklar. Sahte bir kılıç için. Aldığı kılıcı da Luke'u sırtından bıçaklamak için kullanıyor ve hep birlikte, erkenden gelen baharın o güzel gün batımına doğru çıkarken onun muhteşem bir kahkaha atmasına neden oluyor. Hava burada çok daha temiz ve taze, sesler sanki kısılmış gibi. Barda çalışmanın kulaklarıma eziyet ettiğini düşünürdüm ama o salondaki bambaşka bir şeydi. Orada bir saat daha kalsaydım kesinlikle gözüm seğirmeye başlardı.

Saatime bakıyorum. "Geç oldu, Meg. Seni eve götürsem iyi olur."

"Bizim de gitmemiz lazım," dedi Zack. "Ablam bu akşam arabayı istiyordu."

"Aslında, görünüşe göre annemle babam da sinemadan çıkıyorlar," diyor Meg, ileriye bir yere bakıp kılıcını başının üzerinde sallayarak. "Ben eve onlarla giderim."

Meg'e hızlıca sarılıyorum ve o da dans ederek gidiyor. Zack ve Cullen, Luke ve benim önümde caddenin karşısına geçerek Loud Lizard'ın önüne park edilmiş kırmızı bir Jeep'e doğru gidiyorlar.

"Tekrar içeri mi gireceksin?" diye soruyor Luke.

"Hayır. Ama arabam arka tarafta."

Luke'la birlikte oyalanıyoruz. Neden caddenin karşısına geçmediğimizi bilmiyorum fakat elbette bunu yaparsak her şey sona ermiş olacak.

Luke elini cebine sokuyor. "Sana bir şey aldım."

"Yine mi çeyreklik?" diye bir tahminde bulunuyorum. Luke elini uzatıyor, parmakları küçük bir şeyin etrafında kıvrılmış.

Elimi onun elinin alt tarafına doğru uzatıyorum, teninden yayılan sıcaklık benim tenime işliyor. Avucumun içine sivri bir şey bırakıyor.

"Ruh hali yüzüğü! Bütün fişlerine mal olmuştur bu!"

"*Hepimizin* fişlerine," diyor Luke. "Ne yazık ki benim parmağıma çok küçük geldi."

"Ayarlanabilir bu yüzükler, seni dâhi."

Luke'un yüzü masumlaşıyor. "Ah, tabii ya."

"Teşekkürler," diyorum. Tuhaf bir şekilde heyecanlanıyorum. Tanrı aşkına, ucuz bir oyuncak bu. Kesinlikle parmağımı yeşile boyayacak. (Çünkü onu asla çıkarmayaca-

ğım.) Caddenin karşısına geçiyoruz. Cullen ve Zack çoktan arabaya binmişler. Bizi izliyorlar. Bu yüzden ben de elimi sallayarak yüzüğümü gösteriyorum ve ara yoldan geçerek binanın arka tarafına geçiyorum. Tam bir kez daha yüzüğüme bakarken sızlanan bir ses işitiyorum ve birden midem büzülüyor. Pislik Marcus arabama yaslanmış halde duruyor.

Sessizce bir küfür koyuveriyorum ve arka kapıdan bara bakıyorum. "Phil hâlâ burada olduğunu biliyor mu?" Elimi uzatıyorum. "Her neyse. Cevap verme." Yarım saniye kadar tereddüt ediyorum ama o an, zavallı üvey annemin uyuyan bebekleri arabaya yerleştirip Marcus'u almak için buraya gelmek zorunda kalan hali gözümün önüne geliyor ve bu yüzden bir bip sesiyle kapımın kilidini açıyorum. "Bin arabaya. Ben eve götürürüm seni."

Onu oturtup emniyet kemerini takıyorum ve arka koltuğu üstünkörü ararken bulduğum bir poşeti uzatıyorum ona. "Sakın annemin arabasına kusayım deme."

Marcus poşeti elinde buruşturuyor ve asabi bir ifadeyle bana bakıyor. "Ses tonuna dikkat et."

Sertçe radyoyu açıp sesi yükselterek *bu* aptalca uyarıyı duymazdan geliyorum.

Arabayı park ettiğim yerden geri geri çıkarmama fırsat kalmadan Marcus müziğin sesini kısıyor. "Kim bu?"

Yanağımın iç kısmını ısırıyorum. Bu radyo oyununu doğduğum günden beri oynarız. Marcus elini, şarkının adının yazdığı ekrana koyuyor. "Hile yapmak yok."

Bir of çekiyorum, onu duymazdan gelmeyi çok istiyorum ama bunu yapamayacağımı biliyorum. "Üniversite radyosunda isimleri yazmıyor zaten, Marcus." Şarkıyı bir saniye dinledikten sonra, "Çok kolay. Social Distortion," diyorum.

"Şarkı?" diye soruyor.

Bunu bilmem birazcık daha zaman alıyor ama şarkının ilk sözünü duyduğumda buluyorum. "Ball and Chain."

"Vokalist? Ve grup hakkında en az iki bilgi."

Tatlılıkla, ezberimdeki bilgileri sıralıyorum. "Mike Ness. Social D sıklıkla, Rolling Stones'un punk versiyonu olarak anılırdı ama ben katılmıyorum. Bir de Mike eroin bağımlısıydı."

"Muhtemelen bir tek o değildi," diye itiraf ediyor. "Neden Rolling Stones kıyasına katılmıyorsun?"

Cevabı merak etmiyor. Hâlâ sorguluyor beni. Marcus konuşmak istemiyor. Öğretmek istiyor.

"Çünkü o, kahrolası Mick Jagger değil, bu yüzden işte."

"Mick Jagger fazla abartılmış bir adam," diyor tahmin edeceğim üzere. Marcus, Rolling Stones'tan nefret eder. Uzunca bir süre, ben de nefret ettiğimi düşünmüştüm. Sonunda, nefretimin sebebinin onlara hiç şans vermemem olduğunu fark ettim. Babamın fikrini bir kanun gibi devralmışım. "Ayrıca kullandığın sözcüklere dikkat et," diye sürdürüyor sözlerini. Kaşlarımı çatarak karanlığa bakıyorum.

Sonraki ışıklarda, yüzüne bakmak üzere koltuğumda dönüyorum. Gölgeler içinde yüzü bitkin görünüyor. Üzerinde hâlâ iş yerinde giydiği takım elbise var, bu da demek oluyor ki işten çıkar çıkmaz Phil'e gelmiş. Muhtemelen Phil beni bardan çıkardıktan hemen sonra. Phil onun geleceğini tahmin etmiş miydi? Babam son zamanlarda çok mu geliyordu bara? Patronumla bir kez daha konuşmam gerekiyor. Beni yine korumaya başlamış.

"Neden karın ve çocuklarınla evinde değilsin?"

"Çocuğumla birlikteyim işte," diyor rahat bir tavırla. Sanki kalbimi kırmıyormuş gibi. "Bu kim peki?"

Işık değişiyor ve gaza biraz fazla bir kuvvet uygulayarak basıp ikimizi de koltuklarımıza yapıştırıyorum. Marcus fısıltıyla bir küfür savuruyor ve çantasını daha sıkı kavrıyor.

"Jimmy Eat World. 'The Middle.' 90'ların sonuna doğru

ortaya çıkan emocore akımıyla tanındılar. En iyi şarkıları 'Hear You Me'dir."

"Bu bir gerçek değil ki," diyor.

"Aslına bakarsan, *öyle*. Büyükanne Carsewell öldükten sonra, senin CD parçalanana kadar çalmıştım onu."

"O CD'ye ne olduğunu hep merak etmiştim." Jane'le birlikte yuvamız dedikleri üst-orta sınıf mahallelerine doğru dönerken sessiz kalıyor. Burası, gerçekten güzel görünümlü sıra sıra evlerle dolu. Yüksek aidatlı ve güvenlik sistemleri olan evler bunlar.

"Üniversite öğrencisi DJ bu akşam grunge havasında, belli. Pearl Jam, 'Daughter,'"* diyorum arabayı garaj yoluna park ederken. Bazen radyo oyunu tam olayın özüne değiniveriyor. Şarkının girişteki elektrogitar melodisi yanıtımı doğrularken Marcus oturup bakışlarını ellerine indiriyor.

"Ne ima ettiğini anlayamayacak kadar sarhoş olduğumu sanma sakın."

"Ah, lütfen. Bu senin oyunun, Marcus. Bu numarayı bana sen öğrettin."

"Şarkı sözlerini bana karşı bu şekilde kullanacaksan, neden söz *ettiğini* bilsen iyi olur."

"Sen de bana müzik ya da hayat hakkında nutuk çekmeye başlayacaksan, neden söz ettiğini bilsen iyi olur. Bu şarkının ismi. Hepsi bu. Bilgileri bana sen öğretmiştin. Sadece bilgiler. *Bilgiler nedir bilsen iyi olur.* Ben biliyorum. Teşekkürler. Burada işin bitti."

Marcus, onu eve bıraktığım için teşekkür etme zahmetine girmiyor. Arabanın kapısını açıyor, sendeleyerek evinin önündeki sundurmaya çıkıyor ve dönüp bana bakmadan evine giriyor.

Bu da en iyisi oluyor. O lanet herif beni ağlarken göre-

* Pearl Jam'in, Vada gibi ilgi görmemiş, yalnız bir kız çocuğunu anlattığı Daughter (Kız Evlat) parçası, taşı tam gediğine koyuyor. – çn.

mez. "Daughter" benim hakkımda değil, biliyorum. Şarkı, öğrenme güçlüğü çeken ve bu mücadelesi yüzünden ailesinden şiddet gören bir kızla ilgili. Bu korkunç bir hikâye ve kendimle ilişkilendirebildiğim bir durum değil. Ama bazen bir şarkının verdiği hissiyatla ilişkilendirirsiniz kendinizi. Marcus bu tür ince ayrımları anlamıyor. Hissiyatı kavrayamıyor. Kavrayabilseydi, belki de bu noktada olmazdık. Onun, kızı olduğumu bildiği ama benim asla bunu hissedemediğim bu noktaya.

17

LUKE

"Dünya senden, aşkın bir Ed Sheeran şarkısı gibi olduğuna inanmanı ister. Çimlerde yalın ayak yürümek, karanlık köşelerde öpüşmek, birlikte yaşlanmak falan," diyorum mikrofonuma. "Ama aşk öyle bir şey değil. Yani, Eddie'ye bir baksana. Görünüşe göre adamın kafası pek yerinde değil. Eski kız arkadaşlarından, TSwift değerinde ayrılık marşlarıyla intikam alan zavallı bir Rupert Grint çakması gibi."

Cullen iri iri açtığı gözleriyle bana bakıyor. Karşılık vermek üzere ağzını açıyor ama başını iki yana sallıyor. Sonunda, "Zavallı bir Rupert Grint çakması mı? Bence o adam bundan daha iyisi. Rupert'ın neyi var ki? Milyonlarca sterlini ve kendi adına bir dondurma kamyonu mu? Her yerde Ed Sheeran'ı bekleyen kızlar olduğuna eminim. Ya da böyle işlerle ilgiliyse, ki ben cidden ilgili olmasını umarım, belki de oğlanlar."

"Adam evli ama konu bu değil tabii."

"*İddia edildiğine göre* öyle," diye dalga geçiyor.

"*Konu*, aşkın öyle bir şey olmaması. Sırf düğünlerde çalınsın diye hazırlanmış bir şarkı ya da her şehirde bir kız olması değil. Aşk bundan daha derin bir şey ve ben erkeklerin, tercihleri hangi yönde olursa olsun, bu farkı algılayamadıkları yönündeki imalara kızıyorum."

Cullen oturduğu yerde arkasına yaslanarak mikrofonu

kendine doğru çekiyor. "Yani çiçekler, mumlar, Hallmark tatilleri ve pahalı restoranlar romantik değil mi diyorsun sen?"

"Hayır, yani, evet. Tamam. Bunlar romantik şeyler olabilir," diyorum hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Sanırım ben olayın eylemler değil de niyetler olduğunu söylüyorum. Sırf bizim Eddie o romantik şarkıları söylüyor ve ortalıkta hiç duş almıyormuş gibi geziyor diye herkes onun fena hâlde samimi olduğunu düşünüyor. Ama değil."

"Tamam, sen söyle o zaman. Gerçek, içten aşk nasıl olurmuş?"

Elimle yüzümü ovuşturarak düşünüyorum. Bu zor bir soru değil. Orada, tıpkı şarkılarımdan biri gibi yüzeyin hemen altında kaynıyor. "Aşk... Yağmur yağacağı öngörüldüğünde yanına bir şemsiye almaktır ama kendin için almazsın o şemsiyeyi." Annemizle babamızı düşünüyorum. "Biri, öyle sevdiğini bildiği için kırmızı biberleri boylamasına keserken mutfakta ona detone bir şekilde serenat yapmaktır. Ertesi sabah partnerinin, trafiğe geri geri girerken gerileceğini bildiğin için arabayı ters park etmektir. Bir kez kokusunu sevdiğini söyledi diye aşırı pahalı, açık olarak satılan nemlendiricilerden almaktır." Cullen'ın dudakları yavaşça bir gülümsemeyle aralanıyor ve ben de devam ediyorum.

"Bir şeylerin farkına varmaktır. Onları ilk gördüğünüz andan beri incelediğiniz için kendilerinin bile varlığını bilmedikleri yanlarını görmektir. Tanrı korusun, günün birinde rehberiniz silinir diye, kayıtlı olsa bile telefon numarasını ezbere bilmektir. Kulaklıklarından bangır bangır duyulan şarkı vasıtasıyla ruh halini tahmin etmektir. Sıra dışı bir şey deneyimlediğinde, bu gerçekten insanın aklını alan bir şey miydi yoksa sadece o an onun yanında olduğun için mi öyle etkilendin, anlayamamaktır. Sanki o kişi hayattaki her şeyi daha iyi kılar senin için. On sekiz yaşında bir delikanlının,

açıkça aklını kaybetmiş olduğu için büyük ihtimalle kesilecek, felaket şiir kırıntılarını ikiz kardeşine sallamasıdır," diye bitiriyorum sözlerimi.

"Hiç de bile," diyor Cullen aceleyle. "İmkânı yok, bu kısmın hepsi kalıyor."

"Neden söz ettiğimi bile bilmiyorum," diye söyleniyorum. "Önceki kız arkadaşımla Instagram üzerinden ayrıldım."

"Pişman mısın?" diye soruyor Cullen kurnazca.

Elimi sallıyorum. "Hayır, hayır, elbette pişman değilim."

"Yani bunlar..." Elini gösterişli bir hareketle sallıyor. "Önceki kız arkadaşınla ilgili değildi."

"Ne? Hayır! Söylediklerim... Yani ben gerçek hayattaki birinden söz etmiyordum..."

Cullen'ın yüzünde kuşku dolu bir ifade beliriyor. "Bana kesinlikle *belirli biri* gibi geldi."

"Değildi ama," diye ısrar ediyorum, söylediğim sözleri kafamdan bir kez daha geçirirken boynumdan terler akıyor.

Cullen öne doğru eğilerek elini mikrofonun her iki tarafına bastırıyor. "Pekâlâ. Belirli biri hakkında değildi söylediklerin. Ama eğer öyle olsaydı, o kişiye ne demek isterdin? Farazi olarak yani. Belki gelecekteki aşkına?"

Zihnimde beliren o çiller karşısında gözlerimi sıkıca yumuyorum ve yutkunuyorum. "Belirli bir kişi hakkında olmadığı için söylediklerim tamamen farazi ama şunları söylerdim..." Oturduğum yerde dikleşiyorum. "Dünya üzerindeki en iyi erkek değilim, derdim. Kesinlikle benden daha yakışıklı, daha uzun boylu, daha zeki, sakal uzatabilen, şişkin kasları ve bir arabası olan delikanlılar vardır... Ama ben senin için en iyisi olurum. Birbirimize uyarız ve ben seni değiştirmeye çalışmam çünkü bu durumda aramızda o uyum olmaz. Ve senin için yalnızca en iyisini isterim çünkü aşk budur. Aşk, bir başkasının melodisine uygun yazılan sözlerdir."

Utançla yüzümü ekşitiyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bu kısmın kesinlikle kesilmesi gerekecek."

Cullen başını iki yana sallıyor, yüz ifadesi neşeli bir ifadeye bürünmüş. "Gerçekçi ol. Bunlar çok değerli."

"Bence *zavallıca* sözler bunlar. Sesim sanki bir rüyadaymış gibi çıktı."

"Öyle olabilir," diye hak veriyor bana. "Ama dinleyiciler yer bunları."

Mikrofonumun fişini çekiyorum ve masadan uzaklaşıyorum. "Biraz hava almam lazım."

Cullen bir an gözlerini kısıyor, ardından başını onaylarcasına sallıyor. "Neden çıkmıyorsun sen? Ben biraz daha kalıp kaydı düzenlerim ve sonra eve gelirim."

"Kaydı idare edecek kadar malzemen var mı?"

"Ben hallederim. Kaykayın yanında mı?"

Başımı sallayarak Mac'imi kılıfına koymaya başlıyorum. İki dakika sonra ön kapıdan karanlık geceye çıkıyorum ve keskin bir takırtı sesiyle kaykayımı yere bırakarak sırt çantamın kayışlarını göğsümde bağlıyorum. Müzik açmıyorum –zihnim hiçbir şey dinleyemeyeceğim kadar dolu– ve şehir merkezini diğer mahallelere bağlayan yüksek tepeyi kaykayımla aşmak üzere yola çıkıyorum. Uzun yolu seçiyorum, birkaç caddeyi hızla geçerek, acısına tahammül edemeyeceğim bir noktaya gelene dek buz gibi havanın kulaklarımı sıyırıp geçmesine izin veriyorum. Benim evimin olduğu sokağa dönüyorum ve kaykayımı elime alarak garaj yolumuza kadar olan birkaç metre boyunca yürüyorum. Evimizden sızan ışık etrafa hafif bir parıltı yayıyor ve içeride, bu akşam mikrofon başında atıp tuttuğum o sahnelerin bir eşini görüyorum. Babam elinde tahta kaşıkla mutfakta dans ederek, şef yardımcısı rolünde sebzeleri doğramakta olan anneme şarkı söylüyor. Kapıyı açıyorum, sıcacık hava yüzünden ya-

nakların karıncalanıyor ve montumu çıkarıp askıya astıktan sonra ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Kulaklarımı kapatıp mutfağa giderek, "Nedir bu?" diye takılıyorum onlara.

Babam sırıtıyor. "Bu, evladım, senin de çok iyi bildiğin üzere, Goldfinger*."

"Bence işkence," diyorum, kesme tahtasından bir havuç alıp ağzıma atarken.

"Annen zamanında çok severdi."

"Eh, yani..."

Annem ağzıma bir havuç daha tıkıyor. "'Just Like Heaven' için yaptıkları cover yüzünden eriyip botlarımın içine dolacaktım neredeyse."

"E, güzelmiş anne." Gözlerimi deviriyorum ama hâlâ ani hareketlerle adanın etrafında dans etmekte olan babamın yolundan çekilmek üzere dönmeme karşın annem, sözlerimde ciddi olmadığımı anlıyor.

"Cull geldi mi?" diye soruyor bana.

"Yok. Ben kaykayımla geldim eve. Onun bitirmesi gereken işler vardı." Omuzlarım çökük vaziyette oturma odasına gidiyorum, televizyonu açarak babamın "Here In Your Bedroom" yorumunu bastırması için sesi yükseltiyorum. *Brooklyn Nine-Nine* dizisinin tekrarını buluyorum ve kanepede arkama yaslanarak bu gece başka bir şey düşünmemeye karar veriyorum.

VADA

Birlikte seyrettiğimiz konserin yorumu

blogumda *heyecanlı*

* 1994 senesinde Kaliforniya'da kurulmuş punk rock grubu. - çn.

LUKE

Yani yazını hemen okumam gerektiğini mi ima ediyorsun?

VADA

Belki de. Bu yazı hakkında neden bu kadar heyecanlıyım bilmiyorum. Konser o kadar inanılmazdı ki kendimi yetersiz hissediyorum.

LUKE

İtiraf ediyorum, bana blog yazılarının yüklendiğini bildiren bir Google uyarım var.

VADA

YOK CANIM.

LUKE

Her bir yazının altına yorum yazıyorum. Takıntılıyım. Blog yazılarına yani.

VADA

Kapa çeneni.

LUKE

Sen kapa çeneni. L8RSK8R tanıdık geliyor mu?

VADA

O sen misin?! İşte şimdi geri dönüp
her şeyi okumak istiyorum!

LUKE

off Eleştirme beni ama.

VADA

...

VADA

...

VADA

İki sene öncesine dek gidiyor bu.
Resmen ağlamaklı oldum, Luke.

LUKE

Ben korkunç bir tipim ve sen de benden
korktun, onun için mi?

LUKE

Lütfen sebep bu olmasın.

VADA

YouTube: Greg Laswell "And Then You"

LUKE

Ah. Tamam öyleyse. Sevindim.

Ertesi sabah bir karar veriyorum. Belki de Vada'dan ve planlarından etkilenmişimdir. Mesele şu ki, ben de tıpkı Vada gibi, Kaliforniya'da bir okula başvurdum. Daha doğrusu, Berkeley'e. Annem de o okuldan mezun olduğu için erken başvuru hakkı kazandım ama daha çok, ailemden uzakta olmak istedim. Biraz alana ihtiyacım var. Babam başımda durup birbiriyle örtüşen kendi planlarını yapmadan, olmak istediğim şeyi olabilme özgürlüğünü istiyorum. Aynı zamanda, Birleşik Devletler'deki en iyi müzik yazarlığı bölümü Berkeley'de ve ben de o dehanın birazının bana bulaşabileceğini umuyorum.

Gelecekte buraya başvurabilirim diye düşündüm. Mesela seneye ya da genel eğitim sınavlarımı verdikten sonra. Ama şimdi, beklemem için bir sebep olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve internet sitelerindeki başvuru simgesine tıklıyorum.

En kötü, bana ret cevabı verirler.

18

VADA

Müziğin Perde Arkası

Vada Carsewell

Beatles'ın *Ed Sullivan Show* performansı.

Nirvana'nın *MTV Unplugged in New York* performansı.

Carrie Underwood'un *American Idol* yarışması için söylediği "I Can't Make You Love Me" şarkısı.

Bunlar, müzik dünyasının bir an için durup dinlediği anlardır. Sadece dinlediği. Sanki tüm insanlar, tüm müzik türleri hep birlikte ayaklanıp kültürdeki bu değişimin farkına varırlar.

Son zamanlarda, dostlarım, ben de böyle bir değişim sezinledim. Muazzam bir sismik sarsıntı beni, bir kapı boşluğu bulmayı dahi düşünemeden yerimden fırlatıp odanın karşı duvarına fırlattı. Bu sarsıntının ismi (Not) Warren'dı ve inanılmazdılar. Ciddi ciddi beş tane göz kapattıran şarkı oldu ve hepiniz iyi bilirsiniz ki ben bunları öyle herkese bedavaya vermem.

Tüm bu tantananın nedeni gelip, Carl Andrews ve Maureen McCarthy arasındaki o sihirli beraberliğe dayanıyor. O ilk gösterişli elektronik miksi duyduğum an onlara vurulmuştum ama sonlara doğru iki gözüm iki çeşme ağlamaya hazırdım. İkisinin o birbirinin içine geçen, insanın içini acıtan vokallerini deneyimlemek, diri diri yanmak gibiydi ama yaşadığım deneyim buna değerdi.

Korkarım onlara hak ettiklerini veremeyeceğim ama şunu yapabilirim: Onları (yasal) müzik dinleme platformlarınızdaki listenize alın ve kendiniz görün. Ama tam olarak şu sırayla dinleyin, aksi halde olacaklardan beni sorumlu tutamazsınız:

"All the Words"

"Kingdom of Now"

"Fallen In Like"

"What You Don't Say"

Sonra yaşayacağınız o kaçınılmaz kalp ağrısı için iki ağrı kesici alın ve sabahleyin yorum yapın.

—Vada

Pazar günlerinin artık haftanın en sevdiğim günü olmaya başladığını rahatça söyleyebilirim. O zorlu başlangıcın ardından pazar ekibim artık bu işin resmen uzmanı oldu. Özellikle de hepimiz burada olduğumuz zamanlarda. Basketbol turnuvası olduğu için erken saatler yoğundu ama maçlar, barın kapanış saati olan akşam onda sorunsuz bitiyordu ve bahar döneminin son günleri olduğu için artık be-

nını de ödevim olmuyor. Şimdi saat gece on bir, biz yerleri paspaslıyoruz ve müzik kutusunda son ses müzik çalıyor. Bahşişlerimizi biriktirdik, makineyi rastgele şarkı çalması için ayarladık ve "Şarkının İsmini Söyle" oyunu oynuyoruz. Şarkının ismini en önce söyleyen, bir dolar alıyor. Ben öndeyim ama kıl payı. İlk 40 şarkı pek benim zevkim değildi. Hemen ardımdan Luke geliyor ve Kazi hepimizi şaşırtarak üçüncü sırada. Ben, Kazi'nin kız arkadaşı Tessa'yla kafa kafaya gidiyor ve fedaimiz Mike yarışmaya katılmayı reddediyor çünkü kendisi sadık bir Journey hayranı. Ama *yalnızca* Journey.

Bir turu daha kazanırken bir dolar daha alıyorum ve süpürgemin etrafında hafifçe dönüyorum. "Sanırım artık burayı temizlememiz lazım."

"Kazanıyorsun çünkü," diye söyleniyor Kazi öfkelenmeden.

Onu duymazdan geliyorum. "Peki, kaybeden tuvaletlerdeki çöpleri boşaltsa nasıl olur?"

"Tuvaletleri temizlemek falan yok mu?" diye soruyor Luke, bir bezi deterjanlı suyun içine sokup şap diye bir taburenin üzerine atarken.

"Yok, onun için bir ekibimiz var zaten. Ama önce çöpleri çıkarmalıyız sonra... The Neighbourhood!" diye bağırıyorum cümlemi yarıda kesip ve süpürgemi mikrofon niyetine tutup kalçalarımı sallarken şarkının ilk sözlerini söylemeye başlıyorum.

Ben başını iki yana sallıyor. "Bu hiç adil değil! Seni dinliyordum ben!"

Onu duymazdan geliyorum. Bu şarkı tam benim havam. Tessa, "Sweater Weather" nakaratında şarkıya giriyor, elindeki bezin uçlarını başının üzerine kaldırıyor ve yüksek ökçeli siyah çizmeleriyle çemberler çizmeye başlıyor. Ben de

dönüp Luke ve Ben'e bakıyorum, Kazi Tessa'yı etrafında döndürürken şarkıyı söylemeye devam ediyorum. Bu çift, benim ruh halim iyiyken cidden çok tatlı olabiliyor ve şarkının sonlarına doğru başlayan o çok tatlı geçiş kısmı her zaman moralimi yükseltmiştir.

Şarkı bittiğinde, "Üzgünüm," diyorum soluk soluğa. "Dediğim gibi, çöpleri dışarı çıkarmamız lazım yoksa kokmaya başlayabilirler."

Luke'un gözlerinde, yine beni içine çeken o parıltı beliriyor ve gözlerimi ondan ayıramıyorum. O da bunu umursuyormuş gibi görünmüyor. "Pekâlâ." Müzik kutusunda başka bir şarkı başlıyor ve ben henüz ağzımı açamadan, "'You'd Be Mine,' Annie Mathers," diyor usulcacık sesiyle.

"İngilizler country müzikten anlar mı?" diye soruyorum, Tessa bir çığlık atıp daha da bağırmak için yanımızdan ayrılırken.

"Bazıları. Cash ve Chris Stapleton'ı severim. Annie Mathers da bir şekilde kanıma işledi ama itiraf etmeliyim ki kadının ruhu var."

"Ben 'Coattails'i biraz daha çok seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Marcus beni kızdırdığında, ki bu sürekli oluyor, son ses bu şarkıyı açmak hoşuma gidiyor."

Luke gülüyor. "O anı görebiliyorum. Bu fikri senden ödünç almam gerekebilir."

"'*Beat It!*' diye bağırıyor Kazi ve Luke'la benim, o tuhaf şekilde birbirimize baktığımız yarışmanın içinden sarsılarak çıkmamıza neden oluyor.

Midemde uçuşan kelebekleri durdurarak sızlanıyorum. "Kahretsin, odağımızı kaybettik işte."

"Michael Jackson, huzur içinde uyusun," diyor Ben istavroz çıkararak. Onun bu maskaralığı karşısında kıs kıs gülüyorum.

Bu şarkının sözlerini herkes biliyor ve Luke, şaşırtıcı bir şekilde harika bir ay yürüyüşü yapıyor. Kazi'nin rastaları her yanda uçuşuyor ve Ben bir sandalyenin üstüne çıkarak, bana kızının düğününde dans eden bir babayı anımsatacak hareketler yapıyor. Bu sersem ekibin hareketleri karşısında gözlerimden yaşlar akıyor ve gülmekten karnıma feci sancılar giriyor.

Müzik yavaşlayarak daha melodik bir hal alıyor ve ben bir başka şarkıya atlayamadan, Luke dirseğiyle beni dürtüyor. Gözlerimi onun baktığı yere çeviriyorum ve Kazi ile Tessa'nın birbirlerine dolanmış vaziyette ağır ağır dans ettiklerini görüyorum. Kahretsin. İğrençler. Aynı zamanda da çok tatlılar.

Ben, montunu almak üzere hareketleniyor. "Kodaline," diyor, kendi dolarlarını alırken. "Görüşürüz çocuklar."

Kazi ve Tessa tek bir vücut şeklinde çıkıyorlar ve ben de arkalarından kapıyı kilitliyorum. Henüz müziği kapatmadan, Luke elimi tutuyor. "Bu ânı boşa harcamak yazık olur. Güçlükle kazandığım bahşişlerimden bir dolar verdim buna." Elimi tutmuşken bile bu bir soru gibi. Eğer ben istemezsem yapmayacaktık.

Ah, istiyordum. Hem de nasıl istiyordum.

Suratımdaki sırıtışı silmek için dudaklarımı sıkıca birbirine kenetliyorum. Luke beni bir kez etrafımda çeviriyor, ardından kendine doğru çekiyor. İkimiz de yapış yapışız, dezenfektan ve ter kokuyoruz ama elimi tutan eli kuru ve serin. Diğer eli belimde ve fısıltıyla şarkıya eşlik ettiğini benden saklamıyor.

Bu da ayak parmaklarıma dek vücudumu bir sıcaklığın kaplamasına neden oluyor.

Başımı yana eğiyorum. "Bu seferkini biliyorsun."

Luke sarı saçlarını gözlerinin önünden çekiyor, yüzünde biraz mahcup bir gülümseme var. "Dikkatim dağılmıştı."

Belimi bırakarak beni usulca döndürüyor ve bu modası geçmiş hareketin tatlılığı karşısında soluğum kesiliyor.

"Benim de öyle," diye itiraf ediyorum.

"Anlamıştım." Bir süre sessizce salınıyoruz. Göğsüm sıkışıyor ama mutlulukla sıkışıyor. Artık Luke'un yanında gerilmiyorum. O kısmı çoktan geride bırakmış gibiyiz ve yavaşça yepyeni bir yöne doğru gidiyoruz sanki.

Ancak bu durumun maksatlı hali –uyum içindeki hareketlerimiz ve bazen birbirinden yalnızca birkaç santim uzakta olan yüzlerimiz– beklentiyle dopdolu. Böylesini hiç kimseyle yaşamamıştım. Luke, bana hissettirmeden bu kadar yaklaştı. Ben ona gizlice ilgi duyarken gayet rahattım.

Fakat Luke sanki bir şeylerin olmasını istiyormuş gibiydi ve ben hiçbir zaman hislerime karşılık almayı düşünmemiştim. Nasıl ilerleyeceğimden emin olamıyorum.

Şarkı sona eriyor ve Luke'un ellerinden kurtularak makineyi kapatmaya gidiyorum. Ayakkabılarımızın sesi, beton zeminde yankılanıyor. Phil'in ofisinin kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum ve tüm ışıkları kapatarak yalnızca hafif Çıkış ışıklarını yanık bırakıyorum.

"Vada?" Onu güçlükle seçebiliyorum ve sesi de fısıltıdan biraz yüksek. Luke elimi tutarak kapıyı açmama engel oluyor ama beni köşeye de sıkıştırmıyor.

Bana dokunduğu noktada tenim alev ateş yanıyor. Serseme dönmüş vaziyette, onu oluşturan her bir atomun aşırı şekilde farkındayım. "Evet?"

Luke'un sözcükleri, boşalttığı soluğuyla birlikte çıkıyor ağzından. "Etrafında böyle ne yaptığımı hiç bilmiyorum."

Yüreğim sıkışıyor. Profili gri tonlarına bürünmüş, gözlük camları park alanının ışıklarını yansıtıyor, bu yüzden de gözlerini göremiyorum. Göğsünün inip kalkışını, boğazının neredeyse belli belirsiz daralışını seyrediyorum.

"Ben de öyle."

Gülüşü hafif gücenik bir ifadeyle çıkıyor boğazından ve titreyen elini kaldırarak gözlüklerini düzeltip saçlarını geriye alıyor. Parmaklarını tutarak kendiminkilere geçiriyorum ve ona, "Daha önce hiç kimseyle el ele tutuşmamıştım. Bu nasıl?" Karanlık için minnettarım çünkü hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar gülünç ve savunmasız hissetmemiştim.

Luke benimkinden daha uzun olan parmaklarını benimkilere doluyor ve sinirlerime anidcn ilaç olacak bir şekilde elimi sıkıyor. "İşte böyle," diyor.

"Gördün mü?" diyorum. "Çok kolay."

Boşta kalan elimle kapıyı çekerek açıyorum ve birlikte ışığa çıkıyoruz. Mike orada, arabasının kaputu üzerinde oturmuş bekliyor ve onu görünce elimle gitmesini işaret ediyorum. Cullen'ın arabası Luke'ta ama benimkinin yanına park edilmiş. Artık gitmek zorunda ama ben şimdiden elinin elimdeki hissini özlemeye başlıyorum. İsteksizce uzanıp arabayı çalıştırarak motoru ısıtıyorum. Luke da aynını yapıyor ve arabasının tepesinden bana bakıp gülümsüyor. Muhtemelen orada fazlaca uzun bir süre durup aptal gibi birbirimize gülümsüyoruz. O an utanmam gerekirdi ama her nedense artık utanmıyorum.

"İyi geceler, Luke."

"İyi geceler, Vada."

Arabalarımıza biniyoruz ve gecenin içinde yola çıkıyoruz. Eve gidip yatmak üzere hazırlanmaya başladıktan birkaç dakika sonra telefonum ötüyor.

LUKE

YouTube: Kodaline "What It Is"

Luke'u düşünmekten kurtulup dikkatimi dağıtmak için blog yazımın altındaki yorumlara cevap vermeyi bitirmiş, tam yatmaya hazırlanırken elektronik postalarımı kontrol etmeye karar veriyorum. Neredeyse spam olduğunu düşünerek ilk postayı silecekken, şükürler olsun gözlerim, titreyen parmaklarımdan daha hızlı davranıyor. Bu gerçek olamaz. Bunun gerçek olmasına imkân yok.

Bayan Carsewell,
Size Rolling Stone online kapsamında yeni kurduğumuz, son gelişmelerin bildirileceği gençlik müzik eleştirmenliği ekibine katılmanız için olanak sunmaktan büyük heyecan duyuyoruz. Her şey uzaktan yürütülecek ancak gençlere, konserlere katılmaları ve performans yorumlarını sitemize yazmaları için imkân tanımak istiyoruz. Biletler önceden alınacak fakat yorum başı ödemeniz, ancak teklifimizi kabul ettikten sonra yapılacak.

Şayet bu pozisyon için başvurmak isterseniz, sizden bu pozisyona uygun bir yazınızın (yani müzikle akalı bir yazının) örneğini, müzik endüstrisinde çalışan birinden alacağınız bir referans mektubuyla birlikte bize göndermenizi isteyeceğiz.

Postanın ekinde, yazı başına ödenecek ücret skalası ve etkinliklerin muhtemel zaman çizelgesi yer alıyor. Bu tamamen üniversite öğrencilerinden oluşan bir ekip olacağı için zaman çizelgesi oldukça esnek. Rolling Stone'da, benim planımı koordine edecek biri olacaktır.

Bunun bir yalan olduğunu arayarak belgeye tıklıyorum. Bu gerçek olamaz. Ama her şey gayet makul. Beni *Müziğin Perde Arkası* yazılarım vasıtasıyla bulduklarını iddia ediyorlar. Teklifleriyle ilgilenmem halinde, hemen akabinde bir telefon görüşmesi yapacakmışız.

Teklifleriyle ilgilenmem halinde. Nasıl yani?

Aptal olmadığım için hemen onlara cevap yazıyorum, sonra da soluk alıp verişlerimi düzenlemek için biraz duruyorum çünkü bu kulağa kesin olarak gerçek gibi gelse bile gerçek olamaz. Bir yanıtla karşılaşmayı umarak postamı yeniden kontrol ediyorum ama yalnızca, yanıtımı aldıklarını ve yakında benimle irtibata geçeceklerini bildirdikleri otomatik bir onay postasıyla karşılaşıyorum.

Doğru aslında. Vakit gece yarısına geliyor.

Müziğin Perde Arkası taslaklarımı açıyorum ve kullanabileceğim bir örnek arıyorum ama zaten blog yazılarımı görmüşlerse, yeni bir şey mi kullanmam gerekir acaba? Eğer öyleyse, vakit kaybetmeden yeni bir konsere gitmem gerekir. Ama bu hafta çok kötü, sonraki hafta da ondan daha iyi değil. Bir albüm yorumu da yazabilirim ama bu aynı şey olmaz. Benim olayım canlı müzik. Beni diğerlerinden ayıran şey bu. *Sakin ol, Vada. Son başvuru tarihine birkaç ay daha vardır,* diye düşünüyorum. Bu süre zarfı içinde kesinlikle bir konser seyredip yorumunu yazabilirim.

Benim aslında ihtiyaç duyduğum şey Liberty Live. Festival tüm yaz boyunca devam edecek ama ilk konser sadece beş hafta sonra. Mezuniyetin hemen ardından yani. Bir grupla röportaj yapıp düzenlenmesine başından sonuna yardım ettiğim bir konseri yorumlamak? İşte bu devasa bir şey olur. On sekiz yaşındaki kaç aday, başvurusunda böyle bir şey yazabilir?

Ne olur ne olmaz diye sayfayı yeniliyorum. Bir şey gel-

memiş. Tamam. Bilgisayarımın kapağını hafif bir tıkırtıyla kapatıyorum ve yastıklarıma yaslanarak telefonumu elime alıyorum. Görünüşe göre Cullen bu hafta, belki bahar döneminin sonuna geldiğimiz için *The Grass Is Greenly*'yi erkenden yüklemiş. Kulaklıklarıma uzanıp onları kulağıma yerleştiriyorum ve podcast yüklenirken ışıkları kapatıyorum. Yastığıma daha da yaslanıyorum ve Luke'un yumuşacık sesinin tüm bedenimi kaplamasına izin veriyorum.

Ah. *Tanrım.*

19

LUKE

Bir şeyler kesinlikle değişti. Hiçbir şekilde Bay Popüler sayılmam ama insanlar beni sever. Cullen'ın ikizi olmanın riskli yanı bu. Onu herkes sever, bu yüzden beni de severler. Ayrıca kardeşimin durumunun belirttiği şeye karşın ben birkaç kızla çıkmışımdır.

Ama bu sabah, çıktığım tüm kızlar gözleriyle beni öldürmeye çalışıyormuş gibi geldi bana. Ve bu hiç... Normal değil. Genelde eski sevgililerimle aram iyidir.

Parmaklarım, koridordaki dolabımın ezbere bildiğim şifresini giriyor ve kolu hafif bir tık sesiyle kaldırıyorum. Dolabımı düzenli tutmayı severim, bu yüzden çabucak kitabımı bulup sırt çantama tıkıyorum. Yanımdan bir başka kız grubu daha geçiyor ve açık açık, sert bakışlarla beni süzüyorlar.

"Günaydın, hanımlar," diyorum deneysel bir şekilde. Yürüyüp gidiyorlar. Elimle yüzümü ovuşturuyorum. "Ne oluyor böyle?"

"Sanırım sana kızgınlar." Yüzünde bir sırıtışla, başparmaklarını sırt çantasının kayışlarına sıkıştırıp dolap sırasına yaslanmış öylece duran Zack'e dönüyorum.

"Tamam. Onu ben de tahmin ettim. Ama neden?"

Zack doğruluyor. "Eh, Lindsay'den ayrıldın, bu yüzden onun yeterli sebebi var. Ondan önce de Rachel'ı terk etmemiş miydin?"

"Sanırım öyle. Ama Lindsay'le konuşmuştum, hatırlamı-

yor musun? Gayet iyiydi. Mezuniyet balosu konusunda bazı hayallere kapılmıştı ama onun haricinde iyiydi."

Zack'in bakışlarını takip ediyorum. Lindsay ve en yakın arkadaşı Mary Anne, koridorun sonunda bir grup kızın arasında. Hepsi birden dönüp bana dik dik bakıyorlar ve hemen bakışlarımı onlardan kaçırıyorum.

"Evet, senden o sözü alabileceğini pek sanmıyorum, adamım."

"Muhtemelen alamayacak," diye kabullendim, dolabımı yine bir tık sesiyle kilitlerken. "Bu bir kayıp değil tabii. İyi tanıdığım bazı balo krallarının aksine, böyle bir şeyi hiç umursamıyorum ben. Dürüst olmam gerekirse, bu daha çok beni rahatlatır. Lindsay turkuaz konusunda çok ısrarcıydı."

Zack kendisine gelen taşı duymazdan geldi. "Dün geceki podcast yayınını dinleme şansın oldu mu?"

Ses tonu beni hazırlıksız yakalıyor ve peşimden gelen Zack'le birlikte İngilizce dersinin yapılacağı sınıfa doğru gidiyorum. "Son halini dinlemedim. Cull geldiğinde ben yatmıştım." Uyumamıştım tabii. Vada'nın bedenime yaslanan bedeninin bana hissettirdiklerini ve el ele tutuşmuş olduğumuz gerçeğini düşünmeden edemiyordum. Bunun bir anlamı vardı. En azından gece saat ikide vardığım sonuç buydu. Sonra tüm Kodaline albümünü indirdim ve iki kez baştan sona dinledim. Sonunda alarmım beni uyandırana dek bir süre uyuyabildim. "Aslına bakarsan seninle dışarıda olduğunu sanmıştım ben."

Zack'in yanakları kızarıyor ve sırıtışını bastırmaya çalışıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum. Sonra daha umursamaz bir şekilde, "Sanırım en yakın arkadaşım, kardeşimi tercih ettiği için ona gücenmeliyim."

Zack tatlılıkla gülüyor. "O daha iyi öpüşüyor."

"Bunu bilemezsin ki."

Zack bu düşünceyi kafasından atmak istercesine başını sallıyor. "Tamam ama şimdi konuya geri dönüyorum. Cullen'ın yayınladığı programı dinledin mi?"

"Hayııııır..." diyorum yavaşça sesim kısılarak. Kafamda her şey yerli yerine oturuyor. "Tanrım. Lindsay hakkında bir şey mi söyledim?"

"Tam olarak değil. Asıl mesele de... bu zaten."

"Ünlü çiftler ve ayrılık sonrası intikam şarkıları hakkında konuştuk..." diye giriyorum söze.

"Gerçekten mi?" diye kesiyor sözümü Zack.

Duralıyorum. "Evet, gerçekten." Midem düğümlenmeye başlıyor. "Neden, ne hakkında konuştuğumuzu sanıyordun sen?"

"Yani, demek istediğim, o da vardı ama sonra sen gerçek aşk hakkında uzun uzun atıp tutmaya başladın..."

"*Hayır.*"

Zack özür dilercesine yüzünü ekşitiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Topuklarım üzerinde dönüyorum ve hemen telefonumu çıkarıyorum. "Cullen'ı bulmam lazım. O serseri konuşmanın o kısmını kesecekti."

LUKE

Neredesin sen?

CULLEN

Çalışma salonunda, neden?

"Güzel bir şeydi aslında. Yani, anlattıklarında annenle babanı görebildim, bir de şu nemlendirici olayı... Yani Cullen'ın benim için böyle bir şey yaptığını bilmiyordum."

"Hay... Tüm bunları anlayabildin mi yani? Ben öylesine konuşuyordum. Ne söylediğimi bile bilmiyordum." Birden paniklemeye başlayarak duruyorum.

"Yani, evet." Zack düşüncelerimi bölüyor. "Annenle babanı tanıyan herkes, onların birbirini ne kadar sevdiklerini bilir."

Çalışma salonuna varmak üzereyim, İngilizce dersini ekiyorum. Bay Fallon'dan geç kâğıdı alırım ama önce kardeşimi görmem gerek.

"Trigonometri dersine girmek zorundayım," diyor Zack. "Hem zaten bu mesele ikinizin arasında."

Ona elimle gitmesini işaret ediyorum. "Öğle yemeğinde görüşürüz."

Doğrudan Bay Fallon'un yanına gidip kardeşimi görmek istiyorum. Yüzümde, ortada acil bir durum olduğunu belirten bir ifade olmalı çünkü Bay Fallon hemen Cullen'a işaret ediyor. Onu kolundan çekerek koridora çıkarıyorum.

"Ne yaptın sen?" diyorum sinirle.

"Neden söz ediyorsun?" diye soruyor. Kolunu benden kurtarıp giysisinin kıvrılmış kolunu düzeltiyor. "İngilizce dersin yok muydu senin?"

"Lindsay deliye dönmüş. Benimle konuşmuyor."

Cullen ellerini beni yatıştırırcasına kaldırıyor. "Onu terk ettin. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Onu geri istediğini düşünmemiştim."

"İstemiyorum ama arkadaşlarının hiçbiri benimle konuşmuyor."

Cullen'ın yüzünde bomboş bir ifade var. "Yine söylüyorum. Bu benim sorunum değil."

"Evet ama biz *arkadaştık*. Sonra o podcast kaydını yaptık, podcast yayınlandı ve şimdi benden nefret ediyor. Sen. Ne. Yaptın?" diye tekrar ediyorum.

Nihayet anlıyor. "Ah. Şu mesele. Ben hiçbir şey yapmadım. Sen çıktın, ben de kopyayı temizleyip yükledim."

"O saçmalıkları kesmeni söylemiştim sana."

Cullen gözlerini kısarak bakıyor bana. "Ben de sana imkânı yok demiştim. O saçmalıklar, senin şimdiye dek söylediğin en içten şeylerdi."

Karşı duvara yaslanıyorum, başım dönüyor. "Ne söylediğimi hatırlamıyorum bile. Kesinlikle annemle babam hakkında konuşuyordum. Bunun Lindsay'i üzmesine imkân yok. Anlamıyorum."

Cullen benden bir şey saklıyormuş gibi görünüyor.

"Tamam, yeniden kaydedelim. Okuldan sonra olur mu?" Telefonumu çıkarıp Phil'in numarasını bulmaya çalışıyorum. "Bakayım kabin müsait miymiş."

"Çoktan yükledik yayını, Luke. Bu açıkça ortada."

Kahretsin. Tabii ya. Tamamen altüst olmuş, paniklemiş vaziyetteyim. "Yani, bu mudur? Program yayında mı?"

Cullen başıyla onaylıyor. Yavaşça soluğumu bırakıyorum ve olup bitenleri kavramaya çalışıyorum. Bu durumda, Lindsay deliye döndü. Bu... Beklenen bir durum. Neredeyse. Yani, biz ayrıldık ve ben aşk hakkında konuştum. İçlerine kum dolmuş gibi olan gözlerimi ovuşturuyorum. Tamam. Beni tanımayan dinleyiciler için bu büyük bir sorun olmayacak. Beni gerçek hayatta tanımıyorlar bile. Ayrıca öyle yüzlerce dinleyicimiz de yok. Tüm ulusa seslenen bir radyo programı falan yapmıyoruz sonuçta. Sorun yok. Yarın bu zamanlar her şey unutulmuş olur.

"Tamam."

Cullen kısacık kesilmiş saçlarını kaşıyor ve kullandığı ürün yüzünden havaya dikilmelerine neden oluyor. "Tamam mı?"

"Evet. Yani, demek istediğim, yapabileceğim bir şey yok.

Lindsay bana sinir olmuş bir kere. Dün geceki yayını dinlemiş olmalı. Sanırım kendi kendine izin verdiğinden daha fazla umursadı bu olayı. Sorun yok."

Cullen daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama Bay Fallon başını uzattı.

"Her şey yolunda mı çocuklar?"

"Daha iyi, evet. Teşekkürler, Bay Fallon. Derse gitmem lazım."

Bana küçük, beyaz bir kâğıt veriyor. "İmzalandı. Bunu sadece Bayan Montemayor'a vermen yeterli."

"Şey, teşekkürler," diyorum, şaşkın bir şekilde kâğıdı alarak.

"Dün akşamki programınızı çok sevdim. Büyük bir hayranınızım," diyor Bay Fallon. "Yerine geç, Cullen."

Geç kâğıdını cebime koyuyorum ve kardeşimle birbirimize şaşkınlıkla baktıktan sonra sınıfıma yöneliyorum. Henüz sınıfa varamadan bir mesaj daha geliyor.

CULLEN

Yayını dinle ve... Beni öldürme, olur mu?

Bazı sebeplerim vardı.

Biliyordum.

Hemen tuvalete doğru sapıyorum ve podcast uygulamama giriş yaparak bağlantıya tıklıyorum. Yayının yüklenmesi bir dakika sürüyor ve neredeyse vazgeçmek üzereyken yeşil çember sonunda tamamlanıyor ve Çal tuşuna basıyorum. Yayını ileri sararken korku mideme doluyor sanki. İşte aşk hakkında atıp tuttuğum konuşmam. Tüm konuşmayı dinliyorum. Aptal gibi geliyor sözlerim kulağa ama çok da kötü değil. Bu sözlerin, Lindsay ya da çıktığım diğer kızlarca na-

sıl algılandığını düşününce irkiliyorum. Onlar hakkında konuşmadığım çok belli ama hiç kimsenin, kimi kastettiğimi anlayabileceğini de sanmıyorum. Belli birini de kastetmiş değilim gerçi.

Tamam, pekâlâ, Vada kafama girmiş olabilir. Onun çilleri hakkında şiirsel konuşmalar yapmadım, yani bu da bir şeydir ama beni pek kurtarmaz. Muhtemelen bir sorun çıkmayacaktır. O ağır ağır dans edişimizden ve el ele tutuşumuzdan önce de yayına girmiştim. Teknik olarak yani. Soluğumu bırakıyorum, nefesim titrek. Kahretsin, Cullen. Bunun için mi İngilizce dersini kaçırdım yani? Tam uygulamayı kapatmak üzereyken parmağım süre çizgisi üzerinde duralıyor. Yayının bitimine beş dakika daha olduğu görünüyor ekranda. Güçlükle yutkunuyorum.

Ses değişiyor ve Cullen, hayatımdaki ismi meçhul bir kız için özel bir mesaj verdiğimden söz ediyor. "Luke bunun kim hakkında olduğunu söylemeyecektir ama dürüst olmak gerekirse kim hakkında şarkı söylediğinin farkında olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama bu sözler her kim içinse artık. Bunları duymayı hak ediyor. Şarkının adı: 'Break for You.'"

Sonra benim sesim duyuluyor. Odamda yalnız olduğumu düşündüğüm o gece söylediğim şarkı bu. Hiç kimsenin duymasına izin vermediğim *kendi* sesim ve *kendi* şarkım. O kahrolası, şarkımı kaydetmiş ve yayına yüklemiş. Bununla da kalmayıp şarkıya bir de isim vermiş. Bana sormadan.

Şimdi bunu duyacak. *O*, bunu duyacak ve anlayacak.

Kahretsin.

20

VADA

LUKE

YouTube: Smashing Pumpkins "Disarm"

VADA

Bu şeylerden nefret ediyorum, nefret, NEFRET ediyorum.

LUKE

Ben de öyle. Keskin nişancı tatbikatlarında hiç iyi değilimdir. Bir keresinde bize kendimizi korumak için "gündelik eşyaları" kullanmamızı söylediler ve ben elime bir açıölçer aldım.

VADA

Eh... Açıölçerlerin sivri köşeleri var en azından, değil mi?

LUKE

Onları bumerang gibi fırlatmayı başarabildiğin takdirde tabii.

VADA

Ben "canını seven kaçsın" grubundayım.

VADA

Bana kalırsa buna "Zombi Kıyameti Tatbikatı" deseydik daha az travma yaratırdı.

VADA

Yani aynı protokol uygulanırdı ama sınıf arkadaşlarımıza daha az bakıp "Bir taarruz tüfeğiyle ne kadar iyi nişan alıyorsun?" ve hemen sonra "Bu neden gerçek hayatta olsun ki?" diye düşünürdük.

LUKE

Bu kesinlikle çılgınlık.

VADA

YouTube: Gary Jules "Mad World"

Keskin nişancı tatbikatı öğle yemeğimi bölüyor. Sekizinci sınıftan beri tanıdığım aynı çocuklarla oturuyorum. Birbirimizle çok yakın falan değiliz ama birbirimizin kardeşlerinin isimlerini bilecek ve bir keresinde birinci sınıfta gıda boyasına karşı alerjik reaksiyon gösterip balon gibi şiştiğimizi hatırlayacak türden bir rahatlık var aramızda.

Bu tür bir şey yani. Senelerdir Ja'Kai, Cate, Laura, Heather ve Ahmed'le oturuyorum. Bu otomatik bir tercihti. Hepimizin soy isimleri C ya da D harfiyle başlıyor ve hep aynı sınıfta, öğle yemeklerinde aynı masada olduk.

Tüm bunları söylüyorum ama bu konu üzerinde pek düşünmüyorum. Yemeğimi getiriyorum, aynı masaya oturuyorum, yemek boyunca Cate, Ja'kai'nin kucağında otururken

yüzümü buruşturuyorum. Ahmed ve Laura kuantum fiziği, biyoelektrik mühendisliği, makul genetik bilimi ya da bilimin, insanın kulağına uydurmaymış gibi gelen başka dalları hakkında süregiden tartışmalar yaparken Heather'la birbirimize halden anlayan bakışlar atıyoruz.

Bugün herkes sözleşmişçesine aynı anda gelmiş ve ben de tam plastik Tupperware kabımın içinden soğuk pizza dilimimle *Sefiller* cildimi çıkardığım sırada alarm çalıyor ve tecrit tatbikatını haber veriyor bize.

Bu tatbikatların en tuhaf yanı sessizlik olur. Yaşanan yalnızca bir tatbikat olsa da senaryoya bağlı olarak bir yere doluşan ya da bir yerlere çömelen öğrencilerin üzerine tüyler ürpertici bir enerji çöker. Sanki Müdür Carlisle, öğrencilere Silencio büyüsü yapmış gibidir. Ya da on sekiz yaşınızda (on altı, on iki ya da yedi yaşında da olabilir), birileri tarafından öldürülebilecekmişsiniz gibi yapmanın insana zarar veriyor olması daha muhtemeldir. Acil çıkış kapılarına doğru sessizce ilerleyip, "güvenli alan" olarak belirlenen okulun arka tarafındaki ormanlık alana dağılırken aramızda kötü düşüncelere kapılmayan tek bir kişi bile yoktur.

Okulun güvenli alan olmadığı gibi rahatsız edici bir ima var burada.

Telefonumu arka cebime sokuyorum ve ısınmak için ellerimle kollarımı ovuşturuyorum. Son teneffüsten önce hırkamı dolabımda unuttuğum için pişmanım. Rüzgâr hâlâ insanı ürpertiyor ve tepemizdeki yapraksız ağaçların dalları birbirine vurarak takırdıyor.

Ja'kai ellerini kapüşonlu kazağının ceplerinin daha da derinlerine sokarak, "Ah, bakın, Turton çok sinirli," diyor fısıltıyla ve elinde hâlâ salatasını taşıyan tatlı Lindsay Turton oflayıp puflayarak yanımızdan geçerken onu izliyorum. Midem gurulduyor. "Sanki biri yavru köpeğini ezmiş."

Laura ters dönmüş bir kütüğün üzerine yerleşiyor, sandviçindeki fasulye filizlerini toplayıp yerken gözlerini bıkkınlıkla deviriyor ve kucağındaki plastik tabağı düzeltiyor. "Cidden, Lindsay ve Luke pek çıkıyormuş gibi değildiler. Mezuniyet balosuna bile gitmeyeceklerdi."

Mezuniyet balosunun nasıl olup da bir ilişkiyi belirleyen etkenlerden biri olabildiğini hiç anlamamışımdır. Yani, Hamleniz Başarılı, bir mezuniyet balosu eşiniz var, yani niyetinizin ciddi olduğu açıkça ortada. Tabii bir ay sonra mezuniyet zamanı gelip çattığında ayrılmaya karar verene dek.

Gözlerim, kalabalıklar içinde bir görünüp bir kaybolan açık sarı saçlı bir kafayı seçiyor ve sanki bir an algım hafifçe keskinleşiyor. Hani bir mikroskobun düğmesini çevirirsiniz ve daha net olabileceğini fark etmediğiniz görüntü birden keskinleşir ya? Tek fark, bu sefer büyüttüğüm görüntü bir soğan zarına değil Luke'a ait. Saklandığı yerden çıkmış. Çocuklar etrafta dolanıyor, birçoğu okula geri dönebileceğimizin farkında değilmiş gibi güneş ışığı ve temiz havayı tercih ediyor.

Hey, eğer bizi muhtemel bir ölüm tehdidine karşı tahliye edecekseniz, hiç değilse yemeklerimizin başına ne zaman döneceğimiz konusunda bu kadar gevşek davranmayın.

Luke, Zack ve birkaç basketçi çocukla birlikte yeşil yapraklı ağaçlardan oluşan bir korunun orta yerinde dikiliyor. Beni görmüyor, ben de onun dikkatini çekmeye çalışmıyorum. Luke, Lindsay'e dalmış durumda ve... Canı sıkkın görünüyor. Durum şu ki, pazar gecesi... İnanılmazdı. Ağır ağır ettiğimiz dans, el ele tutuşmamız, sersemlemiş gibi gülüşmelerimiz. Her şey. Sonra o şarkı geldi. Ve sonra da herkes birbiri ardına o bağlantıyı paylaştı...

"*Ona* bunu sakın söyleme," diyor Cate, hâlâ Lindsay'den ve gidilemeyecek mezuniyet balosundan bahsediyor. "Birkaç hafta önce onu Briarwood'da Nordstrom mağazasında

gördüm." Cate, Laura'nın üzerinde oturduğu kütüğe yerleşirken çatalını acı soslu patateslerine batırıyor. Converse ayakkabısının üzerine et sosu damlıyor ve bunu çimlere sürerek temizliyor.

"Hepinize, mart ayında olduğumuzu hatırlatma gereği duyuyorum," diyor Ahmed sakin bir ifadeyle, parmaklarını telefonunun ekranına hafifçe vuruyor.

Cate katlı kesilmiş uzun, sarı saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve Ahmed'e dik dik bakıyor. "Son dakikada elbise alamazsın, balodaki diğer kızların üzerindeki elbiselerden birini giymek istemiyorsan tabii."

Heather ona hak veriyor. "Ben önümüzdeki hafta sonu Grand Rapids'e bakmayı düşünüyorum."

Tanrım. Baloya hayatım boyunca gittiğimden ya da gitmeyi düşündüğümden değil ama işte... Geçen sene annem Meg'le ikimizi üçüncü sınıfların balosu yerine Detroit'te Judah & the Lion konserine götürmüştü. Harikaydılar.

"Ya sen, Vada?" diye soruyor Laura nazikçe. İşte bu, etrafımdaki bu çocuklarla olan ilişkimi özetleyebilir. Nezaket. Belli belirsiz bir alaka.

Başımı iki yana sallıyorum. "Benim baloya gidecek kimsem yok."

"Ama hâlâ vakit var. Şimdi elbiseni alıp sonra kiminle gideceğini düşünürsün," diyor Cate.

"Senin için söylemesi kolay," diyor Heather. "İkinci sınıftan beri düzenli bir ilişkin var. Lindsay gibi kimsenin göremeyeceği pahalı bir elbiseyle öylece ortada kalmak istemiyorum."

"Sadece bir ayrılıktı bu," diyor Ahmed. "Dünyanın sonu değil."

"Düzeltiyorum. Sonrasında başka bir kız hakkında tüm dinleyiciler karşısında yapılmış ve viral olmuş büyük bir olayla birlikte gelen ayrılık."

"Feciymiş," diyor Ja'kai.

"Sanki Luke o şarkının viral olmasını amaçlamış gibi konuşuyorsunuz," diyorum, sesimdeki koruyucu tonu yok etmek için uğraşarak. İnternet tuhaf bir mecra. Gereken yalnızca sizi doğru bir anda görecek doğru bir çift göz ya da bu durumda duyacak bir çift kulak ve bir anda müthiş bir patlama yaşayabilirsiniz. "Bana kalırsa Cullen'ın o şarkıyı yayınlayacağına dair bir fikri yoktu." Babasının performans alanındaki kariyer planlarını reddettiğinden bahsetmişken böyle bir şey düşünemem. İmkânı yok.

"Dinledin mi sen yayını? Yani, o yaptığı kesinlikle kasıtlı bir şeydi," diyor Laura. "Mutlaka bir plana göre yayınlanmış olmalı. Babaları İngiltere'de çok ünlü biri değil mi?"

"*Öyleydi*. Ama Luke bu ünden faydalanmak istemiyor."

Heather bana gözlerini kısarak bakıyor, ben de Luke ve arkadaşlarının bulunduğu tarafa özellikle bakmamaya çalışarak elimdeki *Sefiller* cildinin sayfalarıyla oynamaya başlıyorum. "Bunu nereden biliyorsun sen?"

Kayıtsız görünmeye çalışarak omuz silkiyorum ama bunu becerebildiğimden şüpheliyim. Böyle numaralarda hiç iyi değilimdir. "Birlikte çalışıyoruz. Bana kendisi söyledi. Böyle şeyler ona göre değilmiş."

"Tam da ona göreymiş gibi konuşuyordu ama."

Yeniden omuz silkiyorum. Bunu itiraf edecek değilim – söz konusu Luke olunca kontrolümü böyle kaybetmem beni utandırıyor– ama şarkısını en azından yüz kere dinlemişimdir. O şarkı, şimdiye dek duyduğum en iyi şey ve şimdiye dek gördüğüm en güzel oğlanın boğazından yükselen en saf ve en güzel vokalleri barındırıyor.

Şarkı adeta karmakarışık, kutsal bir üçlü güzellik ve bundan sorumlu tutulabileceğimi sanmıyorum.

"Dün gece olanları gördün mü? Buzzfeed'de 'Gençlik

Romantik Komedilerindeki En Romantik Hareketler' diye bir yazı yayınlamış, yazıyı gerçek hayattan bir kliple bitirmek istemiş ve sonuna podcast yayınının bağlantısını eklemiş. Bu olay hiçbir yere varmıyor," diyor Ja'Kai.

Ah, Tanrım. Şimdi kendimi daha kötü hissediyorum. Luke'un bu kadar... Yani, objektif olarak hâlâ iyi görünse de *her zamanki gibi* iyi görünmemesine şaşmamak gerek. Dürüst olmak gerekirse afallamış gibi görünüyor.

Heather hafif bir ıslık çalıyor. "Lindsay'in bu kadar üzgün olmasına şaşmamalı. Bu tür şeyler için yaşıyor resmen o kız." Yüzümü ekşitirken dudaklarımın büzüldüğünü hissediyorum ama buna engel olamıyorum. *Lindsay* mi çok üzgün? Nasıl bencil bir kız bu? Luke'u hiç tanımıyor mu?

"Bu yüzden ayrılmadılar mı zaten?" diye açıklamadan edemiyorum. "Kız ilk öpücüklerini ya da ona benzer bir saçmalığı Instagram hesabında paylaşmaya çalışmamış mıydı?" Fenaaaa bir kız bu Lindsay.

Ja'Kai kıs kıs gülerek bir avuç dolusu kızarmış patatesi ketçaba banıyor. "Ama bunu biraz daha erteleyebilmeyi isterdi."

Ürperiyorum. "Bu çok tuhaf. Çok saygısızca bir şey."

"Çok ünlü bir müzik blogu olan kız söylüyor bunları," diyor Laura.

Ah, işte başlıyoruz.

"Evet ama ben gruplar hakkında kişisel bir şey paylaşmıyorum. Sadece halka açık bir alanda ya da onaylanmış bir kayıtları vasıtasıyla dinleyiciyle buluşturdukları şarkıları yorumluyorum."

"Sanırım öyle. Ama yine de ünlenmek için simaları meçhul kitlelere bel bağlıyorsun."

"Tamam ama yorum olayının özü budur zaten. Ünlenmeden görüşlerimi simaları meçhul kitlelerle paylaşmak."

Ahmed tek kaşını kaldırıyor.

"Hey, Vada." Luke, peşinde Zack'le bize doğru geliyor. Şarkıdan bu yana teknik olarak onunla hiç konuşmadım. Yani, mesajlaştık elbette ama pazar günlerini ben idare ettiğim için pazartesi ve salı günleri barda çalışmıyorum. Daha da önemlisi, dans ettiğimiz akşamdan beri onu görmedim... Bunun sözünü etmedim. İkimiz de etmedik. Böyle şeyler nasıl olur bilmem. Parmaklarım, Meg'i arayıp bana, sonunda sevdiğin çocukla el ele tutuştuktan ve kim bilir kimin hakkında yazdığı aşk şarkısı viral olduktan sonra tek bilmek istediğin şeyin şarkının senin hakkında yazılıp yazılmadığı olması durumunda izlenecek yolun ne olduğunu sormak için sabırsızlanıyor.

Lütfen, Tanrım, benim hakkımda olsun.

Ama, ah, kahretsin, ya şarkı benim hakkımdaysa?!

Ja'Kai, erkeklere özgü o baş selamıyla, "Hey, Luke, Zack," diyerek bilmeden de olsa bana yardım ediyor.

Luke'un yüzünde her zamankinden daha solgun bir gülümseme var ama bakışları beni buluyor ve onu görünce kalbim hafifçe teklerken elimde olmadan bakışlarına karşılık veriyorum. Üzerine tam oturan, beyaz, V yaka tişörtünün üzerine örgü bir hırka giymiş. Bozulan saçları rüzgârda savruluyor ve gözlüklerinin önüne düşen saçlarına engel olmak üzere elini kaldırıyor. "Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum," diyor.

"Aslında içeri girmem lazım," diyorum. "Yemeğimi masada bıraktım."

"Hey, Luke! Harika şarkıydı!" diyor Heather ve daha yakınımda olsaydı onu tekmelerdim.

Luke bakışlarını benden ayırıyor. "Teşekkürler."

"Son baktığımda neredeyse on bin dinlenmeye ulaşmıştı! Bu inanılmaz bir şey, kardeşim," diyor Ja'Kai.

"Evet," diyor Luke, boğazını temizleyerek. "Evet, gördüm."

Zack, "Aslında bunu gören *bendim*," diye giriyor araya kayıtsızca. "Kendimi Luke'un sosyal medya uzmanı olarak atadım. Vada, nasıl gidiyor?"

"Bugün ölmüş numarası yapmadım, öyle işte."

"Ben de yapmadım," diyor. "Bu çocuk sayesinde." Eliyle Luke'un saçlarını karıştırıyor. "Bir kutu açıölçer sayesinde kurtuldum. Açıölçerlerin, geometri kanadının ninja yıldızları olduklarını biliyor muydun?"

"Ben onların bumeranglar olduklarını düşünüyordum."

Zack tek kaşını kaldırıyor ve bir şeylerle meşgul görünmeye çalışan Luke'la bakışıyor.

"Güzel *yüzük*, Carsewell."

Ona bakma zahmetine girmiyorum. Luke verdiğinden beri ruh hali yüzüğünü çıkarmadım. "Teşekkürler."

"Lacivert ne anlama geliyor acaba?"

Luke araya giriyor. "Hey, bir sonraki teneffüse kadar öğle yemeğini yemen gerekmiyor mu?"

"Evet. Gitmeliyim." Midem yine gurulduyor.

"Sana eşlik edebiliriz. Sonra da biz yeriz."

Laura ve Ahmed eşyalarını toplamaya başlıyorlar ve Laura, "Seninle gelsek sorun olur mu?" diye soruyor.

İkisi Zack'in peşinden gidiyorlar ve Luke biraz daha oyalanıyor. Aralarında sessiz bir şeyler geçiyor ve Zack belli belirsiz başını sallayarak sanki diğerleri oraya onun için gelmişler gibi grubun başını çekerek gidiyor. Şaşırtıcı bir şekilde diğerleri onu, annelerinin peşindeki yavru ördekler misali takip ediyorlar.

Başımı iki yana sallıyorum ve Luke da sessizce gülüyor. "Evet. Ben buna Zack etkisi diyorum. İnsanlar ellerinde olmadan onun peşinden gidiyorlar. Sanırım boyundan sebep."

"Ya da başka bir şey. O... İnsanı rahatlatıyor."

Luke bana hak veriyor. "Evet. Aynen öyle. Annem, Zack ayaklı bir kucaklama makinesi gibi, diyor." Bana bakıyor. "*Sefiller* nasıl?" diyor, elimdeki cildi işaret ederek.

"Korkunç. Her bir sayfası insanı inanılmaz bir şekilde harap ediyor ve içini karartıyor."

Yüzünde neşeli bir ifade beliriyor. "Gerçekten de hoşa gidecek bir hale gelmesi için Anne Hathaway'e ihtiyacı var."

"Kesinlikle. Gerçi onun solosu da sinemada iğrenç bir şekilde ağlamama neden olmuştu."

"Cullen beni yanında götürmüştü ve filmden sonra doğru düzgün uyuyamamıştım. O küçük devrimcinin olduğu kısmı hatırlıyor musun?"

"Ah, evet. Sanırım bu beklenilir bir şey. Yani bizi kandırmadılar sonuçta. Kitabın ismi *Mutlu Mesutlar* falan değildi."

"*Cennetimden Bakarken* gibi değil yani. O isim epeyce yanıltıcıydı, değil mi?"

"Onu ne okudum ne seyrettim," diye itiraf ediyorum. "Pek cennetlik bir durum yoktu herhalde?"

Luke ürperiyor. "Alakası yoktu. Filmi televizyonda seyrettikten sonra bir ay boyunca kâbuslar gördüm." Bu sırada kapıların yanına geliyoruz ve Luke birini açarak önden beni geçiriyor. Kafeteryaya giden merdivenleri çıkıyoruz ve üst kata ulaştığımızda, Lindsay'in bizi izlediğini görüyorum. Luke da onu fark ediyor ve rahatsız görünüyor.

Ona kendini daha iyi hissettirecek bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Sonunda dürüst davranmaya karar veriyorum.

"Şarkını dinledim."

Luke donakalıyor.

"Hem de birçok kez." Suratımı buruşturuyorum. "Çok fazla. Tanrım," diyorum, yüzümü ellerimin arasına gizleyerek. "Bu utanç verici ama..."

Luke'un yüzü yemyeşil oluyor. Bir an tereddüt ediyorum ama bu noktaya gelmişim bir kere.

"Şimdiye dek duyduğum en şahane şeydi, Luke. Sayısız kez gözlerimi kapattırdı bana, tamam mı? Ama istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum. Benim tanıdığım 'ahmak' hayatta..." diyorum, tüm bunlar başladığı sırada ettiğimiz bir sohbeti ona hatırlatarak. Luke, yeteneğini boşa harcadığı için kendine "ahmak" demişti... Ama ben ona katılmıyorum. Bana kalırsa yeteneğini boşa harcamıyor. Daha iyisi için saklıyor. "Cullen'ın bunu yapması iyi olmamış ve özelini bu şekilde ihlal ettiği için üzüldüm. Yaşadıklarını hayal dahi edemiyorum. Bunun sana tarifsiz kederler yaşattığını da biliyorum ve bunun için de üzgünüm."

Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum ve benim yüzümün kıpkırmızı kesilip yandığını hissediyorum, biraz da midem bulanıyor. "Şu an saçmalıyorum ve çılgın bir hayran gibi konuşuyorum, bu yüzden çenemi kapayacağım, sen de geride bıraktığımız yüz saniyeyi falan unutabilirsen..."

Eliyle ağzımı kapatıyor ve başını iki yana sallıyor.

"Büyük bir ihlaldi hem de ve hâlâ bunun sersemliğini yaşıyorum ama aynı zamanda şarkıyı beğenmene çok sevindim. Durumuma epeyce yardımı oldu bunun. Zevkini takdir ediyorum ve seni arkadaşım olarak görüyorum..." Bu noktada boğazını temizliyor. "Bu yüzden bu kendi hâlinde çocukça muhabbetleri kes." Elinin içindeki dudaklarım bir sırıtışla kıvrılıyor ve avucunun içini öpmemek için kendime hâkim olmaya çalışıyorum.

Bu da çok tuhaf, öyle değil mi? Neden böyle bir şey yapayım ki? Neler oluyor?

"Çocukça muhabbet mi?" diye soruyorum, tüm dikkatim beni az evvel arkadaşı olarak gördüğünü söylediği âna takılıyor.

Luke'un dudaklarında tuhaf bir ifade beliriyor. "Evet. Çocukça. Diğer herkesin şarkımı duymasından nefret ettim. Ama senin duymuş olmandan daha az nefret ettim."

"Ya?" *Ya.* "Eh. Güzel o zaman." Yani, sanırım.

"Ayrıca o gün sınıfta dans ederken izledim seni. Hani benim orada olduğumu bilmediğin gün var ya? Ve o konuda hiç konuşmamış olmamıza karşın bana... Bana o performansta danstan fazlası varmış gibi geldi. Her neyse, demek istediğim, durumlarımız eşitlendi. Tamam mı?"

Biraz afallıyorum. Çünkü Luke haklı. O günkü danstan fazlasıydı ve bunu hiç kimsenin görmesini de amaçlamamıştım. "Sanırım artık her şeyimiz ortada, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Hey! Bir fikrim var! İkimiz eşleşip seyirciler için utanç verici, açıklayıcı bir canlı dans gösterisi hazırlayalım!"

Luke hafifçe kıkırdıyor. "Bu fikre bayıldım. Hadi yapalım."

"Tamamdır," diyorum. Aslında utanıyorum ama yüzüme düşen bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken yüzüme güven veren bir gülümseme yerleştiriyorum.

Luke bir kez başını sallıyor. "Tamam. İşte zil çaldı."

"Öğle yemeğim!" diyorum ve yanından geçip gidiyorum. "Üzgünüm, annemin Tupperware kabını almam lazım."

"Barda görüşürüz!" diyor Luke.

Omzumun üzerinden elimi sallıyorum ve yürümeye devam ediyorum ama ilerlerken Lindsay Turton'ın beni delip geçen bakışlarını kesinlikle üzerimde hissedebiliyorum.

Senin kaybın.

***

Loud Lizard'da gürültülü bir Thirsty Thursday* günü ve Meg, barın bitimindeki bir taburenin üzerine ilişmiş Ben'le konuşuyor, bir yandan da bu sanki vazifesiymiş gibi limonatasını yudumluyor. Birçoğu ciddi miktarda hesap bırakan düzinelerce üniversite öğrencisi, ufacık masaların etrafında oyalanıyor ve benim göz alıcı dostum, evin en güzel yerinde oturuyor. Onları gören biri, Meg'in Ben'e abayı yakmış olduğunu düşünebilir ama ben işin aslını biliyorum. Meg ve Ben, ağabey-kardeş gibi, kilise gençlik grubu çevresinde birlikte büyümüşler. Hatta aynı müzik grubundalar. Ama bu, girmeniz için sakalınız olması gereken country gruplarından biri değil, bir kilise müzik grubu.

Aslına bakarsanız ben Meg'in şimdiye kadar hiç kimseye o anlamda ilgi duyduğunu görmedim. O daha ziyade herkese, çok daha sonsuz anlamda bir ilgi duyar. Meg, bu hayatta tanıdığım en neşeli ve cömert insandır ve insanlar ona, tatlı bir pasta şurubuna üşüşen sinekler misali çekilirler ama o kimseye abayı yakmaz. En azından, şimdiye dek böyle bir şey olmadı. Bir gün, sahte peri kulakları takan biri danslar ederek hayatına girecek ve başını döndürecek onun.

Ama bu akşam kapı açılıyor ve Cullen, omuzlarında dünyayı ve her yanında, yaklaşmakta olan baharın kokusunu taşıyarak içeri giriyor. Beni görüyor ve kestirmeden bana doğru geliyor. "Kardeşim burada mı?"

Başımı yana doğru eğerek onu baştan aşağı inceliyorum. Cullen, onu daha önce hiç görmediğim kadar panik halinde. Rüzgâr simsiyah saçlarını dağıtmış ama güzel bir şekilde dağıtmamış ve ayaklarında da spor salonunda giydiği ayakkabıları var. Koşu ayakkabıları gibi bir çift. Daha önce Cul-

* Gençlerde barlarda üniversite öğrencilerinin alkol alıp eğlenmesi için belirlenmiş perşembe günlerine verilen isim. - çn.

len Greenly'yi hiç sportif bir şekilde gördüğümü sanmıyorum. Ardından da Zack içeri giriyor. Tam aksine o... Gayet sabırlı ve rahat görünüyor.

"Vada," diyor Zack.

"Sosyal Medya Yöneticisi Zack. Yoğundun herhalde," diye yanıt veriyorum ona. "Ve hayır," diyorum Cullen'a. "Bu akşam, vardiyası yok."

İki fincan çıkarırken Meg pır pır eden kanatlarıyla bize doğru geliyor. "Otur," diyorum. "Kahve? Meyve suyu? Zencefilli gazoz? Havalı bir şeyler yok ama."

"Kahve, lütfen," diyor Zack ve bir tabureye yerleşiyor. Cullen onun yanına oturarak ellerini saçlarının arasından geçiriyor. İkisine de dumanı üzerinde birer fincan kahve veriyorum. Zack hemen fincanını kapıyor.

"Ben kahrolası bir aptalım," diye sızlanıyor Cullen.

Kaşlarımı kaldırarak, derin derin iç çekerek konuşan erkek arkadaşına bakıyorum. "Bu ara hiç internete girdin mi? Sorun Luke."

Meg telefonunu çıkarıyor. "Tanrım, Luke'u çok seviyorum," diyor coşkun sesiyle. "Çok tatlı bir çocuk ve şarkısı da ciddi anlamda, şimdiye dek dinlediğim en iyi şarkı." İrice açtığı gözleriyle bize bakıyor. "Bunu söylemeye iznim var mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Şarkı internette. Ayrıca sen onu şarkısı var diye sevmiyorsun ki. Shirley Temple bağımlılığını destekliyor diye seviyorsun."

Meg narin omzunu kaldırıyor. "Suçumu itiraf ediyorum." Telefonunu karıştırmaya devam ederken gözleri iri iri açılıyor. "Aman Tanrım..." diye mırıldanıyor.

"Aynen," diyor Cullen. "Lionel Best, Twitter'da 'Break For You'yu milyarlarca hayranıyla paylaşmış. Tanrı bana rahmet eylesin."

"Aynen, Luke, Tanrı rahmet eylesin sana," diyorum, öfkemi gizleme gereği dahi duymadan. "Neden günler önce kaldırmadınız onu?"

Cullen dramatik bir ifadeyle sızlanıyor ve Zack onun omzunu okşuyor. "Çünkü," diyor Cullen, "Ben sayıları, ailesinden daha çok önemseyen, serserinin biriyim."

"Seni savunmak için söylüyorum," diyor Zack, "Luke'un özeli konusunda bu denli katı olabileceğini pek anlayamadın."

"Bu nasıl oluyor bilemiyorum," diyorum. "Ben Luke'la kısa bir süredir arkadaşım ve insanların ilgisinden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Sense onu ana rahminden beri tanıyorsun." Cullen incinmiş görünüyor ama işin aslını benden daha iyi biliyor olmalıydı. Herkesten ziyade bunu *o* bilmeliydi.

"Ben sadece o kızın, her kimse artık, Luke'un neler hissettiğini bilmesini istedim!"

Pekâlâ. Bu sözler üzerine yüreğim hızla atmaya başlıyor.

"O sözler belli biri hakkında değildi!" diyor arkamdan bir ses ve irkiliyorum. *Luke.*

Cullen'ın başı aniden kalkıyor ve gerçekten berbat bir ifadeye bürünüyor. Neredeyse ona acımak üzereyim ama Luke için daha çok üzülüyorum.

"Hangi kısmını anlamadın bunun?" diyor Luke kızgın bir ifadeyle, sarı saçlarını gözlerinin önünden arkaya iterek. Kaykayını elinde tutuyor ve üzerinde hâlâ deri ceketi var, bu yüzden uzun zamandır burada olduğunu sanmıyorum. "Bu sadece bir şarkıydı. Belirli biri hakkında değildi. Kimse duysun diye yazılmadı. Seni de hiç alakadar etmiyordu!"

Kimseden çıt çıkmıyor.

"Her neyse," diye devam ediyor Luke. "Ben sadece Phil'e bir şey bırakmaya gelmiştim. Herkesin son güncelle-

meleri almış olmasına sevindim. Kendi hayatım konusunda beni aydınlattığın için tekrar teşekkürler, Cull." Luke bunu söyleyerek barın yarım kapısını ardından çarparak kapatıyor ve bana yalnızca bir anlığına bakarak yanımızdan ayrılıyor.

Meg, Cullen'ın yanına oturarak minik dairelerle sırtını sıvazlıyor ve Zack de muhtemelen Luke'u geri getirmek için telefonuyla uğraşıyor.

Ben birkaç müşteriyle ilgileniyorum ve karnımda kocaman bir boşluk var. Luke'un sözleri beynimi acıtıyor. *Bu sadece bir şarkıydı. Belirli biri hakkında değildi.*

Kimse duysun diye yazılmadı.

Gerçi şarkıyı mutlaka biri için yazmış olmalıydı. Benim için. Gösteride kullanalım diye. Şarkı internette paylaşıldı paylaşılalı hiç bahsetmediğimiz gösteride. "Break For You"-nun benim için yazılıp yazılmadığını öğrenmek için resmen ölüp bitiyorum. Bunu her merak ettiğimde, kendi fikrim bana saçma ve cüretkâr geliyor. Kafamın içinin güvenli alanında bile. Bir kerecik ele ele tutuştuk. Hepsi bu kadar.

Kimse duysun diye yazılmadı.

Ben de mi? Elbette ben de. Luke aynen böyle söyledi, öyle değil mi?

21

LUKE

Yaklaşık on iki yaşlarındayken Cullen'ın, En Kötü Durum Senaryoları / Hangisini Tercih Ederdin oyunlarına kafayı taktığı bir dönemi olmuştu. "Issız bir adada kalsaydın, üç gün boyunca yemek yememiş ve ölümle burun buruna olsaydın, bir kilo kımıl kımıl kırkayak mı yerdin yoksa hâlâ kıpırdanan çiğ, tek bir ahtapot kolu mu?"

Seçeneklerin ikisi de harika sayılmazdı ama varsayıma göre diğer seçenek ölüm olunca sizde en az kusma hissi yaratan seçeneği tercih ediyordunuz. (Ölüm, açıkça ortada bu. Hiçbir zaman cesur olduğumu söylemedim.)

Şu an sanki "Çok Yalnız ve İçe Dönük Luke Greenly'nin, Kazananın Olmadığı ve Kendisinin Hep Kaybedeceği Mutlak En Kötü Senaryosu" başlıklı En Kötü Durum Senaryosunun gerçek hayattaki versiyonunu deneyimliyormuş gibi hissediyorum.

Beş sene sonra nihayet yeniden şarkı yazmaya başlıyorsun ve bam! İlk girişimin kardeşin tarafından keşfediliyor.

Sonra kardeşin bunu podcast yayınınızda paylaşıyor. İnternette. Gezegendeki insanların büyük çoğunluğu tarafından kolayca erişilebilecek bir yerde.

Sonra büyük bir internet sitesi, artık viral olmuş bu parçayı duyuyor!

Sonra çok ünlü biri şarkıyı çok seviyor ve Twitter'da milyarlarca insanla paylaşıyor.

Sonra bu milyarlarca insan, şarkının *kim düşünülerek yazılmış olduğu* hakkında yorumlar yapıyor.

Sonra eski kız arkadaşın senden nefret ediyor.

Bir de mezuniyet balosu kavalye adayı olarak seçiliyorsun, üstelik gitmeye hiç niyetin yokken, elbette...

Elbette o tek kız –şarkıya ilham veren ve şarkı hakkında yorumlar yapmayan ve açıkça durumu umursamayan *tek* kız– baloya gitmek istemezse. Ama muhtemelen gitmek istemeyecektir ve zaten, dans ederken seyrettikten sonra (yine korkunç bir şey bu, *Tanrım*) hakkında gizli gizli, viral olmuş bir aşk şarkısı yazdığın birine nasıl böyle bir şey teklif edersin ki?

"Ah, hey, sapık gibi davrandığım için üzgünüm ama cidden senden çok hoşlanıyorum ve şimdi kendimi sade bir töreni için hazırlamışken, baloya benimle gelmek ister misin?"

Bu yüzden de yapabileceğin tek şeyi yapar ve inkâr üstüne inkâr edersin.

Kapı çalınıyor ve henüz bitiremediğim trigonometri ödevinden başımı kaldırma zahmetine girmiyorum. "Evet."

"İçeri girebilir miyim?" diyor Cullen.

"Hayır," diyorum çalışma kitabıma bakarak.

İkiz kardeşim, normalden otuz saniye daha fazla süren uzun, dramatik bir soluk bırakıyor. Yatağımın ağırlığıyla sıkıştığını hissediyorum. Serseri.

"Beni sonsuza dek görmezden gelemezsin."

"Dört yüz yetmiş bin dinlenme bana bunu yapabileceğimi söylüyor."

Cullen oturuyor. "Bak, üzgün olduğumu söyledim."

"Nedense bunun için 'Üzgünüm' sözcüğünden daha büyük bir şey gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Başka ne diyebilirim ki?"

"Bu ne söyleyeceğinle alakalı değil, Cullen. *Şu an* için

söyleyebileceğin bir şey yok. İlk etapta yapmamış olman gereken şeyle alakalı bu durum."

"İyi niyetle yaptım ama."

Doğrulup oturarak kalemimi yorganımın üzerine fırlatıyorum ve hesap makinemi kafasına doğru fırlatıyorum. Cullen rahatça başını eğiyor. "Ne kadar iyi olduklarını düşünsen de o tür niyetlerin olmaması gerekiyordu. O şarkının hiçbir zaman, hiç kimse tarafından duyulmasını amaçlamamıştım ben. Tanrım, Cullen, her şeyi geçtim, o daha şarkının taslak haliydi!"

"Sorun bu mu yani? Düzenlenmiş hali olmaması mı?"

"Gururum ve özel işlerim gibi daha önemli ve büyük şeyler arasında, evet! Sen Zack'in seni duş almadan görmesinden bile hoşlanmıyorsun."

"Yani bu şarkı bir kızla ilgili."

Ellerimi havaya kaldırıyorum ve her an fırlatmaya hazır halde, ağır ders kitabımı kaldırıyorum.

"İnternete yüklediğin an, bir kız hakkında olmaktan çıktı artık. Bir kıza, ondan hoşlandığını, dört yüz yetmiş bin beğeniyle ifade edemezsin." Fırsatını bulduğum her an sayıları yüzüne vurmaya kararlıyım.

"Ama o şarkıyla ifade edecektin, öyle mi?"

Birden kendimi bırakıyorum ve elimdeki kitap yatağımın üzerine düşüyor. "Bilmiyorum. Belki sonunda söylerdim. Doğru kıza. Ama artık yapamam. Şarkının onun için yazıldığını söyleyemem. Aklı başında hiçbir kız, böyle bir baskıyı istemez."

"Ama doğru kızla olur demiştin."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bunu asla bilemeyeceğim. Benim istediğim bir şey değil ki bu. Ben senin gibi ya da babam gibi değilim. Medyanın ilgi alakasını istemiyorum ve o şarkıyı bir daha asla çalmayacağım."

"Bu çok aptalca. Çok yazık olacak."

"Neyse ki benim için olmayacak, *dört yüz yetmiş bin* kişinin hakkımda söylediklerıyle ilgilenmekle fazlasıyla meşgul olduğum için kardeşimin beklentilerini karşılayıp karşılamadığımı umursayacak durumda değilim."

"Şarkılarını kenarda köşede saklamak yerine icra edip değerli bir şey haline getirmekle uğraşsaydın bunlar asla yaşanmazdı."

Ayağa kalkıp kapının yanına gidiyorum, birden kendimi bitkin hissederek kapıyı açıyorum. "Hayır. Sen benim özel alanıma saygı duysaydın bunlar asla yaşanmazdı asıl. Lütfen çık odamdan."

***

Akşam yemeği sırasında her şey daha kötüye gidiyor. Çok daha kötüye hem de.

Anlaşılan babam emeklilikten sıkıldı ve emlak işine girmeye karar verdi. Uzun yıllar önce bu işe, Ann Arbor şehir merkezinde bir gece kulübü açma niyetiyle yanaşmıştı. O zamanlar, evde karısının kocası olmaktan gayet memnun olduğunu söyleyerek bu teklifi geri çevirmişti.

Görünüşe göre ev tadilat programları ve geri dönüşümlü ahşap paletler onun için cazibesini yitirmiş.

Cull ve ben, onun bu kararını ilk kez duymamıza karşın içimde, bunu uzun zamandır düşündüğüne dair bir his beliriyor. En azından, sözüm ona ortaklarının babamın sözde ünüyle ilgilenecekleri kadar uzun bir süredir.

"Bana, *The Grass Is Greenly* yayınlarıyla kayda değer bir başarı yakaladığınıza göre belki bizim kulüpte kayıt yaparsınız dediler. Düzenli bir sunum yeri gibi olur yani," diyor babam. Cull da fısıltıyla, "Ancak salağın teki..." gibi bir şeyler mırıldanıyor.

"Artık böyle şeylerle ilgilendiğini bile bilmiyordum, baba. İngiltere'den buraya taşındığımızda bu işleri bıraktın sanıyordum," diyorum. Babamın gözlerindeki parıltıyla midem büzülürken beynim deli gibi işlemeye başlıyor.

"İlgilenmeyecektim aslında ama görünüşe göre bu kez işleri ciddi anlamda nizami yürütüyorlar ve ben de daha büyük bir yüzde alıyorum, bu yüzden kimsenin insafına kalmayacağım."

"Ne isim vereceksiniz mekâna?" diye soruyor annem.

"Emin değilim ama Bad Apple ismi hoşuma gidiyor."

Ne kadar orijinal, baba.

"Ah, bu hoşuma gitti," diyor annem. Bu konu hakkında önceden konuşmuş oldukları çok belli. Annem meseleyi fazla sakin bir şekilde karşılıyor. Ama ben, Phil ve Loud Lizard'ı düşününce midemin büzülmesine bir türlü engel olamıyorum. Phil'in mekânı senelerdir orada ama salaş bir bar olduğu gerçeği de gün gibi ortada. Bugünlerde, Pearl Jam'in değerini bilen insanlar gelmiyor bara. Çoğu akşam, Phil'in kâra geçebilmesi bile bir mucize oluyor.

Babamın projesinden sonra tutunabilir mi peki?

Yatırımcılar akıllılık ederek babamı işe dâhil etmişler. Onun, evde ahşap banklar yapmayı ve çoğu gece saat on buçuk olmadan uyumayı seven inek tipli yaşlı bir adam olduğunu bilmemize karşın müzik endüstrisinde hâlâ büyük bir saygınlığı var. Aktif olarak müzik yaptığı yıllarda etrafında olan adamların birçoğunun çoktan gitmiş olduğundan bahsetmeye bile gerek görmüyorum. *Ölüp gitmekten* bahsediyorum yani.

Rock and roll herkesin kaldırabileceği bir şey değil. Eroin de öyle.

Babamla anlaşma imzalamak çok mantıklı bir şey. Bana feci şekilde alçakça gelen, "Çocuklarına da imza attırabilir misin?" kısmı oldu.

Özellikle de bu haftaya denk gelince.

"Bunu yapacağımızı söylemedin onlara, değil mi?" diye soruyorum.

Babam başını eriştelerinden kaldırıp bana bakıyor. "Neyi yapacağınızı?"

"Sunum yeri, podcast hakkında sana bahsettikleri şey her neyse işte."

Babam çatalını masaya bırakıp suyundan bir yudum alıyor. "Niçin yapmayasınız bunu?"

Phil için, diye düşünüyorum. *Vada, Ben ve Kazi için, kendi işim için.* Ama *babama* bunu söylemem son derece uygunsuz olur, bu nedenle ona, "Eh, bu konuda konuşmamız gerekir. Sunum konusunda, şey, oldukça sıkı bir politikamız var da," diyorum.

"Loud Lizard'a teşekkürlerinizi sunup ayrılmanız konusunda bir sorun çıkmaz," diyor babam yavaşça.

"Yani, evet." Bana yardımcı olması için Cullen'a bakıyorum ama o, tabağındaki yiyecekleri didikliyor. "Phil'le yapmış olduğumuz bir anlaşma var. Orada kayıt yapmamız karşılığında."

"Öyleyse benim kulübümde kayıt yapabilirsiniz. Ne zaman isterseniz. Orada size, podcast kaydınız ya da *başka her ne için* kullanmak istiyorsanız onun için size özel bir kayıt kabini yaptırırım." Ses tonu, beni kandıramayacağı kadar rahat.

Bir karidese çatalımı saplıyorum. "Başka ne için kullanacakmışız ki kabini? Podcast kayıtlarımız için yepyeni bir stüdyo inşa ettirmene gerek yok. O kadar da popüler bir şey değil."

"Eh, geçen haftadan sonra..." diye söze giriyor babam ve elimi kaldırarak onu susturuyorum.

"O bir sürprizdi. Başka şarkı çalmayacağımı, yavru ke-

dilere duyduğum sevgiyi açıklamayacağımı ya da Cullen'ın senato üyesine adaylığını koyacağını falan söylemeyeceğini anladıklarında o ilgi sönüp gidecektir."

"Başka şarkı çalmayacağım da ne demek? 'Break for You' şimdiden bir hit oldu."

Çığlık atmak istiyorum. "Şarkının ismi bu bile değil!" diye üsteliyorum. "Gerçek bir şarkı olmadığı için bir ismi de yok."

Annem, harekete geçmesi gerekirse ellerinin boş olduğundan emin olabilmek için çatalını çat diye masaya bırakıyor. Cullen sonunda başını kaldırıyor, gözlerini kısarak bakıyor ama kime baktığını anlayamıyorum. Bu konuşmayı ilk kez yapmıyoruz, bininci kez de yapmıyoruz.

Sesimi alçaltıyorum. "Aptal kardeşim internette bir şarkı yayınladı diye bir şeyler değişmedi, baba."

"Seninle aynı görüşte değilim," diyor babam, gözleri gölgelenmiş. "Açıkla bana. Sen söz yazıyorsun, değil mi? O senin şarkındı, öyle değil mi?"

"Yani, evet," diye söze giriyorum, "Ama..."

"Ve o inanılmaz melodi de sana ait? Onu daha önce hiç duymamıştım."

"Öyle ama..."

"Ama diye bir şey yok. Yeteneğini inkâr etmene izin vermiyorum. Yaşadığın bu sahne korkusu geçici bir dönemdir. Bütün müzisyenler yaşar bunu. Senin durumunda, kardeşinin sana yardım etmiş olması kahrolası bir mucize. Sen, ismini insanların hatırlaması için uğraşacağın, izbe kulüplerde çalıp tepeye çıkmaya çalışacağın yılları aşmış olacaksın. Daha şimdiden, seni temsil etmek isteyen ajanslardan üç farklı telefon geldi bana. Abbey Road'dan Eddie'nin de sana bir albüm yapmaya dünden razı olduğundan bahsetmiyorum bile."

Tam bir dakika boyunca sessizlik içinde öylece oturuyoruz. Konuşamıyorum. Verecek uygun bir yanıt bulamıyorum. Sonunda sakin bir tonda konuşan Cullen oluyor. "Baba, kimseye herhangi bir söz vermedin, değil mi?"

"E, verdim tabii!" Babam bana bakarken esip gürleyerek konuşuyor. "Senin son sınıfta olduğunu ama mezuniyetinin ardından biletimizi alıp Eddie'nin teklifini konuşmaya gideceğimizi söyledim. Belki bizimle iş birliği yapacak birkaç müzisyen de ayarlarız."

Ve o an babama, grimsi mavi gözlerine, yanaklarındaki kırmızılığa, bana aktardığı tüm özelliklerine bakarken, ilk kez onu Charlie Greenly olarak görüyorum. Eski punk rock ikonu olarak. Müzik endüstrisinde hak ettiği değeri bulan adam olarak. Onu babam olarak görmüyorum çünkü kendisi her ne kadar öyle olduğunu düşünse de bu iş, benim onun oğlu olmamla ilgili değil. Benim, onun mirasını taşıyacak kişi olmamla ilgili.

Ve ben bunu istemiyorum.

Kardeşim üzgün bir halde bana bakıyor. Yüz ifadesini gayet iyi okuyabiliyorum. Sonunda, *sonunda* beni anlıyor. Her nasılsa bu da beni, uzun zamandır söylemem gereken şeyi dile getirmeye itiyor.

"Baba," diyorum. Sesim sert çıkıyor. Oturduğum yerde upuzunum. Cullen kadar değil ama babamızdan uzunum. "Ben İngiltere'ye gitmek istemiyorum. Prodüktörler ya da diğer müzisyenlerle tanışmak istemiyorum. Şarkı söylemek istemiyorum. Benimki sahne korkusu değil. Bu, bir şarkıcı olmakla alakalı her şeyi reddedişim. Müziği çok seviyorum. Müzik yapmak, yazmak ve insanlarla paylaşmak istiyorum. Ama söylemek istemiyorum. Asla."

Babam başını iki yana sallıyor, çok açık sarı saçlarından yansıyan ışık beyazlarını her zamankinden daha belirgin

hale getiriyor. "Fikrini değiştireceksin," diyor. "Ve o zaman çok geç kalmış olacaksın."

***

Ertesi akşam işe, başlamam gereken saatten on beş dakika erken gidiyorum. Eve uğrama zahmetine girmiyor, okuldan sonra doğruca Zacklerin evinden bara geçiyorum. Babam bu sabah itibarıyla beni sessizlikle cezalandırmaya başladı ve zaten bugün, Zack ve Cullen'ın üç buçuğuncu yıl dönümleri; bu da ne demekse artık. Ben çıkarken ikisi gökkuşağı renklerinde şeker parçacıklarıyla kaplı topkekler yapıyorlardı.

"Hediyelerimle geldim!" diyorum ve barda duran Ben ve Kazi'ye, içinde altı tane topkek olan Tupperware kabı uzatıyorum. Ben hemen bir tane alıyor ve ben de bir tane alıp Kazi için bir kokteyl peçetesinin üstüne bırakıyorum.

"Diğer herkes arka tarafta mı?"

Ben, sakalına bulaşan şekerlemeleri silerek başını onaylarcasına sallıyor. "Vada, Phil'in odasında ama kapı kapalı. Ben olsam içeri girmezdim."

"Ne? Neden? Bir şey mi oldu?"

Kazi başparmağını, barın sonundaki taburesine çökmüş vaziyette televizyona bağırıp çağıran bir adama doğru uzatıyor. "Marcus," diyor.

"Bu isim bana neden tanıdık geliyor?"

"Vada'nın babası," diyor Ben alçak tonda. "Tüm öğleden sonrasını burada içerek ve Phil'e küfrederek geçirdi."

"Ne? Neden?"

Ben, gömleğinin koluyla oynayıp kumaşı tekrar tekrar kıvırıp açıyor. "Ben psikolog değilim ama sanırım durum kıskançlıkla ve her ne kadar geçerli bir mazereti olsa da Phil'i kahramanı gibi sevmesiyle alakalı. Ve annesiyle. Ve Phil'le."

"Ah, Tanrım," diyorum.

"Öyle."

"Ama tekrar evlenmedi mi bu adam?"

Kazi başıyla onaylıyor. "Evet. Karısı da çok güzel bir kadın." Suratını buruşturuyor. "Neden böyle bir şey söyledim, bilmiyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor elbette. Kafa olarak lisede kalmış o herif."

"Anladığım kadarıyla Marcus ve Phil, bir zamanlar aynı müzik grubundalarmış," diye ekliyor Ben onun sözlerine. "Marcus vokalistmiş ve kızı da o kapmış. Sonra her şeyi berbat etmiş, sigorta satıcısı olmuş ve o günden beri Phil'i sinir edip duruyor işte."

İkisini de enikonu düşünüyorum. Görünüşe göre Vada'nın babası burada herkesçe tanınıyor. Orada, margaritaların karıştırıldığı kapların yanında ve sıkıştığında buz makinesinin sol üst köşesine vuruyor. Teknik olarak erken gelmiş olduğum için geliş saatimi kaydetmiyorum ve Ben'i bahşişlerini erkenden sayması için göndererek barın ardına geçiyorum. Elime bir bez alarak masaları düzeltmeye ve yapışkan olan her şeyi silmeye, barda asla bitmeyen işleri yapmaya başlıyorum. Ben hazırlanıp bize el sallayarak çıkınca hemen onun yerine geçiyorum.

Kazi birkaç kişiyle ilgileniyor ve Marcus bardağının yeniden doldurulması için parmağını kaldırıyor, bu yüzden sallanarak yanına gidiyorum. Vada'nın saç ve ten rengini kimden aldığını anlıyorum. "Ne içiyordunuz?"

Marcus tek gözünü kapatarak beni değerlendiriyor. "Önceden sakalın var mıydı senin?"

"Yoktu," diyorum neşeli bir şekilde, ona açıklama yapma gereği duymadan.

"Bir Jack Daniel's daha," diyor ilgisizce.

"Hesabınıza yazalım mı?" diye soruyorum.

Marcus doğruluyor. "Kızım burada çalışıyor. Vada. Aile üyeleri para ödemez."

"Üzgünüm, Vada'yı tanıdığınızı bilmiyordum. Ben de tanıyorum onu. Eşsiz biridir. Hesap açabilir miyim size? Sadece banka kartınızı almam gerekecek."

Marcus'un yaltaklanan gülümsemesi çözülüyor. "Ben içkilerime para ödemem."

"Ben yeniyim," diyorum, elimi uzatarak. "Luke Greenly. Ve hiç kimse bana, aile üyeleri için içkilerin bedava olduğunu söylemedi. Bu yüzden size bir hesap açacağım ben."

"Benim ismim de Marcus Carsewell; Vada Carsewell benim kızım."

Kocaman bir sırıtış beliriyor yüzümde. "Vada'nın babası olduğunu hatırlamıyorum."

"Babası olduğunu..." Marcus başını iki yana sallıyor ve yumruğu bara iniyor. "Neden bahsediyorsun sen? Elbette bir babası var onun. Ben onun babasıyım. Marcus. Marcus Carsewell."

Ödeme için elimi uzatmaya devam ediyorum. "Bu çok tuhaf," diyorum, başımı yana doğru eğerek. "Geçenlerde Vada'yla üniversite hakkında konuşuyorduk ve bana, okul parasını karşılayamadığından çünkü baba dediği adamın, onun kızı olmadığını söylediğinden bahsetti. *Onun zaten iki çocuğu olduğunu söyledi.* Bu yüzden, yaşadığım kafa karışıklığını anlıyorsunuzdur herhalde. Siz onun babası olamazsınız. Vada'nın babası yok."

Marcus gözlerini kırpıştırıyor.

"Bu da durumu aşağı yukarı özetliyor," diyor Phil, arkadan gelip beni irkilterek. "Artık yola koyulsan iyi olur, Marcus. Sana bir Uber çağırdım, neredeyse burada olur."

Marcus hafifçe sarsılarak taburesinden kalkıyor. Phil'in azametli görünümünü hesaplı hareketlerle şöyle bir inceli-

yor, bahşiş gibi bir şeyler bırakma zahmetine girmeden cüzdanını arka cebine koyuyor. "İğrenç barın ve burnu havada barmenlerinle gururlanabileceğini sanıyorsun ama ben seni tanıyorum, Phil. Ve profesyonel oynayarak nasıl ilerleyemediğini de biliyorum."

"Bu doğru," diyor Phil umursamaz bir ifadeyle. "Ve inan bana, ne kadar geride kalmış olduğunu bana hatırlatmana da çok seviniyorum. Kendine iyi bak, Marc. Bu müesseseden. Bir daha buraya gelme yoksa polis çağırırım."

"Benim için polis çağıramazsın! Kızım burada çalışıyor."

"O kısmı tartışılır!" diyorum.

Kazi barın önüne atılıyor. "Sanırım Uber sürücüsünü görüyorum, Bay Carsewell," diyor yatıştırıcı bir ses tonuyla. Marcus'u meraklı izleyicilerin masaları arasından geçirip dışarı çıkarıyor.

"Vada iyi mi?" diye soruyorum, kapı arkalarından kapanır kapanmaz.

Phil omzuma vuruyor. "Evet, iyi. Fena halde sinirli ve arkada birkaç cam şişe kırdı ama şimdi kendine geldi ve kırık camları süpürüyor. Onları öyle bırakırsa rakunların bir yerlerini kesmelerinden endişeleniyor."

"Babasının bu kadar esaslı bir şerefsiz olabileceğini düşünmemiştim," diyorum, kendimi kötü hissederek. "Yani, tahmin etmiştim ama adam beklentilerimi bile aştı."

"Sen de benimkileri aştın. O herifi tam bir profesyonel gibi idare ettin."

"Hesap ödemedi ama," diye söyleniyorum.

"Hiç ödemedi ki. Gerçekten isteseydim polis çağırabilirdım ama bence sen onu iyice korkutup kaçırdın ve bu sayede Vada da babasını kelepçelenmiş halde görmemiş oldu."

"Gerçekten de buraya sırf bedava içki içmek için mi geliyor?"

"Bunun, kızını görmek için bulduğu iğrenç bir yöntem olduğundan şüpheleniyorum ama evet, ayda en az bir kere buraya gelir ve yerlere serilene kadar içer, kızına fırça çeker, bana fırça çeker, sonra da onu buradan kovarız."

Birden duruyorum. "Ne demek 'kızına fırça çeker'? Bugün ona ne dedi ki?"

"Hiçbir şey. Fırsat bulamadı. Senden sadece birkaç dakika önce geldi ve seni ona ağzının payını verirken gördüğüm sırada ben de onu kovmak üzereydim."

Rahatlamış bir halde tezgâha yaslanıyorum. "Tamam o zaman. Güzel. Sevindim."

"Ben de," diyor Phil. "Kasanın yanında gökkuşağı renklerinde topkekler mi görüyorum?"

"Kardeşimin yıl dönümü. Bir tane ister misin?"

"Aslında bir tane aşırdım bile. Ama hazır işe koyulmuşken Vada'ya bir tane götürebilir, tehlikenin geçtiğini ve işinin başına dönmesini beklediğimi söyleyebilirsin."

"Anlaşıldı, patron."

***

Bir dakika sonra bir peçete üzerinde iki topkek taşıyorum ve neredeyse, Phil'in ofisinden çıkmakta olan Vada'ya tosluyorum.

"Benim için mi?" diye soruyor. Yanakları soğuktan pespembe olmuş ve üstü başı yeşillik, tazecik hava kokuyor.

"Yani, bir tanesi. Seninle paylaşmayı umuyordum. Bugün biraz erken geldim de."

Vada ofise geri giriyor ve kapıyı benim için tutuyor. Kekleri Phil'in masasının üzerine koyuyorum ve Vada patronumuzun koltuğuna geçip kot pantolonlu bacaklarını altına alarak oturuyor.

Ben de onun karşısındaki koltuğa geçiyorum ve parlak, rengârenk tatlıyı ona doğru itiyorum.

"Kek yapabildiğini bilmiyordum," diyor. Kekin gökkuşağı renklerindeki kâğıdını kaldırıp kaşlarını çatıyor. "Ah, bekle bir dakika. Cullen mı yoksa?"

"Ve Zack. Bugün yıl dönümleri."

Ağzına giden parmakları yarı yolda duralıyor. "Bunları *birlikte* mi pişirdiler?"

Ben de kekimin kâğıdını yırtarak başımı sallıyorum. "Biliyorum. O iğrenç çiftlerden onlar işte."

"Öyle. İğrenç ve çok tatlı. O ikisinin etrafında olmaya nasıl dayanıyorsun?"

Ağzıma tıkmadığım kalan kek parçasını kaldırıyorum. "Bunun yardımı dokunuyor işte."

Vada parmağına bulaşan şekerlemeyi yalıyor ve onun bu hareketini dikkatle izleyerek sertçe yutkunuyorum. İki kez.

"Sadece iş için gelmedin bugün, değil mi?" diyor kekini bitirdikten sonra. Gözlerime bakmıyor, bunun yerine kekinin kâğıdını düzgün bir şekilde önce ikiye, sonra üçe katlıyor ve parmaklarıyla dümdüz ediyor.

"Ah, pek değil."

Başını onaylarcasına sallıyor. "Marcus'la karşılaştın mı?"

Dürüst davranmaya karar veriyorum. "Karşılaştım." Ona konuşmamızdan söz ediyorum ve yüzündeki incinmiş ifadenin acıya, sonunda da neyse ki neşeli bir ifadeye dönüşmesini izliyorum.

"Bunu onun yüzüne söylediğine inanamıyorum!"

"Evet." Sandalyemdeki oturuşumu düzeltiyorum ve önce arkama yaslanıyorum, sonra üst üste attığım bacaklarımı indirerek öne doğru eğiliyorum. "Özür dilemeli miyim?"

"Benden mi?" diye soruyor şaşırarak. "Tabii ki hayır. Sadece, hesap açmak için ondan kartını istediğinde yüzünde oluşan ifadeyi göremediğime üzülüyorum."

Mutlu ve rahatlamış bir halde tekrar arkama yaslanıyorum. "Yine de karışmamam gerekirdi. Sen kendi başının çaresine bakamıyormuşsun gibi sanki. Ben sadece..."

Vada sırıtarak sözümü yarıda kesiyor. "Cidden sorun değil. Hem de hiç. Bazen aşırı mı tepki veriyorum acaba diyorum, biliyor musun? Yani, belki de babam o kadar da adi bir adam değildir. Fiziksel olarak istismar etmiyor beni. Sadece umursamaz davranıyor. Yani, aşırı derecede. Elbette bu beni üzüyor ama Meg dışında biri beni savunurken sinirlendiği zaman düşüncelerim bir şekilde onaylanmış oluyor."

"Sana iyi hissettirecekse, Phil de sinirliydi."

Vada başını onaylarcasına sallıyor. "Hissettiriyor. Ama –bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum gerçi– Phil sanki annemin hatırına beni savunuyormuş gibi hissediyorum. Benim için değil."

"Çünkü onu seviyor."

"Öyle."

"Ama benim seni savunmam senin için sorun değil, öyle mi?" diye soruyorum. Bu ima üzerine, onun için "o kişi" olabileceğim fikri üzerine elimde olmadan biraz daha dikleşiyorum oturduğum yerde. Buna ihtiyacı olabilir.

Vada başını eğiyor, bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve parmağını, Phil'in çalışma masasının üzerindeki kocaman takvimin kenarında gezdiriyor. "Elbette. Demek istediğim..." Kahverengi gözlerinin, yalnızca göz açıp kapayıncaya dek benimkilerle buluşmasına izin veriyor, sonra bakışlarını kaçırıyor. "Sen istersen tabii."

Ah, nasıl da isterim. O kadar *isterim* ki tadını bile alabiliyorum. Ya da onun tadını. Onun tadını almak. *Doğru düzgün düşün, beynim.* Yine yutkunuyorum ve korkutucu ya da tuhaf olmayan bir karşılık düşünmeye çalışıyorum. Zaman kazanmak için boğazımı temizliyorum ve ayak bileğimi dizimin üzerine atıyorum. "Güzel," diyorum. "Bu güzel."

22

VADA

Dün gece geç saatlerde işten eve geldiğimde evi her zamankinden farklı olarak karanlık buldum. Görünüşe göre dün Marcus'un görmeye gittiği tek kişi ben değilmişim. Ama Luke ve Phil barda beni savunurlarken annem yalnızdı. Marcus'un, kendi kendinden ne kadar nefret ettiğini hatırlayana dek bizi hayatında hiç istememesi ve sonra da yapmış olduğu birçok hata için bizi sorumlu tuttuğunu bize hatırlatması çok ilginç; yani ilginç derken acayip iğrenç bir durum demek istiyorum.

Annemi loş mutfağımızda otururken buluyorum. İncil'i önünde açık ve tığ işi nihalesi üzerinde bir demlik dolusu uyku öncesi çay duruyor. Gözyaşları çoktan tükenmiş ve artık huzurlu görünüyor. "İsa'yla biraz sohbet ettim," diyor yalnızca ve ardından genişçe gülümseyerek bana da buharı üzerinde olan o çaydan döküyor.

Belli ki annemin, Marcus'un pisliklerıyle baş etme yöntemi çok daha sağlıklı ama o bu konuda daha deneyimli. Veya belki de artık sabrı tükendi ve o son noktada yalnızca Tanrı vardı. Emin değilim. Ben henüz diğer her şeyi denemedim. Böylesi kulağa dik kafalılık gibi geliyor. Sanırım öyle. Ya da belki sadece meraklılık. Tek bildiğim, benim inancı birilerinden almak istemediğim. Ben, samimi bir şekilde sahipleneceğim bir şey istiyorum ve henüz böyle bir şey almakla ilgilenmiyorum.

Annem tanrısal bir varlıkla konuşuyor. Ben müzikle iletişim kuruyorum.

Bu da ertesi gün öğleden sonra dans dersine girdiğimde, Madam'ın bana bir kez bakıp esneme kısmını kısa kesmiş olmasını açıklıyor. *Kahrolası duygularımın* alnımdaki çizgilerin arasında yazılı olduğundan neredeyse eminim.

"Hafta sonuna dakikalar var," diyor. "Kurallara uygun davranma konusunda fazlasıyla sabırsızımdır ben. Vada?" Beni çağırıyor.

Taytımın bel kısmıyla oynuyorum ve biraz daha yukarı çekerek kalçama tam oturtuyorum. Yüzü, anlayış dolu bir mutluluk tablosu gibi; bense onun gözlerine bakmamak için büyük uğraş veriyorum, bugün temkinli bir moral konuşması için modumda olup olmadığımdan emin değilim.

"Ke$ha diye bir şarkıcı duydun mu?"

Donakalıyorum. "İsminde dolar işareti olan mı? Elbette."

Madam rahatça eğilip büyük el çantasını karıştırıyor. "Bazen hoş bir melodi ya da şiddetli bir nakarat beni harekete geçirmedikçe doğru düzgün bir şey hissedemem. Beni anlayacağını düşünüyorum."

"Evet. Sanırım anlıyorum."

Madam başını sallıyor. "Senin için bir şarkım var. Benim türlü kötü düşünceyle başa çıkmama yardımcı olmuştur bu şarkı. Alanını bulursan belki senin düşüncelerinle başa çıkabilmene de yardımcı olur."

Gölgeler içindeki köşeme gitme konusunda hiç tereddüt etmiyorum. Hoparlörlerden hem acı hem tatlı hem de şefkat dolu, yumuşacık bir melodi yayılıyor ve tüm bedenimi ele geçiriyor.

Göz kapaklarıma sıcacık yaşlar hücum edince gözlerim kapanıyor ve uzuvlarım esneyip ağırlıksızmış gibi benden uzaklaşırken titrek bir nefes veriyorum.

Dans ederken her zaman sözleri duymam ama bugün sanki sözler içimden geliyormuş, sanki şu an benim için yazılmışlar gibi hissediyorum.

Sözlerin bazen böyle bir etkisi olur. Tam doğru anda yerlerini bulurlar. Tıpkı bir akıntıya kapılıp yıllar boyunca sürüklenen, içindeki sözcüklere en ihtiyaç duyduğu anda birinin ayaklarının dibinde karaya vurmaya hazır, şişenin içindeki gizli bir mesaj gibi. Bu benim marşım. Bu şarkının esas amacı her ne olursa olsun. Ke$ha bunu her ne hakkında yazmış olursa olsun. Madam'a acısını dindirmesi için gönderilmiş, şimdi de bana verilmiş.

Ke$ha yüreğini paralarcasına söylüyor şarkısını ve şarkı ilerledikçe de ayaklarım ahşap döşemeleri dövmeye başlıyor, dizlerim o şokun etkisini içine çekiyor, ayak bileklerim bu baskı altında adeta ağlıyor. Topuklarım üzerinde dönüyorum ve ayak parmaklarımı da hareket ettirerek o yanma hissinin tadını çıkarıyorum. Acının içinde gelişiyorum. Acının o canlılığıyla. Karnımda bir şeyler güm güm atıyor ve bunun dışarıdan hoş görünecek bir devinim olmayacağını anlıyorum. Olabildiğince kötü olacak. Tenim kaşınıyor sanki. Marcus'u soyup DNA'mdan atmak, içimde büyüyen parçalarını şerir şerit kesip almak istiyorum. Babamı hayatımdan, anılarımdan tümüyle silmek istiyorum. İçimde acıyan her şey onunla ve onun beni reddiyle başlıyor.

Öyküyü değiştirmek istiyorum. Onu ve bana istemeden verdiği her şeyi geri vermek istiyorum.

Gerçi babam bana müziği de verdi. Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Yalnızca genlerime değil de beni ben yapan, geri dönüşü imkânsız bir Vada yapan her şeye katkısı olmasından nefret ediyorum. En sevdiğim özelliklerim için itibarı hak etmiyor babam.

Ama hâlâ beni ona çeken şey de bu. *Onunla* başa çıkma-

mı sağlayacak tahammül mekanizmasını ve *ondan* uzaklaşmamı sağlayacak o bileti kazara da olsa bana vermiş olduğu için ona çılgınca bir minnet duyuyorum. Onun beni, müzik konusunda az bilinen bilgilere boğduğu, gruplar hakkında ve yaratım süreçlerinin nasıl olduğu konusunda, sanki onları kişisel olarak tanıyormuş gibi konuştuğu zamanlara dair çok uzak anılarım hatırına ona minnettarım. Onun hobisi benim hayattaki tutkum oldu ve babamı bu yüzden ilahlaştırdım. Şimdiyse işin aslını biliyorum.

İşin en tuhaf kısmı, onun Phil'e dert olması. Yani, ilk başta sadece sen vardın, dostum ama beni bırakıp gittin. *Bırakıp gittin*.

Her şey karman çorman. Babalarla ilgili bu Venn şeması konusunda özel bir Shakespeareyen çalışma olduğuna eminim ve bahse girerim bu durumun, kişinin kendinden nefret etmesiyle bir ilgisi vardır.

Bunu da Marcus'tan nefret etmemin 785. sebebi olarak bir yerlere yazın: Adam beni on sekizimde amatör bir ruh bilim uzmanı yaptı. Yüksek sesle sızlanarak ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Dersten sonra soyunma odasına gidiyorum ve uzun süre, serinleyene kadar yanaklarıma buz gibi su çarpıyorum. Hâlâ ıslak olan ellerimle saçlarımı tepemde topuz yapıyorum ve üzerimi değiştirip dar kotumla tişörtümü giyiyorum.

Soyunma odasından, nispeten daha temiz bir havası olan koridora çıktığımda burayı bomboş buluyorum. Dolabımın yanında durup telefonumla şişme yeleğimi alıyorum. Sonunda hafta sonu.

Hava, Michigan'da baharın erken zamanlarına özgü bir şekilde rutubetli, neredeyse yağmur yağacak ve henüz ağaçlarda pek fazla tomurcuk olmamasına karşın her şey çok daha yeşil görünüyor. Sanki okuldan çıktığımda tüm dün-

yanın Clarendon filtresine bulanmış bir versiyonuyla karşılaşıyorum.

Derin soluklar alıp ciğerlerimi dolduruyorum, havayı içimde tutuyorum, iyice soğuruyorum ve her nefes verdiğimde bir santim daha küçüldüğüme yemin edebilirim. Açık havada olmanın bu kadar büyük bir fark yaratması inanılmaz. Telefonumu cebimden çıkarıp kulaklıklarımı takıyorum, Amy Shark açıp sesi yükseltiyorum. Savaşmak için hazır halde zırhımı yine takıyorum. Beş yıllık planımı tekrarlıyorum.

Loud Lizard, Müziğin Perde Arkası, Liberty Live, UCLA

Loud Lizard, Müziğin Perde Arkası, Liberty Live, UCLA

Loud Lizard, Müziğin Perde Arkası, Liberty Live, UCLA

Aynı teraneyi her bir adımımda tekrar ediyorum, gerçekleşmesi için sessizce dudaklarımı oynatıyorum.

Loud Lizard, Müziğin Perde Arkası, Liberty Live, UCLA

Luke.

Öf. Luke Greenly kesinlikle bu plana dâhil değil.

Çok sakin bir yanım, dans ettiğimiz akşam belimde olan ellerini hâlâ hissedebilen ve "güzel" dediği ânın yankısını hâlâ işitebilen yanım, onun da planımın bir parçası olabileceğini söylüyor bana.

Seninle ne yaptığımı hiç bilmiyorum.

Yani ilave gibi bir şey. Sadece... Bütün güzel planlarda böyle ilavelere yer vardır. İnsan Hakları Beyannamesi misali.

Onun istediği şey buysa tabii. Yani, neredeyse gezegendeki tüm kızlar onun için ve o aptalca (harika) şarkıdaki insanı kendinden geçiren vokalleri için kendilerini parçalıyorlar ve belki de onun hayatta en son isteyeceği şey bir... ilişkidir.

Belki de yalnızca bir kez el ele tutuşmuş iyi arkadaşlar olmamız onun hoşuna gidiyordur. Ritme uygun adımlarım birden tekliyor ve bir adım kaçıyor. Belki de benimle birlikteyken kendisi olduğunu düşünmek ve benim bir Instagram gönderisi peşinde koşmuyor olmam onu rahatlatıyordur.

Tanrım. Ya arkadaş gibi takıldığımızı anlayamamışsam? Zihnim gerilere doğru gidip tüm etkileşimlerimizi listeliyor ve...

Tanrım, beni taytımla, bir tavuk gibi sağa sola uçarken gördü. Marcus'la karşılaştı. Ağzımdan bir inilti kaçıyor. Marcus, o pislik. Tüm bu karmaşanın üzerine onu kim ister ki?

Bir de şarkısı var! O mükemmel şarkısı! Cullen'a ciddi ciddi, şarkının belirli biri hakkında olmadığını söyledi.

Şarkının benim hakkımda olmasını istemem kimin umurunda ki? Bütün kızlar şarkının kendileri hakkında olmasını istiyordur. Ben de resmen bütün o kızlar gibi oldum.

Telefonum cebimde titreyince onu cebimden çıkarıyorum. Elbette mesaj Luke'tan. O çekici heriften.

Mesajı görmezden gelmeyi düşünüyorum. Eve gidince okumayı. Sanki bu ona haddini bildirecekmiş gibi. *Önümüzdeki on beş dakika boyunca bana ne gönderdiğinle ilgilenmedim bile, al sana.*

Ama elbette bunu yapmıyorum çünkü ona çaresizce âşığım.

(Şaka yapıyorum. Sadece şaka yapıyorum. Luke'a âşık falan değilim.)

LUKE

Geçen akşamdan sonra ne yapıyorsun diye bir yazayım dedim. Ayrıca, mutlu hafta sonları! YouTube: Sponge "Molly"

Bu kez gönderdiği şarkının bağlantısına tıklamak için bir an duruyorum ve ona cevap vermeden önce eve gidene dek bu şarkıyı dinliyorum. Sponge, Phil'in sevdiği gruplardandır. Bana çalıştırdığı ilk gruplardan biridir. Uzunçalarlarının her biri nedense bir kilisenin bodrumunda kaydedilmiş gibidir ama enerjik davul kısımlarını mutlaka seversiniz.

Bana kalırsa Sponge'un günümüzdeki dengi İngiliz grup The Wombats'tır. Gerçi Phil bunu kesinlikle kabul etmez ama ben tam olarak öyle olduğundan eminim. Phil'in kulakları yaşlanmış artık. Bilemiyor.

Evime giden köşeyi dönerken garaj yolunda yalnızca annemin arabasını değil Phil'in eski gündelik Chevy S10'unu da görüyorum ve hayatımda ilk defa onları bir iş üstünde yakalayabileceğim geliyor aklıma.

Yani, *iş* gibi bir iş işte.

Buna karşı çıkacağımdan değil tabii. Phil'i seviyorum ve anneme de çok iyi davranıyor. Tanrı şahit ki annem iyi birini hak ediyor. Ama yine de, yani mesela dillerinin birbirlerinin ağzında olması çok iğrenç olurdu. Evet, bir seneden fazla bir süredir birlikteler ve evet, seviştiklerini de biliyorum. Sadece bunu görmek zorunda değilim.

Fazlaca ses çıkarmaya gayret ederek kapıyı açıyorum. Tabak çanak ve akan suyun sesini duyup mutfağa yöneliyorum. Annem, fincanında kahvesi ve yüzünde gülümsemesiyle masanın başında oturuyor, Phil de lavabonun başında bir tabağı duruluyor. Bu sahnenin aşırı evcilliği karşısında boğazım düğümleniyor.

"Hey, bebeğim," diyor annem, hiç de iş üstünde yakalanmış gibi bir hali yok.

"Hey, anne. Heeeeeey, patron," diyorum, tek kaşımı kaldırıp Phil'e bakarak.

"Merhaba, evlat," diyor Phil istifini bozmadan. Güçlükle

yutkunuyorum ve o da elindeki tabağı yerine koyuyor. "Ah, hayır, ne oldu?"

Başımı iki yana sallıyorum, gözlerim dolmasına karşın tek kelime edemiyorum. Phil mutfağı aşarak bana doğru geliyor, ne yapacağından pek emin olmasa da kollarını uzatıyor. Kendimi kollarının arasına atarak başımı göğsüne gömüyorum, içimdeki hıçkırık da serbest kalıyor.

"Vada!" diyor telaşa kapılan annem. Sandalyesinin gıcırtısını işitiyorum ve bir an sonra yanıma varıyor, eli saçlarımı okşuyor.

Fakat ağlamama engel olamıyorum. Phil'e daha sıkı sarılıyorum ve o da beni bırakmıyor. Bu kesinlikle düzenli olarak yaptığımız bir şey değildir. İlişkimiz, sigaralarını attığım zamanlarda bana bağırıp çağırması dışında, çoğunlukla profesyoneldir.

Ama onu kendi evimin mutfağında, tezgâhın başında, sanki ait olduğu bir dünyada, bana *evlat* diye seslenirken gördüğüm zaman içimde bir şeyler kopuverdi. Bu çok aptalca, *biliyorum*. Phil bir süre sonra beni usulca kendinden ayırıyor. "İşe gitmek zorundayım."

Yüzümü siliyorum ve başımı sallıyorum.

Annemin, Phil'in koluna uzanıp onu teselli edercesine sıvazladığını görüyorum. Phil afallamış vaziyette ve ben de kendimi berbat hissediyorum. Bu muhtemelen hayatı boyunca deneyimlediği duyguların hepsinden daha çok geldi ona.

"Vada, bak bana."

Şiş gözlerimi kaldırıp bakıyorum. Korkunç görünüyor olmalıyım. Phil'in morali bozuluyor.

"Gitmem gerektiği için üzgünüm ama şimdiden geciktim. Kazi'yi oradaki tek yetkili olarak bırakamam. Tüm mekânı tütsü kokularıyla doldurur, sürekli Regina Spektor çalar ve bunları hep birden yapar."

Bu sahne gözlerimin önünde belirince gülümseyerek başımı sallıyorum. Haksız değil.

"Ama senden kaçmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Nasıl olur da akıtacak daha çok gözyaşım olabilir?

Annem arkamdan gelip eğilerek kollarını omuzlarıma doluyor. Bir an soluğum boğazımda tekliyor ve başımı onaylarcasına sallıyorum.

"Ağladığın için yanından ayrılmıyorum. Gitmem gerektiği için gidiyorum. Ama gitmem gerekmeseydi gitmezdim. Aradaki farkı anlıyorsun, değil mi? Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Anlıyorum. Aynı zamanda bu konuda ne düşüneceğimi de bilemiyorum. Ben... Bunun için hazırlıklı değildim. Başımı sallamayı başarıyorum.

"Tamam. Seni daha sonra ararım, Mary," diyor Phil ve annemin başına bir öpücük kondurduğunu işitiyorum. Annem beni sıkıca sarmış ve ben hâlâ titriyorum.

Kapı Phil'in ardından kapandıktan sonra annem, konuşmak isteyip istemediğimi soruyor bana.

"Henüz değil."

Onun için kapıları kapatmamış olduğumu anlıyor gibi görünüyor. Sadece bitkin, şaşkın ve yorgun bir hâldeyim.

"Sana bir şey söylemem gerek, Vada."

Dönüyorum ve annemin beni saran kolları gevşiyor. Yeniden gülümsüyor.

"Phil'le bir süredir görüştüğümüzü biliyorsun."

İçimden çağıldayarak bir kahkaha koparken hafifçe boğulur gibi oluyorum. "Ayy."

"Ah. Tamam," diyor, bluzundaki var olmayan kırışıklıkları düzeltirken pırıl pırıl parlayan bir şeyi gösteriyor. "Bugün bana evlenme teklif etti."

Ağzım bir karış açık kalıyor. "Vay canına," diyorum.

"Durumun göründüğünden daha ciddi olabileceğini düşünmüştüm ama..."

"Öyle. Bunu bu kadar sakladığımız için üzgünüm. Marcus'la ilgili boktan durumlardan sonra Phil başka bir erkeğin hayatımıza girmesi konusunda pek hevesli olmayabileceğinden korkuyordu."

"Anne!" diyorum şaşkın bir halde. Annem asla küfretmez.

"Eh, durum bu ama. Her neyse, sana bu haberi birlikte vermek istemiştik ama..."

"Ben hıçkırarak omzunda ağlamaya başladım, değil mi?"

Annem başını yana eğiyor, gözleri dökmediği yaşlarla parlıyor. "Öyle. Ve sizi seyrederken, bu durumun sorun olup olmayacağını düşündüm. Belki de Phil'in sürekli yanımızda olması seni mutlu eder. Ben de onu gerçekten çok seviyorum. Beni çok..."

"Mutlu mu ediyor?" diyorum. "Ayy," diye yineliyorum yine. "Resmen mutluluktan yüzünde güller açıyor, anne."

"Şey, dürüst olmam gerekirse, sanırım hayatımın büyük kısmı boyunca onu sevmişim ben. Lisede neredeyse bir araya geliyorduk ama o korkup vazgeçti. Sonra ben de babanla tanıştım ve onun düşündüğüm gibi olmadığı konusunda kendimi ikna ettim ama... Sanırım başından beri durum belliymiş."

Aklım elimde olmadan yine Luke'a gidiyor.

"Onun açısından da, değil mi?" diyorum, artık kimi sorduğumdan ben de emin değilim.

Annem başını sallıyor, koyu renk saçları salınıyor. Ve içimde bir şeyler yatışıyor.

"Bu inanılmaz, anne. Cidden. İkiniz için de çok mutluyum. Hayatımda en sevdiğim iki insan birbirini seviyor."

"Seni de seviyoruz, Vada. İkimiz de seni delice seviyoruz."

Yeniden ağlamamak için dudağımı ısırıyorum. "Anne," diyorum sonunda. "Anne! Gelin olacaksın!"

Mutfak masasının başındaki bir sandalyeye bırakıyor kendini ve ben de onun karşısına oturuyorum.

"Biliyorum! Bir elbise bulmam lazım. Benimle gelirsin, değil mi?"

"Elbette."

"Ufak çaplı bir tören yapmayı düşünüyoruz. Beklemek istemiyorum."

"Tamam."

"Vada," diyor annem, elleri bir an bana uzanıyor ama sanki emin değilmiş gibi yarı yolda duralıyor. "Gerçekten de buna seviniyorsun, öyle değil mi?"

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Kesinlikle."

Annem dudağını, o kadar iyi bildiğim bir şekilde ısırıyor ki bunu zaman kazanmak için yaptığını biliyorum. "Bu biraz hızlı oldu. Gerçekten bu konuda düşünmeni istiyorum."

Öne doğru eğilip annemin ellerini tutuyorum. "Anne. Düşündüm ben. Senelerdir düşünüyorum, hatta bunu diliyorum."

"Bir babaya sahip olmayı mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bir babam var zaten. Berbat biri. Ben bir Phil'e sahip olmayı istiyorum. Seni hak ettiğin şekilde sevebilecek birini diliyorum."

"Ama o, üvey baban olacak, farkındasındır."

"Evet. Biliyorum. Ve ben..." Boğazım sıkışıyor ve güçlükle yutkunuyorum. "Bunun için minnettarım. Ama on sekiz yaşına geldim. Bir üvey babaya ihtiyacım yok. Benim her zaman sadece bir Phil'e ihtiyacım oldu ve kulübünde peşinde dolanmama izin verdiği günden beri Phil benim için o kişi."

"Bir şeylerin değişeceğini düşünmüyor musun?"

"Kötü anlamda değişmeyecek."

Annem burnunu çekiyor. "Tüm bunlar hakkında böyle yetişkin gibi konuşmandan nefret ediyorum."

Omuz silkiyorum. "Bu senin suçun değil."

Annemin yanağından aşağı bir damla süzülüyor ve daha yüksek sesle çekiyor burnunu. "Bana seni verdiği için ondan nefret edemiyorum ve seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum ama bazen ondan nefret ediyorum."

Ayağa kalkıyorum ve arkasına geçerek kollarımı ona doluyorum. Birlikte ağlıyoruz ve bu benim için hem en hüzün verici hem de en mutlu edici şey.

Sonunda doğruluyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. "Kulübe uğramam gerek. Senin için sorun olur mu? Onu tebrik etmek istiyorum. Sen onun ödülüsün, anne."

"Sanırım bu hoşuna gider."

"Benimle gelmek ister misin?"

"Hayır, bence bu ikinizin arasında."

***

Bu kez ağlamıyorum. Doğruca müzik kutusuna gidip içine bir dolar atıyorum, Brad Paisley'nin hit şarkılarını açıyorum ve hayatım boyunca çalmayı beklediğim şarkıyı buluyorum. "He Didn't Have to Be" başlayınca salonun karşı tarafında duran Phil'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve barın loş ışığında bile bu gözlerin puslu olduğunu görebiliyorum. Ona gösterişli bir öpücük uçuruyorum ve yine kendimi kaybetmeden önce bardan ayrılıyorum. Sonuçta Phil bir yere gitmiyor. Onu daha sonra görürüm.

23

LUKE

Zack beni bulduğunda işteydim. En yakın arkadaşımı karşımda, yalnız gördüğümde bir şeyler olduğunu anlamalıydım. Cumartesi gününün erken saatleri olduğu için mekân boş, barda yalnızca Ben ve ben varız.

Ben, Zack'in bir tabureye oturduğunu görüyor ve ona elimle işaret ediyorum. "Yemeğe git sen. O içmez."

Ben montunu alıyor ve dışarı yöneliyor, ben de Zack'e dönüyorum. Ona, üzerinde vişne süslemesi olan bir bardak Sprite veriyorum.

"Şık bir şey bu," diyor sırıtarak. Minik plastik kılıcı alıyor ve dişleriyle tüm vişneleri çekip alıyor. Bu gösterisine karşılık olarak gözlerimi deviriyorum. "Üzgünüm," diyor hâlâ sırıtarak. "Bu hareket Cull'da işe yarıyor."

"Git işine."

Zack'in yüzünde ciddi bir ifade beliriyor ve çapraz askılı çantasını çıkarıyor. Dizüstü bilgisayarını çıkarıp açıyor. barın üstünde bana doğru çeviriyor.

"O her neyse, görmek istemiyorum."

"İstemiyorsun ama görmek zorundasın."

Bana gösterdiği şey bir haber. People.com sitesinden. Elimi bir el beziyle kuruluyorum ve ekranı aşağıya çekiyorum. Ekranda ailemin dört sene önce İngiltere'de çekilmiş bir fotoğrafını görünce midem büzülüyor. Fotoğrafın al-

tında, "Punk rock efsanesi ve girişimci Charlie Greenly, 5 Ağustos günü karısı Iris, ikiz çocukları Cullen ve Lukas'la (14) birlikte Marigold Tiyatrosu önünde."

"Tamam..."

"Devam et," diyor Zack, bir buz küpünü ısırarak.

Eski Punk Rock Yıldızının Oğlu Gizemli Bir Kız İçin Yazdığı Şarkısıyla Viral Oldu

Podcast programıyla tanınan ve Bad Apples grubu vokalisti Charlie Greenly'nin oğlu olan Lukas Greenly'nin viral olmuş şarkısı "Break for You"yu mutlaka duymuşsunuzdur. Eğer duymamışsanız, yorum kısmına hangi kayanın altında yaşadığınızı yazabilirsiniz. Hit olan bu şarkıyı internette yayınladıktan sonra, çoğu genç kızlardan oluşan (ikiz kardeş Cullen'ın, erkek arkadaşıyla uzun zamandır devam eden bir ilişkisi var sonuçta) binlerce kişilik hayran kitlesi, şarkının yazıldığı *bu şanslı kızın kim olduğu* konusunda bir ipucu alabilmeyi bekliyorlar.

İnternet her zaman iyi aşk hikâyelerini destekleyen bir mecra olmuştur ve bu da onlardan ayrılmıyor. Greenly şarkısını yayınladıktan kısa bir süre sonra her yer, on sekiz yaşındaki Luke'un

kalbini çalan bu kızın kimliğini sorgulayan anketlerle doldu. Yanıtlar arasında, Greenly'nin uzun süre birlikte olduğu söylenen on yedi yaşındaki İngiliz çocuk yıldız Veronica Nelson...

"Kim?" diye bağırıyorum.
"Ah. Onu ben de merak ettim. Devam et."
"Gerçek biri mi o?"
"Devam et sen."

... eski kız arkadaşı Lindsay Turton...

"Güzel, buna çok sevinecek."
"Devam. Et."

... iş arkadaşı ve gelecek vaat eden on sekiz yaşındaki müzik yazarı, Amerikalı Vada Carsewell de yer alıyor.

Sesim boğuk çıkıyor. "Kahretsin."
"İşte."
"Onun ismine nerede rastlamışlar ki?"
"Gazeteciler her şeye burunlarını sokarlar, dostum."
"Ah, Tanrım. Bu onu öldürecek. Böyle şeyler istemez o."
"Bekle." Zack bir klik sesiyle bilgisayarının kapağını kapatıyor ve arkasına yaslanıyor.
"Henüz bitirmedim."
"Her şey ortada işte. Spekülasyon. Sorun şu ki bu düşündüğün gibi unutulup gitmiyor."
"Ve şimdi Vada'yı da etkiliyor."

Zack açıkgöz bir ifadeyle gözlerini kısıyor. "Etkiliyor mu bilmiyorum. Yani, blog yazıları daha sık ziyaret edilebilir ama zaten mesele de buydu."

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, ardından gözlüklerimi çıkarıp tişörtümün kenarıyla çılgınca siliyorum. "Ama bunu istememişti ki."

"Doğru. Ama sen de istememiştin. Ve benim buraya gelme amacım bu değildi. Bunu duyunca kendini paralayacağını biliyordum. Ve bu saçmalık, Luke."

"Nasıl yani?"

"Her türlü işte. Düşünsene. Kullanabildikleri en yeni fotoğrafın *dört sene öncesindendi*. Her şeyin özel olduğu için bulanık profil resminden daha fazlasına ulaşamadılar."

Bunu bir süre düşünüyorum. "Hiç yorum var mı?"

Ben çekip önüme alamadan Zack bilgisayarını kaldırıp çantasına koyuyor. "Hep olur. Bu tür şeyler nasıl işler bilirsin. Ama podcast için gelen yorumlardan daha fazlası değil."

"Onları okumayı bıraktım ben," diye itiraf ediyorum.

"Eh, Cullen bırakmadı. Günah çıkarmaya ve hepsini okuyup seni, şimdi de Vada'yı korumak için her birine cevap verme konusuna takmış durumda."

"Gerçekten mi?"

Zack ayağa kalkarak gözlerini deviriyor. "Evet, gerçekten. Biliyor musun, aynı DNA'yı paylaşan iki kişi olarak birbirinizi pek anlamıyorsunuz."

"Bilmiyordum."

"Buraya da tam olarak bunun için geldim. Kendini fazla hafife alıyorsun. Onları da. Bu, izin verdiğin takdirde şahane sonuçları olabilecek karmaşık bir durum. Bir şey yapman gerektiğini söylemiyorum. Mahremine dikkat et ve hayatına aynen devam et. Ama her şeye cidden kâinatın sonu gelmiş gibi bakmayı bırak artık."

"Bu Lindsay'in çok hoşuna gidiyordur, eminim."

"Tek hoşuna gidenin o olması için hiçbir sebep yok ortada."

***

"Baylar bayanlar, yayının sonuna gelirken, birkaç hafta önce neler olduğuna dair biraz konuşmak istiyorum."

Başımı hızla ileri geri sallayarak yüzümü ekşitiyorum ve dudaklarımı oynatarak, "Hayır," diyorum.

Cullen üsteliyor. "Kardeşime, bu konuyu açmayacağıma dair söz vermiştim ve şunun haricinde de bir şey söylemeyeceğim: Her şeyi berbat ettim. Dahası, bok ettim. İkiz kardeşimin mahremine girdim ve kendimi berbat hissediyorum. Evet, kendisi çok büyük bir yeteneğe sahip ve bunu gezegendeki herkes bildiği için utanmıyorum. Ama kişisel bir kaydı izinsiz paylaşmak en kötü ihlallerden biridir. Ondan özel olarak da özür diledim ama sizlerin karşısında da özür dilemek istiyorum."

Soluğumu bırakıyorum. "Teşekkürler, Cull."

"Bu tartışmayı sonsuza dek kapatmadan önce söylemek istediğin bir şey var mı? Bana hesap sormak falan? Sana bunun için imkân tanıyorum," diyor.

Bir an düşünüyorum. Bu, berbat bir şeyi güzel bir şeye dönüştürmek için bir fırsat. "Sadece şunu yapabiliriz: Herkes hazır bizi dinliyorken şunu söyleyeyim, Cullen'la bu yayını Ann Arbor'daki Loud Lizard'da kaydettiğimizden bahsetmiştik. Burası harika bir yer ve her hafta kayıt odasını kullanmamıza izin verdiği için Phil Josephs'e büyük minnet duyuyoruz. Eğer siz de yerel bir dinleyiciyseniz ve iyi müzik dinlemekten hoşlanıyorsanız, buraya bir gelin bakın derim. Buralarda yaşamayıp yine iyi müzik dinlemekten hoşlanıyorsanız da arkadaşımız Vada Carsewell'in mutlaka

bir bakmanız gereken, *Müziğin Perde Arkası* başlıklı harika bir müzik blogu var. Yeni şeyler keşfetmek istediğimde ilk uğrak yerim onun blogu oluyor ve ben işlerimi kamuya açık alanlarda paylaşmaktan hoşlanmadığımdan, destekleyecek iyi yetenekler bulma konusunda çok hevesli oluyorum."

Cullen mikrofonu üzerinden bana memnuniyet dolu bir bakış atıyor. "Pekâlâ, o zaman. Luke ne diyorsa yapın, sevgili dinleyiciler. Ann Arbor'daki Loud Lizard ve çok yetenekli arkadaşımızın müzik blogu Müziğin Perde Arkası. Emin olun, bir şey iyiyse, Vada size bunu söyleyecektir. Bu kız göze ne kadar hoş gözüküyorsa, müzik endüstrisinde de o kadar iyi bir bilgisi var. Kendisi aynı zamanda Loud Lizard'da, şapşal kardeşimin yanında musluk tapalarını sağlamlaştırırken görülebilir. Alın size bir fiyatına iki yerli ünlü."

Cullen yayını kapattığında kulaklıklarımı indirip ona çıkışıyorum. "Neden öyle söyledin?"

"Ne söyledim?" diye soruyor irileşen gözleriyle.

"Vada'nın göze hoş gözüktüğü kısmı. Bu konuyla alakasız ve itici bir tabir. Kız inanılmaz bir deha ve sen sanki herkesin oraya, dar kot pantolonu içinde ne kadar hoş göründüğünü görmek için gelmesi gerektiğini söyledin."

Cullen, "Hımm," demekle yetiniyor sadece.

"Ne demek, 'Hımm'? Geri dönüp o kısmı düzeltmen gerek."

"Tamam."

"Tamam mı?" diyerek ofluyorum, söylediğim şeye bu kadar kolayca razı gelmesi beni şaşırtıyor. "Tamam. Neydi bu yaptığın peki?"

"Sadece bir deneydi diyelim."

"Deney mi?"

"Test etmek istediğim bir şey. Benim bir hipotezim. Açık söylemem gerekirse Zack'in de."

"Yani bana demek istediğin şey? Benim cinsiyetçi bir pislik olup olmadığımdan mı emin olmaya çalışıyordun?"

Elini beni uzaklaştırırcasına sallayıp bilgisayarının kapağını kapatıyor ve notlarını topluyor. "Cinsiyetçi olmadığını biliyorum. Vada'nın yardımına koşup koşmayacağını görmek istedim."

Ona bakakalıyorum ve gözlerimi tek bir kez kırpıyorum. "Ne?"

"Hadi ama Luke."

"Elbette onun yardımına koşacağım. Çalıştığı yerde bir sürü korkunç tipin akınına uğraması için ona bir tuzak kuruyorsun ki unuttuysan söyleyeyim, orası bir bar."

"Unutmadım. Dinle, Zack'le ben Vada'yla giderek yakınlaştığınızı fark ettik, hepsi bu."

"Ne olmuş?"

"Yani," diye karşılık veriyor tatlılıkla.

"Biz arkadaşız."

Cullen gözlerini devirerek yandan askılı siyah çantasını omzundan geçiriyor. "Sen ve Zack de arkadaşsınız. Vada'yla daha fazlası olduğunuz açıkça ortada."

"Şarkı Vada hakkında değildi," diye kaçırıyorum ağzımdan. "İma ettiğin şey buysa eğer." Kardeşim bir an donakalıyor ve kapı eşiğinde yavaşça bana dönüyor.

"*Vay canına*," diyor sözcükleri bir sürü heceye bölerek.

"Hadi be. Bunu düşündüğünü biliyordum."

"Belki." Cullen sırıtıyor. "Çok direndin ama tüm oklar o kızıl saçlı müzik tutkununu gösteriyordu. Şimdiyse şarkının onun hakkında olduğunu *biliyorum*. Vay canına, Luke. Ne zamandır sürüyor bu?"

Başımı sallıyorum ve sandalyeme çöküyorum. "Git işine."

Cullen bir an tereddüt ediyor ve tekrar yerine oturuyor. "Ona söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Söylemelisin."

Ona dik dik bakıyorum. "Hayır."

"Neden?"

"Bunu seninle konuştum zaten."

"Evet ama o, şarkının gerçekten bir kız hakkında, üstelik sıradan bir kız değil de Vada hakkında olduğunu öğrenmeden önceydi. İkiniz birlikte harika olursunuz. Sizden başka kim müzik hakkında bu kadar tutkulu olabilir ki?"

Gözlerimi kısıyorum ama ona karşılık vermiyorum. Kardeşimin dudakları düşünceli bir ifadeyle kıvrılıyor.

"Tamam. Şarkı bahsi kapandı artık. Ama ona çıkma teklif etmeye ne dersin? Sırf viral olmuş bir şarkıyı ona ithaf etmedin diye ondan hoşlandığını bilmesine izin vermeyecek değilsin."

"Belki. Bunu yapabilirim."

"Yaşasın!" diyor Cullen. Tam çıkmak üzereyken yine dönüyor, bu kez biraz sinirli görünüyor. "Zack başından beri biliyordu, değil mi?"

***

Babamın bitmek bilmeyen sessizliği (ne olgun bir tavır ama) yalnızca müzik kariyeri karşıtlığımı daha da pekiştirmeye yarıyor, bu yüzden ilk teneffüste rehberlik öğretmeninin odasının önünde oturuyorum. Bu kadarı yeter. Bir şeyi yapmayacaksam eğer, kendimi o işi yapmamaya adamalıyım. Phil'in şarkı yazmakla alakalı sözleri aklıma gelse de içten içe silkinip kendime geliyorum. Bunu tamamen bırakmak, yıllar öncesinde olduğu gibi yeniden içimde kabarıp dayanılmaz hale gelinceye dek onu gizli bir köşeye kaldırmak en iyisi.

Umuyorum ki o zaman geldiğinde kardeşimle yaşamıyor olurum ve o da şarkılarımı gizlice kaydedip internete yükleyecek durumda olmaz.

Elimde telefonumla plastik bir sandalyede oturup Vada'nın son yazısını okuyordum ki yanıma otururken yarattığı hava akımını duyumsuyorum.

"Hey," diyor. "Ne yapıyorsun burada?"

Telefonumun ekran kilidini hemen kapatıyorum ve cebime koyuyorum. "Rehberlik hizmeti alacağım. Sen?"

"Ben de öyle. Yani, sayılır. Bazı maddi yardım evraklarını vermek için bir randevu almıştım da." Elindeki kâğıt yığınını bana gösteriyor.

"Anladım."

"Sen... İspanyolca'yı almıyor musun?"

"Ha?"

Vada gülümsüyor ve onun, dişlerini göz kamaştırıcı gösteren ve çillerini belli eden bir ruj sürdüğünü fark edince heyecandan midem büzülüyor. Tanrım, kızıllara bayılıyorum.

Kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyor. "Üzgünüm. Rehberlik servisine üniversiteyle ilgili bir konu için gelmemişsen, İspanyolca eğitim verilen son sınıfı atlamak istediğini düşündüm. Birçok üniversite için üç sene yeterli oluyor."

"Sen öyle mi yaptın?" diye soruyorum ama bunu daha ziyade konuşmayı uzatmak için yapıyorum. Bir insanla konuşmaktan asla bıkmamak mümkün müdür?

"Evet. O utanç verici, terapi gibi dans sınıfında olmamın sebebi de bu." Hafifçe puflayarak gülüyor ve sırt çantasını çıkararak Converse ayakkabılarının arasında yere bırakıyor. "Sanırım Madam sonunda beni anladı. Daha kaygı verici müzikleri getirmeye başladı derse. İçindeki bütün öfkeyi ve acıyı dışarı vurabiliyorken rehberliğe kimin ihtiyacı olur ki?"

Dudaklarımın tuhaf bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissediyorum ve plastik gözlük çerçevemi hafifçe yukarı itiyorum. "Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Gerçekten mi?" diye soruyor şaşkın bir vaziyette. "Bunları bildiğini sanıyordum. Müziğini yapman da bununla alakalı değil mi? Annie Mathers'ın sözü neydi? Hani müziğine katana kadar gerçek anlamda ne hissettiğini anlayamamasıyla alakalı sözü?"

"Vay canına, bu... Çok derinmiş."

"Country şarkıcıları işte, adamım. Meselenin tam kalbine dokunurlar."

"Evet. Bu durumda... Aslında son sınıf müzik dersinden ayrılmak için buradayım. Demek istediğim..." Aceleyle onu rahatlatmak için devam ediyorum. "Gösteri için senin şarkını yazmaya yüzde yüz devam. Yani eğer yazmamı istiyorsan tabii. Tüm o, viral olan şarkıdan sonra falan işte."

"Elbette istiyorum! Bu konuyu açmak istememiştim ama bu beni çok onurlandırır."

Başımı onaylarcasına sallıyorum. "Güzel. Ben kesinlikle varım bu işe. Sadece dersi bırakmam lazım."

"Ama neden?"

Yine gözlüklerimle oynayarak omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Canlı bir performans sergilememiz gerekecek."

Vada başını sallıyor.

"Şey, öyle işte. Evet. Az önce bahsettiğimiz 'Break for You' olayından sonra bunu yapmayı pek istemiyorum."

"Pek istemiyor musun?"

"Pekâlâ, tamam, daha ziyade bir kalabalık için müzik yapmak istemiyorum ve babamın da bunu bir zafer olarak görmesine hiç gerek yok..."

"O zaman Charlie'ye söyleme. Ben kimseye söylemiyorum."

"Ama insanlar orada olacak ve kameraları da olacak."

Vada bir süre sessizce oturuyor. Sonunda, "Tamam. Tek bir şey söyle bana. Gösteri için bir şeyler yazmaya başladın mı?" diye soruyor.

Yüzümdeki suçlu ifade durumumu doğruluyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm! Bana söyleyebilirdin!" diyor sevinçle omzuma vurarak. "Ya şarkını canlı çalmak zorunda olmasaydın?"

"Nasıl olacak bu?"

"Of, kaydedeceksin işte. Canlı çalmak zorunda değildin. Sen sadece bir şeyler kaydet ve bana gönder. Ben ona uygun bir koreografi oluşturup şarkını ikimiz için de sunarım."

Bu fikir bana o kadar cazip geliyor ki güçlükle soluk alıyorum. "Ama henüz yazacağım şarkıyı duymadın bile. Seni etkileyeceğini nereden biliyorsun?"

"Çok kolay," diyor. "Seni tanıyorum." Yanakları hafifçe kızarıyor ve kızıl saçlarının yüzüne düşen bir tutamını kulağının arkasına atıyor. "Ayrıca yeteneğinin de farkındayım. Düşün bunu, olur mu?"

Düşündüm bile.

Bir dakika sonra idari asistan ismimi okuyunca ona fikrimi değiştirdiğimi söylüyorum.

İkinci bir şans verildi bana. Bu kez Vada, şarkımın yalnızca onun için olduğunu anlayacak.

VADA

Hey, Greenly, düğün için kavalyeye
ihtiyacım var. Ne dersin?
YouTube: Sheppard "Geronimo"

LUKE

Hadi canım. YouTube: Vance Joy "I'm with You"*.

VADA

Balo gecesi olacak ama. Sorun olur mu?

LUKE

Ne balosu? Telefon yeni de, tanıyamadım?

VADA

Tam bir ineksin sen. Seviyorum seni.

* "Seninleyim." – çn.

24

VADA

Daha önce de bahsettiğim gibi ben pek kiliseye giden bir kız değilimdir. Ama Meg öyledir.

Bu yüzden, mecburen bazı ayinlere gidiyorum. Bu, annelerimizin bizi götürdüğü okul öncesi kilise okulunda Meg'le ilk tanıştığım zaman imzaladığım arkadaşlık sözleşmesinde yazılı. Bu kulağa abartı gibi geliyor ama öyle değil. Meg gerçekten de bana üzerinde, "Arkadaşım Olacak Mısın Evet/Hayır" yazılı bir kâğıt getirdi ve kâğıtta bundan fazlası yazılı olmasa da seneler içinde şartlara bunu da ekledi.

Ama bu çok kötü bir şey değil. Ayin müziği dinlemek, özellikle de bunu, çok sevdiğim ve inançlı birinden dinlemek bana farklı ve rahatlamış hissettiriyor. Daha güçlü hissettiriyor.

Meg bunun, sözlere yüklediğim duyguyla bir ilgisi olduğunu düşünüyor. Ama bence sebep hem bu hem de ona yüklediğim duygu. Her ne olursa olsun bu, barı kapatmak yerine kendimi karanlık bir salonda bulduğum ender pazar günlerinden. Vaazı isteksizce dinliyorum ama sahnenin aydınlanacağı ve açılış notalarının duyulacağı o anı sabırsızlıkla bekliyorum. Buradaki karanlık hoşuma gidiyor. Konserlerin hep karanlık olduğunu fark ettiniz mi?

Bazıları, karanlığın insanların saklanmalarına, kendilerinde kısıtladıkları şeyleri açığa vurmalarına ve daha iyi vakit geçirmelerine yardımcı olduğunu söylüyor.

Bana kalırsa sebep başka bir şey. Karanlık, seyirciler arasındaki dinleyicinin, performansın sadece kendisi için olduğunu hissetmesini sağlıyor. Baş başa gibi. Hiç kimse, onlar da iyi vakit geçiriyorlar mı diye etrafındakilere bakmaz. Başkalarının iyi vakit geçirip geçirmediğini görmelerine gerek yoktur. Bunu umursamazlar. Gözleri yalnızca sanatçının üzerindedir. Kulakları yalnızca müziktedir. Ve evet, eğer bu işi doğru yapıyorlarsa, gözlerini kapatıp kâinatın geri kalanını umursamayabilirler.

Bu akşamki durum da farklı değil. İçimdeki acı, hayal kırıklıkları ve güvensizliklerle, burada yalnızca ben varmışım gibi yapabilirim. Tanrı'ya karşı dürüst olabilir, neredeyse beni dinlediğine ve gerçekten bana cevap verdiğine inanabilirim.

Bu ayinlere her geldiğimde gerçek olmalarını istemek biraz daha kolay geliyor bana çünkü böylesi harika olmaz mıydı? Belki bunlar çaresizce sözler. On yaşındaki bir çocuğun Noel Babalı son Noel'e sıkı sıkıya tutunması gibi ben de bana kendimi iyi hissettirecek herhangi bir şeye tutunuyorum.

Yine de, bilemiyorum ama, nesnel olarak bakıldığında her an hata yapabilecek bir insana tutunmaktansa, kâinatı var ettiğine inanılan bir yaratıcıya tutunmak daha iyi değil midir?

Her neyse, Meg bu akşam yanında olmamı istedi çünkü yeni bir şarkı söyleyecekler. Ben araştırmalarımı yaptım ve dürüst olmam gerekirse, bu pek bana göre değil. Vokaller gayet yeterli ama soluksuz ve oldukça Stevie Nicks üslubunda.

Ben Stevie Nicks'ten nefret ederim.

Ama Meg'i çok seviyorum. (Şimdi sırf Meg'i çok sevdiğim için yaptığım çok sayıda şeyi yeniden değerlendirmek

adına çok iyi bir zaman bence. *Stevie Nicks* diyorum size. Off.)

Işıklar kararıyor ve sahneye yerleşen grubun fısıltılarını işitiyorum. Kilise gençlik grupları konusunda uzman sayılmam ama bu seferkinin iyi hazırlanmış olduğunu düşünüyorum. Demek istediğim, bunlar bir kilisenin bodrum katında oturup çiftli dansların tehlikeleri hakkında konuşan bir grup çocuktan ibaret değiller. İşin içinde bunun da olduğundan eminim ama bu pazar ayini bir mesaj ve müzik üzerine odaklanmış gibi görünüyor, sonrasında abur cubur ikramı olacak.

Kanatları olmayan Meg mikrofonun başına doğru yürüyor. Gökkuşağı renginde şeritleri olan saçları kulaklarının arkasına atılmış ve bu haliyle ufak bir tabureye oturuyor, ellerini kucağında birleştiriyor ve beyaz kot eteğinin üzerine bırakıyor. Meg enstrüman çalmıyor. Sesi yeterli. Ufak tefek bir kız olsa da sesi devasa.

Meg'in bakışları beni buluyor ve hafifçe el sallıyor bana. Mavi bir ışık, sahnenin arka tarafındaki elinde kemanıyla duran Ben'i aydınlatıyor. Bu akşam, Ben de kemanı da oldukça ciddi. Son Marcus hadisesinin ardından Ben'le konuşma fırsatım olmadı ve şimdi, havayı yumuşatmak için önüme çıkan fırsatı kullanmış olmayı diliyorum, böylece bana o acıyan gözlerle bakmıyor olurdu.

Ben iyiyim, demek istiyorum ona. *Hakkımda her ne düşünüyorsan, düşünme. Bunu istemiyorum.*

Bu bir yalan ama yine de bunu yapmış olmak isterdim.

"Bu akşam yeni bir şarkı sunacağız sizlere," diyor Meg. "Bunu yüreğime İsa düşürdü ve o andan beri içimden atamadım. Sanırım şarkı, özellikle içinizden biri için. Şarkının adı 'Kurtuluş' ve sözleri arkamdaki ekrandan takip ederseniz çok sevinirim." Meg böyle biridir işte. İsa hakkında,

sanki çok yakın arkadaşıymış gibi konuşur. Sanki tüm hafta boyunca mesaj yazarak çalma listesini beynine kazımış gibi. Sanki İsa, onun Luke'uymuş gibi.

Bunu nasıl karşılamam gerektiğini hiç bilemiyorum. Meg ve annemin içinde bulunduğu, İsa'yla bazı görüşmeler yaptıkları kulüp bu ve onunla benim hakkımda konuştukları hissiyatını alıyorum. Bu sinir bozucu ve dürüst olmak gerekirse, utanç verici bir şey.

Tüm bunlar bana planlanmış gibi geliyor. Tanrı plan kurar mı? Objektif olarak bakıldığında, dünyayı o var etti, bu yüzden muhtemelen önceden planlama konusunda rahattır.

Kahretsin, Meg.

***

Sonraki akşam, gururumu bir kenara atılmış patlamış mısır tanelerinin yanında o yapış yapış zemin üzerindeki bir sıvı birikintisi içinde bıraktığımdan emin olduğum konser salonu karşılığında alışveriş merkezine gittim.

Aradaki tezat, insanın hayal edemeyeceği kadar şaşırtıcı ve gerçeküstü.

İsa'ya bir şekilde ulaştığım o akşamın ardından Meg'le konuştum ve başarısız bir şekilde de olsa olup bitenleri ona anlatmayı denedim. Bu işin sonunda çoğunlukla, şu "Tanrı senin baban olmak istiyor" olayından pek hoşlanmadığımı fark ediyorum. Bunun nedeni muhtemelen benim kafamda baba sözcüğünün *bencil pislik* gibi bir kavramla karşılanıyor olması ve babamın içimde harekete geçirdiği duygular yalnızca güvensizlik, yalnızlık ve reddediş oldu.

Benimki, tek gecelik güzel şarkıların çözebileceğinden fazlası.

Ama denemeye istekliyim. En azından denemeyi denemeye. Hissettiğim şeyi hissetmeye. Aradığım şeyi aramaya. Açık görüşlü olmaya falan. Meg de buna aşırı seviniyor.

Sonra ona, Luke'a düğündeki kavalyem olmasını teklif ettiğimi söyledim. O da benimle alışverişe gelme konusunda ısrar etti çünkü Meg'e göre birine kavalyen olması için teklifte bulunmak, Big League Chew sakızlarının balonu kadar büyük bir olay. Ve bizi alışveriş merkezine giderken gören annem de kendine elbise bakmak için peşimize takılıyor. Anneme, onu gördüğünde Phil'i bayıltacak güzellikte fildişi, dantelli bir gece elbisesi bulduk. Annem elbiseyi hemen arabaya götürdü ve nişanlısını aradıktan sonra bizimle Macy's mağazasında buluşmaya söz verdi.

"Söyle bakalım, annenle patronunun oynaşıyor olduğunu bilmek tam olarak nasıl hissettiriyor?" diye soruyor Meg kısık sesle, annemin yakınlarda olmadığını ikinci kez kontrol ettikten sonra. "Demek istediğim, zaten biliyorduk ama artık bundan tam anlamıyla eminiz."

Elbise sırasının karşısından en iyi arkadaşıma bir bakış atıyorum. "Meg."

"Muhtemelen sen işteyken," diye devam ediyor üstünkörü bir ifadeyle. İtfaiye kırmızısı bir mini elbiseyi eline alıyor ve burnunu kırıştırarak hemen yerine koyuyor. "Pazar günleri barı senin kapatmaya başlaman iyi olmuş," diyor.

Surat asıyorum. "*Kes* şunu."

"Ah, hadi ama. Bunu düşünmüş olmalısın."

Her biri pastel tüllerden oluşan bir bulut halinde uçuşan birkaç elbiseye daha bakıyorum. "Dürüst olmam gerekirse düşünmedim. Bildiğim kadarıyla, babam ben on yaşındayken bizi terk ettiği günden beri Phil haricinde hiç kimseyle çıkmadı. Bu yalnız yaşamak için uzun bir süre. Yani, eğer bu oynaşmaksa..." Kafamda oluşan resim karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Onlar için iyi bir şey olmalı. Aslına bakarsan eğer oynaşmıyorlarsa, Phil'in romantik tarafları konusunda çalışması gerek. Ama oynaşıyor olmalılar çün-

kü annemi daha önce hiç bu kadar ışıl ışıl görmemiştim..." İçimde yükselen ürpertiyi bastırıyorum. "Ve eğer bunun sebebi Phil'se, o zaman harika. *Dahası*, eğer evde eğitim alan öğrencilere özgü klişelerden kurtulmak istiyorsan, *oynaşmak* gibi tabirler kullanmanın sana hiçbir faydası olmaz."

Meg tek kaşını kaldırıyor ve parmak uçlarında zıplayarak arkasındaki peri kanatlarının titreşmesine neden oluyor.

"Her neyse," diyorum, sırıtışımı gizleyerek. "Ne demek istediğimi anladın sen."

"Annenin nedimesi olacak mısın?"

Metalik renkli elbiselerin bulunduğu bir başka sıraya geçiyorum. "Başnedime olacağım. Çok ufak çaplı bir merasim olacak. Yani, belediyede yapılacak kadar ufak çaplı. En son duyduğum kadarıyla Phil, annemi onunla kaçması için ikna etmeye çalışıyordu. Aslına bakarsan bu aşırı tatlı bir şey. On yedi yaşından beri onu beklediğini ve bir hafta daha beklemek istemediğini söyledi."

"Phil mi söyledi bunu?"

Simli, parlak bir elbise alarak başımı sallıyorum.

"*Bildiğimiz* Phil?"

"Tuhaf olduğunu biliyorum. Ama çok tatlı. Geçen gün Big Mac'inin yanında salata yediğini bile gördüm. Nasıl yani? Hatta bu adam da kim?"

"Fena halde abayı yakmış bir adam işte. Oooooo. Vada." Meg'in sesi aşırı hürmetkâr bir tona bürünüyor. "Bu işte. Bunu denemek zorundasın."

Elbiseyi çenemin altına tutuyorum. Bu, altın renkli, simli, dizlere dek gelen tül bir eteği olan askısız bir elbise. "Bilemiyorum. Fazla abartılı."

"Annenin düğünü bu. Abartılı olması gerekmiyor mu?"

"Evet ama bu fazla abartılı."

"Sen giysene şunu. Eğer istersen, kıyaslayabilmen için daha az parlak elbiseler de deneriz."

Birkaç elbise daha seçtikten sonra ufacık bir deneme kabinine giriyoruz ve Meg köşedeki bir tabureye oturup çantalarımızı tutuyor.

Aslında diğerlerini denemeliyim ama altın renkli elbiseyi çok merak ediyorum. Durum şu ki daha önce elbise giymek için pek fırsatım olmadı. Hiç kimse beni okul dansına davet etmedi ve en yakın arkadaşlarım ya evde eğitim gören ya da barda çalışan insanlardan oluşuyor. Ama hiçbir zaman bunu yapmaya karşı olmadım. Bilirsiniz, gidecek yeriniz yokken aşırı güzel giyinmek için de nedeniniz yoktur.

Ama bu düğün sihirli olacak. Doğal olarak. Hayatta en sevdiğim iki insan birbirine âşık.

Ayrıca Luke'un kavalyem olması sihirli bir şey.

Ayrıca bu elbise de sanki sihirli gibi.

Elbisenin altın rengi ışıltıları saçımın kızıl rengini ortaya çıkarıp onu alev ateş yakıyor. Aşırı solgun, çilli tenim konusunda hep biraz kendime güvensiz olmuşumdur ama bu elbise içinde nasılsa omuzlarım saydam gibi değil de krem rengi görünüyor. Bu kesim vücudumu kıvrımlı gösteriyor ve sahip olduğum minicik şeyleri, hoşuma gittiğinin farkına bile varmadığım bir şekilde iyileştiriyor. Yana dönünce elbisenin eteği de tümüyle dizlerimin etrafında dönüyor. Soyunma odasının korkunç halojen lambaları bile bir şekilde tülün üzerindeki minik ışıltıların parlayarak dans etmesini sağlıyor. Sihir bu. Resmen sihir.

"Sindirella'ya benziyorsun."

"Alıyorum bunu."

"Hadi canım!" diyor Meg.

"Vada?" Annemin sesini işitiyorum. "Orada mısınız kızlar?"

Meg kolunu kabinin üzerinden sarkıtıyor. "Bunda, Mary!" Kapıyı açıyorum ve üç tarafı aynalı koridora çıkıyorum. Annem ellerini çenesinin altında birleştirerek bir an soluksuz kalıyor. "Ah, Vada. Aman Tanrım. Çok güzelsin. Bu elbise mükemmel."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum. Bu da benim için yeni bir şey. Annemle elbise alışverişine çıkmak. Annem tek kelime etmeden başıyla onayladığında gözyaşları gözlerimi yakıyor. Bir dakika sonra burnunu çekerek başını iki yana sallıyor.

"Kesinlikle öyle düşünüyorum. Senin gibi güzel bir şey yaptığıma inanamıyorum."

Nasıl karşılık vereceğimi bilemeden tekrar aynaya dönüyorum. Kendimi rahatsız falan hissetmiyorum. Sadece çok sevildiğimi hissediyorum.

"Luke seni görünce bayılacak."

"Ah," diyorum memnun olmuş bir şekilde. Beynim ancak bir an sonra ne söylediğini algılıyor. "Hayır. Bekle biraz. Kim?"

Annemin aynadaki yansıması gözlerini deviriyor. "Cidden, Vada. Bilmediğimi mi düşünüyordun?"

"Yani."

"Kızım, ben bunu, o çocuk seninle çalışmak için kapımızın önüne on beş dakika erkenden geldiğinde anlamıştım. İkiniz birbirinize deli oluyorsunuz."

Meg yüksek sesle kıkırdıyor ve ona dik dik bakıyorum. "Ne?" diyor. "Annen haklı."

"Elbette," diyor annem muzip bir ifadeyle, "Barda seni nasıl koruduğunu ve babana ağzının payını verdiğini duymuş olduğumu söylememe gerek bile yok."

"Ah," diyorum belimdeki tülü düzeltirken bir anda neler olduğunu anlayarak. "Phil."

Annem bunu inkâr etmiyor. "Luke'un iyi bir çocuk olduğunu söylüyor."

"Çok iyidir, anne."

Annem başını sallıyor. "Öyle olsa iyi olur."

Tekrar aynadaki yansımama dönüyorum. "Elbiseyi çıkarmak bile istemiyorum. Buradan çıkarken üzerimde kalabilir mi? Bugün boyunca hatta?"

"Bu akşam çalışmıyor musun sen?" diye soruyor Meg. "Bu elbise barda ortalığı karıştırır."

Yapmacık bir ifadeyle iç geçiriyorum. "Tamam. Çıkaracağım. Bir dakika içinde. Bir fotoğraf çeksene." Bakışlarım anneme kayıyor. "Luke'a göndermek istiyorum!"

Meg telefonunu çıkarıyor ama bir an duralıyor. "Bu kötü şans getirmez mi?"

"Evlenen ben değilim," diyorum kayıtsızca.

"Henüz değil," diye mırıldanıyor. Bu teatral tavrına karşı başını sallıyor. "Gülümse!"

En saçma süper model pozumu veriyorum ve Meg birkaç kare çekip hemen sonra bunları bana gönderiyor.

"Bunları yerine koyacağım," diyor, dokunulmamış elbise yığınını işaret ederek.

"Teşekkürler, Meg."

Meg kollarını boynuma doluyor ve beni sesli bir şekilde yanağımdan öpüyor. "Bunu yaptığın için çok mutluyum. Harika vakit geçireceksin, bunu şimdiden tahmin edebiliyorum."

Meg dışarı çıkıyor ve ben, elbisemle kendi etrafımda dönerek biraz daha zaman geçiriyorum. Gözleri parlayan, güneş gibi ışıldayan annem beni seyrediyor.

"Phil'e, önümüzdeki cumartesi çalışmayacağını söyledin mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Kulübü 'özel bir parti' için kapa-

tıyor," diyor annem, havada minik tırnak işaretleri yaparak. "Hayatında ilk kez."

"Vay canına," diye takılıyorum ona. "Sana karşı hislerinde epeyce ciddi olmalı."

Biraz utangaç bir ifadeyle omuz silkiyor. Çok tatlı. "Sanırım öyle."

"Son zamanlarda senin için ne kadar sevindiğimi söyledim mi sana?"

Annem beni kendine doğru çekerek alnımdan öpüyor. "Teşekkürler, bebeğim. Ben de kendi adıma çok seviniyorum. Hatta ikimiz adına." Üzerimi değiştirmem için beni bırakıyor ve son kez aynaya dönüp hevesli bakışlarla elbisemi süzüyorum.

Elbisede ufak düzeltmeler yapılmasına bile gerek yok. Dürüst olmam gerekirse, bu elbisenin altına Converse ayakkabılarımı bile giyebilirim.

Ya da belki yeni bir çift Converse. Ya da babet. Çok tatlı, simli bir çift babet. Muhtemelen öylesi daha iyi olur. Bir geceliğine biraz şık olabilirim. Bu beni öldürmez ya.

Elbiseyi tekrar askısına asıyorum ve kot pantolonumla kapüşonlu tişörtümü giyiyorum. Telefonumu elime alıp Meg'in bana yolladığı fotoğraflar arasında geziniyorum ve yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Aynı anda hem saçma sapan hem de göz kamaştırıcı görünüyorum. Mükemmel. En sersemce verdiğim pozu seçip Luke'a yolluyorum.

VADA

Artık geri adım atmak yok.

LUKE

...

LUKE

...

Endişeyle dudaklarımı kemiriyorum, aklım her an başımdan gidecekmiş gibi hissediyorum. Ya geri adım atmak için bir yol arıyorsa? Veya ya ben o son mesajını yanlış okumuşsam? Ya bana evet demek istememişse? Yüreğim ağzımda, mesajlarda geriye gidiyorum. "Hadi canım," demiş bana. Sonra da "I'm with You" şarkısını göndermiş. Bu bana evet gibi geliyor. Ama Tanrım. *İşte bu. İşte bu yüzden önemli konuları kahrolası bir korkak gibi mesajla açmaman gerekiyor, Vada.*

Telefonumun ekranına bakıyorum. Hâlâ gri noktalar aşamasındayız. O gri noktalarda sonsuzluk gizli. Dramatik falan olmaya çalışmıyorum. Gerçek bu. Yanıp sönen o üç minik nokta, bir olasılıklar evrenini temsil ediyor ve içimden kusmak geliyor.

LUKE

Üzgünüm. Ben sadece... Ne söyleyeceğimi
bilemedim, Vada. O kadar inanılmaz görünüyorsun.

LUKE

Cullen az önce bana felç geçirip
geçirmediğimi sordu. Geçiriyor olabilirim.

Gözlerim doluyor ve kıkırdıyorum. İşte yine kıkırdıyorum!

VADA

Ah, hayır. Yüzünü hissedebiliyor musun? Bunun belirtilerden biri olduğunu duymuştum.

LUKE

Bilmiyorum. Belki de.

VADA

Yani bunu kesinlikle alayım, öyle mi?

LUKE

Kesinlikle. Sonunda sana bakmayı başarana ve elim ayağım tutana kadar tam üç dakika boyunca gözlerimi fotoğrafına dikmek zorunda kalacağım.

VADA

Senden gerçekten hoşlanıyorum, Luke Greenly. Bunu biliyor musun?

Tam, alışveriş çantam elimde, annem ve Meg'le birlikte mutlu mesut bir şekilde mağazadan dışarı çıkarken telefonum yine ötüyor.

LUKE

YouTube: Counting Crows "Anna Begins"

Elimle ağzımı kapatıyorum ve tek kelime edemeden telefonu Meg'e veriyorum, o da benim fiziksel ya da duygu-

sal olarak atamayacağım bir çığlık atıyor. Annem tek kaşını kaldırıyor.

"Vada. Düşün," diyor en yakın arkadaşım coşkuyla. "Ona hiç bu şarkıdan söz ettin mi? Onca masajlaşma sırasında? Hiç yaptın mı bunu?"

"Masajlaşma değil," diye üsteliyorum, onca şey arasında buna *sessizce* gülmekte olan anneme bakıyorum. Meg surat asıyor. "Hayır, hiç söz etmedim," diyorum.

Meg başını iki yana sallıyor ve hafif bir ıslık çalıyor.

"Belki de sizinki masajlaşma olur. Düşün biraz. Adam sana Adam Duritz gönderiyor, ondan çocuk yapmaman aptallık olur."

Meg'in koluna vuruyorum, yüzüm ateş gibi yanıyor. "Tamam, bu kadarı yeter, seni ucube."

"Sadece söylüyorum ben. Bu şarkı ikinci sınıftan beri senin yumuşak karnın. Eskiden bana bu şarkıyı üst üste dinletirdin ve yoldan arabalarıyla geçerlerken dinlesinler diye ön bahçende onlara söylerdin. İnsanlar limonata sattığımızı düşünüp dururlardı."

"Hatırlıyorum."

"Hem de bu, çocukların söyleyebileceği tatlı bir şarkı falan da değil. Dengesi bozulmuş esrarkeşler gibi söylüyorduk o şarkıyı. Senin ilk dövmen bu olmayacak mı? 'Anna Begins'in sözleri?"

"Tamam, tamam. Sakin ol. Dövme falan yaptırmayacağım. Dövmeler konusundaki bu tavrın da ne böyle?"

"Gönderebileceği milyarlarca şarkı arasından bunu seçmiş. Kader bu," diyor Meg hevesle.

"Biz kadere inanmıyoruz."

"Doğru. Ama inansaydık tuhaf olmaz mıydı?" Bunu söyledikten sonra hışımla annemin peşinden yürüyor ve kanat-

ları ardından uçuşuyor. Tekrar telefonuma bakıyorum, Luke'un son gönderdiği mesaj çıkıyor karşıma ve cesaretimi kaybetmeden önce ona cevap yazıyorum.

VADA

Kahretsin. İşte resmen yaptın bunu. Tam daha fazla seksi olamayacağını düşünürken bana Duritz gönderdin.

LUKE

Adam Duritz'i biliyorsun.

VADA

kendini yeller

LUKE

İlginç. Peki ya sana, "Long December"ı piyanoda çalabildiğimi söyleseydim?

VADA

Başkalarının karşısında müzik yapmadığını sanıyordum.

LUKE

Sana bir ayrıcalıkta bulunabilirim.

VADA

yine kendini yeller

LUKE

hemen koşup inek gibi –yani aşırı havalı bir şekilde– klavyesinin başına geçer

Telefonumun ekran kilidini kapatıyorum ve annemle Meg'in beni çıkışta beklediklerini görüyorum. Onlara baktığımda Meg bana gözlerini deviriyor.

"Çocuklar ve masajlaşmaları işte."

Gülümsemem belli olmasın diye dudaklarımı birbirine kenetliyorum. Masajlaşma henüz pek olası değil ama Luke kesinlikle benimle flört ediyor. Bu kez bundan emin oluyorum.

Ve bundan gerçekten, *gerçekten* hoşlandığıma karar veriyorum.

25

LUKE

"Düşün Luke, düşün."

Çok daha iyi bir akustiğe sahip ve kardeşimin gizli kayıt becerilerinden uzakta olan sessiz, karanlık bir sınıfta oturuyorum. Hâlâ Vada'ya bir şarkı borçluyum. Benim yazacağım parça için *en son* kesin teslim tarihi cuma günü –doğrusunu söylemek gerekirse Vada'ya çok daha erkenden bir şarkı teslim etmiş olmam gerekirdi– ve daha önce hiç böyle bir baskı altında bir şey yazmamıştım. Bir şeyler yazmayı reddetme noktasından kendimi zorlama noktasına geçiş yaptım ve bu kesinlikle iğrenç bir durum.

Başından başlıyorum ve tekrar deniyorum. Bu şarkı Vada için olabilir ama ikimiz için de bir ifade biçimi aslında. Performans esnasında birlikte olmayacağız ama olabiliriz de. Bu bir marş olacak; dünyanın geri kalanını, ebeveynlerimizi, işi ve ilişkileri nasıl görmezden gelebileceğimizle ilgili bir marş olacak. On sekiz yaşındayız. Geri kalan hayatlarımızın eşiğindeyiz henüz. Vada'yı sahnede, arkadan gelen hafif bir ışık altında, uçmaya hazır bir halde görebiliyorum çünkü gerçekten de uçacak. Ben de uçacağım. Babamın gitmemi istediği yolda ilerlemiyor olabilirim ama sonunda istediğim geleceğe doğru gitmeye başladım.

İşte takılıp kaldığım yer tam da burası. Vada'nın bunu yapabileceğine inanmak kolay. O muhteşem. Her şeyi yapabilir. Benim ailemden yakamı kurtarıp hayallerimi istediğim

gibi gerçekleştirdiğimi düşünmek çok daha zor. Şarkıya söz eklememeyi düşündüm. Yalnızca bir melodi oluşturmayı. Birçok insan bunu yapıyor. Milyonlarca besteci kendi yazdığı tek bir sözü söylemiyor.

Ama bu da bana yan çizmek gibi geliyor. Sanki bir şeylerden ödün vermişim gibi. Ben şarkı söyleyebiliyorum ve söylemek istediğim sözlerim de var. Vada'nın duymasını istediğim ve ona ilham vereceğini umduğum sözlerim. Zaten sesim de sahip olduğum bir diğer enstrümanım. Şarkımı piyano başında söylemek, bir bas melodisi eşliğinde ilerlerken ona daha bir derinlik katacaktır. Doğruyu söylemek gerekirse, davullar da şarkıya mükemmellik katar. Hem benim için hem de Vada için.

Daha önce hiç bunu denememiştim ama gerekli yazılım programım var. Daha doğrusu Cullen'ın var ve ben de onun bilgisayarını kullanıyorum. Üstelik hâlâ fırsatını buldukça onun vicdanına oynuyorum.

Çünkü aşırı haklıyım.

Cullen'ın yazılımını inceliyorum, davul parçalarına bakıyor ve kafamdaki melodiyle uygun bir hız seçiyorum. Birkaç deneme yapıyorum ama sonunda nakarattan başlayarak bir şey oluşturuyorum ve sonuç tüylerimi diken diken ediyor. Doğru yoldayım.

Ağır bir bas yapısı altında zillerin duyulduğu bir davul kısmı yerleştiriyorum ve ortaya çıkan şey bana o kadar iyi hissettiriyor ki ağlamak istiyorum.

Davullar. Kim bilebilirdi ki?

İşte bu, bu, Vada'yı harekete geçirecek. Sanki şarkının bas kısmı, benim acı verecek derecede sabırlı ve istikrarlı kalp atışlarım. Vokallerim gergin ama kötü anlamda değil. Biraz çılgınca. Çünkü ben de öyle hissediyorum. O bana böyle hissettiriyor. Dengesiz ve biraz çılgın.

Ve sadık. Kendini adamış. Sevdiği kız için havalarda uçan.

Evet. Bu güzel işte. Gerçekten ama gerçekten güzel.

***

O akşam nihayet kapıdan içeri girdiğimde annemle babamı, mutfakta beni beklerken buluyorum. Onları görünce birden duruyorum, kaykayım hâlâ elimde.

"Geç mi kaldım?" diye soruyorum.

Annem beni rahatlatırcasına gülümsüyor. "Pek sayılmaz. Gerçi ne zaman geleceğini merak edip mesaj attık sana. Sensiz yedik yemeği. Ben de tam sofrayı kaldırıyordum." Bir Tupperware kabı ve çatal uzatıyor bana. Eşyalarımı bir kenara bırakıp yemeği alıyorum ve adada bir sandalyeye oturup yemeye başlıyorum.

"Yemeğin bitince hep birlikte ufak bir gezintiye çıkacağız. Size, Bad Apple için yeniden tasarladığımız depoyu göstermek istiyorum." Sanırım babam yine benimle konuşuyor.

Lokmam boğazıma takılıyor. "Hâlâ o işin peşinde misin?"

Babam şaşkın bir halde bana bakakalıyor. "Ne demek istiyorsun? Herhalde peşindeyim. O işe para falan yatırdım ben. Üniversite fonundan kullandım hatta."

"Dalga geçiyorsun benimle."

"Üniversite paran konusunda, belki. Ama mekân konusunda değil."

Anneme bakıyorum. "Sen bunu biliyor muydun?"

Annem bana, sanki aklımı yitirmişim gibi bakıyor. "Elbette biliyordum. Sen de biliyordun. Bunu haftalar önce konuştuk ya Lukas."

"Ama baba, podcast yayınının reklamını yapmayacağımızı söylediğimde çıldırmıştın," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, öyle olmuştu. Ama bu bizi, depoyu almaktan vazgeçirmedi. Üzerine alınma ama inatçı bir ergen, işimden vazgeçmem için yeterli bir neden değil."

"Huysuz bir ihtiyar olmaktansa inatçı bir ergen olmayı tercih ederim," diyorum elimde olmadan.

"Sözlerine dikkat et, ufaklık. Üniversite paran konusunda ciddi değildim ama maaşını da kesecek değilim."

"Baba, benim bir işim var zaten."

"Doğru, doğru. İşin var. Şu her şeyden önemli barmenlik işin."

Tupperware kabımı hafifçe önümden itiyorum. "Eve gelmeden önce yemiştim ben," diye yalan söylüyorum. "Ödevlerim var."

"O kadar çabuk değil. Kardeşin ve sen benimle geliyorsunuz. Bu aile işi. Artık böyle işlere katkı sağlayacak ve müdahil olacak kadar büyüdünüz."

"Baba, ikimizin de mezuniyetine bir ay kaldı. Cullen, New York'ta bir okula gidecek, ben de batıya gideceğim. Sana destek olmak için yanında bile bulunmayacağız ki."

"Birkaç ay daha buradasınız ve ben zaten burayı, siz mezun olduktan sonrası için planladım."

"Çok güzel, baba ama bu senin işin. Tıpkı punk rock grupları, cila paletleri, uzaylılar hakkında genç yetişkin romanlar yazmak ve halkevinde çanak çömlek dersleri vermek gibi. Son derece sağlam ve harika uğraşlar bunlar ama *sana aitler*. Anneme, Cullen'a ya da bana değil."

"Podcast yüzünden mi böylesin sen? Ortaklarımla konuştum. Phil'le çalışırken bizimle reklam yapma konusunda rahat hissetmediğini söyledim onlara. Sana bunu sormak

benim hatamdı. Oğlum, oradaki işinden ayrılmak için Bad Apple'ın açılmasını beklemen benim için sorun olmaz."

Sabırsız bir şekilde yumruğumu masaya indiriyorum. "İşimden ayrılacağımı kim söyledi?"

Babam bıkkınlıkla oflarcasına gülüyor. "Neden söz ediyorsun sen? Elbette işinden ayrılacaksın. Rakip bir kulüpte çalışamazsın."

"Öyleyse Phil'le rekabete girme!"

Annem bir bardak su dolduruyor ve sanki öfkemin nedeni susuzlukmuş gibi bana veriyor. Bunu görmezden geliyorum. Babamla kavgamızın onu rahatsız edişini anlıyorum ama son on sekiz senedir babamın beni ezip geçmesinden bıktım artık. Müzik yapmamdan kaykay tutkuma hatta doğru kızlardan hoşlanmama kadar. Sürekli başımda durup bana fikirlerini empoze ediyor. Bu aptalca gelebilir ama Loud Lizard'da çalışmak, yüzde yüz kendi irademle verdiğim ilk karardı. Sırf Charlie Greenly'nin müthiş bir fikri var diye bundan vazgeçmek istemiyorum.

"Phil'in yerini almaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum dürüstlükle. "Yani, hayır. *Senin* Phil'in yerini almaya çalıştığını düşünmüyorum ama ortaklarının böyle bir niyeti olup olmadığını bilmiyorum. Düşünsene baba, bu şehirde rock müzik temalı iki mekâna yetecek bir sermaye yok."

"Loud Lizard'ın işlerinin iyi gitmemesi benim suçum değil."

"Bunun farkındayım."

"Sırf birileri ağır aksak yoluna devam edebilsin diye nezaketen bu işten vazgeçecek değilim."

"Tamam."

Babam acı çekercesine, uzun bir iç çekiyor ve elini

saçlarının arasından geçiriyor. "Ne yapmamı istiyorsun, Luke?"

"Bir kerecik olsun kendinden başka birilerini de düşünmeni istiyorum," diyorum sadece ve merdivenlere yönelmek üzere dönüyorum.

Birkaç dakika sonra ön kapının çarparak kapandığını işitiyorum ve arabamızın, içinde ben hariç tüm aile üyeleriyle birlikte garaj yolundan geri geri çıkışını görüyorum.

***

Ertesi gün iş yerinde bir boşluk ânında Phil'in ofis kapısını tıklatıyorum. İçeriden boğuk bir "Gel!" sesini duymayı bekliyorum ve kapıyı açıyorum.

Phil masasının başında oturuyor, tam telefonu kapatmak üzereyken beni görüyor. Sandalyesini gıcırdatarak arkasına yaslanıyor, yüzünde sakin bir ifade var.

"Sana söyleyecek bir şeyim var," diyorum.

"Vada hakkında mı?"

Şaşkın bir halde bakışlarımı kaldırıyorum. "Ne? Hayır. Neden?"

Phil gözlükleri üzerinden bana bakıyor ve yine gıcırtıyla arkasına yaslanıyor. "Nedeni yok. O zaman babanın açacağı kulüp hakkında. İstifanı mı vermeye geldin?"

"Kulüp işini nereden biliyorsun?"

Phil bilgisayarını işaret ediyor. "Haberlere çıkmış, evlat. Siz çocuklar bütün gün telefonlarınızda ne okuyorsunuz?"

"Bunu biliyordun ve beni kovmadın mı?"

"Neden seni kovayım ki? Böyle bir şey yapmam için herhangi bir sebep vermedin bana."

"Babamın, seni işinden edebilecek rakip bir kulüp açıyor olduğu gerçeği dışında."

"Bir düzeltme," diyor Phil, acı dolu bir soluk vererek. "Beni kesinlikle işimden edecek. Doğrusu, bu işi bu zamana getirmiş olmamız bile şaşırtıcı, Luke. Bu şehrin duyarlılığı olmasaydı seneler önce bu işten çekilmiş olurdum."

"Ama beni kovmuyorsun."

"Luke. Eğer henüz Kazi'yi kovmamışsam, seni de kovmam. Sen işi bırakmayacak mısın? Charlie'nin, internette pek ünlü olan oğlunu ekibi arasında görmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Yüzümü buruşturuyorum. "Son zamanlarda aramızdaki birçok şey gibi bu da hassas bir konu. Ama hayır. İşi bırakmıyorum. Bu gemiyle birlikte batmaya kararlıyım."

Phil kirli kahve fincanını alıyor ve şerefime kaldırıyor.

"Öyleyse, plan nedir?" diye soruyorum.

"Emin değilim. Onurumuzla gidip bir öğle sonrası kapılarımızı, üzerinde 'Her şey çok keyifliydi. Şirketler yerin dibine batsın' yazan bir ilanla kapatmak iyi olabilir."

"Ya da..." diye kışkırtıyorum onu.

"Ya da..." diye gülümseyerek karşılık veriyor Phil, "Birlikte biraz daha ağır aksak ilerlemek için bir yol buluruz. Liberty Live bu yaz yapılacak ve biz burayı kapatırsak yapılamaz. Vada beş senedir buna bel bağlıyor."

"Hatırladım."

"Öyle. Şimdi Vada üvey kızım olmak üzereyken de..."

"Duydum. Tebrikler!"

Phil'in yüzündeki sırıtış daha da genişliyor. "Teşekkürler. Şanslı bir herifim ben. Ama dediğim gibi, Vada artık benim kızım olmak üzere, bu yüzden bir yaz daha bu etkinliği sürdürmeyi çok isterim."

"Bunu yapar mısın? Tüm bu etkinliği sırf onun için sürdürür müsün?"

"Sen sürdürmez misin? Sevdiğimiz insanlar için yaptığımız şeyler inanılmaz, değil mi?"

"Öyle." Boynumun yanmaya başladığını hissediyorum. "Yani, her şeyi elimize yüzümüze bulaştırabiliriz ama benim bir fikrim var."

Vada bir saat geç gelince her şey yerine oturmaya başlıyor.

"Sence onları ikna edebilir misin?"

Vada omuz silkerek saçlarını çıplak omzu üzerinden geriye atıyor. Bugün hava mevsim normallerinin üzerinde, geçen yazdan bu yana ilk kez yirmi altı dereceyi görüyor ve Vada'nın köprücük kemiklerinin üzerini kaplayan çiller dikkatimi dağıtıyor. En azından yüz tane çil olmalı o bölgede ve ben, dudaklarımı her biri... üzerinde...

"Bence ederim. Aslına bakarsan yeni haber aldım onlardan. Ya da en azından halkla ilişkiler sorumlularından. Yazımda reklamlarını yaptığım için bana aşırı minnettardılar. Bu yazıdan sonra konser alanlarının dolup taştığını söylediler bana. Bana kalırsa şimdi, onlardan bir ricada bulunmak için en uygun zaman."

"'Rica' bunun için biraz hafif bir ifade," diyor Phil. "Onlardan resmen bedavaya çalmalarını istiyoruz."

"Evet ama Ann Arbor onlar için harika bir temas noktası. Özellikle önümüzdeki üç hafta boyunca bizi araya sıkıştırırlarsa. Eğer bunu yapabilirlerse, burada final sınavlarının yorgunluğunu üzerlerinden atmak isteyen üniversite öğrencilerine ulaşabilirler. Podcast yayınının da zirveye ulaştığından bahsetmeye bile gerek yok zaten, değil mi?"

Başımla onayladım. "Bildiğim kadarıyla öyle."

"Sence onların biraz reklamlarını yapmaya Cullen bir şey der mi?"

"Demez. Hem zaten bana borçlu."

Vada, Phil'e dönüyor. "Sence saçma bir şey mi bu? Gerçekten çok kısa bir süremiz var. Yani, bunu başaramayız, değil mi?"

Phil düşünceli bir ifadeyle başını sallıyor. "Son dakika işleri en iyisidir, tatlım. İnsanın ayrıntılar içinde boğulmaya vakti kalmaz ve insanın neler olduğunu unutmasına izin vermez. Benim zamanımda bu tür işleri hep böyle hallederdik ve o zamanlar şehre afişler asarak, ağızdan ağıza yaymak zorunda kalırdık haberleri."

Vada'nın dudakları tek köşeye doğru kıvrılıyor. "Eh, yine haberleri ağızdan ağıza yaymak zorunda kalabiliriz ve şehri parlak afişlerle doldurmak da diğerleri kadar sağlam bir taktiğe benziyor. Eğer (Not) Warren'a imzayı attırabilirsek ben de yorumumu yeniden paylaşabilirim."

"Kampüs gazetesinden birilerini arayıp konser gününden önce haber yaptırabilir miyiz bir bakarım," diye bir teklifte bulunuyor Phil.

Vada hafifçe gülümseyerek arkasına yaslanıyor. "Tüm bunların sebebinin ne olduğunu bilmediğimi sanma, Phil ama bilesin diye söylüyorum, Liberty Live on yıllardır bu şehirde bir gelenek haline geldi. Bunun bir yaz daha dayanabildiğini görmek isteyen tek kişi ben değilim." Bana dönüyor. "Baban, bu işlere yardım etmen konusunda ne hissediyor?"

"Bundan haberi olmayabilir."

"Olmayabilir mi?"

"Ne yaptığımı öğrenmesi ufak bir ihtimal ama bundan memnun olması daha da ufak bir ihtimal."

Vada kaşlarını çatıyor. "Yardım etmek zorunda değilsin."

"Yani..." diyor Phil.

"Pekâlâ," diye araya giriyorum. "Bunun yapılacak en doğru şey olması kısmı haricinde, ben size yardım etmek

istiyorum. Şehir merkezini posterlerle doldurmanın haberi yaymaya yardımcı olacağından eminim ama podcast biraz daha geniş bir kitleye ulaşır."

Vada yüzüme bakıyor. Orada aradığı cevabı bulmuş olmalı ki tekrar Phil'e dönüyor. "Yani, durum bu. Liberty Live'ı kurtaracağız. Sorun yok. Elbette senin bir de iki gün içinde planlaman gereken bir düğünün var."

"Ve bizim de..." Phil'e bakıyorum. "Şey... O günün hemen ertesinde okulda bir etkinliğimiz var," diye ekliyorum onun sözlerine, aklıma gösteriyi getirip düğün bahsi sonrasında yüzümün alev ateş yandığı gerçeğini görmezden gelerek. *Bizim randevumuz.*

"Dört hafta içinde bir de mezuniyetimiz var," diye ekliyor Vada zekice bir gülümsemeyle.

"Olabilir," diyorum. "Sorun yok. Neticede bunlar *hiç de* hayatımızı değiştirecek olaylar değiller."

"Hiç de bile," diye yineliyor Vada. Buna inanamıyorum ama bu meydan okuma karşısında tamamen havaya girmiş görünüyor.

Ya da belki de ben buna inanabilirim.

Ya da belki de yalnızca ona inanıyorum.

26

VADA

Liberty Live'ı Kurtar konserini planlama işine hemen girişiyorum. Neyin tehlikede olduğunu unutmadım; *Rolling Stone* mail kutumdan bana bakıyor. Bana resmi başvuru belgesini ve program detaylarını göndereceklerdi ama (neredeyse) bununla ilgilenemeyecek kadar yoğundum.

İlk olarak değerlendirilecek konu; harika bir grup.

"Pazar gününden sonraki ikinci hafta sonu yapabiliriz," diyor (Not) Warren grubu menajeri Jenn, neredeyse özür diler gibi bir ses tonuyla. Grubun neredeyse her günü dolu, haklarında yazdığım yorumdan sonra aranan bir grup olmaları bir ikilem yaratıyor. Pazar pek ideal bir gün değil ama onlardan ne koparabilirsem kârdır.

"Harika! Bizi yazın o güne. Böyle bir şey yaptığınız için çok teşekkürler," diyorum. "Keşke daha büyük bir ödeme vaadinde bulunabilseydim size ama bu bir yardım konseri olduğu için..."

"Sorun değil, tatlım. Siz kalabalığı toplayın, biz geri kalanını getiririz."

"Şahane. Kalabalık için söz verebilirim size işte. Hazırlıklara başladık bile. Teşekkürler!"

Telefonu kapatıp ayağa kalkıyor ve kaslarımı esnetiyorum. Listeme bir tik işareti attıktan sonra geri kalanına bakıyorum. Hâlâ (Not) Warren'ın ön grubu olması için Ben'le konuşmam gerekiyor. Para almadan tabii. Neyse ki Ben bu

akşam çalışıyor. Onu yerinde yakalayabilir, konserde çalma konusunda ikna edebilir ve sonra diğer herkesi, Enrique'nin bitişiğinden taco sipariş vermek istedikleri konusunda ikna edebilirim.

Tam Luke tıklatmak üzere elini kaldırmışken kapıyı açıyorum. "Hey!" diyorum.

"Sana da hey," diyor sıkıntıyla.

"Sorun nedir?"

Yürümeye başlıyorum, Luke elini omzuma koyuyor. "Senin için gelmedi. Senin burada olduğunu bile bilmiyor, Vada."

Bunu duymanın bana bu kadar acı vermesi aptalca. "Ne zamandır burada?"

"Aşağı yukarı yarım saattir ama biraz kavgacı bir ruh halinde. Phil polis çağırmak zorunda kaldı."

Derin bir soluk bırakıyorum ve Luke tekrar beni ofise sokuyor. Bunun olacağını biliyordum. Phil uzun zamandır Marcus'un yaptıklarına göz yumuyordu.

Ama yine de...

"Gerçekten polis çağırmamayı denedi, Vada. Üzgünüm. Ama Phil benden, olanları görmek zorunda kalmaman için gelip seni uyarmamı istedi."

"Elbette."

"Yani, burası bir iş yeri ve..."

Elimi kaldırıyorum. "Durumu aklamaya çalışmana gerek yok. Phil'e bunu yapmasını seneler önce söylemiştim ve annemle bu konuyu tartıştıklarını da biliyorum." Düşünceli bir ifadeyle iç geçiriyorum. "Oraya gitmek zorundayım."

"Vada, hadi ama. Bunu görmene gerek yok ki."

"Ama görmeliyim. Anlamıyor musun? Bunu görmem gerekiyor ve onun da benim onu gördüğümü görmesi gerekiyor."

Luke'un ses tonu yumuşacık çıkıyor. "Şu an epeyce sarhoş. Bunu hatırlayacağını bile sanmıyorum, Vada."

"Eh, ben sarhoş değilim ama," diyorum gamsızca ve onun önünden kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açıp dönüyorum ve elimi ileri doğru uzatıyorum. "Geliyor musun?" Aslında söylemek istediğim: *Lütfen gel, bunu yalnız başıma yapmak istemiyorum.*

Bununla yüzleşmem gerektiğini biliyorum –uzun zamandır bu gün yaklaşıyordu– ama yine de olanları görmek istemiyorum. Hiç istemiyorum hem de.

Benimle gelmeye karar veren Luke'un yüzünde anlaşılmaz bir ifade var ama nemli ve soğuk elimi sıcacık elinin içine alıyor. Koridor boyunca birlikte ilerliyoruz.

Manzara, hayal ettiğimden daha kötü, üstelik ben yeterince kötü bir şey düşünmüştüm. Her yer kırık cam parçalarıyla ve insanın başını döndüren bir alkol kokusuyla dolu. Marcus, kanayan eliyle göğsünü tutuyor, etrafında üniformalı polis memurları var. Arka duvar boyunca devriyeler ve meraklı seyirciler dizilmiş. Phil, not alan başka bir polis memuruyla konuşuyor. Berbat görünüyor. Kaderine boyun eğmiş ve bitkin bir halde. Bakışlarım iki adam arasında gidip geliyor ve yarım saniyeliğine mahvoluyorum.

Bir yanda babam var. Lanet olası bir pislik olsa da benim babam. Kafamda, o benim "babam". Bu unvanını mahvetmiş olabilir ama yine de bu onun unvanı. Ben bunu değiştiremem.

Diğer yandaysa benim Phil'im var. Bana bir iş veren ve hayallerim konusunda beni cesaretlendiren adam. Annemi çok seven ve her nasılsa ikimize de daha fazlasını hak ettiğimizi hissettiren adam. Beni asla terk etmeyecek olan adam.

Luke elimi sıkıyor, ben de onunkini sıkarak avucumu avucuna bastırıyorum. Polis memurları gittiğinde, ona içi-

ni rahatlatan bir ifadeyle gülümseyerek elini bırakıyorum. "İyiyim," diyorum sessizce. Ama sanki *beni* desteklemiyor da ikimiz birbirimize destek oluyoruz. Ve aradaki fark da bu, öyle değil mi?

Phil'e yaklaşıp yanında duruyorum. Yanında olduğumu fark edince bana bakıyor ve kaşları kaygıyla havalanıyor. İyi olduğumu görünce tek kolunu uzatarak beni yan tarafına bastırıyor. Hayatım boyunca babamdan alabildiğim tüm sevgi kırıntılarını yakalamaya, resmen sevgisinin dibini sıyırmaya çalıştım.

Ama artık bunun için mücadele etmek istemiyorum. Etmeyeceğim de.

Marcus beni fark ettiyse bile, polisler onu götürürken tek kelime etmiyor.

***

O gece yatmadan önce, kulaklıklarım kulağımda ve gözlerim kapalı halde yorganımın üzerinde uzanıyorum. Son zamanlarda olup biten onca olay varken, gösteri için sergileyeceğim performansın koreografisini düşünmeye pek fırsat bulamadım ama bunun önemli olmadığına karar verdim. Hiç de önemli değil. Luke'un hedefi, parçanın dinlenip olduğu şekliyle eleştirileceğini bilmesine karşın, güzel ve arzu dolu bir şey yaratmaktı. Ve aman Tanrım, bunu gerçekten de yaptı. O parçayı, içim beni hüngür hüngür ağlatacak duygularla dolup taşmadan, baştan sona üç kez dinleyebildim.

Ancak benim hedefim bambaşka. Benimki, kendimi orada göstermek. Sahnede. İçimde kaynaşan milyarlarca şeyi hissetmek ve her birinin seyirciler tarafından da hissedilebildiğinden emin olmak.

Kısacası, bu lanet şeyi sahiplenmek ve onu herkesle paylaşmak istiyorum.

Luke bana muazzam bir parça verdi. Parça ilk başta sert ve yalnız hissettiriyor ama sonra gözü kara ve umut dolu bir şeye dönüşüyor. Ona bir koreografi oluşturmaya çalıştım, bunu yaptım da. Luke'un bu sıkı çalışmasını onurlandırmak için ışıl ışıl, tertemiz bir şey oluşturmaya çalıştım. Saf bir şey. Ama parçasının bana hissettirdiği bu tür şeylerden değildi ve parçayı her dinlediğimde farklı bir biçimde tepki verdim. Sonunda, en iyi koreografinin koreografisizlik olduğunun farkına vardım. Doğaçlama yapacağım. Neticede bu, dans sınıfının en sevdiğim kısmıydı. Plansız ve olduğu gibi. Bu bana en doğrusu gibi geldi. Acı verse de öyle. Adımlarımı ezberleyerek dikkatim dağılsın istemiyorum; ayaklarım sahnenin serin, sert zeminine değdiği an parçanın içimde harekete geçirdiği duyguya odaklanmak istiyorum sadece.

Yatağımda ihtiyatla iç geçiriyorum. Gözlerim hâlâ kapalı halde, Luke'un vokallerinin sivri uçlarımı törpülemesine ve daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi kalbimi ellerinin arasına almasına izin veriyorum. Sahnede, onca seyircinin karşısında yalnızca bir tanesi daha olacak.

27

LUKE

Garaj yolunda parlak siyah bir SUV araç görünce birden duruyorum. Biz pek gösterişçi bir aile değilizdir, bu yüzden *parlak siyah bir SUV* pek Greenly sözlüğüne ait bir terim değil.

Daha çok haşatı çıkmış, orman yeşili bir Subaru bize göredir. Ya da bir zamanlar beyaz olan, on yaşında bir Corolla. Bu tür şeyler.

Kaykayımla bir yerlere gidip gelmek büyük bir trajedi değil zaten.

Kaykayımı kaldırıyorum ve Land Rover'ın parlak yüzeyini çizmemeye çalışarak kolumun altında taşıyorum. Ön kapıya ulaştığımda tel örgülü kapının ardına dek açık olduğunu görüyorum ve içeriden birbirine çarpan bardaklarla birlikte gelen kahkaha seslerini işitebiliyorum. Annem, her zamanki derinden gelen kıkırtı şeklindeki gülüşünün daha yüksek ve sahte bir versiyonu olan, o kulaklarda çınlayan ev sahibesi kahkahasını atıyor.

Beni ilk gören kişi Cullen oluyor ve belli belirsiz bir şekilde başını iki yana sallıyor. Bu hareketinin anlamı, ikizler arasındaki o gizli iletişim nedeniyle oldukça açık olmalıydı ancak öyle olmuyor ve tel örgülü kapı yüksek sesle kapanarak herkesin odadaki varlığımı fark etmesini sağlıyor. Babam köşeden başını çıkarıyor, yüzünde haftalardır görmediğim, kocaman bir gülümseme var. Yalnızca bunun bile beni korkutması gerekirdi.

"İşte geldi!" diye gürlüyor. Kaykayımı, gerektiğinden daha büyük bir özenle kenara yaslıyorum ve ceketimi çıkarıp tırabzana astıktan sonra mutfağa gidiyorum.

"İşte yıldızımız!" İnce çizgili kumaştan bir gömleği ve sivri uçlu, siyah ayakkabıları olan bir adam göz kırpıyor. *Göz kırpıyor*, diyorum size.

Gözden kaçırdığım bir başka adam da elini uzatıyor ve bu eli düşünmeden sıkıyorum. Cullen sıkıntılı görünüyor ve içimden ona daha da yaklaşmak, birleşik bir cephe oluşturmak geliyor.

"Clyde Morgan," diyor adam. "Biz de senden söz ediyorduk. Bu sabah itibarıyla o kısacık kaydının 1,2 milyon dinleyiciye ulaştığını biliyor muydun? Imperium'a yüklendi hatta."

"Üzgünüm," diyorum, bir an için birinin yasa dışı bir şekilde şarkımı bir paylaşım uygulamasına yüklemiş olduğu gerçeğini duymazdan gelerek. "Kimsiniz siz?"

Adam gülüyor ama gülümsemesi gözlerine dek ulaşmıyor. "Kusura bakma. Sana hayran şu kızlar gibi daldım lafa, değil mi? Ben Clyde, bu da Steven. Bad Apple'da babanın ortaklarıyız."

"Öyle mi?" diyorum. "Güzel."

"Bahse girerim bu sayıları zaten biliyordun sen. Bunları en sıkı takip eden sensindir eminim. Ben olsaydım..."

"Üzgünüm ama hayır. Ben, şey, bağlantıyı sessize aldım. Bu bir yanlış anlaşılmaydı ve bir daha tekrarı olmayacak."

"Ama bu on beş dakikalık şöhretten faydalanmayı planlıyorsundur, değil mi?"

"Aslına bakarsanız, hayır. Dediğim gibi, bu bir yanlış anlaşılmaydı."

"Ama şarkı, o ufak çaplı podcast yayınınıza da ilgiyi fena halde büyüttü," diye araya giriyor Steven. "Bu ay iTunes'ta en çok indirilen podcast yayınları arasına girdiniz."

Başımı kaldırıp Cullen'dan bu bilgiyi onaylamasını bekliyorum. ● da başıyla onaylayıp, *Eh, sormadın ki bana,* dercesine omuz silkiyor.

"Bunu bilmiyordum," diyorum. "Ama önemi yok. Podcast benim için önemli tabii ama vokalist olarak bir kariyer istemiyorum."

Clyde boş bardağını, sanki barmen oymuş gibi anneme doğru sallıyor ve bu da beni her şeyden daha çok sinirlendiriyor. Kendi evinde insana böyle davranılmaz. Annemin bakışları çelik gibi sert ama bardağı yeniden dolduruyor çünkü o lanet olası nazik bir İngiliz. Babam rahatsız bir ifadeyle boğazını temizliyor.

"Teşekkürler, aşkım," diyor alçak sesle.

"Lafı bile olmaz," diyor annem de sıkıntıyla.

"Eh, belki şimdi Bad Apple için uygun yerlere yerleştirilmiş birkaç reklamın neden geniş bir kitleye ulaşacağını anlayabilirsin," diyor Clyde bana. "Özellikle bu civarda, ancak biz küresel olarak büyümeyi hedefliyoruz. Güzel bir durumdan faydalanmak istiyoruz yani, haksız mıyım?"

"Nasıl olacak o iş?" diye soruyor Cullen. "Ülke dışına içki mi sevk etmeyi düşünüyorsun?"

"Daha çok promosyon ürünlerini. Örneğin Hard Rock Cafe ve Ron Jon Surf Shop'un kullandığı iş modelini ele al. Hepsi yerel işletmeler ama global çalışıyorlar. Bad Apple, her ne istersek ona uygun bir marka olabilir, açıkçası. Hatta *sen* her ne istersen. Tişörtlere basılmış birkaç fotoğraf ve başka promosyon ürünleriyle işe başlayabiliriz. Bad Apple Şirketi'nin ünlü podcast ikizleri Luke ve Cullen Greenly. Seni de olaya dâhil edeceğiz elbette. Senin de şarkını kullanmak için telifini ödeyeceğiz, Luke."

İşte geliyor. "Hayır."

"Promosyon ürünlerine mi hayır?"

"Hepsine. Promosyon ürünlerine, istismarcı pazarlama mantığına ve kesinlikle şarkının kullanımına hayır."

"Alınma ama Luke," diyor Steven sırnaşık bir gülümsemeyle, "Henüz teklifimizi duymadın. Seni o tek şarkıyla çok zengin edebiliriz."

"Şarkım satılık değil."

"Üniversite için para ödemen gerekmeyecek."

Babama bakıyorum ama o gözlerini bardağına dikmiş, içindeki buzu döndürüyor. "Baba," diyorum ve sesimin bu kadar yalvarır gibi çıkmasından nefret ediyorum. Fakat araya girmek için en uygun zaman bu.

Babam derin bir iç geçiriyor ve bardağını yerine koyuyor. "Arkadaşlar," diyor ortaklarına. "Çocuk hayır demişse hayır. Şarkı onun."

"Bize yardımcı olacağını söylemiştin," diye hatırlatıyor Steven babama.

"Hayır," diyor babam daha sert bir ifadeyle. "Ona sorabilirsin dedim. Şarkı onun, Luke bir yetişkin. Sana izin vermiyorsa benim de elim kolum bağlanır."

"Peki ya reklam?" diyor Clyde. "Geri kalanını unut şimdi. Belki aceleci davranıyoruzdur." Kısa bir kahkaha atıyor. "Bizi bağışlarsın artık. Büyük hayalleri olan insanlarız biz."

"Bu şarap bir harika, Iris. Biraz daha getirebilir misin acaba? Görünüşe bakılırsa son kalanı da ben içtim." Steven cüzdanını alıp içinden bir banknot çıkarıyor. Annemin gözleri iri iri açılıyor ve babamın yüzü yeşile çalıyor. "Sen de onunla birlikte git, Charlie. Ben çocukları biraz daha yakından tanıyıp iş planımızı daha canlı renklerle anlatmak istiyorum."

Şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutuyorum. Bu çok saçma. Annemle babamı bu şekilde kovamazlar. Babam iyice üzgün görünüyor ve ben çığlık atmak istiyorum.

Kardeşime bakıyorum, bu kez yüzündeki ifade gayet açık

ve net. *Karar senin.* Aslında anlatacaklarını sonuna kadar dinlemek zor olmazdı. Babamın hatırı için rol yapabilirdim. Hatta yayında mekânın reklamını bile yapabilirdim. Aynı yayında her iki mekânın reklamını da kolayca yapabilirdik. Birini başlarken, birini de yayını kapatırken.

Bu çok kolay olurdu ve herkes de mutlu olurdu.

Ama annem çantasını almaya gittiğinde tüm serinkanlılığımı kaybediyorum. Çünkü bu aptal kulüp kısacık bir süre içinde ailemi resmen tersyüz etti ve babamı çok sevsem de bu işe razı olma niyetinde değilim. Bu adamlarla olmaz. Clyde, Steven, sırnaşık ayakkabıları ve küstah gülümsemeleri. Hiç kimse benim harika annemi odadan kovamaz.

"Bu konudaki görüşlerim son derece netti. Bu şehirde kuracağınız tesisi bir kez olsun desteklemedim, hele ki söz konusu benim özelim olduğunda hiç desteklemem. Şimdi evime gelmişsiniz, anneme hakaret ediyorsunuz, babamdan da faydalanmaya çalışıyorsunuz. Kulübünüzün reklamını yapmakla hiç ilgilenmiyorum. Dahası, fırsatını bulduğum her seferinde hiç şüphesiz rakip kulüplerin reklamını yapacağım. Ayrıca yerinizde olsam, Loud Lizard'ın öyle kolay pes edeceğini düşünmezdim. Yardım konserlerinin hazırlıkları çok iyi gidiyor ve konser için anlaştıkları grup da olağanüstü. (Not) Warren? Hiç duydunuz mu bu grubu? *Müziğin Perde Arkası* onları büyük şeyler vaat eden grup olarak değerlendirdi."

Adamların yüzlerindeki afallamış ifadeden, grubu bildiklerini anlıyorum ve onları ilk keşfedenin Vada olması içime bir gurur dalgası yayılmasına neden oluyor. Dâhi kız.

Babama dönüyorum. "Üzgünüm, baba. Bu, kulübünle alakalı bir durum değil. Sadece ben sömürüye açık biri değilim."

Topuğum üzerinde dönüyorum, kaykayımı kapıp salondan ayrılıyorum.

***

Ertesi sabah babamı mutfak masasında, kahvesini yudumlarken buluyorum. Evin geri kalanı oldukça sessiz. Annem muhtemelen koşuya çıkmış, Cullen da yatıyor. Ben her zaman ondan daha erken kalkmışımdır.

"Günaydın," diyorum.

Babam kupasını uzatıyor ve kendime bir fincan doldurduktan sonra onunkini de dolduruyorum. Nadir istisnalar haricinde, hafta sonları kahve içen biriyimdir. Annem ve babamla oturup gazete okurken kahve içmek hoşuma gider ve gerçekten çok sıcak içerim kahvemi. Bana göre kahve yalnızca dilimi yaktığı zaman gerçek anlamda güzeldir.

Ayrıca kahvemi höpürdeterek içmem de Cullen'ı deli eder. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş olurum.

Babamın karşısına oturuyorum. "Baba, dün akşam için cidden özür dilerim."

Babam kahvesini yudumlarken kupasının üzerinden kaşlarını kaldırıyor. Ardından kupasını önüne koyuyor. "Hayır dediğin için mi yoksa bir çocuk gibi kendini kaybettiğin için mi özür diliyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Şey, ikincisi için."

Babam büyük bir sabırla derin bir soluk alarak beni eliyle geçiştiriyor. "Luke, sen bir çocuksun, Steven ve Clyde da birinci kalite birer şerefsiz."

Onun bu hakaretine gülümsüyorum. Kahvaltı masasında küfretmesi muhtemelen bugünlerde babama dair en punk rock şey. "O zaman neden onlar için çalışıyorsun?"

"Ben onlarla *birlikte* çalışıyorum, onlar için çalışmıyorum ve dün akşamdan sonra bunu da yapacağımdan emin değilim."

"Sana sinirlendiler mi?"

"Sinirlenmek mi? Bu iştir, oğlum. Hiç kimse sinirlenmez. Dün akşam yanıldığın nokta işte burası oldu. Duygularına yenik düştün. Seni suçluyor değilim tabii. Ben de annenin şarap kadehini onların kafalarına boşaltmaya hazırdım. Annen bir melektir senin. O faciadan sonra ona milyon tane sırt masajı borçluyum."

"Peki, şey, işlerini altüst mü ettim?"

Babam hemen başını iki yana sallamaya başlıyor, mutfağımıza dolan erken günün ışığında gözlerinin kenarları kırışıyor. "Hayır. Asıl özür dilemesi gereken benim. Onlara sana bunu sorma iznini veren bendim. Hayır diyeceğini biliyordum ama ısrarlarından bıkmıştım. Onlara kesin bir şekilde yanıtın ne olduğunu göstermenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Sanırım bunu ben yaptım," diyorum.

Babam gürültülü bir kahkaha atıyor. "Tabii sen yaptın, kerata."

"Benim yaptığım şeyin sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak mısın?"

"Kalsam bile sorun değil. Bu benim baba olarak vazifem. Sırası gelmişken, şarkın hakkında konuşmamız gerekiyor."

Sızlanıyorum. "Baba, sana söyledim ya..."

"Biliyorum, biliyorum. Ama Steven'ın söyledikleri beni düşündürdü. Şarkın internette dolanıyor ve herkes onu çalabilir. Sözlerin telifini alman lazım."

"Ya?"

Babam sırıtıyor. "Evet. *Ya.* Tabii bu büyük jestini başkalarının çalmasını umursamıyorsan, o başka."

"Öyle değil tabii... Bekle biraz. Büyük jest mi?"

Babam gözlerini deviriyor. "Hâlâ o şarkı bir kız hakkında değilmiş gibi mi yapacaksın?"

"Yoo, artık itiraf ediyor. Ağzından aldım ben," diyor sen-

deleyerek kendini karşımızdaki sandalyeye bırakan ve kahvemi çalan Cullen.

Babam arkasına yaslanarak gözlerini kısıyor. "Hımm, kim hakkında olabilir bu? Kızıl mı yoksa?"

Cullen fincanın içine doğru bir kahkaha patlatıyor.

"Baba," diye başlıyorum söze. Mutfak kapısı kapanıyor ve annem nefes nefese içeri girerek koca bir bardağa su doldurmak üzere doğruca lavaboya yöneliyor. Bize dönüp tezgâha yaslanıyor.

"Ne kaçırdım?"

"Luke'un büyük jestini," diyor Cullen. "Babam, bu şanslı kızın kim olduğunu tahmin etmeye çalışıyor."

Annem gülümsüyor. "Ah, ben biliyorum."

"Bilmiyorsun," diye üsteliyorum.

"Kızıl saçlı kız mı?" diye soruyor.

Ofluyorum ve kahvemi geri alıp kardeşimi kızdırmak için biraz höpürdeterek içiyorum. "Bunu hak ettin," diyorum.

"Tam bir aptalım," diyor babam. "Bu, sürekli sözünü ettiği şu Vada denen yumurcak, değil mi?"

"*Sürekli* sözünü etmiyorum," diyorum huysuz bir şekilde. Annem birine mesaj yazıyormuş gibi yapıyor ve küçük bir kız gibi kıkırdıyor. Başını kaldırıyor, omuz silkiyor ve derinden gelen, sahte bir sesle, "Ah, Vada'nın söylediği bir şey," diyor.

"Vada senin Morrissey'den daha iyi bir vokal olduğunu söyledi, baba," diye araya giriyor babam.

"Elbette *bunu* hatırlarsın."

"Sanırım Vada için bu Springsteen kitabını alacağım."

"Blog yazıları için," diyorum.

"Esas mesele şu ki," diyor annem, "Vada'dan o kadar söz ediyorsun ki durumun farkına vardık."

"Tamam. O size söyler zaten," diyorum, Cullen'ı işaret

ederek. "Şarkıyı Vada Carsewell için yazdım. Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum."

"Sadece hoşlanmak mı?" diye üsteliyor babam.

"Bilmiyorum. Şimdilik. Muhtemelen öyle."

"Hımm," diyor annem, yaslanmakta olduğu tezgâhtan ayrılıyor ve suyun geri kalanını lavaboya döküyor. "Ben duşa giriyorum." Kalçalarını babama doğru sallıyor. "Bana katılmak ister misin?"

"Off. Durun," diyorum.

Cullen yüzünü buruşturuyor. "İğrenç, anne ya."

"Kesinlikle," diyor babam. "Birazdan yanındayım."

Annem ayaklarını sürüyerek gidiyor ve babam onu seyrediyor. Sanırım daha da kötüsü olabilirdi. Annemle babam birbirinden nefret edebilirdi.

"Peki, şu telif meselesi, Luke. Senin için araştırmamı ister misin?"

"El-elbette."

Babam beni yatıştırırcasına ellerini uzatıyor. "Başka bir şey olmayacak. Kimseye haber verilmeyecek, demo kaydı falan, hiçbir şey olmayacak. Bu sadece senin çıkarlarını korumak için. Günün birinde şarkını birilerine satmak, kendin kaydetmek ya da bunun gibi bir şey yapmak isteyebilirsin. Senin kararın. İzci sözü." Babam elini kaldırıyor. "Annen bana söz verdirdi."

"Tamam," diyorum. Babamın bu tür şeyleri bilmesi ilk defa beni rahatlatıyor.

"Harika. Pekâlâ, çocuklar. En az yirmi dakika boyunca yukarı çıkmayın." Bana göz kırpıyor ve Cullen'ın sırtına vuruyor. "Babanız bir zamanlar olduğu kadar iyi değil ama sıradan birinin hayatı boyunca olabileceğinden daha iyi."

Cullen öğürtü sesleri çıkarırken ben de kafamı masaya vuruyorum.

28

VADA

Daha önce hiç düğüne gitmedim, bu yüzden hiçbir şekilde kıyas yapamam ama size şu kadarını söyleyebilirim ki sonrasında koca bir yemek olan bir belediye nikâhı gayet iyi bir seçim. Özellikle de geceyi salaş bir barda tamamladığınızda ve çift ilk dansını, müzik kutusunda çalan bir şarkı eşliğinde yaptığında.

Daha iyi bir şey hayal edemiyorum.

Eh, artık Phil'e bizim bakacağımız gerçeği dışında tabii.

Bu harika bir şey.

Ben önemli anlarda çalınacak şarkılar konusunda kendimi çok seçici zannederdim ama Phil bu işi başka bir boyuta taşımış. Resmen müzik kutusunu tümüyle önceden ayarladığı şarkılarla doldurmuş ve bu şarkılar arasında "tek bir Stevie Nicks notası bile bulunmuyor."

(Hatta listede *üç* tane Britney Spears şarkısı bile var: "Lucky," "Baby One More Time," ve "Toxic.")

Vakit geç oldu ve Phil'le annem bir süredir, gözlerini yalnızca birbirlerine dikmiş vaziyette dans pistinde salınıyorlar. Ben barla ilgileniyor ama öylesine. Kadeh kaldırılan şampanyalar haricinde kimse bir şey içmedi. Benim de önümde bardaklar dolusu kiraz ve limonata var.

Phil'in pek akrabası yok. Annesi hâlâ Ohio'da yatalak, bu yüzden gelemedi. Annemle Phil onu bizim eve aldırıp alt kattaki konuk odasına yerleştirmekten söz ediyorlar.

Balayına çıkmayı düşünmüyorlar ama yarın Mackinaw'a gitmeyi planlıyorlar. Annem adayı gezmek ve Grand Hotel'de yemek yemek istiyor.

Phil çikolatalı şekerleme istiyor.

Ona, bana da fıstık ezmesi yağıyla yapılmış olanlarından getirmesini söyledim. Bu şekerlemelerin her katında kıvrım kıvrım erimiş fıstık ezmesi yağı var. Nefis.

Neyse, her şey gösterişten uzak ve mükemmel işte.

Yani, neredeyse mükemmel.

Luke son yirmi dakikadır barda Ben'le konuşuyor ve ben dans etmek istiyorum. Elbette, onu Ben'le iki eski arkadaş gibi konuşurken görmek harika. Ben muhteşem biridir ve Luke'un, sürekli kardeşiyle paylaşmak zorunda kalmadığı bir arkadaşı olması güzel... Ama Luke benim olduğum tarafa doğru bakıp gülümsüyor ve ben işaretleri anlamakta pek iyi olmasam da bana sinyal verdiğinden oldukça eminim.

Peki, neyin sinyali bu? O kısım pek anlaşılır değil.

Bu yüzden seçimimi çok dikkatli yapmalıyım.

Thompson Twins'ten "Hold Me Now" mı? Of. İnsanı gizlice takip eden tipleri hatırlatıyor bu.

Bobby Freeman'ın "Do You Want to Dance" şarkısı hedefi tam on ikiden vuruyor. Ayrıca çok da tatlı ama sadece patenlerle kızarmış patates servisi yapan kısa çoraplı, ergen hippi kızlara uygun bir tatlılığı var. Yani muhtemelen bu da pek iyi olmaz. Ayrıca bunun ritmi hızlı. İki tür dans vardır bende: Çılgın modern dans ve ağır ritimli, yapış yapış dans. Pas.

Boyz II Men'den "I'll Make Love to You". Öğk. Phil. İğrenç.

Jack White'tan "Lazaretto". Ne oluyor be Phil? Bu düğüne uygun bir şarkı mı? Yani, birlikte büyüdükleri düşünüldüğünde "I Think We're Going to Be Friends" çok *tatlı* olabilirdi. Ama, Tanrı aşkına, "Lazaretto"?

Upuzun, artistik parmaklar üzerimden uzanıyor ve ben farkına varamadan müzik kutusunda istediği şarkıyı ayarlıyor. Luke elini uzatıyor.

"Benimle dans eder misin?"

Bu yavaş bir şarkı ya da hızlı bir şarkı değil ama mükemmel. Cure'dan "Just Like Heaven". *Aferin, Phil,* diye düşünüyorum. Luke beni dans pistinin ortasına çekiyor ve müzikle hafifçe zıplayıp beni döndürüyor, öyle ki uçuş uçuş tül eteğim dizlerimin etrafında dönüyor. Luke şarkıya eşlik ediyor ve o, bu haliyle ciddi anlamda çok tatlı olduğu için en sevdiğim şarkı bu oluveriyor. Luke'un yanakları kızarmış, dalgalı sarı saçları, o mükemmel gri-mavi gözlerini çevreleyen gözlüklerinin üzerine dökülüyor. Beni bir kez topuklarımın üzerinde döndürüyor, sonra öncekinden daha yakın bir mesafeye çekiyor. Soluğu yüzümü okşuyor, fısıltıyla söylediği şarkı tarçınlı sakız aromasına karışıyor.

Annemle Phil hemen yanımızda çılgınlar gibi dans ediyorlar ve Cullen'la Zack de içeri giriyorlar, üzerlerinde smokinleriyle mezuniyet balosundan doğruca buraya gelmişler. Luke ciddiymiş. Baloyu kaçırmak hiç de umurunda olmadı. Cullen ve Zack de bize katılıyorlar, Meg de oturduğu taburedan sıçrayarak Ben'i piste sürüklüyor ve ikisi avazları çıktığı kadar bağırıp şarkıya eşlik ederek aptalca dans etmeye başlıyorlar.

Sevdiğim tüm insanlar kapalı bir alanın içindeler. Bunu kavramaya çalışıyorum, yanaklarım çılgınca gülümsemekten acıyor. Gözlerim dolu dolu, gülmekten ya da yaşadığım güzellikten gözyaşlarım akıyor ama hangisinden anlayamıyorum. Ama tam bu anda her şey o kadar güzel ki her şeyi zihnimde... bu haliyle... muhafaza etmek istiyorum. Müziğin ritmi çatı kirişlerini sarsıyor ve beton zeminde yankılanıyor. Cullen ve Zack'in hepimizle paylaşmak için getirdik-

leri pizzaların kokusu etrafa yayılıyor. Işıklar Phil'in gözlük camlarından yansıyor, bu yüzden anneme nasıl baktığını göremiyorum ama Tanrım, hissedebiliyorum işte.

Annemle birbirimize bakıyoruz ve annem kollarını uzatıyor, ben de onun kolları arasına giriyorum. Beni kendine doğru çekerek, "Çok şanslıyım ben, bebeğim," diye fısıldıyor.

Onu yanağından öpüyorum ve ben de, "İkiniz de şanslısınız," diye fısıldıyorum ona.

Hepimiz öyleyiz.

***

Parti sona erdikten sonra Ben ve Kazi ortalığı temizleyebileceklerini söylüyorlar ve Luke beni, Phil'in uyduruk kamyonetiyle eve bırakıyor. "Aç mısın?" diye soruyorum ona.

Gülümsüyor. "Az önce pizza yedik."

"Evet," diyorum. "Sanırım ben henüz eve gitmeye pek hazır değilim. Kendimi fazla... Elektrik yüklü falan hissediyorum."

Luke dudaklarını büzüyor ve kamyoneti halka açık bir park alanına çekiyor. Hâlâ şehir merkezindeyiz ve ısınmaya başlayan hava insanları sokaklara dökmüş. "Eğer istersen ben güzel bir yer biliyorum."

"Tabii isterim," diyorum. Sesim fazla hevesli çıkıyor ama üzerimde simli, altın rengi bir elbise, yanımda İngiliz aksanlı, yakışıklı bir çocuk var ve annem yeni evlendi. Bu akşam hevesli olmam gayet normal.

Luke kapıyı benim için açıyor ve hemen elime uzanıyor. "Hava senin için yeterince sıcak mı?" diye soruyor, kısa kesimli kot ceketimi işaret ederek.

Elini tutmak, yüzümün daha fazla kızarmasına neden

oluyor. Yani, iyiyim, evet. Sen sadece sonsuza dek elimi tut, kışlar bana meltem gibi gelir. Ama serinkanlılığımı koruyorum ve başımı sallıyorum. Hevesle.

Sanki başım suda yüzüyor ve her an omuzlarımın arasından yüzeye çıkıverip kaldırıma düşerek yuvarlanacakmış gibi.

Luke elimi sıkıca tutuyor ve beni birkaç sokak boyunca yürütüyor, sonunda tüm gece açık olan, hoparlörlerinden etrafa sakin bir gitar melodisi yayılan, loş ışıklandırılmış bir kafenin önünde duruyoruz. Beni içeri sokuyor ve ekstra şekerlemeli iki sıcak çikolata sipariş ediyor. Sıcak çikolataları elimize aldıktan sonra dışarıdaki küçük bir masaya oturuyoruz. Dükkân rüzgârı kesiyor ve parlak ışıklar büyük tentenin etrafında zikzaklar çiziyor. Caddeyi seyrederek içeceklerimizi yudumluyoruz, insanlar bizi seyrediyor. Sonunda Luke, "Patronun üvey baban oldu," diyor.

İçeceğime üflüyorum ve içimde hafif bir heyecan duyarak, bu hareketimi izleyen Luke'a bakıyorum. "Öyle."

"Tuhaf hissettiriyor mu?"

"Biraz. Ama sadece bizim eve taşındığı için. O kadar uzun zamandır evde yalnızca annemle ben vardık ki bir adamın bizimle yaşamaya başlaması tuhaf olacak. Ama zaten o benim için hep bir baba gibi oldu, bu yüzden büyük bir değişiklik olmayacak."

Luke gözlerini kırpıştırıyor ve başını çok hafifçe sallıyor, ben de sorgularcasına başımı yana eğiyorum. Luke'un yanakları kıpkırmızı oluyor. "Üzgünüm. Sana söylemiştim. Fena halde dikkatimi dağıtıyorsun."

Bu çocuk. *Ah.*

"Haydi yürüyelim," diyorum. Onun bakışları altında oturmak bana zor geliyor. "Rüzgâr sıcacık esiyor."

Bu kez ben elini tutuyorum. Bendeki bu ani değişimden

sonra tereddütlü görünüyor, ben de onu rahatlatmak istiyorum. Hem zaten elini tutmak istiyorum.

Bana sonsuz gibi gelen bir süre boyunca yürüyoruz. Bir sokak boyunca dolanıp bir başkasına giriyoruz. Barlara girip çıkarak eğlenen gürültücü üniversite öğrencileri sessizliği bozuyor ama ben Luke'a daha da yaslanıyorum. Bir noktada yavaşlayıp yukarı bakıyor ve beni de durduruyor.

"Ne oldu?"

"İşte burası."

Ben de başımı kaldırıp bakıyorum. Burası, pencereleri mukavvalarla kapatılmış, karanlıklar içinde bir depo fakat ışıkları yakılmamış tabelada, açık ve net bir biçimde *The Bad Apple* yazıyor.

"Vay canına, bu..."

"Aşırı iddialı?" diyor ilgisizce.

Gülüyorum. "Ben *büyük* bir olay diyecektim. Henüz aşırı iddialı olup olmadığını söylemek zor ama Loud Lizard gibi salaş bir barla kıyaslandığında her yer gösterişli kalır."

Luke söylediklerimi hazmetmeye çalışarak yavaşça soluk veriyor. "Öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyor ama bence hâlâ bana kızgın."

"Şarkı yüzünden mi?"

Bakışları beni buluyor. "Şarkı yüzünden, kariyerimde en son yapacağı seçimleri umursamayışım yüzünden, yayınımızda kulübünün reklamını yapmayı reddedişim yüzünden, genel olarak benim yüzümden."

"Ama seni seviyor."

Luke başını sallıyor. "Biliyorum."

"Charlie iyi bir adammış gibi geliyor bana. Fikrini değiştirecektir. Sadece hayal kırıklığına uğradı."

"Sen haklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Luke, hayır. Bu tıpkı, ha-

vanın soğuk olduğunu söylemen ve başka birinin sana sıcak olduğunu söylemeye çalışması gibi. Onların ne düşündüklerinin bir önemi yok; sen soğuk olduğunu hissediyorsundur. Senin ne kadar yetenekli olduğunu düşünmesinin bir önemi yok ve inan bana Luke, sen... olağanüstüsün ama müziğini icra etmek istemiyorsan etmemelisin. *Sen* ne yapmak istiyorsun?"

Luke tamamen bana dönüyor ve ellerimi ellerine alıyor. Benden fazla uzun değil, bu yüzden doğrudan gözlerine bakabiliyorum. Onlara dikkatlice bakıyorum, o sakin, grimsi mavi tonunda kendimi kolayca kaybediyorum. Başım dönüyor ama Luke'un elleri beni sabit tutuyor.

"Şarkı yazmak istiyorum."

Gülümsüyorum. "Bu tam da *senlik* bir şey."

Başını yana eğiyor. "Bunun yeteneğimi boşa harcamak anlamına geldiğini düşünmüyor musun?"

"Asla. Günün birinde, sözlerinin ardındaki vokal olmaya karar verirsen başka tabii. O halde, ânı yakala, Greenly."

Luke'un dudaklarının köşeleri çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve nedense bu harekete bağlanıveriyorum. İlk başta, gülümsemesinin hâlâ titreştiği o minik noktayı öpeceğimi sanıyorum. Ama ona yaklaştıkça dudaklarının her bir kısmını istiyorum.

Kafamda, birinin tadını almakla ilgili tüm şarkı sözleri dönüp duruyor ve Luke Greenly'nin tadını çok merak ediyorum. Bu çok tuhaf bir şey, biliyorum. Daha önce hiç kimseyi öptüğüm söylenemez ve kesinlikle tatlarına bakmış değilim ama... Ah, Tanrım, bana daha da yaklaşıyor.

O kadar yakınımda ki gözlüklerine rağmen irislerindeki lacivert benekleri görebiliyorum, lacivert her zaman en sevdiğim renk olmuştur ve tam bu anda, sebebinin bu olup olmadığını merak ediyorum.

"Vada?" Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor ve soluğundaki sıcak çikolata aroması burnuma geliyor. Çok tatlı. Yutkunduğumda, o yüksek sesi kulaklarımda duyabiliyorum.

"Evet?"

"Sence... Yani, sorun olur mu acaba, ben seni..."

Konuşamıyorum çünkü aramızdaki mesafeyi kapatabilecekken ve ona, beni öpmesinin hiç de sorun olmayacağını gösterebilecekken, dudaklarımı kelimeleri kullanarak harcamak istemiyorum.

Ya da benim onu öpmemin. Çünkü olan şey bu.

İlk başta öpüşmemiz yumuşacık, dudaklarımız kapalı ve parmaklarımız belli belirsiz bir şekilde birbirimize değiyor. Tıpkı kelebek kanatları ya da hassas bir teni sıyırıp geçen bir fırça gibi. Ama sonra bir şey oluyor ve elleri adeta bana sahip olmak istercesine belimde çemberler çizerken eteğim kabararak aramıza giriyor.

Bundan hiç de nefret etmiyorum.

Ben de avuçlarımı ceketinin üzerinde, omuzlarında ve boynunun etrafında gezdirerek ona sahip oluyorum. Luke'un dudakları açılıp alt dudağımı usulca aralarına alırken parmaklarım ensesindeki mısır püskülü sarı saçlara dolanıyor.

Ah, *Tanrım*.

Ilık kakao aromalı ağzının tadını alırken içimde, ihtiyatlı bir biçimde ısrarcı bir şeyler canlanıyor ve kendi ağzımın içinde, yani zaten o tam da orada olduğu için...

Bir güncelleme: Fransız öpücüğü *şimdiye dek* deneyimlediğim en harika şey.

Diller neden her şeyi bu denli... *değiştiriyor*, anlamıyorum. Ama öyleler. Luke'un dili sıcacık, ıslak ve elleri eteğimin tülüne dolanmış, bacaklarım onunkilere yaslanmış.

Kalbim boğazımın ardında çarpıyor ama onun kalbinin boynunda attığını hissedebiliyorum ve şimdi de boynunu öpmek istiyorum çünkü bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Bunu yapıyorum da. O sesi o mu çıkardı yoksa ben mi? Her günün her dakikasını Luke'u öperek geçirebilecekken neden başka bir şey yapar ki insan?

Bundan önceki her bir an, kaçırılmış bir fırsattı ve öpüşmemiz sona erdikten sonra bu konuda kendi kendimle sert bir konuşma yapacağım.

Luke çok erken geri çekiliyor, yüzünde sersemce bir sırıtış var. Dudaklarında kırmızı ruj izi var ve bunu ben yapmış olduğum için bir gurur dalgası doğruca ayak parmaklarıma dek yayılıyor. Eminim bu ifade dudaklarımdan da belli oluyordur, o sersemce sırıtış falan. Serin, karanlık bir sokakta, birbirimize birkaç santim uzakta durup gülümsüyoruz. Ben bir country müzik balerini, Luke da gerçekte olduğu haliyle kaykaycı bir çocuk gibi duruyoruz ve sonra alkış mı geliyor?

Luke'un başı yavaşça dönüyor, seyircilerimizi görünce yüzündeki gülümseme donuveriyor.

"Kahretsin," diye söyleniyor ve bu sözü yine ağzımı sulandırıyor. Neler oluyor bana böyle? Tüm bedenim farkındalıkla uğulduyor, afallamış vaziyetteyim ve bu hisse resmen âşık oldum.

Gizlice dudaklarımı yalıyorum ve orada, kendimi sakinleştirecek kadarını bulabilmeyi umuyorum.

Bulamıyorum.

Luke'un gözleri iri iri açılmış fakat yüz ifademde bir şey fark etmiş olmalı ki dudakları çok tatlı, gurur dolu bir ifadeyle kıvrılıyor. "Vada," diyor, gülen gözleriyle. "Tanrım, çok güzelsin. Ama bu sokağı terk etmeliyiz."

Bakışlarını takip ederek başımı, sokağın karşısındaki 21 adlı son moda üniversiteli barına doğru çeviriyorum. "Kafası güzel tiplere yakalandık," diyorum.

"Korkarım pek de utanç yürüyüşü gibi olmayan bir yürüyüş yapacağız ama..."

Hiç düşünmeden elini tutuyorum ve oyunun sonunda seyirciyi selamlıyormuş gibi havaya kaldırıyorum. "Üç deyince," diyorum. "Bir, iki..." İkimiz birlikte, o coşkun kalabalığa selam veriyoruz. Ukalanın teki, "Bir daha!" diye bağırıyor ve hiç yalan söyleyemem, ben bunu istiyorum ama Luke başını iki yana sallıyor.

"Hadi gidelim, seni küçük teşhirci."

Bu lakap şaşkınlıkla durmama neden oluyor. "Ah, Tanrım," diyorum. "Ben bunu düşünmemiştim bile. Üzgünüm, yapmaya çalıştığım..."

Luke'un gözlerinin arasında bir kırışıklık oluşuyor ve ne dediğimi anlamaya çalışıyor ama sonunda anladığında başını iki yana sallıyor. "Ah. Hayır, aynı şey değil. Sen onu Instagram'da paylaşmadın. Beni öperken biraz olsun sosyal medyayla ilgilenmiyordun bile. İlgileniyor muydun yoksa?" Sarı kaşlarından tekini kaldırıyor.

"Lütfen ama, seni öperken bana ismimi sorsaydın bile söyleyemezdim."

Bunun doğru karşılık olduğu açıkça ortaya çıkıyor. Luke elimi eline alıyor ve yürümeye devam ediyoruz. "*Harika.*"

Bir süre sonra itirafa geçiyorum. "Ama onu neredeyse anlayacaktım." Luke bana merak dolu gözlerle bakınca hemen devam ediyorum. "Demek istediğim, o an resmen hayatımın en güzel ânıydı. Bende de bir hatırası kalsa hayır demezdim."

Luke'un yüz ifadesi rahatlıyor ve mutlu oluyor, elimi ağzına götürerek hafifçe dudaklarına bastırıyor. "Benim de hayatımın en güzel ânıydı. Ama senin bir hatıraya ihtiyacın yok. Bunu sık sık tekrarlayacağız."

LUKE

Hey güzelim, sen soba mısın?

VADA

Ne?

LUKE

Fena halde yakıyorsun da.

VADA

Ay, Tanrım.

LUKE

Eğer yanılıyorsam beni öp ama
dinozorlar hâlâ varlar, öyle değil mi?

VADA

Luke.

LUKE

Dur, dur. Bir tane daha var. Bunda
derste olduğumuzu hayal et, tamam mı?

VADA

Tamam. Önemli bir soru: Hangi ders?

LUKE

Amerikan tarihi elbette.

VADA

Elbette.

LUKE

Kalemin var mı?

VADA

Va-var?

LUKE

Çünkü senin geçmişini silip
geleceğimizi yazmak istiyorum.

VADA

Neden böylesin sen?

LUKE

Benden hoşlanıyorsun ama?

VADA

Öyle. YouTube: Taylor Swift feat.
Ed Sheeran "End Game"

LUKE

YouTube: Taylor Swift "You Belong
with Me"

VADA

Çok seksi. Tam daha tatlı olamaz
derken, İngiliz çocuk bir country şarkısı
gönderiveriyor – Taylor Swift. *kalp göz*

29

LUKE

Ertesi sabah, yatak odamın kapısını yumruklayan kardeşim beni uyandırıyor. Bana yalnızca yarım saniye verdikten sonra, yüzünde nispet yaparcasına bir sırıtışla içeri dalıyor.

"Gecen nasıl geçti bakalım? Vada'yı eve bırakman ne kadar uzun sürdü öyle."

Yüzümü ovuşturarak yatakta oturuyorum. "Saat kaç?"

"Neredeyse öğle oldu. Annem seni zorla uyandırmama izin vermedi. Bunun çok 'kaba' bir hareket olduğunu söyledi."

"Açıkçası senin uyanmış olmana şaşırdım."

Cullen davet edilmeden içeri giriyor. "Zack yolda. Birlikte şehir merkezine ineceğiz ve mezuniyet balosu sonrası yapılan klasik şeyleri yapacağız. Akşam yemeği ve bir oyun."

Gülüyorum. "Evet, çünkü son sınıf öğrencilerinin çoğu mezuniyet balosundan sonra gidip off-Broadway bir oyun seyrediyor."

Gönülsüzce beni dürtüyor. "Geçen akşam için üzgünüm. Ortakların geldiği akşam. Seni uyarmaya çalıştım ama..."

Omuz silkiyorum. "Eh, zaten fark etmezdi. Eninde sonunda bizi bulurlardı. Ayrıca babam haklıydı. Öfkelenmemeliydim."

"Bunu babam mı söyledi?"

"Başka şeylerin yanında, evet."

"Nasıl başka şeyler?"

Onu rahatlatıyorum. "*Öyle* şeyler değil. O zamandan beri kulüpten ya da reklam işinden söz etmedi. Belki de artık mesajı almışlardır."

"Umarım. Her neyse, gününü mahvetmek için falan söylemiyorum ama bilmen gerekebileceğini düşündüm... Birileri dün gece Vada'yla seni babamın kulübünün önünde öpüşürken görmüş. Görüntüler Instagram'da."

Kafaları dumanlı o üniversite öğrencisi grubun bizi ayakta alkışladığını hatırlayınca midem büzülüyor. "Hadi be."

"Aynen öyle," diye onaylıyor Cullen. "Senin yüzün ve muhtemelen dilin onu kapattığı için kimse henüz Vada'yı etiketlememiş, bu yüzden o güvende."

"Of, seni pislik. Neden bir şey yapmadın?"

"Neden? Bu konuda bir şey yapılmaz ki. Sadece bilmeni istedim. Bir de sonunda elini çabuk tutup şu işi yaptığın için seni kutlamak istedim. Dün gece cidden çok mutlu görünüyordunuz. Seninle gurur duyuyorum," diyor Cullen, onu yumruklamak isteyeceğim kadar ulvi bir ses tonuyla. Ama ya çok yorgun olduğumdan ya da Vada'nın öpücükleri nedeniyle çok mutlu olduğumdan umursamıyorum. Cullen, şekilli siyah kaşını kaldırarak devam ediyor. "The Cure? Muhteşem seçim. Aferin sana."

İnleyerek yine kendimi yastığıma bırakıyorum ve gizliden gizliye deli gibi seviniyorum. "Her neyse. Gidip sevgilinle kültürlen ve beni yalnız bırak."

***

O akşam kalabalık arasında sandalyeme iyice yaslanmış halde oturuyorum, kafamda da Cullen'ın Detroit Tigers şapkası var. Gerçi şimdi düşününce belki de bu şapka Zack'in çünkü kardeşimin beyzbol hakkında bir şey biliyor olması

hiç mantıklı gelmiyor. Her neyse, bu gece insanlardan saklanıyorum. Her şeyi kameraya almaya pek meraklı olan o kafası dumanlı tipler tarafından görüntülendikten sonra hazırlıklıyım.

Vada'nın bu gece gösterisi olduğundan kimseye bahsetmedim ama onu seyretmeme düşüncesine dayanamadım. *Benim* yazdığım müzik eşliğinde dans edecek. Bir sanatçı, eserine canlı canlı tepki veren birine ne sıklıkta rastlar ki?

Bu da bana, buraya gelmek için oldukça sofistike, yaratıcı ve ne bileyim, oldukça asil bir sebep gibi geldi. Gerçekteyse, sadece onu görmek istiyorum. Biliyorum. Onu dün gece gördüm. Onu dün gece öptüm.

Onu yine öpmek istiyorum, buna *gereksinim* duyuyorum.

Bu yeterli *olmalı*. Bir öpücük, aramızda dağ gibi büyüyen o gerilimi ve kimyayı yok ediverdi, benim de sadece daha fazlasını istememe neden oldu. Bunun beni birkaç gün idare etmesi gerekirdi. Ama ben geçen gece güç bela uyuyabildim. Bugün doğru düzgün düşünemedim. Ona olan duygularımı uyuşturmak için elbiseli fotoğrafını kaydettiğimi söylerken şaka yapmıyordum.

Bu meşru bir şey sonuçta.

Ona böyle deli oluyorum işte.

Sınıfından birkaç dansçı çıkıyor sahneye. Neyse ki ilk önce onlar dans ediyor. Gece boyunca burada kalmak gibi bir niyetim yok. Ben sahnede olmasam da tüm bu gözlerin karşısına çıkıp onca uğraştığım eserin canlı canlı değerlendirildiğini düşününce bile ürperiyorum.

Madam adı-her-neyse sonunda Vada'yı sahneye çağırıyor. Vada'nın üzerinde sade görünümlü, bol kesim, siyah bir keten pantolonla bol, siyah bir tunik var ve sahne ışıklarının altında adeta parlıyor. Şarkı başladığında ve bana tanıdık gelen o notaları duyduğumda soluğumu tutuyorum.

Vada'nın yorumu inanılmaz. Üzerindeki tunikle pantolonu yavaşça çıkarıp sade, siyah bir mayoyla kalırken, kendimden geçmiş bir vaziyette onu seyrediyorum. Aslında bu, baştan çıkarıcı bir hareket değil ama sanki sahnede, kendinden bir parçayı çıkarıyormuş gibi. Parça, diğer insanların beklentilerinden sıyrılıp kendin olmakla alakalı ve üzerinden çıkarıp attığının kendinden bir parça değil de *ondan*, Marcus'tan bir parça olduğunu, bana söylemesine gerek kalmadan anlıyorum. Sahnede ışıldıyor ve parlıyor, solgun teni koyu renk perdeler ve sahneyle güçlü bir tezat oluşturuyor. Sözlerimin bir tezahürü oluşuyor. Şarkıda risk almak ve korkularla savaşmaktan söz ederken Vada tüm sahneyi bir sıçrayışta aşarak tüm beklentileri üzerinden silkip atıveriyor. Tüm dünyanın üzerinde oluşturduğu bıkkınlığı göz ardı ediyor. Dünyanın geri kalanını siktir et.

Siktir et hepsini.

Onu seyrederken bir gülümseme yüzümü kaplıyor ve üstesinden geldiği her neyse, yendiği her kimse onunla gurur duyuyorum. Minnettarım. Bu âna tanık olduğum için. Bu sözleri söyleyebilir, hatta onlara inanabilirdim ancak bu sözlerin *onun* için ne anlama geldiğini daha çok düşünüyorum. Charlie'ye karşı çıkmak, kendi başıma buyruk olmak ve diğer her şey yalnızca buydu işte. Sözcükler. Hareket olmaksızın, yalnızca sözcükler.

Hareket işte orada, sahnede. Vada tüm benliğini orada, insanların gözleri önünde bıraktı, bense klavyemle bilgisayarımın ardına gizlendim.

Şarkı söyleme konusunda fikrim değişmedi. Söylemek istediğim sadece... Ne demek istediğimi ben de bilmiyorum. Sanırım ben biraz daha Vada gibi olmak istiyorum. Kendi yazdığım sözleri daha çok dinlemek istiyorum belki.

Bazı riskler almak istiyorum.

***

Gösterinin ardından lobide Vada'yı bekliyor, orada olduğumu bilmediği için sürekli çıkışı gözlüyorum. Tam o sırada telefonum bir, iki, üç kez titriyor. Yanımda getirdiğim çiçeklerin arasından uzanarak telefonu cebimden çıkarıyorum.

CULLEN

Kahretsin. Neredesin sen?

CULLEN

Yemin ederim bununla bir alakam yok.

CULLEN

Aç şu telefonu. Cidden ya, neredesin sen?

CULLEN

Luke. Şaka yapmıyorum. Bak şu telefonuna.

Telefonum yeniden çalınca irkiliyorum ve bu kez cevap veriyorum. "Tanrım, Cullen, ben..." Ah. Ona söyleyemem. "Meşguldüm," diye bitiriyorum cümlemi aceleyle. Lobi oldukça gürültülü ve otomatikman elimi kaldırıp diğer kulağımı kapatıyorum ancak bu kez de buketin hışırtısını işitiyorum. "Bekle biraz," diyorum. "Seni duyamıyorum. Daha sakin bir yer bulayım."

Cam kapılardan geçerek serin geceye çıkıyorum. "Tamam. Baştan başla. Sorun nedir?"

"(Not) Warren, Liberty Live'dan çekilmiş."

Midem büzülüyor ve kolum, elimdeki çiçeklerle gevşiyor. "Ne? Neden bunu yapsınlar ki? Festivale sadece birkaç gün kaldı!"

"Anladığım kadarıyla daha iyi bir teklif almışlar."

"Ne demek ya? Vada'ya söz verdiler."

"İşin en kötü kısmı bu değil, Luke. Onlara diğer teklifi götüren Bad Apple olmuş."

Ağzımdan bir inilti çıkıyor. "Hayır. Olamaz. Bunu yapamaz. Kulüp henüz açılmadı bile."

"Görünüşe göre onlar da aynı akşam açılışı yapacaklar."

Başım dönüyor ama yalnızca başım mı dönüyor, anlayamıyorum. "Ne? Ama bu delilik. Böyle bir şey yapamazlar. Olanak yok. Bu sahtekârlık. Babamın aklından ne geçiyor?"

Cullen telefonda ağır ağır nefes veriyor ve her şey kafamda yavaş yavaş anlamını bulurken bu ses, kulaklarımdaki uğultunun ardından parazit gibi geliyor.

"Bilmiyorum. Tepkime şaşırmış gibi geldi bana. İkisinin aynı gece olduğunun farkına vardığını sanmıyorum. Ya da aynı grupla anlaştıklarının. Belki o aptal ortaklarının işidir bu? Anladığım kadarıyla bizim yayını dinlemeyi bıraktı; bunun bir önemi yok gerçi. Önemli olan tek şey, yardım konserinin mahvolması."

"Luke?" Arkama dönüyorum. Kahretsin. Bu Vada.

"Kapatmam lazım, Cullen." Telefonu elimde sıkıyorum.

"Hey," diyor Vada. "Burada olduğunu bilmiyordum. Seyrettin mi?"

Yutkunuyorum. Birkaç dakika önceki hissiyatıma tutunmaya çalışıyorum. Telefona cevap vermeden önce, Vada'ya yükselirken hissettiklerime. Ama bunu yapamıyorum. Kendi içimde batıyorum. O da batıyor. Kulüp de batıyor. Liberty Live da batıyor.

Ve bu benim hatam. *Hepsi benim hatam.* Babamın ortaklarına, (Not) Warren'ı alamadıklarını söyleyerek böbürlenen bendim. Onlara Liberty Live'ı bitirmek için ihtiyaç duyduk-

ları şeyi tam olarak söyleyen bendim ki bu, Vada'nın tüm planlarını altüst edecek.

Tüm çabamı sarf ederek gerçek bir gülümsemeyi andırdığını umduğum bir hareket yapıyorum. "Evet. Seyrettim. Harikaydın."

Vada aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Saçını çoktan açıp omuzlarının üzerinden salmış ve dört bir yanımı saran şampuanının kokusu midemin büzülmesine, neredeyse ayaklarımın altındaki zemine kadar düşmesine neden oluyor. "Bunlar benim için mi?"

Elimdeki çiçeklere bakıyorum. Artık çiçekler ellerimdeymiş gibi bile gelmiyor bana. Buketi ona uzatıyorum. "Kesinlikle. Vada." Silkiniyorum. Söyleyeceklerimi söylemem lazım. Diğerlerinden önce. Şansımı yitirmeden önce. "İnanılmazdı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim..."

"Kas spazmı. Söylemiştim sana," diye bir şaka yapıyor ama ben başımı iki yana sallıyorum. Bunu duyması gerek.

"Hayır. İnanılmazdı. İnsanın içine işleyen bir performanstı. Muhteşemdi. Hayatımda gördüğüm en iyi şeydi, üstelik bir de benim şarkım eşliğinde yapılmış olması, sanki... Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bunun ne anlama geldiğini anlatamam sana."

Vada parmağını dudaklarıma bastırıyor. Gözleri park alanının ışıklarıyla parlıyor. Biraz sonra parmağının yerini dudakları alıyor ve ben de elimde olmadan onu öpüyorum. Vücudunun her bir yanını hissedebiliyorum, kokusu beni benden alıyor. Tadı bu dünyadaki hiçbir şeye benzemiyor ve bunu ezberlemek için can atıyorum.

Kısacık bir süre için Vada benimdi.

Geri çekiliyorum ve gözlerinde beliren hafif şaşkın ifadeye gülümseyebilmeyi diliyorum. Boğazımı temizliyorum.

"Vada, arayan Cullen'dı."

"Evet?" diyor soru sorarcasına. Elleri omuzlarımda minik çemberler çiziyor ve gömleğimi yakıp geçiyor.

Geri çekilerek aramıza mesafe koyuyorum. "Vada, kötü haberlerim var."

Vada gözlerini kırpıştırıyor ve alnı endişeyle kırışıyor.

"Bad Apple, Liberty Live yardım konserinin olduğu akşam açılıyor."

"Ah," diyor. "Bu... Yani çok iyi olmadı tabii. Ama bizde (Not) Warren var, bu yüzden..."

Başımı sallamaya başlıyorum. "(Not) Warren yok. Bad Apple onlara bizden daha büyük bir teklif götürmüş. Onlar da bizim etkinlikten geri çekilmişler."

"Ne? Neden böyle bir şey..."

"Vada, babam onlara teklif götürmüş."

Vada'nın yüzü geriliyor. "Baban mı? Bunu Charlie mi yaptı?"

Başımı onaylarcasına sallıyorum. "Daha ziyade ortakları yaptı ama yine de bu onun işi. Kulüp ona ait."

"Ama neden?"

"Emin değilim. Cull, babamın haberi olmadığını söylüyor ama..."

Vada bir adım daha geriliyor. "Ama?"

"Ama ben o kadar emin değilim. Charlie'nin haberi olmayabilirdi ama ortaklarının mutlaka vardı. Bana kalırsa bunu, onlarla iş birliği yapmayı reddettiğim için yaptılar."

"Sen mi?" Sesi kaskatı çıkıyor. "Neden bunun seninle ilgili olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ortaklarıyla en son konuştuğumda kendimi kaybettim. Loud Lizard'ı yüzlerine vurdum. Çok öfkeliydim, Vada. Şarkımı kullanmaktan ve markalarını küresel anlamda pazarlamaktan falan söz ediyorlardı, ben de onlara

yayında reklamlarını yapmayacağımı söyledim, sonra da Loud Lizard'ın (Not) Warren'ı nasıl aldığıyla ilgili hava atmaya başladım..."

"Onlara (Not) Warren'dan mı bahsettin?"

"Ettim ama grubun peşine düşünecekleri hiç aklıma gelmedi. Açılış için hazır olduklarını bile bilmiyordum. Fazla ilgi göstermiyordum işlerine... Kafam hep sendeydi, hazırlık yapıyordum..."

"Doğru," diyor Vada ifadesizce. Tıpkı babasından bahsettiği zaman olduğu gibi duygusuzca çıkıyor sesi. "Ve her nasılsa, babanın ortaklarının Phil'i bitirmeye çalıştıkları gerçeğini gözden kaçırdın."

"Hayır," diye üsteliyorum. "Tamamen gözden kaçırmadım yani. Babamın kulübünün Phil için bir tehdit oluşturduğunu biliyordum. Bunun bir tehdit olduğunu Phil bile biliyordu. Zaten bu yardım konserini de ilk etapta bunun için planlamıştık. Ama dürüst olmam gerekirse, ben bunun yalnızca iş olduğunu düşünmüştüm." Sözcükler boğazıma tıkanıyor.

"Yalnızca iş mi? Phil'in mekânını kapatmak mı iş yani?" Vada'nın sesi ağlamaklı çıkıyor ve ben o an ölmek istiyorum. "Sen de Marcus kadar kötüsün, sırf çalışanlarına karşı yumuşak başlı davrandığı için ona başarısız diyorsun."

"Dur biraz, Vada," diye yalvarıyorum. "Söylemek istediğim bu değildi. Phil'in başarısız biri olduğunu düşünmediğimi biliyorsun. O inanılmaz biri. Bu Phil'le ilgili değildi. Ben ve şarkımla ilgiliydi. Bu kadar. Babamın ortakları şarkımı patlatmak istiyorlardı ve Tanrım!" Şapkamı çekiştirerek onu kazara başımdan düşürüyorum. "Bencillik ettim, tamam mı? Ama kimseyi incitmek değildi niyetim!"

Vada başını yavaşça iki yana sallıyor, parmaklarını bir an saç diplerinden geçiriyor, ardından eli ağır ağır yan tarafına düşüyor. "Bunun nasıl olduğunu hiç anlamıyorum."

Ağzımı açıyorum ve Vada elini kaldırarak sözcükleri ağzıma tıkıyor. "Değildi, ne dediğini biliyorum. Anlıyorum. Bir öfke krizi geçirdin ve tüm elimizi açık ettin. Bu bir kazaydı, amacın bu değildi. Biliyorum. Luke, *biliyorum*. Tamam mı?" Gözleri yaşlardan parlıyor ve gözyaşlarından biri yanağından aşağı süzülüyor. Öfkeyle gözyaşını siliyor ve gürültüyle burnunu çekiyor. Sesi çatlıyor ve bunun üzerine içim parçalanıyor. "Ama bu çok boktan bir durum, biliyor musun? Uğruna çalışıp didindiğimiz her şey heba oldu. Seneler boyunca uğruna çabaladığım her şey gitti. Marcus kazandı."

"Marcus hiç de..."

"Kazandı. Ben tüm umudumu Liberty Live'a bağlamakla saflık ettim. Bu sadece bir konser, ben de yalnızca bir çocuğum. Özel bir şeyler başarabileceğime inanmakla aptallık etmişim. Özel biri değilim ben. Phil özel biri değil. Sıkı çalışmak insanı ancak bu noktaya getiriyor." Vada yüzünü buruşturuyor ve yenik düşmüş gibi omuzları çöküveriyor. "Pislik Marcus haklıydı."

"Öyle deme. Haklı falan değil. Bu kez değil. Dinle, üzgünüm," diyorum boğuk bir sesle. "(Not) Warren'la konuşacağım. Grubu geri getireceğim..."

"Tanrım, Luke." Keyifsizce gülüyor. "Bunun için çok geç. Onlara daha büyük bir teklif götüremeyiz. Bedeli ne olursa olsun bizim altından kalkamayacağımız bir şey olacaktır. Hayır, Ben'le konuşmalıyım. Belki onun grubu..."

Ona yaklaşmaya çalışıyorum ama Vada elini kaldırıyor. "Hayır. Seninle bunu düşünemem..." Sesinde duygusuz bir ifade var. "Lütfen git. Sen elinden geleni yaptın. Benim... Bunu benim düzeltmem gerek." Vada gözlerini kapatarak kafasında bir liste oluşturuyor. "Yardım konseri olmazsa kulüp kapanır. Belki hemen kapanmaz ama. Belki Phil en azın-

dan bir yazı daha kurtarabilir. Ama Liberty Live tarih olur. Blog yazılarıma devam ederim ama konserlere gidemem. Ve Tanrım, *Rolling Stone*..."

"Dur biraz, ne olmuş *Rolling Stone*'a?"

Vada'nın kahverengi gözleri, sanki orada olduğumu yeni fark etmişçesine beni delip geçiyor. Gözyaşları gerçekten de yanaklarından aşağı akmaya başlıyor ve Vada onları öfkeyle siliyor. "Boş ver. Artık bir önemi yok. Başka bir yolunu bulmak zorunda kalacağım."

"Sana yardım edebilirim. Lütfen. Vada..."

"Hayır. Cidden. Sen elinden geleni yaptın. Git. Bunu yalnız başıma halletmeliyim."

Fakat oradan ayrılan ben olmuyorum. Vada oluyor.

30

VADA

LUKE

YouTube: Vance Joy “Like Gold”

LUKE

YouTube: Tom Odell “I Know”

LUKE

YouTube: Twenty One Pilots “Car Radio”

LUKE

YouTube: Dramarama “Anything, Anything”

LUKE

Vada. Orada olduğunu biliyorum.
Aramalarımı görebildiğini biliyorum.

LUKE

Tamam. Mesajlaşalım öyleyse.
Lütfen yardım etmeme izin ver.
Yardım etmeliyim. Bu sorunu çözmek istiyorum.

VADA

YouTube: Demi Lovato “Stone Cold”

VADA

YouTube: Noah Cyrus & Labrinth
"Make Me Cry"

VADA

YouTube: The Civil Wars
"Poison & Wine"

VADA

YouTube: Counting Crows "Colorblind"

VADA

Şimdi telefonumu kapatıyorum. Lütfen artık arama.

Bir hıçkırıkla telefonumu kapatıyorum ve duvara doğru fırlatıyor, sonra da ahşap zeminde sekerken ekranının paramparça oluşunu izliyorum. Kahretsin. Buna pişman olacağım.

Luke'un bana gönderdiği tüm parçaları dinliyorum. İki kez. Sonra da benim ona gönderdiklerimi dinliyorum. İki kez. Tüm bu saçmalıklar için vaktim yok. Aslında planlar yapmam gerekiyor ama yine de bu şarkıları dinliyorum.

Yine de... Ben aptal biri değilim. Luke için hissettiklerimin böyle önemsiz konuların ötesinde olduğunu biliyorum. Luke'un, işlerin böyle olmasını hiç istemediğini de biliyorum. Aslında öfkeli olmaktan ziyade incinmiş hissediyorum. Ama incinmiş olmam onun suçu değil, herkesin suçu. Genel anlamda hayat suçlu. Hiçbir şey adil değil. Ben istediğim kadar planlar, tasarılar, programlar yapayım, istediğim kadar takvimler belirleyip hayaller kurayım, ne yaparsam yapayım yine de her şey altüst olabiliyor.

Üstelik ben sırf kendimi düşünmüyorum. Bunun Liberty Live ve benim çok ötemde olduğunun farkındayım. Bu, Phil'in şimdiye kadar sahip olduğu her şey demek. Peki Phil, Luke'a kızgın mı?

Hayır. Dün gece eve gelip onlara gözyaşları içinde, her şeyin mahvolduğunu anlattığımda Phil beni kucakladı ve bana yatmamı söyledi. "Ben yarın erkenden kulübe gideceğim. Bakalım ne yapabilirim. Her şeyi kaybetmemiş olabiliriz," dedi.

Ama kaybettik. Yine de eğer Phil pes etmiyorsa ben de edemem. Önceki günün gözyaşlarını yüzümden temizledikten sonra saçlarımı dağınık bir topuz halinde topluyorum ve dar bir kotla tişörtten oluşan Loud Lizard üniformamı üzerime çekiyorum. Merdivenleri hızla inerken neredeyse sabahlığı içindeki anneme tosluyorum. Annemse bana bir fincan kahve veriyor ve tatlılıkla gülümsüyor.

"Kahve içmediğini biliyorum ama biraz desteğe ihtiyacın olabilir. Çoğu Hindistan cevizi sütü zaten. Bugün arabamı alabilirsin. Bana seslenen aşırı gürleşmiş bir bahçem var bugün benim."

İç geçiriyorum. "İşe yaramayacak. Bunu düzeltemem."

Annem omuz silkiyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Her şeyi düzeltmek senin vazifen değil, Vada."

"Ama söz konusu *benim* geleceğim," diyorum, gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissederek.

"Ve o gelecek eskisi kadar parlak, canım benim. Son anda bir şeyleri başarabilen biri varsa, o da Phil'dir. Saatlerdir bu işle uğraşıyordu. Ama hayat önceden kestirilebilen bir şey değil. Yolculuğumuzun bir kısmı da karşımıza çıkan şeylerle birlikte yol almayı öğrenmektir. Bu yüzden sen de bunu yapacaksın. Bununla ilerleyeceksin. Değiştirilmesi gerekenleri değiştir ve sana verilenleri en iyi şekilde değer-

lendir. Sence ben doktoramı, bir bebekle tamamlamayı mı planlamıştım?"

"Hayır."

"Sence en yakın arkadaşıma âşık olmayı mı planlamıştım?"

Gülümsüyorum. "Hayır."

"Hayır. Hayatımda başıma gelen en iyi iki şey, planlamadığım şeylerdendi."

Bunu iyice sindirmeye çalışıyorum. "Çok mantıklı konuşuyorsun, anne."

"Güzel."

"Bunun bugün bana nasıl bir faydası dokunacak bilmiyorum ama..."

"Bugün dokunmayabilir. Ama günün birinde dokunur." Elime, içinde yeşil bir şey olan cam bir kavanoz veriyor. "Bunu da giderken götür. Phil bu sabah meyve püresini unutmuş. Muhtemelen açlıktan ölüyordur. Zavallı adam," diye mırıldanıyor sevgiyle.

Sevgiyle.

Gözlerimin ardındaki pişmanlık hissiyle dudağımı ısırıyorum. Luke.

"Bu arada, telefonumu kırdım," diyorum. "Şey. Duvara fırlattım onu. Bu yüzden, suç benim tabii. Yeni bir telefon almam gerekecek ama bu arada senin ya da şey, bir başkasının bana ulaşması gerekirse..."

"İştesin."

İç geçirerek, "İşteyim," diye onaylıyorum onu. Öyle ya da böyle, işe gideceğim. Ama öncelikle, sıkboğaz edeceğim, grubu olan sakallı bir barmen ve yeniden yoluna koymam gereken bir geleceğim var.

31

LUKE

Tüm gece ona ulaşmaya çalışıyorum. Ona binlerce kez mesaj attım. Bana şarkı gönderene kadar mesajlarımı okuduğundan bile emin değildim. Bunları siktir-git mesajı olarak algılamam gerekirdi ama Vada'yı tanıyorum. Artık *onu tanıyorum*. Bu yüzden bu hareketini, "Sinirliyim ama yine de seni, kahreden ama itinayla seçilmiş acı şarkılar gönderecek kadar umursuyorum," şeklinde algıladım.

Yani, bana Duritz gönderdi. *Duritz*.

Dün gece olup bitenlerle alakalı olarak babamla yüzleştim, o da ciddi anlamda şaşırmış ve üzülmüş gibi göründü. İhtiyaç duyduğum sağlama da buydu işte. Olanlar benim suçum. Bunu ben yaptım.

Ve benim düzeltmem gerekiyor.

Cullen kendini çok kötü hissediyor ve sürekli canı sıkkın bir halde dolanıyor, bu da her şeyi daha kötü yapıyor. En başa dönüp her şeyin sorumluluğunu üzerine alıyor, grubun adını ağzından kaçıran kişi ben olsam da onun bunu yapmasına izin veriyorum. Adımı temize çıkarmak istediğimden değil ama eğer bu onun çenesini kapamasını sağlayacaksa...

Her şeyi denedim. Babamın ortaklarına gittim ama onlar. dik başlılığımın cezasını bana çektirme konusunda kararlılar. Öyle olsun. Onlarla iş birliği yapmak istemiyordum ama yapardım. Onun için.

Cullen ve Zack'le birlikte, podcast yayınıyla nasıl bir yardımda bulunabileceğimiz üzerinde beyin fırtınaları yaptık. Fakat insanlarla bir coşku yaratmak haricinde, yayının büyük bir faydası olmaz. Farklı yerlerde yaşayan ve sırf şarkılar için gelecek olan binlerce yeni takipçinin ne gibi bir faydası olabilir ki?

Bu da beni en son seçeneğime yöneltiyor. Gerçekte yapmak istemediğim bir şey bu ama elimde olan tek şey de bu.

Şimdi cesur olma vakti.

***

Ertesi sabah ilk iş, Phil'in kapısını tıklatıyorum.

"Bu bana hiç yabancı gelmiyor," diyor ve onun hemen karşısındaki sandalyeye çöküyorum.

"İşleri mahvettim," diyorum.

"Öyle duydum."

"Her şeyi düzeltmem gerek."

"Dinliyorum." Phil öne doğru eğiliyor, gözlüklerinin üzerinden bana bakarken dirsekleri masasında.

Ağır bir soluk alıyorum. Bunu bir kez yaparsam artık geriye dönemem. Ellerimi kotuma siliyorum ve yine derin bir soluk alıp veriyorum. Ensemde ter damlaları birikiyor.

"Vada'nın yazısı sayesinde (Not) Warren, buradaki tüm gruplardan daha ünlü oldu. En azından Ben'in grubundan daha ünlü, alınmasın ama."

"Katılıyorum."

"Aynen." Ellerimi yeniden kotuma siliyorum. Kahretsin, burası çok sıcak. Phil'in beni kasten terlettiğini bilsem hiç şaşırmazdım. "Aynen."

"Luke," diyor Phil. "Her an kusacakmış gibisin. Söyle ne söyleyeceksen."

"Eğer para kazanmak ve açılış gecesi, olanaklar dâhilin-

de babamın kulübünü geride bırakmak istiyorsak ciddi anlamda büyük bir gruba ihtiyacımız olacak. Bize para kazandırabilecek birine."

Phil tek kaşını kaldırarak başıyla onaylıyor.

"İnternette ünlü olan biri gibi mesela."

Phil yüksek sesle bir sevinç çığlığı atarak arkasına yaslanıyor ve beni şaşırtıyor. Bir kahkaha atarak yeniden öne doğru eğiliyor. "Oğlum, bu kız sana kancayı takmış."

Ağzıma gelen safrayı yutuyorum ve başımı sallıyorum.

"Emin misin?"

"Cullen'a söyledim bile. Şu an biz konuşurken o da internette el altından bu haberi yayıyor. Sonraki otuz altı saat boyunca falan Vada'yı internetten uzak tutmanın bir yolunu bulmama yardımcı olursan sevinirim."

"Bir konser listesi hazırlayabilecek kadar şarkın var mı?"

İşte bunu düşünmüştüm. "Epeyce var."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Phil. "Hâlâ geri adım atabilirsin."

"Yapacağım. Yalnızca tek bir geceye özgü olmak üzere, İngiliz punk rock yıldızı ve Bad Apples solisti Charlie Greenly'nin oğlu Luke Greenly, internette viral olmuş ünlü şarkısını Loud Lizard'da çalacak."

"Bunu söylerken rengin soldu sanki." Phil bana tam zamanında çöp kutusunu uzatıyor ve içimdeki her şeyi içine boşaltıyorum. İki kez.

Phil yüzünü buruşturuyor. "Buna engel olabilecek misin?"

"Sen en iyisi sahneye bir kova koy," diyorum ağzımı silerken.

"Bu yaptığın çok güzel bir şey, Luke. Hayatım boyunca unutmayacağım bunu."

"Unutmasan iyi edersin. Bunu elinden geldiğince iyi pazarla. Ama sakın unutma, Vada'ya hiçbir şey söylemek yok. Ben'le konuştum zaten. O da çaktırmayacak, böylece hiçbir şey öğrenemeyecek. Ben yapamam... Bunu öğrenmesine hazır değilim."

"O da orada olacak. Eninde sonunda öğrenecek."

"Biliyorum. Ben... Biliyorum."

***

Konserin yapılacağı cumartesi günü, henüz açılmadan kulübe gidiyorum. Erkenden. Çok erkenden hem de. Prova yapmak için. Konser Liberty Meydanı'nda olacak ama benim, kendi şarkı listemin provasını yapmak için özel bir alana ihtiyacım var.

Benim kahrolası, saçma sapan şarkı listemin provasını...

Tam hazırlanırken kapı açılıyor ve hazırlıklarım yarıda kesiliyor. İçeri gün ışığı sızıyor ve bir an soluksuz kalıyorum.

"Baba," diyorum. Yüzümün hemen önündeki mikrofon sesi yükseltiyor. "Senin kulüpte olman gerekmiyor mu? Bu gece açılış var ya hani?"

Babam başını iki yana sallıyor. "İşi bıraktım."

"Ne?"

Mahcup ve olduğundan çok daha genç görünen babam omuz silkiyor. "Görünüşe göre bu pek benim alanım değil. İş yapma biçimleri hoşuma gitmedi. Bu işe girdiğim takdirde annenin de beni bazı şeylerden, bilirsin işte, men edeceğini söylememe de gerek yok herhalde. Bu yüzden ben de payımı alıp ayrıldım. Bu gece açılış var yine de. Benim payım yalnızca üçte birdi, bu yüzden bu durum onları batırmaz ama..."

"Burada ne işin var peki?"

"Kardeşin bana burada olduğunu söyledi, ben de güzel o zaman, dedim." Babam elini kısacık kesilmiş, sarı saçlarının arasından geçiriyor. "Ben de her zaman solist değildim, biliyorsun. Gitar çalarak başladım. Biraz desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Boğazım aniden kuruyuveriyor. "Baba," diyorum. "Bu yalnızca tek gecelik bir şey olacak."

"Biliyorum," diyor babam hemen. "Ben de bu fırsattan yararlanayım dedim işte."

"İkinci sınıf bir bateriste de ihtiyacın olabilir diye düşündüm?" Patronum elinde bagetlerle, loş bir köşede duruyor.

Babam salonun karşı tarafına doğru ilerliyor. "Seni görmek güzel, Phil. Seneler olmuştu."

"Aynen, Charlie. O mutluluk bana ait, inan bana."

Tepki vermeyecek kadar şaşkın vaziyetteyim ama bu ikisi benden tepki vermemi falan beklemiyor. Hemen ardımda sahneye geçiyorlar. Phil tahtına oturuyor.

"Ben de bateri setinin kimin olduğunu merak ediyordum," diyorum.

Phil büyük zile vurarak omzunu kaldırıyor. "Bunu henüz Mary'nin evine taşıma fırsatını bulamamıştım."

"Şansıma."

"Tabii ki öyle. Pekâlâ, evlat. Bize ne yapacağımızı göster bakalım."

***

Planda bir son dakika değişikliği yaşandı, sevgili dinleyiciler, bu yüzden haberi olabildiğince geniş bir kitleye yaymayı amaçlıyoruz. Tam şu anda, ikiz kardeşim ses provası yapıyor. Evet, doğru işittiniz. Kederler içindeki piyanist,

dâhi çocuk tek bir geceliğine şarkı söylüyor olacak. Bu akşam saat tam sekizde, yanında ancak gözlerinizle görüp inanabileceğiniz konuk sanatçılarla birlikte Ann Arbor şehir merkezi Liberty Meydanı sahnesinde olacak. Bu gece, Liberty Live ve Loud Lizard'ı kurtarma amacıyla sahne alıyoruz, dostlar. Tekrar ediyorum, bu hayatta elinize bir kez geçecek bir fırsat ve sağlam kaynaklardan aldığım bir habere göre, eğer internete sızan o ünlü şarkının hangi şanslı kızdan ilham aldığını merak ediyorsanız... Eh, o da konserde açıklanacak.

Biletler, kapıda yirmi dolar. Burada her şey hayırlı bir amaç uğruna yapılıyor, millet. Arkadaşlarınızı da alıp gelin. Ben Cullen Greenly, hepinize mutlu bir gün dileyerek ayrılıyorum.

32

VADA

Tüm sabahı konser için hazırlık yaparak geçirdim. Hoparlörleri taşıdım, sahneyi ayarladım, bayilerle görüştüm ve talimatlar verdim. Dürüst olmak gerekirse bunlar harika işler ve muhtemelen bunu hayatımda ilk ve son kez yapıyor olacağım, bu yüzden her bir ânın tadını çıkarıyorum. En azından, konserin başlamasına beş saat kala Phil beni eve gönderene kadar.

"Biraz dinlenmen gerekiyor, evlat. Elinden geleni yaptın sen. Geriye yalnızca grubun ses provası kalıyor. Bunu ben halledebilirim."

Bundan pek emin değilim ve Phil de bunu anlayabiliyor.

"Git! İhtiyacım olursa seni ararım."

"Tamam. Ama unutma ki telefonumu kırdım," diyorum. Bugün bunu herkese yineleyip duruyorum. Telefonumu gerçek anlamda özleyemeyecek kadar meşgul olmama karşın dış dünyayla iletişimde olmadığım sürece kendimi çıplakmış gibi hissediyorum. Dün neredeyse annemın iPad'ini arayıp bulacaktım ama bunu yapmak yerine sendeleyerek yatağa girdim ve bu sabah (ödünç aldığım) telefonun alarmı çalana dek uyudum. Ben'in aptal grubu dün bütün gün beni koşturup durdu. Yerel bir grubun beklentilerinin bu kadar yüksek olabileceğini kim bilebilirdi ki? Gerçi bize ücret almadan çalacaklar, bu yüzden onlara bir şey çaktırmadım.

"Eğer bana ihtiyacın olursa," diyorum yine, "ev telefo-

nundan ararsın." Ev telefonumuzun numarasını hatırlamıyorum ama Phil'in hatırladığını varsayıyorum. Muhtemelen hatırlıyordur. "Belki de kalmalıyım."

Phil gözlerini deviriyor ve beni, annemin arabasına doğru itiyor.

Biraz şekerleme yapamayacak kadar heyecanlıyım, bu yüzden Meg'i çağırıyorum ve o da dikkatimi dağıtmak için yanında *Teen Wolf* bölümleriyle geliyor.

Böylece vakit geçiyor ama bana pek yardımı dokunmuyor. Aklıma Luke ve DVD'lerini getiriyor. Telefonum kırık olmasaydı şimdiye kadar kesinlikle ona mesaj atmış olurdum. Meg bana kendi telefonunu veriyor, böylece ona alelacele bir özür mesajı yazıyorum. *Tüm bunlar geçince konuşabilir miyiz?* Luke cevap vermiyor ama önemi yok. Yarın eğer gerekirse onu benimle konuşması için zorlarım.

Hâlâ şu *Rolling Stone* meselesi öylece duruyor ama kendimi güzel bir şeyler yazabilecek kadar zeki hissetmiyorum. Ben'in grubu, hakkında pek heyecanla yazabileceğim bir grup değil. En azından *Rolling Stone* için. Yine de denemem lazım. Annemin dediği gibi, bana verilenleri en iyi şekilde değerlendireceğim falan işte. Bana verilen, çam ağacı gibi kokan ve eski model ayakkabılarının içine çorap giymeyen bir grup kıllı üniversite öğrencisi olsa bile.

"Sence hazırlanmak için çok mu erken?" diye soruyor Meg.

Annem kapıyı çalıyor. "Konserden önce yemek alabileceğimizi düşündüm. Phil'e de paket servisten bir şeyler götüreceğimi söyledim. Herkes için uzun bir gece olacak bu."

"Bana on beş dakika verin, Bayan Josephs," diyor Meg, annemin yeni soy ismini kullanarak. Annemin yüzü bir genç kızınki gibi kızarıyor ve nafile bir uğraşla elini sallayarak onu geçiştirmeye çalışıyor.

"Aman, bu kadın hâlâ havalarda uçuyor," diyorum.

Meg gülümseyerek spor çantasını karıştırıyor. "Bence bu çok hoş bir şey."

"Bence de," diyorum.

"Düz saç mı su dalgası mı?" diye soruyor Meg.

"Yandan örgü."

Meg iç geçiriyor. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Şapka takmak yok ama."

"Tamam."

"Ne giyeceksin peki?"

Kareli gömleğimle kot pantolonuma bakıyorum. "Bunları. Bir de Docs botlarımı."

Dostum kaşlarını çatıyor. "Bunu teklif etmek bile saçma, biliyorum ama belki delikleri olmayan ve sana birkaç beden büyük gelmeyen bir kareli gömlek giyebilirsin."

"Bu eskiden Phil'in gömleğiymiş," diyorum.

"Bu çok tatlı tabii ama Phil on sekiz yaşında bir genç kız değil. Haydi, bir bakalım sadece." Meg gardırobumu karıştırıyor ve içinden kısa, siyah bir penye elbiseyle dar kesim, morlu yeşilli bir kareli gömlek çıkarıyor. "İşte," diyor. "İşte buna orta noktada buluşmak denir. Yine kareli gömleğinle botlarını giyeceksin ama bir de külotlu çorabınla bir elbise giy. Güzel görünmek senin hakkın. Bu gece senin gecen."

"Teknik olarak Phil'in gecesi."

"Teknik olarak," diye tekrarlıyor daha yüksek bir sesle, "Kulübü ve Liberty Live'ı kurtarmak için en iyi şansın bu. Bu yüzden..." Meg elindeki elbiseyi sallıyor. "Giy şunu da kendine biraz özenmiş gibi görün."

"Peki," diyorum. "Bu elbiseyi severdim zaten," diye söyleniyorum. "Çok rahattır. Unutmuşum onu."

"İşte budur," diyor Meg, bıkkınlığını saklama zahmetine girmeden.

Giyindikten sonra hafif bir makyaj yapıyorum ve uzun saçlarımı bir yana alıp yeterince gevşek bir biçimde örerek, tam da sevdiğim gibi, birkaç tutamı yüzümün etrafında bırakıyorum. Luke'un da bu şekli sevdiğinden oldukça eminim. Gerçi bunun bir önemi yok. Konsere gelecek mi gelmeyecek mi bilmiyorum. Sinirimi ondan çıkardıktan sonra, babasının kulübüne gitse bile bunu hak ederim. Onu Bad Apple'da, yanında ben olmadan (Not) Warren dinlerken hayal etmek beni bunalıma sokuyor, bu yüzden bu düşünceyi kafamda bir kenara atıyorum.

"Mükemmel," diyor Meg ve aynadaki yansımamıza bakarak hafifçe omzunu dürtüklüyorum; yanımda oluşuna minnettarım. Bu gece her ne olursa olsun, Meg yine yanımda olacak.

"Haydi şu işi yapıp bitirelim," diyorum.

***

Alana geç varıyoruz. Tamam, geç değil. Vaktinde varıyoruz ama bana geç kalmışız gibi geliyor. Konseri başından sonuna ben idare etmek istemiştim ama Phil ayak diredi. Bu akşamki amacım konseri seyretmek, hakkında yazmak ve ertesi gün blog yazımda bundan bahsetmek. Tek işim hazırlık ve reklam kısmındaydı. Alana vardığımızda sokakların karanlık ve kalabalık olduğunu görüyoruz.

"Kahretsin," diyorum Meg'e. "Liberty Meydanı'nı kapatmışlar mı?"

Meg omzu silkiyor. "Mecbur kalmışlar. Şuna bak. İnsanlar balık istifi."

"Bu inanılmaz. İnsanların bluegrass tarzını bu kadar seveceğini kim bilebilirdi ki?"

Meg yüksek sesli bir kahkaha atıyor ve beni elimden tu-

tup çekiştiriyor. Bariyerin yanına varıyoruz ve annem, "Biz davetliyiz. Ben Mary Josephs," diyor.

"Elbette," diyor görevli, bizi içeri alırken. Anneme şaşkınlıkla bakıyorum. "Soy ismini öylece söyleyiverdin sen, ha?"

Annem gülümsüyor. "Bunu yapmak için bütün ömrüm boyunca bekledim."

Tam ışıklar kapandığı sırada sahneye doğru ilerliyoruz ve soluksuz kalan kalabalık birden çığlıklar atmaya başlıyor.

"Burada ne çok kız var!" diye bağırıyorum Meg'e.

Meg başını iki yana sallayarak dudaklarını oynatıyor. "Ne?"

Karanlıkta grup hazırlıklarını yaparken bazı hareketler seçebiliyorum ama ne söylediklerini anlayamıyorum. Sahnede üç kişi ve bir de piyano varmış gibi görünüyor? Ben'in grubunda bir piyanist olduğunu hatırlamıyorum ama bu onlar için iyi bir şey. Kendilerini geliştirdikleri açıkça ortada.

"Katılım müthiş, değil mi?" Soluma baktığımda Ben'i görüyorum.

"Sen burada ne..."

Birden ışıklar parlıyor ve soluğum kesiliyor.

Sahnedeki Ben ve grubu değil.

Sahnedeki Luke. *Benim* Luke'um. Piyanosu sahnenin ortasına konmuş, tepesindeki spot ışığı beyazımsı sarı saçlarını yüzünün etrafında adeta bir hale gibi gösteriyor. Luke bir kez derin bir nefes alıyor, geniş omuzları inip kalkıyor, ardından doğrudan gözlerini açıp bana bakıyor. Göz ucuyla attığı o çarpık gülümsemeyle bakıyor bana ve dans gösterim için hazırladığı şarkıyı çalmaya başlıyor.

Ya olup olabileceğimiz şey buysa?
Ya bizden bekleneni yapmışsak
Ve onların başa geçmesine izin vermişsek?
Bende büyük bir şeyler olduğundan emin değilim,
Hep belki diyeceğim hayatım boyunca
Ama seni böyle görmediğimi biliyorum,
Yani inandığım şey bu olamaz
Bu eksik kaldığımız anlamına geliyorsa
Hiçbir hedefi tutturamıyorsak
Öyleyse içimizdeki potansiyeli durdururuz,
Öyleyse, bebeğim, bu işi bırakmak, yeniden başlamaktır
Sıradanlık bize göre değil,
Beklemek bize göre değil
Hayatlarımız sıradan olmamalı
Bizi artık kaderin ellerine bırakamam

Kalabalık beklenti içinde soluksuz kalıyor. Luke'un sesi tüm şehir merkezinde, sanki her şey bunun için ayarlanmış gibi yankılanıyor. Luke'un şarkı söylediğini daha önce duymuştum ama onu hiç çalarken seyretme ayrıcalığına erişememiştim ve Tanrım, bu hayatımda şahit olduğum en seksi an. Luke'un o esnek vücudu hareketleniyor, bacakları pedallara mükemmel bir ritim pompalıyor, uzun parmakları kendinden emin bir şekilde tuşlar üzerinde dans ediyor. Peki ya şarkıyı söylerken buruşan yüzü? Bu şiddetli duyguları beni dehşete düşürüyor ve heyecanlandırıyor. Bu güzel, yetenekli, çekingen çocuğu tanıyorum ben. Onu öptüm. O yüzünü sevdim.

Ve o bu şarkıyı benim için yazdı.

Ah, *Tanrım*.

Luke'un omuzları birbirine yaklaşıyor ve nakaratla bir-

likte sallanmaya başlıyor. Artık taburesinde oturamıyor, sanki bir yere bağlı kalamıyormuş gibi görünüyor. Çoktan kalbime kazınmış olan sözler, gözlerime sıcacık yaşların dolmasına neden oluyor ama onları elimle siliyorum. Bunun tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Ellerim uzanıp ona dokunmak istiyor. Onun gerçek olup olmadığını hissetmek istiyorum. Ve tam onun gerçek olamayacağını, tüm bu senaryoyu kendi kafamda uydurmuş olabileceğimi düşünürken birden davullar giriyor ve onun sahnede yalnız olmadığını hatırlıyorum.

Phil, pırıl pırıl parlayan bir davul setinin ardına tünemiş, yeniden çocukluğuna dönmüş gibi görünüyor. Annem çığlıklar atıyor. Ah, Tanrım, bundan sonra onlarla yaşamak imkânsız bir hale gelecek. Ben de annemle çığlıklar atıyorum. Annem elimi yakalıyor, yüzü ışıl ışıl. Luke'un vokallerine bir ses daha eşlik ediyor ve bunun Charlie Greenly olduğunu anlamam yarım saniyemi alıyor. Charlie'nin omzuna pahalı bir gitar asılı ve sanki hayatının en büyük hediyesini almış gibi gülen gözlerle oğluna bakıyor.

Nasıl oldu bu?

Bunun yaşanacağını *nasıl* bilemedim ben?

Onu bunu yapmaya nasıl ikna ettiler?

Neden?

Bu kez ben de nakarata eşlik ediyorum. Tüm alanda şarkıya eşlik eden benim çünkü bu şarkıyı ezberleyecek kadar çok defa dinlemiş olan da benim. Kaşlarımı çatarken sözler boğazımda bir yumru halini alıyor. Luke herkesi coşturuyor ama içten içe, onun olmak istediği yer burası değil. Gözlerini kapatıyor ama bunu kendini müziğine vermiş olduğu için yapmıyor. Kalabalığı kendinden uzaklaştırıyor.

Bunu benim için yaptığını düşünmeye başlıyorum.

Bu da saçmalık, değil mi? Yani, bu ne kibir?

Luke başka bir şarkıya geçiyor. Bu kez bilinen bir şarkıyı yorumluyor. Vance Joy'un "I'm with You" şarkısını. Ancak bir sonraki şarkıya geçtiğinde anlıyorum. Luke hepsini çalıyor. Aylardır birbirimize gönderdiğimiz tüm şarkıları. Led Zeppelin, Kodaline, Mt. Joy, Tom Odell ve ah, Counting Crows çalıyor (ki bu son şarkı boyunca, sahneye atlayıp onu yalamamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum). Hatta Bad Apples'un ünlü bir şarkısını da çalıyor ve grubun en büyük hiti "Who's That Girl?" şarkısının, tonu hafifletilmiş ama yine de muhteşem bir versiyonunu çalarken Charlie'nin ana vokallere geçmesine izin veriyor. Phil de olaylara dâhil oluyor. Luke, Cure'un "Just Like Heaven" şarkısını yorumlarken Phil bir an söz alıp bu şarkıyı "güzel eşine" ithaf ettiğini söylüyor ve annem yine ayılıp bayılıyor.

Onun bu ithafına karşılık kalabalıktan kopan, "Ayyy!" nidaları eşliğinde Meg'e doğru eğilip, "Bu gece sende kalabilir miyim?" diye bağırıyorum.

Farklı müzisyenlerin parçalarını yorumlamak Luke'a yakışıyor sanki. Bu daha az kişisel olduğu için şarkıların içinde gizlenebiliyor. Kalabalık tüm sözleri biliyor ve sesleri her bir nakaratta onunkine katılıyor. Daha önce hiçbir konserde bu denli eğlenmemiştim ve bu da önemli bir şey. Konserin bitmesini hiç istemiyorum ama çok geçmeden bitmek zorunda çünkü vakit geç oldu. Sertçe yutkunuyorum. O şarkıyı henüz çalmadı ve çalıp çalmayacağını merak ediyorum, elimde değil.

Çalarsa nasıl hissederim, bilmiyorum.

Bir ara Cullen ve Zack yanımıza geliyor ve ikisi de kalabalıkla birlikte dans edip şarkı söylüyorlar. Birkaç kez Cullen'a gizli bakışlar attım ve onu, ikiz kardeşini yakından seyrederken gördüm. Sanki bu işi başarıyla atlatmasını diliyormuş gibiydi. O da Luke'un içindekini görebiliyordu.

Kalabalık sakinleştiğinde, "Harika gidiyor," diyorum. Hem onu hem de kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Cullen ciddiyetle başını sallıyor. "Muhteşem. Hayal ettiklerimin bile ötesinde."

"Ama hepsi bu kadar," diyorum kararlılıkla.

Cullen bana bakıyor, koyu renk gözlerinde onay hatta sevgiye benzer bir ifade var. "Hepsi bu kadar," diye hak veriyor bana.

"Neden yapıyor bunu?"

Cullen etrafına bakarak kalabalığı işaret ediyor. "Bu insanları buraya getirebileceğini biliyordu."

"Ama bundan nefret ediyor."

"Gerçekten de nefret ediyor," diyor Cullen neşeyle. "Kalabalıklara hiç katlanamaz. Aslına bakarsan," diyor beni nazikçe omuzlarımdan tutup çekerek, "Belki de sen en önde olmalısın. Konseri bitirirken ona arkadaşça bir destek ver."

Cullen sihrini konuşturuyor ve kalabalık yol açarak beni sahneye daha da yaklaştırıyor. Bulunduğum noktadan, neredeyse Luke'a dokunabilirim.

"Hey!" diye bağırıyor Cullen ve Luke'un başı bir anda kalkıyor, ben de ona el sallıyorum. Aptalca. Luke'un tüm yüzünü, sanki ona hayatta yepyeni bir fırsat verilmiş gibi bir gülümseme kaplıyor.

Işıklar kararıyor ve kalabalıktaki insanlar, o ânın geldiğini anlamışçasına hep birlikte soluklarını tutuyorlar. Bu, o şarkı internete sızdığı saniyeden bu yana herkesin beklediği an. Uçuk mavi bir spot ışığı Luke'un etrafında ürkütücü türden bir çember oluşturuyor ve bir şey mi söyleyecek yoksa sadece şarkıyı mı çalacak, merak ediyorum.

Luke taburesine geri dönüyor, yüzü seyircilere dönük halde mikrofonu dudaklarına daha da yaklaştırıyor. "Bu

gece, benim için çok değerli olan bir mekâna destek vermek amacıyla buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Resmi olarak katılım sayısı yok elimde ama sanırım..." Gülümseyerek elini kaldırıp gözlerine siper ediyor. "Sanırım güzel iş çıkardık. Hepinizi bu yaz, güzel vakit geçirebilmeniz için birçok muhteşem yeni yeteneği konuk edeceğimiz Liberty Live'da görmeyi umuyorum."

Luke ellerini kot pantolonuna siliyor. "Sizin için bir şarkım daha var. Sanırım bu seferkini hepiniz biliyorsunuz. İkiz kardeşim Cullen, bu şarkıyı tüm dünyayla paylaşarak hoşlandığım kız konusunda bana büyük bir iyilik yapmaya karar verdi. Ama görünüşe göre, ikimizin de beklediğinden daha büyük çapta bir sonuç aldık. O kadar büyük ki duygularımı ona söylemek bana hiç doğru gelmedi. Bu durumun onu korkutup kaçırmasından korktum. Çünkü bu biraz gergin bir durum, yani sanırım ben de biraz gergin bir tipim.

Ama ben her şeyi mahvettim. Ona duygularımı söylemeyerek yani. Ve o, hoşlandığım kız olmaktan çıkıp..." Luke'un bakışları tamamen bana odaklanıyor ve soluksuz kalıyorum. "Âşık olduğum kıza dönüştü. Bu yüzden..." Soluğunu mikrofona veriyor. "İşte o şarkı. Bu şarkıyı Vada Carsewell isminde bir kız için yazdım ve şarkının ismi 'Break for You.'"

Luke önce gözlerini kapatıyor ama sonra fikrini değiştirip açıyor, tekrar bana bakıyor ve göz kırpıyor, ardından piyanosuna dönüyor. Babası ve Phil'le geri sayıyor, sonra da şarkıya giriyor.

Bugüne dek
Umutsuz bir öfkeye bulanmamış
Tek bir hevesim yoktu
Yalnızca yatağıma yattığım

Ve senin hayalini kurduğum zamanlar dışında
Duygusuz
Gelmedim bu dünyaya
Daha çok
Bu duyguları
Sana açmakla ilgili
Sorunlarım vardı
Şimdiye dek
Her şey kül rengiydi
Biraz da ten rengi
Ve duygusuz bir gri
Peki ya
Beni yanlış anlamışsan?
(Niyetimin iyi olduğunu
Anlayabilir miydin?)
Senin için
Her şeyi yapabileceğimi?
Belki de kalbim
Senin için kırılır
Yüzeyimde
Çatlaklar belirir
Özenle şekillendirdiğim cesaretimi
Eski yürekli halimi
Parçalara ayırır
Belki de ben
Tüm parçaları bir araya
Getiremeyebilirim
Geriye kalan
Ortada olan
En azıdır

Bu gördüğün
Seni isteyen tüm parçalarım
Şimdiye dek
Her şey kül rengiydi
Biraz da ten rengi
Ve duygusuz bir gri
Peki ya
Beni yanlış anlamışsan?
(Niyetimin iyi olduğunu
Anlayabilir miydin?)
Senin için
Her şeyi yapabileceğimi?
Belki de kalbim
Senin için kırılır
Duyduğum her şarkıda
Seni hatırlıyorum
Saçının yüzüne düşüşünü
Gözlerinin parlayışını
İsmimi her söylediğinde
Ellerimin titreyişini
Ve bir daha söyleyene dek
Kendime gelemeyişimi
Duyduğum her şarkıda
Ama sana kendi şarkımı vermeliydim
Gözlerindeki tebessümle birlikte
Saçının yüzüne nasıl düştüğünü anlatan

Şarkı adeta büyüyor ve havaya yükseliyor, yüzü buruşmuş ve parmakları zarafetten yoksun bir biçimde tuşlara vuruyor. Soluğum kesiliyor ve kalbim acıyor. Bu, gece şarkıyı

kulaklıktan dinlemek ve sözlerin benim için, bizim için yazılmış olmasını ummaya hiç benzemiyor.

Bunun yerine, tüm hislerim ve anlayışımla dinliyorum onu. Bu seferki, onun içinden sökülüp gelen sözleri duymak ve kalbim her çarptığında o sözleri damarlarımda hissetmek gibi.

Bu, yaşadığım müddetçe asla unutmayacağım bir şey.

Şimdiye dek
Her şey kül rengiydi
Biraz da ten rengi
Ve duygusuz bir gri
Peki ya
Beni yanlış anlamışsan?
(Niyetimin iyi olduğunu
Anlayabilir miydin?)
Senin için
Her şeyi yapabileceğimi?
Belki de kalbim
Senin için kırılır
Ama belki de kalbim senin için kırılır
Belki de kalbim senin için kırılır

Şarkı sona erdiğinde, kendimi daha fazla tutamıyorum. Koruma olarak Loud Lizard'daki Mike sahnenin önünde duruyor ve yanından hoplayıp sahneye çıkarken beni durdurmaya bile çalışmıyor. Luke kendisine doğru geldiğimi görüp telaş içinde taburesini devirerek ayağa kalkıyor ve o tek bir kelime edemeden kollarımı boynuna dolayıp boğarcasına ona sarılıyorum. O da bunu umursuyormuş gibi görünmüyor ve aynı şiddetle beni kendine doğru çekiyor.

"Çok üzgünüm..." diye söze giriyor ama lafını yarıda kesiyorum.

"Ah, Tanrım, kapa çeneni. Bu şarkının benim hakkımda olmasını ne kadar istemiştim. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni kendini bir parça olsun düşünmeyen, ahmak çocuk seni."

Bu kez lafımı yarıda kesen o oluyor ve beni şiddetle öpüyor, ayaklarımı yerden keserek beni kaldırıp döndürüyor.

"Sana bunu önceden söylemediğim için üzgünüm."

"Ben değilim," diyorum, onu son bir kez daha yanağından öperek.

"Böylece seni Duritz söylerken de duymuş oldum."

Müziğin Perde Arkası

Vada Carsewell

(görüşlerinizi almak için sunulmuştur)

Dün akşam, büyülü bir şeye tanık olma ayrıcalığına kavuştum. Benim şahsi güneş tutulmam, devasa dolunayım ya da Halley Kuyrukluyıldızım. Gözlerini kapatırsan her şeyi kaçırırsın anlarından, hayatta insanın karşısına bir kez çıkacak şanslardan, vakit gece yarısını vurmadan evde ol türünde sihirlerden biriydi sanki.

Performans benim için ve katılımcıların tümü için o kadar özeldi ki size bunu sözcüklerle anlatamam. Ne düşündüğünüzü biliyorum. Nedir yani, bu bir yorum yazısı değil mi? Pekâlâ, öyle. Genelde işleri böyle yaptığımı ben de biliyorum.

Ama bunu paylaşamamamın nedeni, bana ait olmaması. Luke Greenly (evet, şu ünlü Luke Greenly) hit olmuş şarkısını piyasaya çıkarmak niyetinde değildi. Bunu tüm dünyayla paylaşmak istemiyordu. Şarkı bir şekilde ondan çıktı ve izni olmadan tüm dünyanın sahnesine düşüverdi. Bunun ardında başka bir amaç yoktu. Dün akşam, şarkıyı dev gibi bir kalabalığın önünde söylerken bile bunu kendi menfaati için yapmadı. Aslına bakarsanız bunu benim için yaptı.

Biliyorum. Hadi oradan, Vada. Böyle düşünüyorsunuz, değil mi?

Biliyorum, biliyorum. İnanın bana.

öhöm *Her neyse*, ne yapıyorum burada ben? Bir resim çiziyorum, millet. Size müzik hakkında bir şey söyleyemem –ki bu arada muhteşemdi– ama müziğin, dinleyicilere neler yaptığını anlatabilirim.

Sonuçta, mesele bu noktaya vardığında gerçek anlamda umursadığımız şey budur, öyle değil mi? Ne hissettiğimizi umursarız. Etkilenmek, değişmek, tepetaklak olup tekrar ayağa kalkmak isteriz. Ayılıp bayılmak, tat almak, ağlamak, gökyüzüne haykırmak isteriz: *Evet, işte bu.* Bir ömürlük hissiyatı kapsayacak doksan dakikalık ilişkiler isteriz. Hayalleri, gerçeği, ahlaka aykırılığı, kurtuluşu isteriz... Görünür olmak isteriz.

İşte, dostlarım, ben bunların hepsini ve daha fazlasını oldum. Daha da fazlasını.

Ha. Bir de birkaç ay evvel (Not) Warren hakkında büyük bir heyecanla yazdığım yazıyı hatırlıyor musunuz?

Eh. Greenly çok daha iyiydi. Tüm konser boyunca gözlerim resmen yapıştırılmış gibi kapalı kaldı ve aslında bu çok yazık oldu çünkü Luke gerçekten görülmesi gereken bir manzara sunuyordu.

Rolling Stone Online Deneyimi Fırsatı

Lori Kephart-Spinks 10 Haz
Kime: bana

Sevgili Bayan Carsewell,

Rolling Stone'a hoş geldiniz.

Lori Kephart-Spinks
Online Dergi Müzik Direktörü

Rolling Stone

SON SÖZ

LUKE

Üç Ay Sonra

Bu akşam insanlar, tıpkı Yeni Yıl akşamı Times Meydanı'ndaki insanlar gibi toplanmışlar. Yaz artık sona eriyor ve biz de bugün, bu senenin Liberty Live etkinliğinin son katılımcısını ağırladık. Anlaşılan hiç kimse ondan sonra tekrar işe gelmek istememiş. Herkes meydandan resmen göç ederek keyifli birer içki içmek için kulübe geldi ve kimse hâlâ evine gitmedi. Phil, bar çalışanlarının sayısını iki katına çıkarmak, hatta yeni birilerini almak zorunda kaldı. Burası hâlâ eski Loud Lizard. Aynı yapış yapış zemin, aynı graffiti kaplı duvarlar, aynı salaş müdavimler. Fakat aynı zamanda, Vada'nın blog yazıları sayesinde kulüpte çalmaya gelen heyecan verici gruplarla yepyeni bir yer ve benim performansımın başarısı sayesinde daha önemli bir yer haline geldi. Hayatım boyunca bir daha böyle bir deneyimin tekrarını istemesem de bu bana kendimi iyi hissettiriyor.

Kalabalık, müzik ve tangırdayan şişelerin sesi eşliğinde tanıdık bir kahkaha işitiyorum ve başımı silmekte olduğum masadan kaldırıp bakınca, Vada ve Phil'in, bir müdavimle sohbet ettiklerini görüyorum. Vada'nın çillerinin rengi biraz daha koyulaşmış ve yanaklarıyla burnunun ucu, Lollapalooza festivalini seyredip yazısını yazabilmesi için Chicago'ya yaptığımız gezi sebebiyle hafifçe pembeleşmiş. Vada artık

teknik olarak burada çalışmıyor ama yeni ekip elemanlarını eğitmek amacıyla gelip Phil'e yardım etmeyi teklif etti.

Beş gün içinde batıya doğru yola çıkacağız. Müzik bölümü oryantasyonu için dönem başlamadan bir hafta önce orada olmam gerekiyor. Bu göz korkutucu bir şeymiş gibi geliyor ama beni bu bölüme kabul ettikleri için o kadar mutluyum ki her şeye seve seve razı oluyorum. Vada, Starlight Tiyatrosu'nda özel bir Foo Fighters performansı seyretmeye gönderiliyor ve eğer beni sevdiğini bilmeseydim, kesinlikle Dave Grohl* takıntısı beni kaygılandırırdı.

Bu takıntısının köklerinin ne kadar derinlere uzandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama artık çok geç.

Vada'da iki bilet var, böylece o eriyip ayaklarımın dibinde sıvı bir yığına dönüşürken onu seyredebilecek, sonrasında da onu paspasla alıp eve götürebileceğim.

"Hey, Greenly, kızıla bakmayı bırak da şu adamlara birkaç bira götür, olur mu?"

Arkamdan gelen kıkır kıkır gülüşler üzerine dönüyorum ve babamın, üzerlerindeki formalardan anladığım kadarıyla Manchester United taraftarı olan bir grubu eğlendirdiğini görüyorum. Tek omzunda temiz bir bez asılı ve eğilerek, sanki o manzaraya boyanarak sonradan eklenmiş gibi, konukların masalarına dayanmış halde duruyor.

Aslında öyle de denebilir. Yardım konserinin ardından babam Phil'le bir araya geldi ve ona ortaklık teklif etti. Kulüp işletmeciliğinin tadını bir kez aldı ve bu hoşuna gitti ama tercihini, Phil'in gösterişten uzak, neredeyse gösterişsiz işletme tarzından yana kullandı. Karşılığında da kulüp Phil'in elinde kaldı. Rock and Roll'cular için temiz bir anlaşma oldu bu.

* Nirvana grubunun bateristi, Foo Fighters grubunun kurucusu, gitarist ve vokalisti olan ünlü müzisyen. – çn.

Masadaki grubun (geniş kapsamlı) siparişlerini alıyorum ve onlara içeceklerini hemen getireceğime söz veriyorum. Sipariş fişini barmenlere vermek yerine eğilip barın ardına geçiyorum ve yedek fıçı sırasının başına geçiyorum.

Vada, çıplak omzuyla benimkini dürterek, "Hangi şarkının çaldığını duydun mu?" diye soruyor ve neredeyse biraların köpüklerini taşırmama neden oluyor.

"'Everlong,'* diyorum doğrulduktan sonra. Sesimdeki keskin tona engel olamamış olabilirim.

Vada'nın kırmızı dudakları bir gülümsemeyle genişçe aralanıyor, sesimdeki tonu duymazdan geldiği belli oluyor ve başını sallıyor. "Aferin sana."

Gözlerimi kısıyorum, gözlüklerim hafifçe burnumdan aşağı kayıyor. "Bekle biraz, bu şarkıyı benim için mi çaldın sen?"

Vada gözlerini deviriyor ve parmağının ucuyla gözlüklerimi burnuma oturtuyor. "Ah. Bu çok romantik."

"Kimin için? Senle ben için mi yoksa senle Dave için mi?"

Vada biraların ikisini alıyor ve başıyla, bekleyen müşterilere doğru gitmemiz için bir işaret yapıyor.

"*Daha çok* senin için. Yemin ederim."

Ona omzumun üzerinden sertçe bakmaya çalışıyorum ve neredeyse kendi ayağıma takılıp düşüyorum. Masaya önce Vada ulaşıyor, kendi biralarını müşterilere dağıtıyor ve bu sırada ona özgü kısa muhabbeti de sürdürüyor.

"Vada!" diyor babam. "Hayatımın ışığı! Bugün vardiyan yok, değil mi?"

Vada babama yandan şöyle bir sarılıyor ve yanağına yüksek sesli bir öpücük konduruyor. Vada'yla ilk tanıştığımda beleşçi bir babası vardı. Şimdiyse, üzerine titreyen iki eski

* Bir Foo Fighters şarkısı. – çn.

rock müzisyeni olan babası, her şeye burnunu sokan iki eşcinsel kardeşi var, bir de ben varım.

Onun babası gibi falan değilim. Ya da kardeşi gibi. Tanrı'ya şükür. "Buradan uzak kalamıyorum, biliyorsun Charlie. Uzak kalma çalışmalarım sürüyor. California, bu kalabalıkla yarışamaz."

"Diyorsun." Babam masadaki gruba dönüyor. "Duydunuz mu beyler? Vada'mız *Rolling Stone*'da yazıyor."

"Sadece online formatında," diye düzeltiyor Vada. "Bu dâhiyi yazarak onların konser kritiği oldum," diye devam ediyor beni göstererek. "Bana ilham verdiği için o da kısmen övgüleri hak ediyor."

"Yani benim hakkımda yazmayarak mı demek istedin?" diye takılıyorum ona.

Vada omuz silkiyor. "Benim hakkımda yazmadığın şarkı hakkında yazmayarak demek istedim."

"Çok fazla inkâr var bu cümlede. Birbirimizi bulmuş olmamız bir mucize."

"Tek gereken, bir köşede aldığım seksi bir öpücüktü, sonra ikna oldum," diyor bana doğru bir adım atarak.

"Aslında sebep Cure. Onlar resmen Vada-afrodizyağı gibi," diye cevap veriyorum, yalnızca onun duyabileceği alçak bir sesle.

Kahverengi gözleri daha da koyulaşıyor. "Ne zaman bitiyor işin?" diye soruyor, dudaklarıma bakıp kendi dudaklarını yalayarak. *Kahretsin.*

"Teknik olarak vardiyam yok. Senin için gelmiştim buraya."

Göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsüyor. "Ne tesadüf. Charlie!" diye sesleniyor. "Oğlunu çalıyorum!"

Phil bardan sesleniyor. "Ne diyorsun sen? Evladım, sen o çocuğu çalışması için buraya sürüklediğin günden beri ona

borçlusun." Müdavimlerden büyük bir kahkaha ve alkış kopuyor ve yanaklarımın kızardığını anlıyorum çünkü Vada bana, Noel ağacının altında bulduğu bir köpek yavrusuymuşum gibi bakıyor.

Tatlı kızıl.

Onu bunun için seviyorum işte.

"Doğru ama bu konunun üzerinde durmamıza gerek yok."

"Buradan çıkmak ister misin?"

Onu kendime doğru çekiyorum ve insanlar için görülmeye değer bir manzara oluşturduğumuzu bilmeme karşın benim için hep yalnızca ikimiz varız. Başka hiç kimseyi göremiyorum. Vada'nın yumuşacık dudakları, sanki sadece bu amaçla yaratılmışlar gibi benimkileri buluyor ve ben de gülümseyip yalnızca o beni duysun diye fısıldıyorum.

"Seninle her yere giderim."

"Harika," diye fısıldıyor o da. "Çünkü bazı planlarım var."

Liberty Live Yardım Konseri Şarkı Listesi
(Vay canına, bunu cidden yapıyoruz!)

"More Than Maybe" Luke Greenly

"Thank You" Led Zeppelin

"What It Is" Kodaline

"Silver Lining" Mt. Joy

"And Then You" Greg Laswell

"Just Like Heaven" The Cure – Burada Phil yeni karısına seslenecek.

"I Know" Tom Odell

"Who's That Girl" Bad Apples – Burada mikrofonu Charlie'ye ver ki sahnede bir orta yaş bunalımı yaşayabilsin. Gördüm bu yazdığını, seni nankör pislik. Ama bu, gerçek olmadığı anlamına gelmiyor, baba.

"Anna Begins" Counting Crows (Sakin ol, bu sadece Duritz, adamım.)

"Break for You" Luke Greenly **Bundan sonra da Vada Luke'a sonsuz bir öpücük verir.**

TEŞEKKÜR

İnsanın ikinci kitabını yazması korkunç bir şeymiş. Gerçekten öyleymiş. Beni yanlış anlamayın. Luke ve Vada'ya resmen takıntılıyım (Phil'e, Mary'ye, Kaz, Cullen, Charlie, Zack, Meg ve diğerlerine de öyle) ama Tanrım, onların hikâyesini yazmak *tüm* sihirli unicorn güçlerimi kullanmamı gerektirdi.

Ayrıca diğer birçok arkadaşımın da sıkı çalışmasını gerektirdi.

Luke ve Vada'nın (banka soyguncularından aynı radyoda çalışan ve birbirine burun kıvıran iki yakın arkadaşa kadar) yaklaşık yedi bin farklı versiyonunu okuyan ve beni en doğru hikâyeyi bulmam için zorlayan harika temsilcim Kate McKean'e teşekkürler. Luke ve Vada'nın nasıl insanlar olmaları gerektiğini hep biliyordum ama Kate, "EVET! İşte bu! Bu en doğrusu gibi geliyor!" diyene kadar *ne şekilde*, *nerede* olacaklarını bilmiyordum. Ve elbette, her zamanki gibi Kate tam da üstüne basmıştı. Teşekkür ederim, Patron! Salaş bir barda takılan çocuklarımızı çok seviyorum.

Vicki Lame, Üstün Editör ve Şarkı Sözü Sever. Bu kitap, onu *anlayan* biri olmasaydı hiçbir yere varamazdı. Bir de *ben*. Ama işte bu insan Vicki oldu. Her editör vaktini ayırıp da kitabın yazım süreci boyunca Luke ve Vada'nın birbirine gönderdiği tüm şarkıları açıp dinlemezdi ama Vicki dinledi

ve bu şahane bir şey. Ben kitapta çok fazla şarkı oldu diye endişelenirken bana, "Aslında bakarsan, kitabın sonuna bir şarkı listesi eklesek nasıl olur?" diye karşılık verdi. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Kadın. Kitabı. Anlamış. Vicki, benim sevimli ve uygunsuz müzik müptelalarıma parlama şansı verdiğin için teşekkürler.

Wednesday Books ekibim. Dünyanın en iyi yayıncısına sahibim ve bunu kimin bildiği umurumda değil. Benim panik dolu elektronik postalarıma sakin ve aklı başında yanıtlar vererek beni rahatlatan Jennie Conway'e teşekkürler. DJ DeSmyter'ın beyninin içinin çok güzel bir yer olduğundan eminim çünkü hayatımda gördüğüm en güzel şeyleri üretiyor. Natalie Tsay'in coşkusu seneler içinde çok defa günümü güzelleştirmiştir ve bu reklam işlerinin nasıl işlediğini anlamak için uğraştığım zamanlarda, cumartesi sabahları bile elektronik postalarıma hiçbir şey yokmuş gibi cevap vermiştir. Kim yapar ki bunu? Dünya üzerindeki en tatlı reklamcı Natalie yapar tabii. Çok şanslı bir insanım ben.

Bu yolculuğun her bir adımında beni destekleyen ve tatlı İngiliz keki Luke Greenly'ye ilk âşık olan Karen McManus'a teşekkürler. Kendisi Luke şerefine (fotoşoplanmış) bir tişört bile yaptırdı, bu da kitabın yazım aşamasının erken safhalarında, hikâyeye azimle devam etmem için tam ihtiyaç duyduğum şey oldu. Umarım delikanlımıza iyi davranmışımdır, Karen.

Jenn Dugan, benim Stiles'ımın Derek'i. Ben sürekli saçmalarken sen derin düşüncelere daldığın ve işleri muazzam götürdüğün için teşekkürler. Bu biraz kinayeli geliyor kulağa ama yemin ederim ki tamamen ciddiyim. Geri bildirimlerin, Vada'yı çok daha güçlü bir karakter yaptı ve senin arkadaşlığın da beni daha güçlü biri haline getirdi. Zor bir kariyer seçtik kendimize ama yanımda olduğun için çok mutluyum. Ya da mesajlarınla yanımda olduğun için. Her neyse.

Kelly Coon. Sen de bu kitabı ilk okuyanlardansın ve sonunda "ufak tefek birkaç geri bildirim" paylaştın benimle. Kızım, sen feci bir mucizesin ve sana ziyadesiyle minnettarım. Geleceğin çok parlak ve senin peşine takılıp yükselişini görme şansına sahip olduğum için ekstra minnettarım. Haydi biraz fikir alışverişi yapalım, dostum.

Yazdığım taslaklar için Ömür Boyu İlk Okuma fırsatına sahip olan iki (süper yetenekli) yazar arkadaşım var: Steph Messa ve Samantha Eaton. Onları, ilk kitabımı yazmadan önce tanımıştım ve o zamandan beri çok seviyor, ilk yazdığım feci taslakları neden okumak istediklerini asla anlamasam da fikirlerine büyük değer veriyorum. Her neyse. Onlar için, geri bildirimleri için, bana verdikleri cesaret için ziyadesiyle müteşekkirim. Teşekkürler, hanımlar!

Beni cesaretlendiren ve karakterlerimi çok seven tüm kitap yorumcuları: Hepinizi çok seviyorum, çocuklar.

Kız kardeşim, Cassie. O benim hep ilk okurum olur, bu da demek oluyor ki Luke ve Vada'nın yedi bin farklı versiyonunu o da okudu. Okulundan mezun olmakla, âşık olmakla ve minik kızını büyütmekle meşgulken bile okudu. Vada'yı bu dünyada kız kardeşimden daha iyi anlayabilecek biri var mıdır bilmem. Cass, gök gürlerken yatak örtülerinin altında korkudan titreyip ağladığımızda sana şarkı söylediğim geceyi anımsıyor musun? Ben de anımsıyorum. Bu kitap, o kızlar için işte. Büyüyüp böyle kadınlar olabildiğimiz için bizimle gurur duyuyorum.

Hahn, Jenkins ve Vrtis aileleri. Siz siz olduğunuz için ben de benim. Size yürekten teşekkür ederim.

Cate Unruh ve Meg Turton, benim Konulu Yatıya Kalma arkadaşlarım: Domates soslu Tom Selleck, deniz kuşları, size bir bot almak istiyorum! Çok ama çok teşekkürler. (Bunların hiç kimse için bir şey ifade etmediğinin farkında-

yım. On dört, on beş yaşlarından beri bir arada olduğunuz dostlara sahip olmak böyle bir şeydir, film repliklerinden ve saçmalıklardan oluşan gizli bir lisanınız vardır artık.)

Ryan Kearley'e, Kurt Cobain'in ölümsüz sözleriyle, BANA SÖZCÜK GÖNDER, ADAMIM. Ama aynı zamanda, harika bir arkadaş olduğun için de teşekkürler. On birinci sınıfta, memelerle ilgili bir şiir yazmış olan o çocukla hâlâ arkadaş olduğuma inanamıyorum ama sanırım yine de biriyle arkadaş olmam gerekecekse, bunun sen olmasından her zaman memnun olurdum.

Chicago merkezinin dışında yaşadığım gençlik dönemimin radyosu, Q101. Teşekkür kısmında daha önce hiçbir yazar, bir radyo istasyonuna teşekkür etmiş midir bilmiyorum ama ben grunge, alternatif ve punk rock dinleyerek büyüdüm. Oduncu gömleğini üzerimde feci taşırım, ayrıca benim ilgilendiğim gençlerin hislerini hissedebilmeyi ve onları yönlendirebilmeyi, DJ Sherpas'la öğrendim, bu yüzden teşekkürler.

Öğrencilerime, genel olarak bir yazar oluşumla ilgilenmedikleri için teşekkürler.

Mike'a. Babaları tarafından sevildiklerini bildikleri için her gün çocuklarımızın gelişip büyüdüklerini seyredebiliyorum. Phil ve Charlie karakterleri, sen olduğun için var oldular.

Jones ve Al. Her şeyimin sebebi olduğunuz için, her zaman.

Ve son olarak, İsa'ya teşekkür ederim. Her şeyini benim için feda ettiğin için teşekkürler. Bu mantığa karşı geliyor ama sonunda seni gururlandırdım.